

Calvin's Institutes of Christian Religion /

Vol X- Book 3 Chapters 20-25

វិទ្យាស្ថាននៃគ្រឹស្តសាសនារបស់ខាលវីន

វ្យូល្យម X - សៀវភៅទី ៣, ជំពូកទី 20-25

ចន ខាលវីន (John Calvin)

អ្នកនៃនាំ: វ៉ាយ យុងចុន (White Young Jeon)

អ្នកបកប្រែ: ខន ស្រីឈ័ក្ខ (Sreyleak Kohn)

វិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា

A Diagram of Comparison of Calvin's Institutes and their division

Volume	Book	Chapter	Translator	Total page	contents
1		Introduction	Kakada Un		Background
2	Book 1	1-10	Kakada Un		The Knowledge of God, the creator
3	Book 1	11-18	Kakada Un		
4	Book2	1-9	Kimeng Tuy		The Knowledge of God , The redeemer In Christ
5	Book 2	10-14	Charany Yeoun		
6	Book 2	15-17	Charany Yeoun & Sokhen Chea		
7	Book 3	1-4	Sreyleak Kohn		The way which we receives the grace of Christ
8	Book 3	5-13	Charany Yeoun		
9	Book 3	14-19	Charany Yeoun		
10	Book 3	20-25	Sreyleak Kohn		
11	Book 4	1-5	Sreyleak Kohn		The external means or Aids by which God invited us into the society of Christ and Hold of Therein
12	Book 4	6-10	Kimeng Tuy		
13	Book 4	11-15	Kakada Un		
14	Book 4	16-17	Charany Yoeun		
15	Book 4	18-20	Kakada Un		

Books of Calvin's Institutes for Khmer version

- 1. Recommender : White Young Jeon**
- 2. Editor: White Young Jeon**
- 3. Assistant Editor Ms Charany Yeoun**
- 4. Translated duration : Jan 01 2021-Feb 03 2023**
- 5. Publish types: 1) Volumes 1-15 2) Book 1-6**
- 6. Publisher: Cambodia Reformed Faith Institutes (C. R. F. I.)
(president Dr White Young Jeon)**
- 7. Published Date: February 03 2023**

Contents

ជំពូកទី XX ការអធិស្ឋាន ដែលជាការអនុវត្តចម្បងនៃសេចក្តីជំនឿ និងដោយសារការ
នេះហើយដែលយើងទទួលបានផលប្រយោជន៍ពីព្រះរាល់ថ្ងៃ/ 14

(ធម្មជាតិនិងតម្លៃនៃការអធិស្ឋាន 1-3)

1. សេចក្តីជំនឿ និងការអធិស្ឋាន/ 14
2. ភាពចាំបាច់នៃការអធិស្ឋាន/ 16
3. ការបដិសេធ ៖ តើការអធិស្ឋានមិនហួសទេឬអី? ហេតុផល៦យ៉ាងសម្រាប់ការ
នេះ/ 17
4. ចំណងដែលស្ម័គ្រស្មោះទាមទារការសន្ទនាជាមួយនឹងព្រះ/ 21
5. ជំទាស់នឹងការអធិស្ឋានដែលគ្មានវិន័យនិងដោយការមិនគោរព/ 22
6. អារម្មណ៍នៃសេចក្តីត្រូវការដែលដកចេញនូវការដែលមិនពិតទាំងអស់/ 27
7. តើជួនកាលការអធិស្ឋានពីងលើអារម្មណ៍ដែលតែងតែកន្លងផុតទៅរបស់យើង
មែនទេ?/ 28
8. យើងចូលមកបែបជាអ្នកទូលអង្វរដោយបន្ទាបខ្លួនសូមសេចក្តីមេត្តា/ 32
9. សេចក្តីអង្វរករសុំការអត់ទោសបាបជាផ្នែកសំខាន់នៃការអធិស្ឋាន/ 34
10. ការលើកឡើងនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់នរណាម្នាក់ផ្ទាល់?/ 37
11. សេចក្តីសង្ឃឹមនិងសេចក្តីជំនឿយកឈ្នះសេចក្តីភ័យខ្លាច/ 39
12. ទាស់នឹងការបដិសេធនៃភាពច្បាស់លាស់ដែលថាការអធិស្ឋានត្រូវបានឆ្លើយ
តប/ 43
13. ការបង្គាប់និងសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះជាកត្តាជម្រុញដល់ការអធិស្ឋាន/ 47

14. មនុស្សគួរតែអធិស្ឋានដោយទំនុកចិត្ត ដោយគ្មានការភ័យខ្លាចតែដោយការ
កោតខ្លាចដែលពេញដោយការគោរពវិញ/ 50
15. ការស្តាប់ទៅកាន់ការអធិស្ឋានដែលខូចបង់/ 55
16. ការអធិស្ឋានរបស់យើងអាចទទួលបានចម្លើយតាមរយៈការអត់ទោសរបស់ព្រះតែ
មួយប៉ុណ្ណោះ/ 60
17. ការអធិស្ឋាននៅក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ/ 64
18. ព្រះគ្រីស្ទដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញជាអ្នកទូលអង្វរជំនួសរបស់យើង/ 66
19. ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះដែលផ្សះផ្សាតែមួយគត់ សូម្បីតែការទូលអង្វរជំនួសរបស់អ្នក
ជឿ/ 68
20. ព្រះគ្រីស្ទជាអង្គដែលផ្សះផ្សាដែលនៅដល់កល្បនិងនៅជាប់ជានិច្ច/ 70
21. អ្នកដែលជ្រកក្រោមការទូលអង្វររបស់ពួកបរិសុទ្ធបានប្លន់យកកិត្តិយសពីព្រះគ្រី
ស្ទនៃការផ្សះផ្សាហើយ/ 73
22. ការថ្វាយបង្គំពួកបរិសុទ្ធ/ 75
23. ការបកប្រែបទគម្ពីរដែលច្រឡំត្រូវបានប្រើដើម្បីគាំទ្រការការទូលអង្វរជំនួស
របស់ពួកបរិសុទ្ធ/ 78
24. ពួកបរិសុទ្ធដែលបានចាកផុតទៅមិនចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចការខាងលោកិយទេ/
80
25. ការទូលអង្វររបស់ឈ្មោះនៃពួកព្យាយុកោមិនសមស្រប/ 82
26. ពួកបរិសុទ្ធបានអធិស្ឋានដូចដែលយើងត្រូវអធិស្ឋានដែរ/ 86
27. ការសរុបនូវការនិយាយទាស់នៃគោលលិទ្ធិនៃការទូលអង្វរជំនួសរបស់ពួកបរិសុទ្ធ/
89

28. ការអធិស្ឋានដោយឯកជន/ 91
29. ភាពចាំបាច់និងគ្រោះថ្នាក់នៃការអធិស្ឋានជាសាធារណៈ/ 97
30. ពេលនេះអាគារក្រុមជំនុំ តែខ្លួនយើងជាព្រះវិហាររបស់ព្រះ/ 101
31. ពីការនិយាយនិងការច្រៀងនៅក្នុងការអធិស្ឋាន/ 103
32. ការច្រៀងរបស់ក្រុមជំនុំ/ 104
33. ការអធិស្ឋានគួរតែនៅក្នុងភាសារបស់ប្រជាជន/ 107
34. ការអធិស្ឋានព្រះអម្ចាស់ជាជំនួយចាំបាច់សម្រាប់យើង/ 109
35. ការបែងចែកនិងខ្លឹមសារសំខាន់/ 110
36. "ឱព្រះវរបិតា"/ 112
37. "ឱព្រះវរបិតា" ៖ ជាទម្រង់មួយនៃការហៅដែលលើកទឹកចិត្តយើង/ 114
38. "ឱព្រះវរបិតាអើយ" ៖ ទម្រង់មួយនៃការហៅដែលដាក់យើងនៅក្នុងការប្រកបជាមួយនឹងបងប្អូន/ 117
39. ការប្រៀបធៀបនៃការអធិស្ឋាននិងការធ្វើទាន/ 118
40. "ឱព្រះវរបិតារបស់យើងដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌អើយ"/ 120
41. ការទូលអង្វរទីមួយ/ 122
42. ការទូលអង្វរទីពីរ/ 124
43. ការទូលអង្វរទីបី/ 127
44. ការទូលអង្វរទីបួន/ 130
45. ការទូលអង្វរទីប្រាំ/ 136

46. ការទូលអង្វរទីប្រាំមួយ/ 141
47. សរុបសេចក្តី/ 146
48. ការអធិស្ឋានព្រះអម្ចាស់ជាច្បាប់ដែលជាចំណងមួយ/ 148
49. ការអធិស្ឋានព្រះអម្ចាស់មិនចង់យើងទៅនឹងទ្រង់របស់វានៃព្រះបន្ទូលទេតែទៅ
នឹងអត្ថន័យរបស់វាវិញ/ 149
50. ការអធិស្ឋាននៅពេលទូទៅ/ 151
51. ការស្នើសុំដោយអត់ធ្មត់នៅក្នុងការអធិស្ឋាន/ 152
52. ការអធិស្ឋានដែលមិនបានស្តាប់ឮ?/ 154

ជំពូក ទីXXI ការរើសតាំងអស់កល្បជានិច្ច ដែលព្រះបានតម្រូវអ្នកខ្លះទុកមុនសម្រាប់
សេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតសម្រាប់សេចក្តីវិនាស/157

(ភាពសំខាន់នៃគោលលិទ្ធិនៃការដៅទុកមុនរាប់បញ្ចូលទាំងការសន្មត់និងដែនកំណត់នៃ
ការនិយាយពីវា 1-4)

1. ភាពចាំបាច់និងឥទ្ធិពលដែលមានប្រយោជន៍នៃគោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំង
គ្រោះថ្នាក់នៃការងឿងឆ្ងល់/ 157
2. គោលលិទ្ធិនៃដៅទុកជាមុនដែលនឹងត្រូវបានស្វែងរកនៅក្នុងបទគម្ពីរតែមួយគត់/
161
3. គ្រោះថ្នាក់ទីពីរ៖ ភាពស្ងៀមស្ងាត់ដែលព្រួយបារម្ភអំពីគោលលិទ្ធិនៃការរើស
តាំង/ 163
4. គ្រោះថ្នាក់ដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់នៅក្នុងគោលលិទ្ធិត្រូវបានច្រានចោល/
165

5. ការដៅទុកជាមុន និងប្រាជ្ញាដឹងមុនរបស់ព្រះ ការរើសតាំងរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល/ 167

6. ដំណាក់កាលទីពីរ ៖ ការរើសតាំងនិងការបដិសេធនៃពួកអ៊ីស្រាអែលម្នាក់ៗ/ 173

ជំពូកទីXXII ការបញ្ជាក់នៃគោលលិទ្ធិនេះពីទីបន្ទាល់របស់ព្រះគម្ពីរ/ 180

(ការរើសតាំងមិនមែនមកពីចំណេះដឹងមុននៃសេចក្តីល្អទេ តែជាគោលបំណងផ្ទាល់របស់ព្រះវិញ 1-6)

1. ការរើសតាំង vs. ចំណេះដឹងមុននៃការធ្វើល្អ/ 180

2. ការរើសតាំងមុនការបង្កបង្កើត និងមិនចូលជាមួយនឹងការដឹងមុនពីការប្រព្រឹត្តល្អទេ/ 184

3. ត្រូវបានរើសតាំងឱ្យបានបរិសុទ្ធ មិនមែនបានបរិសុទ្ធច្បាច់ហើយនោះទេ/ 185

4. រ៉ូមជំពូក 9-11 និងអត្ថបទស្រដៀងគ្នានេះ/ 187

5. លក្ខខ័ណ្ឌរបស់យ៉ាកុបនិងអេសាវជំទាស់នឹងគំនិតនិយាយពីការប្រព្រឹត្ត/ 190

6. ការជ្រើសរើសយ៉ាកុបមិនមែនជាព្រះពរនៅផែនដីឡើយ/ 191

7. បន្ទាល់របស់ព្រះគ្រីស្ទទាក់ទងនឹងការរើសតាំង/ 195

8. បិតានៃក្រុមជំនុំដើម ជាពិសេសលោក Augustine អំពីការដឹងមុនរបស់ព្រះ/ 199

9. តើការរើសតាំងមិនភ្ជាប់ជាមួយការដឹងមុនរបស់ព្រះពីការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សកាលដែលព្រះគុណដែលឥតគិតថ្លៃធ្វើឱ្យគុណតម្លៃទាំងនោះទៅរួចនោះ?/ 201

10. ភាពជាសកលនៃការអញ្ជើញរបស់ព្រះនិងភាពច្បាស់លាស់នៃការរើសតាំង/
202

11. ការបដិសេធមិនស្ថិតនៅក្នុងមូលដ្ឋាននៃការប្រព្រឹត្តតែ តែតាមបំណងរបស់ព្រះ
វិញ/ 209

ជំពូក XXIII ការនិយាយប្រឆាំងនឹងការចោទប្រកាន់ខុសឆ្គងជាមួយនឹងអ្វីដែលគោល
លិខិតបានត្រូវគេដាក់បន្ទុកយ៉ាងអយុត្តិធម៌/ 211

(ការត្រូវជាប់ទោសស្របគ្នានឹងការរើសតាំងនិងកិច្ចការនៃបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ
1-3)

1. ការរើសតាំងតែគ្មានការត្រូវជាប់ទោស?/ 211

2. បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាការគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តីសុចរិត/ 214

3. ព្រះទ្រង់សុចរិតទៅកាន់អ្នកដែលត្រូវជាប់ទោស/ 217

4. សេចក្តីក្រឹត្យរបស់ព្រះត្រូវបានលាក់ក្នុងសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់/ 218

5. ការក្រឹត្យដែលលាក់កំបាំងរបស់ព្រះមិនសម្រាប់នឹងស្វែងរកទេ តែត្រូវបានកោត
សរសើរដោយការស្តាប់បង្គាប់វិញ/ 221

6. ការប្រឆាំងទីពីរ ៖ គោលលិខិតនៃការរើសតាំងដកកំហុសនិងទំនួលខុសត្រូវចេញ
ពីមនុស្ស/ 223

7. ព្រះក៏បានកំណត់ការធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអំពើបាប/ 225

8. គ្មានការបែងចែករវាងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ និងការអនុញ្ញាតរបស់ព្រះទេ!/
228

9. សេចក្តីសង្ខេបការជំទាស់នៃការបដិសេធទីពីរ/ 230

10. ការជំទាស់ទីបី ៖ គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងនាំទៅរកទស្សនៈថា ព្រះបង្ហាញ ភាពលំអៀងទៅកាន់បុគ្គល/ 231

11. សេចក្តីមេត្តានិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនៅក្នុងការដៅទុកមុន/ 233

12. ការជំទាស់ទីបួន ៖ គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងបំផ្លាញគ្រប់ទាំងការខ្វះខ្ពង់ សម្រាប់ជីវិតដែលសុចរិតទាំងអស់/ 235

13. ការជំទាស់ទីប្រាំ ៖ គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងធ្វើឱ្យការព្រមានទាំងអស់ទៅជា គ្មានន័យ/ 237

14. លោក Augustine ជាគម្រោងនៃឥរិយាបថត្រឹមត្រូវនៃការអធិប្បាយពីការដៅ ទុកជាមុន/ 238

ជំពូកទី XXIV ការរើសតាំងត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ ។ លើសពី នោះទៀត មនុស្សអាក្រក់យកសេចក្តីវិនាសមកដាក់លើខ្លួនពួកគេ ដែលនោះពួកគេត្រូវ បានកំណត់មកបែបនោះ/ 244

(អ្នករើសតាំងត្រូវបានហៅមកយ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាព ហើយត្រូវបានរូបរួមនៅក្នុងការ ប្រកបនៃព្រះគ្រីស្ទ 1-5)

1. ការត្រាស់ហៅផ្នែកលើការរើសតាំងនិងតាមទាំងស្រុងលើកិច្ចការនៃព្រះគុណ/ 244

2. បញ្ហានៃការត្រាស់ហៅផ្ទាល់ចង្អុលយ៉ាងច្បាស់ថាវាពឹងផ្អែកលើព្រះគុណតែមួយ គត់/ 249

3. សេចក្តីជំនឿជាកិច្ចការនៃការរើសតាំង តែការរើសតាំងមិនពឹងផ្អែកលើជំនឿ ទេ/ 250

4. ផ្លូវដែលត្រូវនិងផ្លូវដែលខុសដើម្បីនឹងទទួលបានភាពប្រាកដប្រជានៃការរើស
តាំង/ 252
5. ការរើសតាំងគួរតែត្រូវបានយល់និងសម្គាល់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់/
256
6. ព្រះគ្រីស្ទបានផ្តល់ដល់រាស្ត្រទ្រង់នូវភាពច្បាស់លាស់ថា ការរើសតាំងរបស់ពួក
គេនៅជាប់ជានិច្ចនិងជារៀងរហូត/ 259
7. អ្នកដែលជឿពីប្រាកដមិនអាចនឹងធ្លាក់ចេញឡើយ/ 262
8. ការហៅទូទៅ និងពិសេស [ម៉ាថាយ ។ ២២:២]/ 263
9. គំរូរបស់យូដាសមិនមែនជាការប្រឆាំងទេ/ 266
10. អ្នកជ្រើសរើសមុនការហៅរបស់ពួកគេ ។ មិនមាន "គ្រាប់ពូជនៃការរើស"/ 268
11. ឥឡូវនេះ ការរីកលូតលាស់ពីគ្រាប់ពូជ ប៉ុន្តែការរំដោះពីព្រះ/ 271
12. ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌របស់ព្រះឆ្ពោះទៅរកការស្តីបន្ទោស/ 271
13. ការអធិប្បាយពីព្រះបន្ទូលផ្ទាល់អាចនាំឱ្យចិត្តរឹងប៉ឹង/ 272
14. មូលហេតុនៃបេះដូងរឹង/ 275
15. វគ្គបទគម្ពីរដែលហាក់ដូចជាបង្ហាញថាផ្ទុយពីគោលលទ្ធិដែលបានចែងថា ៖ (ក)
អេសាយ ៣៣:១១/ 280
16. (ខ) ធីម៉ូថេទី១ ២:៣-៤ និងវគ្គបទគម្ពីរស្រដៀងគ្នា ។/ 282
17. ចម្លើយចំពោះការជំទាស់បន្ថែមទៀត/ 285

ជំពូកទី XXV ការរស់ឡើងវិញចុងក្រោយបង្អស់/ 291

(ការប្រកាសពីគោលលិខិតសេចក្តីជំនឿនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញចុងក្រោយបង្អស់ 1-4)

1. សារៈសំខាន់នៃសង្ឃឹមនៃការរស់ឡើងវិញ និងការរារាំងដល់សង្ឃឹមនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ/ 291
2. ការទន្ទឹងចង់នៅជាមួយនឹងព្រះ ជាកត្តាជំរុញសម្រាប់សង្ឃឹមនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ/ 294
3. សេចក្តីរស់ឡើងវិញដែលសង្ឃឹមសម្រាប់រូបកាយនោះគឺ៖ សេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាគំរូដើម/ 296
4. អំណាចចេស្តាលើគ្រប់ទាំងអស់របស់ព្រះជាត្រីនៃការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ/ 302
5. ការបដិសេធរបស់អ្នកមិនជឿសេចក្តីរស់ឡើងវិញដែលនៅកណ្តាលដោយពិធីបញ្ចុះសព ។ កំហុសរបស់ពួកអ្នកជឿលើរាជ១០០០ឆ្នាំ/ 306
6. សេចក្តីរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាម តែភាពអស់កល្បនៃព្រលឹង!/ 309
7. សេចក្តីរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយនោះ ដែលនៅទីនោះយើងត្រូវបានបំពាក់នៅក្នុងជីវិតនេះ/ 312
8. សារៈសំខាន់នៃការធ្វើពិធីគោរពដល់រូបកាយ/ 317
9. សេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់មនុស្សទុច្ចរិត/ 323
10. ភាពមានពរអស់កល្បជានិច្ច/ 326
11. កំណត់ទីតាំងនៃសំណួរដែលមិនចាំបាច់/ 329
12. ចំណែករបស់ពួកអ្នកដែលជាប់មានទោស/ 332

ជំពូកទី XX

ការអធិស្ឋាន ដែលជាការអនុវត្តចម្បងនៃសេចក្តីជំនឿ និងដោយសារការនេះ ហើយដែលយើងទទួលបានផលប្រយោជន៍ពីព្រះរាល់ថ្ងៃ

(ធម្មជាតិនិងតម្លៃនៃការអធិស្ឋាន 1-3)

1. សេចក្តីជំនឿ និងការអធិស្ឋាន

ចេញពីបញ្ហាទាំងប៉ុន្មានដែលយើងបានពិភាក្សា យើងឃើញច្បាស់ពីឥរិយាបថ និងការអត់ប្រយោជន៍នៃការល្អទាំងអស់របស់មនុស្សយ៉ាងណា ហើយថាគេខ្វះខាតជំនួយសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះប៉ុណ្ណា ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើគេស្វែងរកធនធាននានាដើម្បីនឹងបំពេញសេចក្តីត្រូវការរបស់គេ គេត្រូវចេញពីខ្លួនរបស់គេហើយរកការទាំងនោះនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។ វាត្រូវបានពន្យល់ប្រាប់យើងបន្ទាប់ពីនោះមកថា ព្រះអម្ចាស់មានបំណងបង្ហាញដោយទទេរនូវអង្គទ្រង់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទរបស់ទ្រង់ ។ ដ្បិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ប្រទានគ្រប់ទាំងសុភមង្គលជំនួសឱ្យសេចក្តីវេទនារបស់យើង គ្រប់ទាំងទ្រព្យសម្បត្តិជំនួសឱ្យសេចក្តីត្រូវការរបស់យើង ។ នៅក្នុងទ្រង់ ព្រះអង្គទ្រង់បើកប្រើកំណប់ស្ថានសួគ៌ដែលជំនឿរបស់យើងទាំងមូលនឹងពិចារណាពីព្រះរាជបុត្រជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ សេចក្តីរីករាយទាំងមូលរបស់យើងនឹងរីករាយទៅលើទ្រង់ ហើយសេចក្តីសង្ឃឹមទាំងមូលរបស់យើងនឹងតោងជាប់និងបានសម្រាកនៅក្នុងទ្រង់ ។ នេះពិតជាអាថ៌កំបាំងនិងទស្សនៈវិទ្យាដែលលាក់កំបាំង ដែលមិនអាចទាញចេញពី syllogisms. ប៉ុន្តែអ្នកដែលព្រះបានបើកភ្នែកឱ្យពួកគេរួចហើយនឹងរៀនវាដោយចិត្ត ដែលនៅក្នុងពន្លឺរបស់ទ្រង់ ពួកគេនឹងឃើញពន្លឺ [ទំនុកដំកើង 36:9] ។

ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីយើងត្រូវបានណែនាំដោយសេចក្តីជំនឿឱ្យសម្គាល់ថា អ្វីដែលយើង
ត្រូវការ និងអ្វីដែលយើងខ្វះគឺនៅក្នុងព្រះ ហើយនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រី
ស្ទ ដែលនៅក្នុងទ្រង់ព្រះវរបិតាមានបំណងដាក់គ្រប់ទាំងសេចក្តីពោរពេញទាំង
អស់ឱ្យបាននៅជាបរិបូរ [កូរ៉ុស 1:19; យ៉ូហាន 1:16] ដូច្នេះ យើងនឹងបាន
ទាញពីវាដូចជាទាញចេញពីប្រភពទឹកដែលហូរហៀរ នៅសល់តែយើងត្រូវស្វែង
រកទ្រង់ ហើយនៅក្នុងការអធិស្ឋានសូមដល់ទ្រង់ អ្វីដែលយើងបានរៀនរាល់នៅ
ក្នុងទ្រង់ ។ មិនដូច្នោះទេ ការស្គាល់ព្រះថាជាម្ចាស់និងអ្នកផ្គត់ផ្គង់គ្រប់ការល្អ
ទាំងអស់ ដែលទ្រង់បានហៅយើងឱ្យសូមដល់ទ្រង់ ហើយមិនទៅរកទ្រង់និងសូម
ពីទ្រង់ ការនេះនឹងមានប្រយោជន៍តិចណាស់ប្រៀបដូចជាមនុស្សដែលមិនអើពើរ
នឹងកំណប់ដែលកប់និងលាក់កំបាំងនៅក្នុងផែនដី ដែលគេបានចង្អុលប្រាប់គាត់
រួចហើយនោះ ។ ដូចគ្នាដែរ សាវ័កដើម្បីនឹងបង្ហាញថាសេចក្តីជំនឿពិតមិនដ
ខុសគ្នាអ្វីពីការហៅរកព្រះទេ គេបានសរសេរចុះនូវសេចក្តីបង្គាប់នេះថា ៖
ដូចដែលជំនឿកើតចេញពីដំណឹងល្អ ដូច្នេះតាមរយៈវានោះចិត្តយើងនឹងត្រូវបាន
ហ្វឹកហាត់ឱ្យហៅទៅកាន់ព្រះនាមរបស់ព្រះដែរ [រ៉ូម 10:14-17] ។ ហើយច្បាស់
ណាស់ជាអ្វីដែលគាត់បាននិយាយតិចតួចពីមុនមកថា ៖ ព្រះវិញ្ញាណនៃការរើស
ជាកូនចិញ្ចឹម ដែលទ្រង់បានបោះត្រាសាក្សីនៃដំណឹងល្អនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង [រ៉ូ
ម 8:16] លើវិញ្ញាណរបស់យើងឡើងឱ្យហ៊ានបង្ហាញដល់ព្រះនូវសេចក្តីប៉ង
ប្រាថ្នារបស់ពួកគេ ដើម្បីនឹងដាស់ឡើងនូវការចូលរួមដែលមិនអាចថ្លែងបាន [រ៉ូ
ម 8:26] និងស្រែកដោយទំនុកចិត្តថា “អំបា ព្រះវរបិតាអើយ!” [រ៉ូម
8:15]

ពេលនេះយើងត្រូវពិភាក្សាចំណុចចុងក្រោយនេះ កាលដែលវាត្រូវបានលើកឡើង កាលដែលកន្លងផុតទៅ ហើយកាលដែលវាត្រូវបានលើកឡើងមកដោយប្រញាប់ ប្រញាល ។

2. ភាពចាំបាច់នៃការអធិស្ឋាន

ដូច្នេះ ដោយសារផលប្រយោជន៍នៃការអធិស្ឋាន ដែលយើងអាចទៅដល់ភាព មានបានទាំងនោះ ដែលគរទុកសម្រាប់យើងជាមួយនឹងព្រះវរបិតានៃស្ថានសួ គី ។ ដ្បិតមានការរូបរូមរវាងព្រះនិងមនុស្សដែលបានចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធនៃ ស្ថានសួគី ពួកគេប្តឹងទៅកាន់ទ្រង់ដោយផ្ទាល់ពាក់ព័ន្ធនឹងសេចក្តីសន្យាដើម្បី ទទួលបានបទពិសោធន៍ ដែលទាមទារជាចាំបាច់ ដែលថាអ្វីដែលពួកគេជឿមិន ជាការអសារឥតការឡើយ បើទោះជាទ្រង់បានសន្យានៅក្នុងព្រះបន្ទូលតែមួយក៏ ដោយ ។ ដូច្នេះ យើងឃើញថាមកដល់យើងគ្មានអ្វីដែលបានសន្យាដែលត្រូវ រំពឹងពីព្រះអម្ចាស់ ដែលយើងមិនត្រូវបានប្រាប់ឱ្យសូមដល់ទ្រង់នៅក្នុងការ អធិស្ឋាននោះទេ ។ ពិតណាស់ដែលយើងត្រូវជីករកដោយការអធិស្ឋាននូវកំណប់ ដែលបានចង្អុលប្រាប់ដោយដំណឹងល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយដែលជំនឿរបស់ យើងបានសម្លឹងមើល ។

ពាក្យសម្តីមិនអាចពន្យល់ថាការអធិស្ឋានចាំបាច់ប៉ុណ្ណា ហើយមានប្រយោជន៍ ប៉ុណ្ណាដែលការអនុវត្តជាច្រើននៃការអធិស្ឋាននោះ ។ ប្រាកដណាស់ ជាមួយ នឹងហេតុផលល្អដែលព្រះវរបិតាអះអាងថា មានបន្ទាយនៃសុវត្ថិភាពទេនៅក្នុង ការអំពាវនាវដល់ព្រះនាមទ្រង់ [យ៉ូអែល 2:32] ។ ដោយធ្វើបែបនោះ យើង ដាស់ទាំងវត្តមាននៃចេស្ដាគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ដែលតាមនោះយើងឃ្លាំមើលនិង

ការពារនូវកិច្ចការរបស់យើង និងនៃចេតនារបស់ទ្រង់ ដែលតាមនោះទ្រង់ទ្រទ្រង់ យើង ខ្សោយដូចជាយើង ហើយស្ទើរតែបានយកឈ្នះ និងពីសេចក្តីសប្បុរស ដែលទ្រង់ទទួលយកយើង ដែលមានបន្ទុកយ៉ាងវេទនាដោយអំពើបាបទៅកាន់ ព្រះគុណ ហើយនិយាយដោយខ្លីទៅ គឺដោយសារការអធិស្ឋានដែលយើងអំពាវ នាវដល់ទ្រង់ឱ្យបង្ហាញអង្គទ្រង់ថាមានវត្តមានជាមួយយើងយ៉ាងពេញលេញ ។ ដូច្នេះសេចក្តីសុខសាន្តយ៉ាងអស្ចារ្យក៏មកដល់ ហើយមនសិការយើងយើងក៏បាន សម្រាក ។ ដោយបានរកឃើញពីព្រះអម្ចាស់នូវភាពចាំបាច់ដែលបានផ្ទេរដល់ យើង យើងកាន់តែបានសម្រាកបានពេញលេញថែមទៀតនៅក្នុងគំនិតដែលថា គ្មានការអាក្រក់ណាមួយរបស់យើងត្រូវបានលាក់កំបាំងពីទ្រង់ ដែលយើងត្រូវជឿថា ទ្រង់មានទាំងបំណងប្រាថ្នានិងអំណាចចេតនានៅក្នុងការថែរក្សាយើង ។

3. ការបដិសេធ ៖ តើការអធិស្ឋានមិនហួសទេឬអី? ហេតុផល៦យ៉ាង សម្រាប់ការនេះ

ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះនឹងនិយាយថា តើព្រះមិនដឹង បើទោះជាមិនបានរំលឹក ទាំងដោយ ការអ្វីដែលយើងខ្វល់ខ្វាយ និងអ្វីដែលមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើង ដូច្នេះវានឹង ដាក់ដូចជាមានន័យហួសហេតុ ដែលទ្រង់នឹងត្រូវបានដាស់ដោយសារការ អធិស្ឋានរបស់យើង ប្រៀបដូចជាទ្រង់ធ្វើញភ្នែកដោយដោកងុយ ឬទាំងលង់ លក់រហូតដល់ត្រូវដាស់ដោយសម្លេងនោះ? ប៉ុន្តែពួកគេដែលផ្តល់ហេតុផលដែល មិនសង្កេតថាទីបញ្ចប់អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ត្រូវ អធិស្ឋាន ដ្បិតទ្រង់បានកំណត់វាមិនសម្រាប់តែទ្រង់ផ្ទាល់នោះទេ តែសម្រាប់យើ ង ។ ពេលនេះទ្រង់មានបំណង តាមដែលត្រូវថា អ្វីដែលត្រូវតែផ្តល់ដល់ទ្រង់ នៅក្នុងការទទួលស្គាល់ថា គ្រប់យ៉ាងមនុស្សប្រាថ្នាចង់បាន និងរាប់ថាមាន

ប្រយោជន៍ដល់ពួកគេផ្ទាល់ចេញមកពីទ្រង់ ហើយនៅក្នុងការភស្តុតាងនៃការនេះ ដោយការអធិស្ឋាន ។ តែផលប្រយោជន៍នៃការលះបង់នេះផងដែរ ដែលទ្រង់ ត្រូវបានគេថ្វាយបង្គំ វាក៏ត្រលប់មកយើង ។ ដូចគ្នានេះ ព្រះវរបិតាដ៏បរិសុទ្ធ កាលដែលពួកគេដំកើងប្រយោជន៍ទ្រង់ដោយទំនុកចិត្តនៅក្នុងចំណោមពួកគេនិង អ្នកដទៃទៀត ដែលត្រូវបានដាស់យ៉ាងច្បាស់ឱ្យអធិស្ឋាន ។ វានឹងបានគ្រប់ គ្រាន់សម្រាប់យើងឱ្យសម្គាល់គម្រូមួយរបស់អេលីយ៉ា ជាអ្នកដែលប្រាកដពីគោល បំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានសន្យាដោយចេតនានូវភ្លៀងទៅកាន់ ស្តេចអ័ហាប់ គាត់នៅតែអធិស្ឋានដោយខ្វល់ខ្វាយជាមួយនឹងក្បាលរបស់គាត់នៅ ចន្លោះជង្គង់គាត់ ហើយបានបញ្ជូនអ្នកបម្រើរបស់គាត់ប្រាំពីរដងឱ្យទៅមើលផង [១ ពង្សាវតារក្សត្រ 18:42] មិនមែនដោយគាត់គ្មានការគោរពដល់ទំនាយនោះ ទេ តែពីព្រោះគាត់ដឹងថាវាជាតួនាទីរបស់គាត់ មិនដូច្នោះទេជំនឿរបស់គាត់នឹង ដូចជាដោយកុះកងយុទ្ធសាស្ត្រដែលគាត់ត្រូវដាក់សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់គាត់មុន ព្រះ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ ទោះជាយើងល្ងង់ខ្លៅ និងមិនដឹងពីទុក្ខលំបាករបស់យើងក៏ ដោយ ទ្រង់ទតមើល និងថែរក្សាជំនួសយើង ហើយជូនកាលថែមទាំងជួយយើង ដោយមិនបាច់សួរ ក៏វានៅតែសំខាន់ណាស់សម្រាប់យើងក្នុងការអំពាវនាវដល់ ទ្រង់ ៖ ទីមួយ ចិត្តរបស់យើងអាចជា បណ្តេញចេញដោយភាពខ្លះខ្លាំង និង បំណងប្រាថ្នាដ៏ក្តៅគគុកក្នុងការស្វែងរក ស្រឡាញ់ និងបម្រើទ្រង់ ខណៈពេល ដែលយើងទម្លាប់នឹងតម្រូវការក្នុងការរត់ទៅរកទ្រង់ ដូចជាយុទ្ធាដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ទី ពីរ ដើម្បីកុំអោយមានសេចក្តីប្រាថ្នាចូលមកក្នុងចិត្តយើង ហើយគ្មានការចង់ បានអ្វីទាំងអស់ ដែលយើងត្រូវខ្មាស់ក្នុងការធ្វើឱ្យទ្រង់ធ្វើសាក្សី ខណៈពេលដែល

យើងរៀនដាក់បំណងប្រាថ្នារបស់យើងនៅចំពោះទ្រង់ ហើយថែមទាំងចាក់ចេញ ពីចិត្តរបស់យើងទៀតផង ។ ទីបី ដើម្បីឱ្យយើងត្រៀមខ្លួនដើម្បីទទួលអត្ថប្រយោជន៍របស់ទ្រង់ដោយការដឹងគុណពិតចេញដូចចិត្ត និងការអរព្រះគុណអត្ថប្រយោជន៍ដែលការអធិស្ឋានរបស់យើងរំពួកយើងវាគឺវាមកពីព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ។ [ទំនុកដំកើង 145:15-16] ។ ទីបួន លើសពីនេះទៅទៀត ការដែលបានទទួលនូវអ្វីដែលយើងកំពុងស្វែងរក ហើយជឿជាក់ថា ទ្រង់បានឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់យើងហើយ យើងគួរត្រូវបាននាំឱ្យសញ្ជឹងគិតលើសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់កាន់តែខ្លាំងថែមទៀត និងទីប្រាំថា ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះយើងទទួលយកដោយសេចក្តីរីករាយកាន់តែខ្លាំង ។ ដែលយើងទទួលស្គាល់ថាបានទទួលមកដោយការអធិស្ឋាន ។ ជាចុងក្រោយ ការប្រើប្រាស់ និងបទពិសោធន៍នោះ យោងទៅតាមការវាស់វែងនៃភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង បញ្ជាក់ពីការផ្តល់ជំនួយរបស់ទ្រង់ ខណៈពេលដែលយើងយល់មិនត្រឹមតែថាគាត់សន្យាថានឹងមិនធ្វើឱ្យយើងបរាជ័យនោះទេ ហើយទ្រង់ផ្ទាល់នឹងបើកផ្លូវដើម្បីអំពាវនាវដល់ទ្រង់នៅចំណុចនៃ ភាពចាំបាច់ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ធ្លាប់លើកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ដើម្បីជួយរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ផង ដោយមិនធ្វើឱ្យពួកគេសើមឡើយ បំប៉នពួកគេដោយព្រះបន្ទូល ប៉ុន្តែការពារពួកគេដោយជំនួយដែលត្រូវការទាន់ពេលវេលាផង ។

ដោយសាររឿងទាំងនេះ ព្រះបិតាដ៏មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាបំផុតរបស់យើង ទោះបីព្រះអង្គមិនដែលផ្តល់កំ ឬទំនេរក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គនៅតែបង្ហាញថា អ្នកដែលដេកឬនៅស្ងៀម ជាញឹកញយ ដើម្បីឱ្យព្រះអង្គអាចបង្ហាត់បង្រៀនយើងយ៉ាងនេះ បើមិនដូច្នោះទេ យើងនឹងខ្វិលច្រអូសក្នុងការស្វែងរកទូលសូម និងអង្វរទ្រង់នូវសេចក្តីល្អដ៏អស្ចារ្យរបស់យើង ។

ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេប្រព្រឹត្តដោយភាពល្ងង់ខ្លៅហួសហេតុ ដែលជាអ្នកហៅ
 ចិត្តមនុស្សឱ្យឃ្លាតឆ្ងាយពីការអធិស្ឋាន ពោលពាក្យថា ការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ
 ការឈរការពារគ្រប់ការទាំងអស់នោះ ត្រូវបានគេនាំមកដោយឥតប្រយោជន៍
 ជាមួយនឹងការអង្វររបស់យើង ដរាបណាព្រះអម្ចាស់មិនមាន ផ្ទុយទៅវិញ
 បានបញ្ជាក់ដោយឥតប្រយោជន៍ថា “ទ្រង់នៅក្បែរអស់អ្នកដែលអំពាវនាវដល់
 ព្រះនាមទ្រង់នៅក្នុងសេចក្តីពិត” [ទំនុកដំកើង 145:18] ។ នេះជាអ្វីដែលអ្នក
 ដទៃសរសើរ ៖ ថាវាជារឿងហួសហេតុសម្រាប់ពួកគេក្នុងការទូលអង្វរចំពោះអ្វី
 ដែលព្រះអម្ចាស់បានត្រៀមជាស្រេចនឹងផ្តល់មកដោយរីករាយ ខណៈដែលអ្វីៗ
 ដែលហូរមកយើងពីសេរីភាពស្ម័គ្រចិត្តរបស់ទ្រង់នឹងឱ្យយើងទទួលស្គាល់ថាជាការ
 អនុញ្ញាតសម្រាប់ការអធិស្ឋានរបស់យើង ។ ពាក្យដែលនឹកចាំពីទំនុកតម្កើង
 បញ្ជាក់អំពីរឿងនេះ ហើយបទគម្ពីរស្រដៀងគ្នាជាច្រើនត្រូវគ្នាទៅនឹង ៖
 “ពីព្រោះព្រះនេត្រនៃព្រះអម្ចាស់ តែងទតមកលើមនុស្សសុចរិត ឯព្រះកាណ៌ទ្រង់
 ក៏ផ្ទៀងស្តាប់ពាក្យទូលអង្វររបស់គេ តែព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់តែងទាស់ទទឹងនឹង
 ពួកអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់វិញ” [១ ពេត្រុស 3:12; ទំនុកដំកើង 34:16] ។
 ប្រយោគនេះ សរសើរដល់ការផ្តល់នូវបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ លើ
 ការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះនៃអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ- ដែល
 មិនទាន់លុបចោលការប្រតិបត្តិនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលចិត្តរបស់មនុស្សត្រូវបាន
 សម្អាតដោយភាពខ្ជិលច្រអូស ។ ដូច្នេះ ព្រះនេត្ររបស់ព្រះចាំយាមក្នុងការជួយ
 មនុស្សខ្វាក់ក្នុងភាពចាំបាច់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែទ្រង់សុខចិត្តស្តាប់ការចូររបស់យើង
 ដើម្បីឱ្យទ្រង់បង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលទ្រង់មានចំពោះយើងកាន់តែប្រសើរឡើង
 ៗ ។ ដូច្នេះទាំងពីរគឺជាការពិត ៖ “មើល ព្រះអង្គដែលរក្សាអ៊ីស្រាអែល ទ្រង់

នឹងមិនដែលដោកងុយ ក៏មិនដែលផ្ទុលក់ឡើយ” [ទំនុកដំកើង 121:4] ហើយ តែទ្រង់នៅតែមិនសកម្ម ប្រៀបដូចជាបានបំភ្លេចយើងហើយ នៅពេលទ្រង់ ឃើញយើងខ្ជិលនិងគង ។

(ច្បាប់នៃការអធិស្ឋានត្រឹមត្រូវ 4-16)

ច្បាប់ទីមួយ ៖ ការថ្វាយបង្គំ 4-5

4. ចំណងដែលស្ម័គ្រស្មោះទាមទារការសន្មនាជាមួយនឹងព្រះ

ឥឡូវនេះ ដើម្បីរៀបចំការអធិស្ឋានឱ្យបានសាកសម និងត្រឹមត្រូវ សូមឱ្យនេះ ជាច្បាប់ទីមួយ ៖ ថាយើងត្រូវបានដាក់ក្នុងគំនិត និងដួងចិត្ត ឱ្យសមនឹងអ្នក ដែលចូលមកក្នុងសន្មនាជាមួយព្រះ ។ នេះយើងពិតជានឹងទទួលបានដោយការ គោរពក្នុងចិត្ត ប្រសិនបើបានរួចផុតពីការខ្វល់ខ្វាយខាងសាច់ឈាម និងការគិត ដែលវាអាចត្រូវបានហៅ ឬនាំចេញពីការត្រិះរិះត្រឹមត្រូវនិងបរិសុទ្ធពីព្រះ ហើយ បន្ទាប់មកមិនត្រឹមតែលះបង់ខ្លួនឯងទាំងស្រុងក្នុងការអធិស្ឋានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ ដូច្នោះដែរថា តាមដែលអាចធ្វើបាន គឺត្រូវលើក និងនាំឱ្យលើសពីខ្លួនវា ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនៅទីនេះមិនតម្រូវឱ្យគំនិតនៅដាច់ពីគ្នា ដូចជាមិនដែលត្រូវរំព្លោច ឬធ្វើឱ្យខ្វល់ខ្វាយដោយភាពអាក់អន់អួលឡើយ ព្រោះផ្ទុយទៅវិញ ការចប់បារម្ភជា ខ្លាំងនឹងធ្វើឱ្យយើងប្រាថ្នាចង់អធិស្ឋានថែមទៀត ។ ដូច្នេះអ្នកបម្រើដ៏ស្មោះស្ម័គ្រ របស់ព្រះផ្តល់នូវភស្តុតាងនៃគ្រោះដ៏ធំនេះ ដោយមិននិយាយថាជាការអាក់អន់អួល នៅពេលដែលពួកគេនិយាយពីការប្រកាសនូវការយំទូញសោករបស់ពួកគេទៅ កាន់ព្រះអម្ចាស់ពីរណ្តៅយ៉ាងជ្រៅ ហើយពីមាត់រណ្តៅនៃសេចក្តីស្លាប់ [ទំនុកដំ កើង 130:1] ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា យើងត្រូវតាំងចិត្តបោះចោលពីខ្លួនយើងនូវ

ការខ្វល់ខ្វាយដែលចម្លែក និងការខ្វល់ពីខាងក្រៅទាំងអស់ ដោយចិត្តខ្លួនឯងជាអ្នករង កើតអំពីទីនេះ និងទីនោះ ដែលត្រូវបានទាញចេញពីស្ថានសួគ៌ ហើយត្រូវសង្កត់សង្កិនដល់ស្លាប់ ។ ខ្ញុំចង់និយាយថា វាគួរតែត្រូវបានលើកឡើងពីលើខ្លួនវា ដើម្បីកុំឱ្យត្រូវបាននាំទៅចំពោះព្រះនូវអ្វីដែលមនុស្សខ្វាក់ និងហេតុផលនោតល្ងង់របស់យើងមិនមានបំណងចង់បង្កើត ហើយក៏មិនប្រកាន់ខ្លួននៅក្នុងដែនកំណត់នៃភាពឥតប្រយោជន៍របស់វាដែរ ប៉ុន្តែក្រោកឡើងដល់ភាពបរិសុទ្ធដែលសក្តិសមនឹងព្រះជាម្ចាស់វិញ ។

5. ជំទាស់នឹងការអធិស្ឋានដែលគ្មានវិន័យនិងដោយការមិនគោរព

បញ្ហាទាំងពីរនេះមានតម្លៃសមនឹងទទួលបានការយកចិត្តទុក្ខដាក់ ៖ ទីមួយ អ្នកណាដែលចូលរួមក្នុងការអធិស្ឋានគួរតែអនុវត្តវាជានូវសមត្ថភាពនិងការខិតខំរបស់គេ ហើយមិនដូចអ្វីដែលជាទូទៅតែងកើតឡើង ដែលត្រូវបានរំខានដោយគំនិតដែលរង្វេងវង្វាន់ឡើយ ។ ដ្បិតគ្មានអ្វីដែលផ្ទុយនឹងការគោរពបូជាចំពោះព្រះខ្លាំងជាងភាពទន់ជ្រាយដែលបង្ហាញពីភាពល្អល្វើដែលលើសលប់ដោយគ្មានការគោរពនោះទេ ។ ក្នុងរឿងនេះ កាលដែលយើងកាន់តែពិបាកធ្វើការផ្ដោតអារម្មណ៍ នោះយើងត្រូវប្រឹងប្រែងឱ្យខ្លាំងជាងមុន ។ គ្មាននរណាម្នាក់មានបំណងចង់អធិស្ឋាននោះទេ ដែលគាត់មិនមានអារម្មណ៍ថាមានគំនិតមិនមិនទាក់ទងជាច្រើនល្ងង់ចូលមកលើគាត់ ដែលអាចធ្វើឱ្យខូចដល់របៀបនៃការអធិស្ឋាន ឬពន្យារពេលដោយផ្លូវខ្វល់ខ្វាយចំនួន ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ អនុញ្ញាតឱ្យយើងនឹកចាំថាតើវាមិនសក្តិសមប៉ុណ្ណា នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ទទួលស្គាល់យើងឱ្យធ្វើការសន្ទនាយ៉ាងស្និទ្ធស្នាល ហើយបែរជាបំពានលើសេចក្តីសប្បុរសដ៏ធំធេងរបស់ទ្រង់ ដោយលាយបញ្ចូលគ្នារវាងភាពបរិសុទ្ធ និងពាក្យប្រមាថនោះ ។

ប៉ុន្តែដូចជាការសន្ទនារវាងយើង និងមនុស្សធម្មតាម្នាក់ ចំពេលការអធិស្ឋាន របស់យើង យើងច្នៃសប្បុរសព្រឹទ្ធនៃ ហើយរើបម្រះទៅទីនេះទៅទីនោះ ។

ដូច្នេះចូរយើងសម្គាល់ថា បុគ្គលតែម្នាក់គត់ដែលរៀបចំខ្លួនបានសមរម្យនិងត្រឹម ត្រូវក្នុងការអធិស្ឋាន ជាអ្នកដែលត្រូវបាននាំដោយអំណាចចេស្តារបស់ព្រះ ដែល ត្រូវបានរួចផុតពីការខ្វល់ខ្វាយនិងការស្រឡាញ់លោកិយដែលគេអាចចូលមកបា ន ។ ហើយពិធីដែលលើកដៃ នោះមានន័យថាមនុស្សបានចងចាំថាពួកគេត្រូវ ដកចេញឆ្ងាយពីព្រះ ទាល់តែគេលើកគំនិតរបស់ពួកគេទៅកាន់ទីខ្ពស់ ។ ដូចជា បាននិយាយនៅក្នុងទំនុកដំកើងថា៖ "ឱព្រះយេស៊ូវអើយ ទូលបង្គំសូមលើក ព្រលឹងថ្វាយដល់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 25:1; 24:1] ។ ហើយជាញឹកញាប់បទ គម្ពីរប្រើការនិយាយបែបនេះថា "លើកការអធិស្ឋានឡើង" [អេសាយ 37:4] ដើម្បីឱ្យអស់អ្នកដែលចង់ឱ្យព្រះស្តាប់ពួកគេអាចអង្គុយចុះ "នៅលើជង្គង់របស់ ពួកគេ" [យេរេមា 48:11; សេផាណា 1:12] ។ និយាយដោយខ្លីទៅ ពេល ដែលព្រះធ្វើមកលើយើងកាន់តែសប្បុរស ហៅយើងមកដោយទន់ភ្លន់ឱ្យបានដោះ បន្ទុកខ្វល់ខ្វាយរបស់យើងទៅដាក់នៅនឹងដើមទ្រូងរបស់ទ្រង់ នោះយើងនឹងមិន សូវចោទប្រកាន់ទេ ប្រសិនបើផលប្រយោជន៍ដ៏ធំនិងមិនអាចប្រៀបធៀបបាន របស់ទ្រង់មិនលើសលប់ការទាំងប៉ុន្មានរបស់យើង ហើយទាញយើងមកកាន់អង្គ ទ្រង់នោះ ដូច្នេះយើងដាក់នៅក្នុងគំនិតនិងការខិតខំរបស់យើងយ៉ាងឆេះឆ្ងល់ក្នុង ការអធិស្ឋាន ។ ការនេះមិនអាចកើតឡើងឡើយ ទាល់តែគំនិត រើបំរាស់យ៉ាង ខ្លាំងទាស់នឹងការរារាំងទាំងនេះ ហើយក្រោកឡើងលើសពីការទាំងនោះ ។

យើងបានសម្គាល់នូវចំណុចមួយទៀត៖ ដោយមិនសុំអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពីព្រះអនុ ញាត ។ បើទោះជាទ្រង់ប្រាប់យើងឱ្យចាក់បង្ហូរចិត្តយើងចេញនៅចំពោះទ្រង់ក៏

ដោយ [ទំនុកដំកើង 62:8; ទំនុកដំកើង 145:19] ក៏ទ្រង់មិនបណ្តោយដោយ
មិនតរើសអើងដល់ចង្អុតដែលកាច់ទៅរកអារម្មណ៍ដែលលឿននិងអាក្រក់នោះឡើយ ។
ហើយកាលដែលទ្រង់សន្យាថា ទ្រង់នឹងធ្វើតាមបំណងរបស់អ្នកដែលកោត
ខ្លាចដល់ព្រះ នោះសេចក្តីទន់ភ្លន់របស់ទ្រង់មិនទៅហួស ដែលទ្រង់នឹងធ្វើតាមអ្វី
ដែលពួកគេចង់បាននោះឡើយ ។ តែការទាំងពីរ មនុស្សតែងតែធ្វើបានយ៉ាង
ឆ្ងន់ឆ្ងរ ។ ដ្បិតមនុស្សជាច្រើនដេញតាមព្រះដោយប្រញាប់ប្រញាល់ ដោយមិន
ខ្មាសអៀន និងមិនគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ជាមួយនឹងភាពមិនសមរម្យរបស់
ពួកគេ ហើយមានវត្តមានដោយអចេតនានៅចំពោះមុខបណ្តុំរបស់ព្រះអង្គ អ្វីក៏
ដោយដែលនៅក្នុងសុបិនបានផ្ទុកនូវការចង់បានរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ភាព
ច្របូកច្របល់ ឬភាពល្ងង់ខ្លៅដ៏ធំបែបនេះបានចាប់ពួកគេ ដែលពួកគេហ៊ានដាក់
មកលើព្រះនូវរាល់សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេ ដែលពួកគេនឹងមាន
ការខ្មាសអៀនយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការទទួលស្គាល់នៅចំពោះមនុស្ស ។ អ្នកនិពន្ធ
អាក្រក់មួយចំនួនបានសើចចំអក ហើយថែមទាំងស្អប់ខ្ពើមការប្រឈមមុខដាក់គ្នា
នេះ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងនោះតែងតែមានប្រតិកម្ម ហេតុដូច្នេះហើយ ហេតុការណ៍បាន
កើតមានឡើងថា មនុស្សដែលមានមហិច្ឆតាទាំងនោះ ភពព្រហស្បត្តិ ជាអ្នក
ឧបត្ថម្ភរបស់ពួកគេ ។ វេទនា បារត អ្នកដែលលោភលន់សម្រាប់ចំណេះដឹង
Apollo និង Minerva ។ អ្នកចម្បាំងគឺ Mars ជាអ្នកដែលមានកាមតណ្ហា
គឺ Venus ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ថ្ងៃនេះ ដូចដែលខ្ញុំទើបតែបានស្នើ
មនុស្សនៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេផ្តល់សិទ្ធិកាន់តែច្រើនចំពោះបំណងប្រាថ្នា
ខុសច្បាប់របស់ពួកគេ ជាជាងការនិយាយលេងសើចដោយនិយាយដើមដោយស្មើ
ភាព ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ព្រះមិនអនុញ្ញាតឱ្យការប្រព្រឹត្តដ៏ទន់ភ្លន់របស់

គាត់ទ្រង់ត្រូវបានចំអកយ៉ាងនេះទេ ប៉ុន្តែដោយទាមទារសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន ទ្រង់បាន ចុះចូលនឹងបំណងប្រាថ្នារបស់យើងចំពោះអំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយគ្រប់គ្រងពួក គេផង ។ ដោយហេតុផលនេះ យើងត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់នូវសម្តីរបស់យ៉ូហានថា ៖ “យើងក៏មានសេចក្តីក្លាហាន ដល់ទ្រង់យ៉ាងដូច្នេះដែរ គឺថា បើយើងនឹងសូមអ្វី ដែលត្រូវតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងទទួលព្រម” [១យ៉ូហាន 5:14] ។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផ្តល់នូវអំណាចដែលត្រឹមត្រូវ

ប៉ុន្តែដោយសារសមត្ថភាពរបស់យើងនៅឆ្ងាយមិនអាចផ្គូផ្គងនឹងភាពល្អឥតខ្ចោះ បែបនេះ យើងត្រូវតែស្វែងរកវិធីដោះស្រាយដើម្បីជួយយើង ។ ដូចដែលយើង ត្រូវតែបង្វែរភាពឆេះឆ្ងល់នៃគំនិតទៅរកព្រះ ដូច្នេះការស្រលាញ់នៃចិត្តត្រូវតែធ្វើ តាម ។ ទាំងពីរនេះ ពិតប្រាកដណាស់ ឈរនៅខាងក្រោមឆ្ងាយ ទេ ជាក់ស្តែង ជាងនេះទៅទៀត ពួកគេដួលសន្លប់ និងបរាជ័យ ឬត្រូវបានដឹកនាំក្នុងទិស ដៅផ្ទុយទៅវិញ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីបម្រើដល់ភាពទន់ខ្សោយនេះ ព្រះប្រទានឱ្យ យើងនូវព្រះវិញ្ញាណទុកជាគ្រូបង្រៀនរបស់យើងក្នុងការអធិស្ឋាន ដើម្បីប្រាប់ យើងនូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ និងរំងាប់អារម្មណ៍របស់យើង ។ ដ្បិត “ដោយសារ យើងមិនចេះអធិស្ឋានតាមដែលយើងគួរធ្វើ នោះព្រះវិញ្ញាណយាងមកជួយយើង” ហើយ “ទូលអង្វរជំនួសយើងដោយសំឡេងថ្ងូរដែលមិនអាចនិយាយបាន” [រ៉ូម 8:26] ។ មិនមែនមានន័យថាទ្រង់អធិដ្ឋាន ឬថ្ងូរទេ ប៉ុន្តែបានដាស់តឿនយើង ឱ្យបានច្បាស់ នូវបំណងប្រាថ្នា និងការដកដង្ហើមធំ ដោយដឹងថាថាមពលធម្ម ជាតិរបស់យើងស្ទើរតែមិនគ្រប់គ្រាន់ ។ ហើយប៉ុលដោយមានហេតុផលល្អ គាត់ ហៅ “ថារកថ្លែងមិនបាន” នូវការថ្លែងថ្ងូរទាំងនេះ ដែលអ្នកជឿផ្តល់មកនៅក្នុង ការណែនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណ ។ ដោយសារពេលវេលាអ្នកដែលបានហ្វឹកហាត់ពិត

នៅក្នុងការអធិស្ឋាន ពួកគេមិនប្រហែលនឹងការនោះទេ ឬភ្ញាក់ផ្អើលដោយសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដូចខ្វាក់នោះទេ ពួកគេនឹងបានភ្ញាក់រឭកដោយខំស្វែងរកនូវអ្វីដែលសមឱ្យពួកគេថ្លែងចេញទៅ ។ ពិតណាស់ នៅពេលដែលពួកគេព្យាយាមស្នាក់ស្ទើរ នោះពួកគេនឹងច្របូកច្របល់និងស្នាក់ស្ទើរ ។ ច្បាស់ណាស់ រួចមកការអធិស្ឋានដោយត្រឹមត្រូវជាអំណោយទានមួយដែលកម្រ ។ ការទាំងនេះមិនបាននិយាយដើម្បីឱ្យយើង ជាជំនួយដល់ភាពច្រអូសរបស់យើងផ្ទាល់ទេ ដែលឱ្យវាអាចផ្តល់មកនូវតួនាទីនៃការអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ហើយនឹងអង្គុយស្ងៀមនៅក្នុងភាពប្រហែសដែលយើងទាំងអស់គ្នាមានទំនោរទៅរកនោះ

ទេ ។ ក្នុងភាពតានតឹងនេះ យើងបានឮសំឡេងមិនសមរម្យរបស់មនុស្សមួយចំនួនដោយនិយាយថា យើងគួររង់ចាំដោយខ្ជិលច្រអូសរហូតដល់វាហួសពីចិត្តដែលបានម្តរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែបំណងរបស់យើងគឺថា ដោយស្អប់ភាពអសកម្មនិងភាពស្រពិចស្រពិលរបស់យើង យើងគួរស្វែងរកជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណ ។ ហើយពិតណាស់ ប៉ុល នៅពេលដែលគាត់បង្គាប់យើងឱ្យអធិស្ឋានដោយព្រះវិញ្ញាណ ។ ហើយពិតណាស់ ប៉ុល នៅពេលដែលគាត់បង្គាប់យើងឱ្យអធិស្ឋានដោយព្រះវិញ្ញាណ [១កូរិនថូស 14:15] មិនឈប់ជំរុញយើងទៅកាន់ការប្រុងប្រយ័ត្ននោះទេ ។ គាត់មានន័យថា ការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណដែលផ្តល់អំណាចដល់យើងដើម្បីសរសេរការអធិស្ឋានដោយមិនមានមធ្យោបាយរារាំង ឬរារាំងការខិតខំរបស់យើងផ្ទាល់ឡើយ ចាប់តាំងពីក្នុងបញ្ហានេះ បំណងរបស់ព្រះគឺដើម្បីសាកល្បងថាតើសេចក្តីជំនឿជំរុញចិត្តយើងដោយប្រសិទ្ធភាពប៉ុណ្ណា ។

(ច្បាប់ទីពីរ ៖ យើងអធិស្ឋានពីអារម្មណ៍ដែលស្មោះត្រង់ ហើយដោយការប្រែចិត្ត 6-7)

6. អារម្មណ៍នៃសេចក្តីត្រូវការដែលដកចេញនូវការដែលមិនពិតទាំងអស់

អនុញ្ញាតឱ្យច្បាប់ទីពីរនេះ ៖ ថានៅក្នុងការទូលអង្វរបស់យើង យើងធ្លាប់ដឹងពី ភាពមិនគ្រប់គ្រាន់របស់យើង ហើយសញ្ជឹងគិតដោយអស់ពីចិត្តអំពីរបៀបដែល យើងត្រូវការទាំងអស់ដែលយើងស្វែងរក ចូលរួមជាមួយការអធិស្ឋាននេះដោយ ស្មោះត្រង់ ទេ គឺដោយប្រាថ្នាចង់សម្រេចវាផង ។ សម្រាប់ការអធិស្ឋានជាខ្លាំង ជាច្រើនដែលមិនសមហេតុផលបន្ទាប់ពីមានទម្រង់រួចហើយ ប្រៀបដូចជាការ លះបង់កាតព្វកិច្ចទៅចំពោះព្រះ ។ ហើយទោះបីជាពួកគេទទួលស្គាល់ថា វាជា មធ្យោបាយព្យាបាលចាំបាច់សម្រាប់ជំងឺរបស់ពួកគេក៏ដោយ ព្រោះវាអាចនឹង ស្លាប់បាត់បង់ជីវិត ប្រសិនបើខ្វះជំនួយពីព្រះដែលពួកគេកំពុងអង្វរក៏ដោយ វា នៅតែបង្ហាញថាពួកគេបំពេញកាតព្វកិច្ចនេះពីទម្លាប់ ដោយសារតែចិត្តរបស់ពួក គេត្រជាក់ ហើយពួកគេមិនគិតអំពីអ្វីដែលពួកគេសូមនោះទេ ។ ជាការពិត ណាស់ អារម្មណ៍ទូទៅដែលច្របូកច្របល់នៃតម្រូវការរបស់ពួកគេនាំពួកគេទៅរក ការអធិស្ឋាន ប៉ុន្តែវាមិនបានជំរុញពួកគេដូចនៅក្នុងការពិតបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីស្វែង រកការសង្គ្រោះពីភាពក្រីក្ររបស់ពួកគេនោះទេ ។ ឥឡូវនេះ តើយើងចាត់ទុកអ្វី ដែលគួរឱ្យស្តាប់ខ្លីម ឬសូម្បីតែការប្រឆាំងនឹងព្រះជាងការប្រឌិតរបស់នរណា ម្នាក់ដែលសុំការអត់ទោសសម្រាប់អំពើបាបរបស់គាត់ គ្រប់ពេលដែលគិតថាគាត់ មិនមែនជាមនុស្សមានបាប ឬយ៉ាងហោចណាស់មិនគិតថាគាត់ជាអ្នកមានបាប នោះ? គ្មានអ្វីដែលត្រូវឆ្ងល់ឡើយថាព្រះផ្ទាល់ត្រូវបានគេចំអក! ប៉ុន្តែដូចដែល ខ្ញុំទើបតែនិយាយ មនុស្សជាតិគឺពោរពេញដោយភាពថោកទាបបែបនេះ ដែល សម្រាប់តែការសំដែងប៉ុណ្ណោះ មនុស្សតែងតែអង្វរព្រះជាម្ចាស់ចំពោះរឿងជា ច្រើនដែលពួកគេបានស្លាប់ ប្រាកដណាស់ថានឹងបានមកពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់

ទ្រង់ មករកពួកគេពីប្រភពផ្សេងទៀត ឬ ស្ថិតនៅក្នុងកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេរួចហើយ ។

កំហុសដែលហាក់បីដូចជាមិនសូវធ្ងន់ធ្ងរ ប៉ុន្តែក៏មិនអាចអត់ឱនបានដែរ គឺអ្នកដទៃដែលបានជាប់គាំងជាមួយនឹងគោលការណ៍មួយនេះ ពោលគឺព្រះជាម្ចាស់ត្រូវតែបានផ្តាច់ចិត្តដោយការលះបង់ - ការអធិស្ឋានដោយឥតមានសមាធិ ។

ឥឡូវនេះ អ្នកដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះត្រូវតែប្រយ័ត្នជាពិសេសក្នុងការបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះដើម្បីសុំអ្វីមួយ លុះត្រាតែពួកគេប្រាថ្នាចង់បានវាដោយក្តីស្រឡាញ់ដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានោះចង់ទទួលបានពីទ្រង់ ។ ពិតហើយ ទោះបីជានៅក្នុងរឿងទាំងនោះដែលយើងស្វែងរកដើម្បីតែសិរីល្អរបស់ព្រះក៏ដោយ យើងហាក់ដូចជាមិនបានឃើញពីដំបូងដើម្បីផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការរបស់យើងផ្ទាល់ ប៉ុន្តែវាសមណាស់ដែលពួកគេត្រូវបានស្វែងរកដោយភាពអំណត់ និងខ្លះខ្លាំងមិនតិចនោះទេ ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលយើងអធិស្ឋានថា “សូមឱ្យព្រះនាមទ្រង់បានបរិសុទ្ធ” ។ [ម៉ាថាយ 6:9; លូកា 11:2] យើងគួរតែនិយាយ ស្រែកឃ្លានខ្លាំងនូវការធ្វើឱ្យបានបរិសុទ្ធ ។

7. តើជួនកាលការអធិស្ឋានពីងលើអារម្មណ៍ដែលតែងតែកន្លងផុតទៅរបស់យើងមែនទេ?

ប្រសិនបើអ្នកណានឹងប្រឆាំងថា យើងមិនត្រូវបានជម្រុញដោយភាពចាំបាច់រហូតឱ្យអធិស្ឋានទេ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ ។ ហើយសម្រាប់ប្រយោជន៍របស់យើង យ៉ាកុបបានផ្តល់នូវការភាពផ្ទុយគ្នានេះថា ៖ “តើមានពួកអ្នករាល់គ្នាណា កើតទុក្ខលំបាកឬទេ ត្រូវឱ្យអ្នកនោះអធិស្ឋាន តើមានអ្នកណាអរសប្បាយឬទេ ត្រូវឱ្យគេ

ច្រៀងសរសើរដល់ព្រះចុះ” [យ៉ាកុប 5:13] ។ ដូច្នេះចំណេះដឹងទូទៅផ្ទាល់នឹងធ្វើតាមនោះ ពីព្រោះយើងខ្ចីលខ្លាំងណាស់ ដែលព្រះទ្រង់ចាក់យើងដោយមុតស្រួចថែមទៀត តាមដែលស្ថានការទាមទារ ដើម្បីឱ្យយើងអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់ ។ ដាវីឌហៅការនេះថា "ពេលដែលមកដល់" [ទំនុកដំកើង 32:6; 31:6] ។ ពីព្រោះ កាលដែលទ្រង់បង្រៀនយើងនូវបទគម្ពីរជាច្រើន [ទំនុកដំកើង 94:19] នោះកាន់តែមានបញ្ហាយ៉ាងអាក្រក់ថែមទៀត ការមិនសុខ ការភ័យខ្លាច និងទុក្ខលំបាកគ្រប់ប្រភេទដែលនឹងសង្កត់សង្កិនយើង នោះការដែលយើងចូលទៅកាន់ទ្រង់កាន់តែសេរីថែមទៀត ប្រៀបដូចជាព្រះកំពុងហៅយើងទៅកាន់អង្គទ្រង់បែបនោះដែរ ។

ក្នុងពេលតែមួយសម្តីរបស់ប៉ូលពិតណាស់ ដែលយើងត្រូវ "អធិស្ឋានគ្រប់ពេលវេលា" [អេភេសូរ 6:18; ១ថែស្សាឡូនិក 5:17] ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ បន្ទាប់ពីកិច្ចការដែលចិត្តយើងប្រាថ្នាចង់បានអាចហូរមកដោយភាពចម្រុងចម្រើន និងឱកាសសម្រាប់សុភមង្គលហ្នឹងត្រូវបានជ្រុងជ្រោយ នៅតែគ្មានពេលណាមួយដែលតម្រូវការរបស់យើងមិនជុំវិញឱ្យយើងអធិស្ឋាននោះទេ ។ មានបុរសម្នាក់មានស្រានិងគ្រាប់ធញ្ញជាតិច្រើនក្រែលែង ។ ដ្បិតគាត់មិនអាចរីករាយនឹងនំប៉័ងសូម្បីតែមួយដុំបានទេ ក្រៅពីព្រះគុណរបស់ព្រះជាបន្តផ្តល់មកឃ្លាំងស្រា និងជង្រុករបស់គាត់នឹងមិនទ្រូវរារាំងគាត់ពីការអធិស្ឋានសម្រាប់នំប៉័ងប្រចាំថ្ងៃរបស់គាត់ឡើយ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងគួរពិចារណាថា តើមានគ្រោះថ្នាក់ប៉ុន្មាននៅគ្រប់ពេលដែលត្រូវគម្រាមកំហែង នោះការភ័យខ្លាចខ្លួនឯងនឹងបង្រៀនយើងថា គ្មានពេលណាដែលយើងអាចចាកចេញពីការអធិស្ឋាននោះទេ ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងអាចទទួលស្គាល់ការពិតនេះកាន់តែប្រសើរឡើងនៅ ក្នុងបញ្ហាខាងវិញ្ញាណ ។ តើនៅពេលណាដែលអំពើបាបជាច្រើនដែលយើងដឹង ថា អនុញ្ញាតឱ្យយើងឈប់អធិស្ឋានក្នុងនាមជាការផ្គត់ផ្គង់ ដើម្បីឱ្យបានការ លើកលែងទោសពីកំហុស និងទោសរបស់យើង? តើនៅពេលណាដែលការល្បង នាំយើងឱ្យបំបែកចេញពីការប្រញាប់បន្ទាប់ពីការរកជំនួយនោះ? ជាងនេះទៅ ទៀត ការខ្វះខ្វែងចំពោះនគរបស់ព្រះ និងសិរីល្អរបស់ទ្រង់ គួរតែរក្សាយើង មិនមែនជាប់ៗគ្នាទេ ប៉ុន្តែឥតឈប់ឈរ ដើម្បីឱ្យឱកាសដដែលនេះនៅតែជា របស់យើងដដែល ។ ដូច្នេះ វាមិនមែនជាការឥតប្រយោជន៍ទេ ដែលភាពស្ថិត ស្ថេរក្នុងការអធិស្ឋានត្រូវបានណែនាំមកលើយើង ។ ខ្ញុំមិនទាន់និយាយអំពីសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួន ដែលនឹងលើកឡើងនៅពេលក្រោយទេ ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរដាស់តឿន យើងឱ្យ "អធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ" ។ [១ថៃស្យាឡូនិក 5:17] ។ ចោទពីការ ច្រអូសរបស់យើង ដ្បិតយើងមិនដឹងថា យើងត្រូវការការការពារយកចិត្តទុកដាក់ និងភាពជាប់លាប់នោះខ្លាំងប៉ុណ្ណាទេ ។ ដោយសារច្បាប់នេះ សេចក្តីកំពុតនិង សេចក្តីខុសឆ្គងដែលអាក្រក់ទៅកាន់ព្រះត្រូវបានលុបចោលពីការអធិស្ឋាន ។ ពិត ណាស់ វាត្រូវបានបោះចោលទៅឆ្ងាយផង! ព្រះទ្រង់បានសន្យាថា "ទ្រង់នឹង នៅក្បែរអស់អ្នកដែលស្រែកអំពាវនាវដល់ទ្រង់នៅក្នុងសេចក្តីពិត" [ទំនុកដំកើង 145:18] ។ ហើយនិយាយថា អស់អ្នកដែលស្វែងរកទ្រង់ចេញពីចិត្តនឹងរកទ្រង់ ឃើញ [យេរេមា 29:13-14] ។ ដោយហេតុនេះ អស់អ្នកដែលសប្បាយនៅក្នុង សេចក្តីកំហុសរបស់ខ្លួនមិនបានរកឃើញអ្វីឡើយ ។ ការអធិស្ឋានដែលត្រឹមត្រូវ ទាមទារការប្រែចិត្ត ។ ដូច្នេះ វាចេញមកពីបទគម្ពីរដែលថា ព្រះមិនស្តាប់ទៅ កាន់មនុស្សទុច្ចរិតឡើយ [យ៉ូហាន 9:31] និងការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេឡើយ

[សុភាសិត 28:9; អេសាយ 1:15] ។ ម្តងទៀត នៅក្នុងយេរេមាថា៖ “នោះ អញបាននិយាយយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ដល់គេ ព្រមទាំងខ្លះខ្លះប្រាប់គេ តាំងពីព្រលឹម ស្រាងថា ចូរស្តាប់តាមពាក្យអញចុះ តែគេមិនបានស្តាប់តាមទេ ក៏មិនបាន ផ្ទៀងត្រចៀកផង គឺបានប្រព្រឹត្តតាមតែសេចក្តីរឹងចចេសនៅក្នុងចិត្តអាក្រក់ របស់គេរៀងខ្លួនវិញ” [យេរេមា 11:7, 8, 11] ។ ដ្បិតទ្រង់ចាត់ទុកវាជា កម្ពស់នៃការមិនគោរពរបស់មនុស្សទុច្ចរិត គឺអស់អ្នកដែលជីវិតរបស់ពួកគេបាន បង្ខូចដល់ព្រះនាមបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ដែលអ្នកពីការតាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់ ។ ជា លទ្ធផល នៅក្នុងអេសាយទ្រង់រអ៊ូថា នៅពេលពួកយូដា “ចូលមកក្បែរទ្រង់ ដោយបបូរមាត់របស់ពួកគេ តែចិត្តរបស់ពួកគេនៅឆ្ងាយពីទ្រង់” [អេសាយ 29:13] ។ ពិតណាស់ទ្រង់មិនបានដាក់កំហិតការនេះទៅកាន់ការអធិស្ឋានតែមួយ ទេ តែកំហុសនៅក្នុងផ្នែកណាមួយនៃការថ្វាយបង្គំទ្រង់គឺវាគួរឱ្យស្អប់សម្រាប់ទ្រង់ ។ សម្តីរបស់យ៉ាកុបអនុវត្តនៅត្រង់នេះ ។ “អ្នករាល់គ្នាក៏សូមដែរ តែមិន បានទេ ដ្បិតសេចក្តីសំណូមនោះបែបអាក្រក់ សំរាប់នឹងចាយបំពេញសេចក្តីសំ រើរបស់អ្នករាល់គ្នាវិញ” [យ៉ាកុប 4:3] ។ វាជាការពិតមែន ដែលយើងនឹង បានឃើញម្តងទៀតក្រោយមក ថាការអធិស្ឋានដែលចាក់បង្ហូរដោយអ្នកដែល កោតខ្លាចដល់ព្រះមិនពឹងលើភាពសាកសមរបស់ពួកគេនោះទេ ។ តែការព្រមាន របស់យ៉ូហានមិន “ហើយទោះបីយើងសូមអ្វីពីទ្រង់ក៏ដោយ គង់តែនឹងបានសំរេ ច ពីព្រោះយើងកាន់តាមបញ្ញត្តិទ្រង់ ហើយក៏ប្រព្រឹត្តការដែលគាប់ព្រះហឫទ័យ ដល់ទ្រង់ដែរ” [១យ៉ូហាន 3:22] ។ ខណៈពេលដែលមនសិការអាក្រក់បិទទ្វារ មកកាន់យើង ។ បន្ទាប់ពីនេះទៅទៀត មានតែអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ដល់ព្រះ ដោយស្មោះស្ម័គ្រទេ ដែលអធិស្ឋានត្រឹមត្រូវ ហើយត្រូវបានស្តាប់ផង ។ ដូច្នេះ

ចូរម្នាក់ៗពេលដែលគាត់ត្រៀមខ្លួនអធិស្ឋាន ត្រូវមិនពេញចិត្តនឹងអំពើអាក្រក់ របស់ខ្លួន ហើយ (ជាល្បឹងដែលមិនអាចកើតឡើងដោយគ្មានការប្រែចិត្ត) ចូរឱ្យ គាត់យកមនុស្សម្នាក់ទៅដូចជាអ្នកសុំទានវិញ ។

ច្បាប់ទីបី ៖ យើងមានទំនុកចិត្តគ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងខ្លួនយើង ហើយអធិស្ឋានសូម ការអត់ទោសដោយបន្ទាបខ្លួន, 8-10

8. យើងចូលមកបែបជាអ្នកទូលអង្វរដោយបន្ទាបខ្លួនសូមសេចក្តីមេត្តា

ចំពោះការនេះចូរយើងបញ្ចូលច្បាប់ទីបី ៖ ថាអ្នកណាដែលឈរនៅចំពោះព្រះ ដើម្បីអធិស្ឋាន នៅក្នុងការបន្ទាបខ្លួនរបស់គេបានថ្វាយសិរីល្អយ៉ាងពេញលេញ ដល់ព្រះ ដែលបានបោះបង់ចោលគ្រប់ទាំងគំនិតពីសិរីល្អផ្ទាល់ខ្លួនទាំងអស់ចោល បោះចោលគ្រប់ទាំងសញ្ញាតិសម្រាប់តម្លៃរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ទាំងអស់ និយាយរួមទៅ បានបោះចោលការធានាអះអាងផ្ទាល់ខ្លួនទាំងអស់ ។ មិនដូច្នោះទេ ប្រសិនបើ យើងអះអាងសម្រាប់ខ្លួនយើងអ្វីមួយនោះ បើទោះជាវាពិតត្រូវក៏ដោយ យើងនឹង អួតបំប៉ោងដោយឥតប្រយោជន៍ហើយ ហើយនឹងវិនាសនៅចំពោះវត្តមានរបស់ទ្រង់ ។ យើងបាននិយាយដដែលពីគំរូនៃការចុះចូល ដែលពង្រាបនូវការអួតក្តែង ក្នុងទាំងអស់ នៅក្នុងអ្នកបម្រើរបស់ព្រះម្នាក់ៗដែល បើកាលណាគេកាន់តែ បរិសុទ្ធ នោះគេនឹងត្រូវបន្ទាបចុះកាន់តែខ្លាំងនៅពេលគេបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះ ព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នេះដានីយ៉ែលនិយាយថា អ្នកណាដែលព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ផ្តល់ នាមដែលអស្ចារ្យថា ៖ “កាលខ្ញុំកំពុងតែទូលដល់ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃខ្ញុំព្រម ទាំងអធិស្ឋាន និងលន់ត្អូញរបស់ខ្លួនខ្ញុំ ហើយបាបរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែលជា សាសន៍នៃខ្ញុំ ទាំងទូលអង្វរឱ្យភ្នំបរិសុទ្ធរបស់ព្រះនៃខ្ញុំផង” [ដានីយ៉ែល 9:20] ។

ដារីឌីក៏បានបញ្ចូលការបន្ទាបខ្លួននេះដោយឧទាហរណ៍របស់គាត់ផ្ទាល់ដែរថា ៖
 “សូមកុំឱ្យកើតក្តីនឹងអ្នកបំរើទ្រង់ឡើយ ដ្បិតនៅព្រះនេត្រទ្រង់គ្មានមនុស្សរស់ណា
 មួយដែលសុចរិតទេ” [ទំនុកដំកើង 143:2; ទំនុកដំកើង 142:2] ។ នៅក្នុង
 ទម្រង់បែបនោះ អេសាយអធិស្ឋានថា ៖ “ទ្រង់តែងតែប្រោសដល់អ្នកដែលមាន
 ចិត្តរីករាយ ហើយប្រព្រឹត្តដោយសុចរិត គឺដល់ពួកអ្នកដែលនឹកចាំពីទ្រង់ក្នុងអស់
 ទាំងផ្លូវរបស់ទ្រង់ មើល ទ្រង់បានមានសេចក្តីក្រោធដោយព្រោះយើងខ្ញុំធ្វើបាប
 យើងខ្ញុំបាននៅជាប់ក្នុងអំពើទាំងនោះ ជាយូរមកហើយ ដូច្នេះ យើងខ្ញុំនឹងបាន
 សង្គ្រោះឬ? ដ្បិតយើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាបានត្រឡប់ទៅដូចជាមនុស្សដែលមិនស្អាត
 ហើយអស់ទាំងអំពើសុចរិតរបស់យើងខ្ញុំ ក៏ដូចជាអាវកខ្វក់ហើយ យើងខ្ញុំរាល់គ្នា
 ស្ថិតក្រៀមទៅដូចជាស្លឹកឈើ ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងខ្ញុំក៏ផាត់យកយើងខ្ញុំ
 ទៅដូចជាខ្យល់ ឥតមានអ្នកណាមួយដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមទ្រង់ ឬដែល
 ដាស់តឿនខ្លួនឯងឱ្យចាប់តោងទ្រង់ឡើង ដ្បិតទ្រង់បានគេចព្រះភក្ត្រចេញពី
 យើងខ្ញុំហើយ ក៏បានធ្វើឱ្យយើងខ្ញុំរលាយទៅ ដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងខ្ញុំ
 ផង ។ តែឥឡូវនេះ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទ្រង់ជាព្រះវរបិតានៃយើងខ្ញុំ យើងខ្ញុំ
 រាល់គ្នាជាដីឥដ្ឋ ហើយទ្រង់ជាជាងស្នូន យើងខ្ញុំជាស្នាដៃនៃព្រះហស្តទ្រង់ទាំង
 អស់គ្នា ។ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់កុំក្រោធជាខ្លាំងឡើយ ក៏សូមកុំនឹកចាំពី
 សេចក្តីទុច្ចរិតជាដរាបដែរ សូមមើល សូមទ្រង់ពិចារណាថា យើងខ្ញុំរាល់គ្នា
 សុទ្ធតែជាស្រូវរបស់ទ្រង់” [អេសាយ 64:5-9] ។

ចូរសង្កេតមើលថាពួកគេមិនពឹងលើការអះអាងអ្វីទេ តែលើការតែមួយនេះថា ៖
 រាប់ខ្លួនរបស់ពួកគេថាជារបស់ព្រះ ពួកគេមិនត្រូវព្រួយឡើយ ទ្រង់នឹងមើលថែ
 ពួកគេ ។ ដូច្នេះយេរេម៉ាសិយាយថា ៖ “ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទោះបីអំពើទុច្ចរិត

របស់យើងខ្ញុំធ្វើបន្ទាល់ទាស់នឹងយើងខ្ញុំក៏ដោយ តែសូមទ្រង់ប្រោសមេត្តា ដោយ
យល់ដល់ព្រះនាមទ្រង់ ដ្បិតការរាថយរបស់យើងខ្ញុំ នោះច្រើនណាស់ យើងខ្ញុំ
បានធ្វើបាបនឹងទ្រង់" [យេរេមា 14:7] ។ ដ្បិតអ្នកនិពន្ធគ្មានឈ្មោះមួយចំនួន
មិនថាគេជានរណា ដែលបានសរសេរពាក្យដែលពិតនិងបរិសុទ្ធទាំងនេះដែល
បានសំដៅដល់ហោរា Baruch ថា ៖ "ព្រលឹងដែលសោកសៅនិងនៅដាច់តែ
ឯងសម្រាប់ការអាក្រក់ដ៏ខ្លាំង បានឱនចុះនិងទៅជាខ្សោយទៅ...ព្រលឹងដែល
ស្រេកឃ្លាន និងភ្នែកដែលមិនផ្តល់សិរីល្អទៅកាន់ទ្រង់ ឱ ព្រះអម្ចាស់អើយ ។
វាមិនសម្រាប់ការសុចរិតរបស់ឪពុកឡើយ ដែលយើងចាក់បង្វែរការអធិស្ឋានរបស់
យើងនៅចំពោះទ្រង់ ហើយទូលអង្គរសុំសេចក្តីមេត្តាពីទ្រង់នៅចំពោះព្រះនេត្រ
ទ្រង់ ឱ ព្រះអម្ចាស់របស់យើងអើយ ។" [Baruch 2:18-19] ។ តែដោយសារ
តែទ្រង់ពេញដោយសេចក្តីមេត្តា "សូមមេត្តាដល់ពួកយើងផង ព្រោះយើងបាន
ធ្វើបាបនៅចំពោះទ្រង់ហើយ" [Baruch 3:2] ។

9. សេចក្តីអង្វរសុំការអត់ទោសបាបជាផ្នែកសំខាន់នៃការអធិស្ឋាន

សរុបមក ៖ ការចាប់ផ្តើម និងសូម្បីតែការរៀបចំ នៃការអធិស្ឋានដែលត្រឹមត្រូវ
ជាការទូលអង្គរសម្រាប់ការអត់ទោសដោយការសារភាពកំហុសដោយបន្ទាបខ្លួន
និងស្មោះត្រង់ ។ ក៏មិនត្រូវឱ្យនរណាម្នាក់ មិនថាគេបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណានោះទេ
សង្ឃឹមថានឹងបានអ្វីពីព្រះឡើយ ទាល់តែគេបានផ្សះផ្សាជាមួយទ្រង់ជាមុនសិ
ន ។ ហើយព្រះអាចផ្តល់ការមេត្តាដល់នរណាឡើយ តែដល់អស់អ្នកដែលទ្រង់
បានអត់ទោសតែប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់ទេថា ប្រសិនបើអ្នក
ជឿបើកទ្វារសម្រាប់ខ្លួនពួកគេទៅកាន់ការអធិស្ឋានជាមួយនឹងកូនសោរនេះ
ដែលយើងបានរៀននូវបទគម្ពីរជាច្រើនពីទំនុកដំកើង ។ ដ្បិតដាវីឌ បានសូម

របស់ផ្សេងក្រៅពីការលន់តូបរបស់គាត់ដោយនិយាយថា ៖ "សូមកុំនឹកចាំពី បាបដែលទូលបង្គំប្រព្រឹត្តកាលនៅក្មេង ឬអំពើរំលងរបស់ទូលបង្គំនោះឡើយ ឱ ព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់នឹកចាំពីទូលបង្គំ ដោយសេចក្តីសប្បុរសនៃទ្រង់វិញ ដោយយល់ដល់ព្រះគុណរបស់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 25:18] ។ ហើយនៅក្នុងនេះ យើងឃើញថា វាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងទេដែលហៅខ្លួនយើងដើម្បីនឹងរាប់ រងរាល់អំពើបាបថ្មីៗរាល់ថ្ងៃនោះ ប្រសិនបើយើងមិនចងចាំអំពើបាបទាំងនោះ ផងដែលអាចនឹងភ្លេចបាត់ជាយូរមកហើយនោះ ។

ដ្បិតហោរាខ្លះ នៅកន្លែងមួយបានសារភាពនូវកំហុសដ៏ធំមួយ នៅក្នុងឱកាស នោះចង់ត្រលប់ទៅរកផ្ទៃម្តាយរបស់គាត់វិញផង ដែលគាត់បានទទួលនូវការ ចម្លងមក [ទំនុកដំកើង 51:5] ។ មិនមែនដើម្បីពង្រីកកំហុសនៅលើមូលដ្ឋាន នៃអំពើពុករលួយនៃធម្មជាតិនោះទេ ប៉ុន្តែថានៅក្នុងការប្រមូលផ្តុំអំពើបាបពេញ មួយជីវិតរបស់គាត់ ការប្តោលទោសខ្លួនឯងកាន់តែតឹងរឹងថែមទៀត ការអង្វរ កាន់តែងាយស្រួលដែលគាត់អាចរកឃើញព្រះ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាពួកបរិសុទ្ធមិន តែងតែសុំការអត់ទោសពីអំពើបាបក្នុងពាក្យជាច្រើនក៏ដោយ ប្រសិនបើយើង ឧស្សាហ៍សញ្ជឹងគិតអំពីការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេដែលបទគម្ពីរទាក់ទងនឹងការនោះ នោះយើងនឹងត្រៀមខ្លួនជាស្រេចនូវអ្វីដែលខ្ញុំនិយាយថា ៖ ដែលពួកគេបានទទួល នូវបំណងរបស់ពួកគេដើម្បីអធិស្ឋានពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែមួយគត់ ។ ដូច្នេះហើយ តែងតែចាប់ផ្តើមជាមួយការផ្តាច់ចិត្តដល់ទ្រង់ជាមុន ។ ត្បិតបើអ្នក ណាចោទសួរអំពីមនសិការរបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងនៅឆ្ងាយពីការហ៊ានស្ម័គ្រចិត្ត ក្នុងការលះបង់ការខ្វល់ខ្វាយរបស់ខ្លួននៅចំពោះព្រះ លុះត្រាតែគាត់ពឹងផ្អែកលើ

សេចក្តីមេត្តាករុណា និងការលើកលែងទោស នោះគាត់នឹងញាប់ញ័រគ្រប់ពេល
ចូលទៅចំពោះទ្រង់ ។

វាក៏មានការសារភាពពិសេសមួយទៀតនៅពេលដែលអ្នកផ្គត់ផ្គង់សុំឱ្យដោះលែងពី
ការដាក់ទណ្ឌកម្ម ។ វាគឺថាក្នុងពេលតែមួយ ពួកគេអាចអធិស្ឋានសុំការលើក
លែងទោសពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ។ សម្រាប់វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះ
ដែលចង់ឱ្យមានប្រសិទ្ធភាពត្រូវបានដកចេញ ខណៈដែលមូលហេតុនៅតែមាន
។ យើងត្រូវតែការពារពីការយកតម្រាប់តាមមនុស្សល្ងង់ខ្លៅ ដែលខ្វល់ខ្វាយ
តែចំពោះការព្យាបាលរោគសញ្ញា ដោយមិនអើពើឬសគល់នៃជំងឺនេះ ។ យើង
ត្រូវតែធ្វើឱ្យវាជាកង្វល់ដំបូងរបស់យើងដែលថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ
ចំពោះយើង ជាជាងការដែលទ្រង់បញ្ជាក់ការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ដោយសញ្ញា
ខាងក្រៅ ពីព្រោះទ្រង់សុខចិត្តរក្សាលំដាប់នេះ ហើយវាមានប្រយោជន៍តិចតួច
សម្រាប់យើងក្នុងការឱ្យទ្រង់ធ្វើល្អចំពោះយើង លុះត្រា សតិសម្បជញ្ញៈរបស់
យើង ធ្វើឱ្យទ្រង់ពេញចិត្តទាំងស្រុង ធ្វើឱ្យទ្រង់ពេញចិត្ត [Cant. 5:16] ។
ការឆ្លើយតបរបស់ព្រះគ្រីស្ទរំលឹកយើងពីការនេះ ។ ដ្បិតបន្ទាប់ពីទ្រង់សម្រេចថា
នឹងព្យាបាលមនុស្សពិការមក “អំពើបាបរបស់អ្នក” ទ្រង់មានបន្ទូលថា “បាន
អត់ទោសឱ្យអ្នកហើយ” [ម៉ាថាយ 9:2] ។ ដូច្នេះទ្រង់ដាច់គំនិតរបស់យើងទៅ
កាន់ការនោះ ដែលយើងគួរតែចង់បានជាពិសេស៖ ថាព្រះនឹងទទួលយើងចូល
ទៅក្នុងព្រះគុណ ។ រួចមក ដែលផ្តល់ជំនួយយើងដែលដាក់ចេញនូវផលផ្លែនៃ
ការផ្សះផ្សា ។

ប៉ុន្តែក្រៅពីការសារភាពនូវកំហុសបច្ចុប្បន្ន ដែលអ្នកជឿទូលអង្វរសម្រាប់ការអត់
ទោសបាបទាំងឡាយនិងការដាក់ទោស ជាការផ្ដើមទូទៅដែលទទួលបាននូវ

សេចក្តីមេត្តាសម្រាប់ការអធិស្ឋានដែលត្រូវរំលងទៅ ដ្បិតទាល់តែពួកគេត្រូវបាន
 រកឃើញនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាដោយឥតគិតថ្លៃប នោះការអធិស្ឋានមិនអាចទៅ
 ដល់ព្រះអម្ចាស់ទេ ។ សម្តីរបស់យ៉ូហានអាចអនុវត្តនៅក្នុងការនេះថា ៖ "បើ
 យើងលន់ត្អូបារិញ នោះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ ហើយសុចរិត
 ប្រយោជន៍នឹងអត់ទោសបាបឱ្យយើង ហើយនិងសំអាតយើង ពីគ្រប់អំពើទុច្ចរិត
 ទាំងអស់ផង" [១ យ៉ូហាន 1:9] ។ ដោយហេតុផលនេះ នៅក្រោមក្រិក្សវិន័យ
 ការអធិស្ឋានត្រូវតែបានសម្អាតដោយលោកហិតនៃការប្រោសលោះ [លោកុប្បត្តិ
 12:8; 26:25; 33:20; ១សាំយ៉ូអែល 7:9] ដើម្បីឱ្យពួកគេត្រូវបានទទួលយក
 ហើយថាប្រជារាស្ត្រត្រូវបានព្រមានថា ពួកគេមិនសាកសមនឹងអភ័យឯកសិទ្ធិនៃ
 កិត្តិយសនេះទេ ទាល់តែដកចេញអស់នូវការអាក្រក់របស់ពួកគេ នោះពួកគេ
 ទទួលបានទំនុកចិត្តនៅក្នុងការអធិស្ឋានចេញមកតែពីសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះតែ
 មួយគត់ ។

10. ការលើកឡើងនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់នរណាម្នាក់ផ្ទាល់?

ពេលនេះពួកបរិសុទ្ធហាក់ដូចជាស្រែកយល់ស្របពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ពួកគេនៅ
 ក្នុងការទូលអង្វរទៅរកព្រះរកជំនួយ ។ ឧទាហរណ៍ ដាវីឌនិយាយថា ៖ "សូម
 ការពារព្រលឹងទូលបង្គំ ដ្បិតទូលបង្គំជាអ្នកជ្រះថ្លា" [ទំនុកដំកើង 86:2] ហើយ
 ស្រដៀងគ្នានេះ អេសេគាលនិយាយថា ៖ "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់នឹកចាំ
 ពីទូលបង្គំ ដែលបានដើរនៅចំពោះទ្រង់ ដោយពិតត្រង់ ហើយដោយចិត្តស្មោះ
 ចំពោះ ព្រមទាំងប្រព្រឹត្តអំពើដ៏ល្អ នៅព្រះនេត្រទ្រង់យ៉ាងណា រួចហេសេគា
 ទ្រង់ព្រះកន្សែងជាខ្លាំង" [២២ង្សាវតារក្សត្រ 20:3; អេសាយ 38:3] ។ ដោយ
 សម្តីបែបនេះពួកគេមានន័យថាគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតទេ តែថាដោយការកើតជាថ្មី

របស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានបញ្ជាក់ថាជាអ្នកបម្រើនិងជាកូនរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានសន្យាដល់ពួកគេថាទ្រង់នឹងផ្តល់ព្រះគុណមក ។ ទ្រង់បង្រៀនតាមរយៈហោរា ដូចដែលយើងបានឃើញរួចហើយ ថាព្រះនេត្ររបស់ទ្រង់ “បើកទៅកាន់មនុស្សសុចរិត ត្រចៀករបស់ទ្រង់បើកទៅកាន់ការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ” [ទំនុកដំកើង 34:15; 33:16] ។ ម្តងទៀត តាមរយៈសាវ័កយ៉ូហានថា ៖ “ហើយទោះបីយើងសូមអ្វីពីទ្រង់ក៏ដោយ គង់តែនឹងបានសំរេច ពីព្រោះយើងកាន់តាមបញ្ញត្តិទ្រង់ ហើយក៏ប្រព្រឹត្តការដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ទ្រង់ដែរ” [១យ៉ូហាន 3:22] ។ នៅក្នុងសម្តីនេះ ទ្រង់មិនដាក់តម្លៃនៃការអធិស្ឋានតាមគុណបុណ្យនៃការប្រព្រឹត្តទេ តែទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងបង្កើតការធានាដល់អស់អ្នកដែលដែលដឹងពីសេចក្តីសុចរិតនិងគ្មានកំហុសដែលស្មោះត្រង់ ដែលអ្នកជឿគ្រប់គ្នាគួរតែបែបនោះ ។ ពិតណាស់ អ្វីដែលបុរសខ្វាក់ម្នាក់ដែលភ្នែករបស់គាត់ត្រូវបានភ្លឺឡើងវិញនិយាយនៅក្នុងដំណឹងល្អយ៉ូហានថា ព្រះទ្រង់មិនស្តាប់មនុស្សទុច្ចរិតឡើយ [យ៉ូហាន 9:31]- ត្រូវបាននាំចេញពីសេចក្តីពិតពីព្រះ ដោយយើងយល់ថា “មនុស្សមានបាប” នៅក្នុងការប្រើប្រាស់ទូទៅនៃបទគម្ពីរ ជាមនុស្សទាំងឡាយណាដែលច្រអូសនិងរស់នៅជាមួយនឹងអំពើបាបរបស់ពួកគេដោយមិនមានបំណងចង់បានសេចក្តីសុចរិត ។ ដ្បិតគ្មានចិត្តណាដែលធ្លាប់បានស្វែងរកនឹងហៅទៅព្រះដែលមិនចង់បានសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះក្នុងពេលតែមួយនោះទេ ។ ចំពោះសេចក្តីសន្យានេះ វាឆ្លើយតបនឹងការយកចិត្តទុករបស់ពួកបរិសុទ្ធ ត្រង់ដែលពួកគេនិយាយពីភាពបរិសុទ្ធនិងភាពគ្មានកំហុសរបស់ពួកគេដើម្បីឱ្យពួកគេអាចនឹងមានអារម្មណ៍ដូច្នេះ នូវអ្វីដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះទាំងអស់ត្រូវសង្ឃឹមចង់បានដែលបានបង្ហាញឱ្យឃើញដល់ខ្លួនរបស់ពួកគេហើយ ។

ម្តងទៀត កាលដែលពួកគេនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ដោយប្រៀបធៀបខ្លួនពួកគេ ជាមួយនឹងសត្រូវរបស់ពួកគេ ពីសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់គេដែលពួកគេចង់បានរួចខ្លួន ពីព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ជាទូទៅពួកគេត្រូវបានរកឃើញថាតែងតែប្រើការអធិស្ឋាន នេះ ។ ពេលនេះគ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់ទេ ប្រសិនបើក្នុងការប្រៀបធៀបពួកគេទាញ ចេញមកនូវសេចក្តីសុចរិតផ្ទាល់របស់ពួកគេនិងភាពសាមញ្ញនៃចិត្តដើម្បីឱ្យ ចេញពីសេចក្តីទុច្ចរិតនៃហេតុបង្កផ្ទាល់ នោះពួកគេនឹងធ្វើឱ្យព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់ ដល់ពួកគេនូវជំនួយថែមទៀត ។ មនុស្សដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះចូលចិត្ត មនសិការដែលបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះអះអាងខ្លួននៅក្នុងសេចក្តី សន្យាដែលព្រះអម្ចាស់ប្រើនឹងល្អងលោមនិងជំនួយដល់អ្នកដែលថ្វាយបង្គំទ្រង់ពិ ត ។ វាមិនមែនជាចេតនារបស់យើងទេដែលឆក់យកព្រះពរនេះពីដើមទ្រូងរបស់ ទ្រង់ ។ តែយើងនឹងនិយាយថា ការធានាអះអាងរបស់ទ្រង់ថាការអធិស្ឋានរបស់ គេនឹងត្រូវបានឆ្លើយតបដែលផ្អែកលើសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះទាំងស្រុង ដែលគ្មាន ការរាប់គិតនូវទង្វើរបស់បុគ្គលនោះទេ ។

ច្បាប់ទីបួន ៖ យើងអធិស្ឋានដោយសេចក្តីសង្ឃឹមដែលមានទំនុកចិត្ត 11-14

11. សេចក្តីសង្ឃឹមនិងសេចក្តីជំនឿយកឈ្នះសេចក្តីភ័យខ្លាច

ច្បាប់ទីបួនគឺថា ដែលត្រូវបានទម្លាក់ចុះ ហើយយកឈ្នះដោយការបន្ទាបខ្លួនពិត ប្រាកដ យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏យើងគួរត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឱ្យអធិស្ឋានដោយក្តី សង្ឃឹមដ៏ប្រាកដមួយថា ការអធិស្ឋានរបស់យើងនឹងត្រូវបានឆ្លើយតប ។ ទាំង នេះពិតជាអ្វីដែលផ្ទុយស្រឡះ ៖ ដើម្បីចូលរួមជាមួយការធានាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នៃ ការពេញចិត្តរបស់ព្រះ នូវអារម្មណ៍នៃការសងសឹកដ៏សុចរិតរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ

ដោយសារតែសេចក្តីល្អរបស់ព្រះតែមួយគត់ដែលលើកឡើងនូវអ្នកដែលរងការជិះ
ជាន់ដោយអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ពួកគេយល់ស្របជាមួយគ្នាយ៉ាងល្អ ។ សម្រាប់
ស្របតាមការបង្រៀនពីមុនរបស់យើងថា ការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿគឺជាដៃ
គូនឹងគ្នាដែលត្រូវចងរួមគ្នាដោយចំណងដែលមិនអាចរំលាយបាន ទោះបីជាមួយ
ក្នុងចំណោមទាំងនេះធ្វើឱ្យយើងភ័យខ្លាច ហើយខណៈពេលដែលមួយទៀតធ្វើឱ្យ
យើងរីករាយក៏ដោយ ដូច្នេះអ្នកទាំងពីរគួរតែមានវត្តមានជាមួយគ្នាក្នុងការអធិ
ស្ឋាន ។ ហើយជាវិធីបង្ហាញការព្រមព្រៀងនេះយ៉ាងខ្លីពេលគាត់និយាយថា ៖
"ឯទូលបង្គំវិញ ទូលបង្គំនឹងចូលទៅក្នុងដំណាក់នៃទ្រង់ ដោយសារសេចក្តីមេត្តា
ករុណាដ៏បរិបូររបស់ទ្រង់ ទូលបង្គំនឹងថ្វាយបង្គំនៅក្នុងព្រះវិហារដ៏បរិសុទ្ធរបស់
ទ្រង់ ដោយចិត្តកោតខ្លាចដល់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 5:7] ។ នៅក្រោមសេចក្តី
សប្បុរសរបស់ព្រះគាត់រាប់បញ្ចូលសេចក្តីជំនឿ ពេលនេះមិនបានដកសេចក្តីភ័យ
ខ្លាចចេញឡើយ ។ ដ្បិតមិនត្រឹមតែអំណាចចេស្តាររបស់ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងគោរព
កោតខ្លាចទេ តែដោយសារតែភាពមិនសាកសមរបស់យើងផ្ទាល់ផង ដែលនាំឱ្យ
ភ្លេចអស់ទាំងសេចក្តីអំណូតនិងទំនុកចិត្តរបស់ខ្លួន នោះយើងត្រូវបានកាន់ជាប់
ដោយសេចក្តីភ័យខ្លាច ។

ប៉ុន្តែ "ការធានា" ខ្ញុំមិនយល់ថាវាមានន័យថា ជាអ្វីដែលធ្វើឱ្យចិត្តរបស់យើងធូរ
ស្បើយដោយភាពផ្អែមល្ហែម និងល្អឥតខ្ចោះ ដែលដោះលែងវាចេញពីគ្រប់ការ
ថប់បារម្ភនោះទេ ។ ការសម្រាកដោយសុខសាន្តជាផ្នែករបស់បុគ្គលណា កាល
បើកិច្ចទាំងឡាយហូរលូនទៅតាមចិត្តរបស់គេ រមែងប៉ះពាល់ដោយមិនខ្វល់ខ្វាយ
ឆេះដោយសេចក្តីប្រាថ្នា ដោយមិនខ្លាចរអាឡើយ ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធ ឱ
កាសដែលជំរុញទឹកចិត្តពួកគេឱ្យអំពាវនាវដល់ព្រះបានល្អបំផុត គឺនៅពេលដែល

មានទុក្ខព្រួយ ដោយសារតម្រូវការរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានរំខានដោយភាព
ចលាចលដ៏ធំបំផុត ហើយស្ទើរតែត្រូវបានបណ្តេញចេញពីអារម្មណ៍របស់ពួកគេ
រហូតដល់ជំនឿបានមករកការឆ្លើយស្ទើរភ្លាមៗ ។ ក្នុងចំណោមទុក្ខលំបាកបែប
នេះ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះបានភ្លឺមកលើពួកគេ រហូតដល់ពេលនោះ ពួកគេ
ថ្ងូរដោយការនឿយហត់ក្រោមទម្ងន់នៃជំងឺបច្ចុប្បន្ន ហើយក៏មានទុក្ខព្រួយដោយ
ការភ័យខ្លាចចំពោះព្រះអង្គដែលធំជាង ប៉ុន្តែដោយពឹងផ្អែកលើសេចក្តីសប្បុរស
របស់ទ្រង់ ពួកគេបានឆ្ងរស្រាលពីការលំបាក ។ ពីការទ្រាំទ្រនឹងពួកគេ ហើយ
បានឆ្លើយស្ទើរ ហើយសង្ឃឹមថានឹងរួចខ្លួន និងការរំដោះ ។ ដូច្នេះ ជាការសម
ដែលការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សដែលគោរពព្រះកើតចេញពីអារម្មណ៍ទាំងពីរនេះ
ដែលវាក៏មាន និងតំណាងឱ្យទាំងពីរផងដែរ ។ នោះគឺថាគាត់ថ្ងូរនៅក្រោមជំងឺ
បច្ចុប្បន្ន ហើយបានម្តងខ្លាចអ្នកដែលមក ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ចូរជ្រក
កោនក្នុងព្រះ ដោយមិនសង្ស័យថាទ្រង់ត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីពង្រីកជំនួយ
របស់ទ្រង់ទេ ។ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ដែលការខ្វះការទុកចិត្តរបស់យើងបានហៅ
ដល់ព្រះ ប្រសិនបើយើងស្នើសុំពីទ្រង់នូវអត្ថប្រយោជន៍ដែលយើងមិននឹកស្មានដ
ល់ ។

ការអធិស្ឋាន និងជំនឿ

ដូច្នេះគ្មានអ្វីដែលស្របគ្នាជាមួយនឹងធម្មជាតិនៃការអធិស្ឋានជាងការដែលច្បាប់
នេះត្រូវបានលាតត្រដាងមកនិងត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ពួកគេនោះទេ ៖ ថា
ពួកគេមិនបានលេចមកដោយចៃដន្យឡើយ តែតាមជំនឿជាការដឹកនាំវិញ ។
ព្រះគ្រីស្ទហៅគោលការណ៍នេះឱ្យមានការយកចិត្តទុក្ខដាក់ពីពួកយើងទាំងអស់
ដោយមានបន្ទូលដូច្នេះថា ៖ “ដោយហេតុនោះបានជាខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា

គ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលអ្នករាល់គ្នាអធិស្ឋានសូម ចូរជឿថា បានហើយ នោះនឹង បានមែន” [ម៉ាកុស 11:24] ។ ទ្រង់បានបញ្ជាក់សម្តីដូចគ្នានៅកន្លែងផ្សេង ទៀតថា ៖ “អ្វីដែលអ្នកសូមនៅក្នុងការអធិស្ឋាន ដោយជឿ...” [ម៉ាថាយ 21:22] ។ យ៉ាកុបក៏និយាយស្របគ្នាថា ៖ “តែបើអ្នករាល់គ្នាណាមួយខ្វះប្រាជ្ញា មានតែសូមដល់ព្រះ ដែលទ្រង់ប្រទានដល់មនុស្សទាំងអស់ដោយសទ្ធា ឥត បន្ទោសផង នោះទ្រង់នឹងប្រទានឱ្យ តែត្រូវឱ្យអ្នកនោះសូមដោយចិត្តជឿ ឥត សង្ស័យអ្វីសោះ ដ្បិតអ្នកណាដែលសង្ស័យ នោះប្រៀបដូចជារលកសមុទ្រដែល ត្រូវផាត់ដោយខ្យល់ ទាំងរំពើកចុះឡើង” [យ៉ាកុប 1:5-6] ។ ទីនោះ ការទាស់ នឹងជំនឿទៅកាន់ការរេរា គាត់បានបង្ហាញយ៉ាងសាកសមពីកម្លាំងនៃសេចក្តី ជំនឿ អ្វីដែលគាត់បានបន្ថែមត្រូវតែបានកត់សម្គាល់ថា ៖ អស់អ្នកដែលសង្ស័យ និងការស្រពិចស្រពិលស្រែករកព្រះ មិនច្បាស់ពីចិត្តរបស់ខ្លួនថានឹងត្រូវបានឮ ឬអត់ ពួកគេនឹងមិនទទួលបានអ្វីឡើយ [យ៉ាកុប 1:7] ។ គាត់ថែមទាំងប្រៀប ធៀបមនុស្សទាំងនេះទៅនឹងរលកដែលត្រូវបានបក់បោកទៅមកដោយខ្យល់ [យ៉ា កុប 1:6] ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងបងគម្ពីរផ្សេងទៀត យ៉ាកុបបានហៅអ្វីដែលត្រឹម ត្រូវនឹងសមស្របថា “ការអធិស្ឋានដោយជំនឿ” [យ៉ាកុប 5:15] ។ រួចមក កាលដែលព្រះជាញឹកញាប់អះអាងថា ទ្រង់នឹងផ្តល់ឱ្យម្នាក់ៗតាមសេចក្តីជំនឿ របស់គេ [ម៉ាថាយ 8:13; 9:29; ម៉ាកុស 11:24] គាត់ចង់និយាយថា យើង នឹងមិនអាចទទួលបានអ្វីឡើយបើសិនជាគ្មានជំនឿ ។

សរុបមក វាជាសេចក្តីជំនឿដែលនឹងទទួលបានអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលនឹងផ្តល់មកតាម រយៈការអធិស្ឋាន ។ ដូច្នេះជាអត្ថន័យនៃសម្តីដ៏ល្បីរបស់ប៉ុល ដែលដូចជាមិន ឆ្គាតទេហើយគ្មានគេខ្វល់ច្រើនថា ៖ “ដូច្នេះ បើគេមិនជឿ ធ្វើដូចម្តេចឱ្យគេ

អំពាវនាវដល់ព្រះបាន ហើយបើគេមិនបានឮនិយាយ នោះធ្វើដូចម្តេចឱ្យគេជឿ ដល់ព្រះបាន ហើយធ្វើដូចម្តេចឱ្យគេឮនិយាយបាន បើគ្មានអ្នកណាប្រាប់សោះ” [រ៉ូម 10:14] ។ “ដូច្នេះ សេចក្តីជំនឿកើតឡើងដោយឮ ហើយដែលឮនោះ គឺ ដោយសារព្រះបន្ទូលនៃព្រះ” [រ៉ូម 10:17] ។ សម្រាប់ការកាត់ចេញមួយជំហាន ម្តងៗ ការចាប់ផ្តើមនៃការអធិស្ឋានចេញពីសេចក្តីជំនឿ គាត់អះអាងយ៉ាង ច្បាស់លាស់ថា ព្រះជាម្ចាស់មិនអាចត្រូវបានគេអំពាវនាវរកដោយស្មោះដោយ ការអ្វីផ្សេងពី អ្នកដែលមកនោះតាមរយៈការផ្សាយដំណឹងល្អ សេចក្តីសប្បុរស និងការប្រព្រឹត្តដ៏ទន់ភ្លន់របស់ទ្រង់ត្រូវបានគេស្គាល់ - ជាការពិត ដែលត្រូវ បានបង្ហាញយ៉ាងស្មើស្ម័គ្រ ។

12. ទាស់នឹងការបដិសេធនៃភាពច្បាស់លាស់ដែលថាការអធិស្ឋានត្រូវបាន ឆ្លើយតប

គួប្រដែងរបស់យើងមិនគិតពីការទាមទារនេះទាល់តែសោះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងជំរុញអ្នកជឿឱ្យជឿជាក់ដោយមានការធានាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នៃ ចិត្តថា ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានមេត្តា និងសេចក្តីសប្បុរសចំពោះពួកគេ ពួកគេគិត ថាយើងកំពុងនិយាយអ្វីដែលមិនសមហេតុផលបំផុត ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើពួកគេប្រើការអធិស្ឋានពិត នោះពួកគេប្រាកដជាយល់ថា ប្រសិនបើ គ្មានការយល់ឃើញដ៏ម៉ឺងម៉ាត់នៃព្រះគុណរបស់ព្រះនោះ មិនអាចហៅរកទ្រង់ បានត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ ដោយសារគ្មាននរណាម្នាក់អាចយល់ច្បាស់ពីអំណាចនៃ សេចក្តីជំនឿបានទេ លុះត្រាតែគាត់មានអារម្មណ៍ពីវាដោយបទពិសោធន៍នៅក្នុង ចិត្តរបស់គាត់ តើមានចំណុចអ្វីនៅក្នុងការឈ្លោះប្រកែកជាមួយមនុស្សនេះ ដែលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាពួកគេមិនដែលមានអ្វីក្រៅពីការស្រមើលស្រមៃទេ

នោះទេ? សម្រាប់តម្លៃ និងតម្រូវការនៃការធានានោះ ដែលយើងទាមទារ គឺ ត្រូវរៀនជាចម្បងពីការអំពាវនាវដល់ទ្រង់ ។ អ្នកណាមើលមិនឃើញនេះបង្ហាញ ថាខ្លួនមានសតិសម្បជញ្ញៈដែលស្លឹកខ្លាំងណាស់ ។ ដូច្នេះ សូមឱ្យយើងឆ្លងផុត ថ្នាក់នៃមនុស្សខ្វាក់នេះ ហើយប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងសម្តីរបស់ប៉ុលថា ៖ ព្រះមិនអាច ត្រូវបានអំពាវនាវរកដោយនរណាម្នាក់ឡើយ លើកលែងតែដោយអស់អ្នកដែល បានរៀនពីសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ចេញពីដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ [រ៉ូម 10:14] ហើយ ដែលបានជឿប្រាកដថាវាត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ពួកគេរួចហើយ ។

ឥលូវនេះ តើវាជាប្រភេទនៃការអធិស្ឋានអ្វីទៅ? “ឱ ព្រះអម្ចាស់អើយ ខ្ញុំកំពុង សង្ស័យថាតើទ្រង់នឹងស្តាប់ទូលបង្គំទេ តែដោយសារទូលបង្គំត្រូវបានគៀបសង្កត់ ដោយការខ្វល់ខ្វាយ ។ ទូលបង្គំបានរត់ទៅរកទ្រង់ ថាប្រសិនបើខ្ញុំសាកសម នោះទ្រង់នឹងជួយទូលបង្គំ ។” នេះមិនមែនជារបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ ដែលការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេយើងបានអាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរទេ ។ ហើយព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនបានណែនាំយើងតាមពួកសាវ័ក ដែលជាអ្នកភ្ជាប់យើងទៅ “នាំមកជិតបង្គំស្ថានសួគ៌ ដោយទំនុកចិត្ត ដែលថាយើងនឹងទទួលព្រះគុណ” [ហេប្រើរ 4:16] ។ ហើយនៅពេលគាត់បង្រៀននៅកន្លែងមួយថា យើងមាន ភាពក្លាហាននិងបានចូលទៅក្នុងទំនុកចិត្តតាមរយៈសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [អេភេសូរ 3:12] ។ ប្រសិនបើយើងអធិស្ឋានដោយមានផ្ទៃផ្កា នោះយើងគួរតែ ចាប់ដោយដៃទាំងពីរនេះនូវការធានាថានឹងទទួលបាននូវអ្វីដែលយើងសូម ដែល ព្រះអម្ចាស់បានគ្រាន់បង្ហាត់ដោយសំឡេងរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ហើយអ្វីពួកបរិសុទ្ធ ទាំងអស់បង្រៀនដោយគំរូរបស់ពួកគេ ។ សម្រាប់តែការអធិស្ឋាននោះប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះដែលបានកើត ប្រសិនបើខ្ញុំអាចបង្ហាញវា

ចេញពីការសន្មតនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយត្រូវបានផ្អែកលើការធានាមិនរង្គោះរង្គើ នៃក្តីសង្ឃឹម ។ គាត់អាចស្តាប់ស្តាប់នឹងការលើកឡើងដ៏សាមញ្ញនៃសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែគាត់មិនត្រឹមតែបន្ថែមទំនុកចិត្តប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងពង្រឹងវាដោយសេរី ភាព ឬភាពក្លាហាន ដើម្បីឱ្យគាត់អាចសម្គាល់ពីយើងនូវពួកអ្នកមិនជឿ ដែល ពិតជាប្រមូលជាមួយយើងដោយមិនរើសអើងក្នុងការអធិស្ឋានរបស់យើង ចំពោះព្រះ ប៉ុន្តែដោយចៃដន្យ ។ ក្រុមជំនុំទាំងមូលអធិស្ឋានតាមរបៀបនេះនៅ ក្នុងទំនុកជំងឺ ៖ "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមឱ្យសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់សណ្ឋិត នៅលើយើងខ្ញុំ តាមដែលយើងខ្ញុំសង្ឃឹមដល់ទ្រង់ ។" [ទំនុកជំងឺ 33:22] ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតពួកហោរាបានលាតត្រដាងមកនៅលក្ខខ័ណ្ឌ ៖ "យ៉ាងនោះ នៅថ្ងៃដែលទូលបង្គំអំពាវនាវ នោះពួកខ្មាំងសត្រូវនឹងថយចេញទៅ ទូលបង្គំដឹង ហើយ ដ្បិតព្រះទ្រង់គង់នៅខាងទូលបង្គំ" [ទំនុកជំងឺ 56:9] ។ ដូច្នេះ ៖ "ឱ ព្រះយេហូវ៉ាអើយ នៅពេលព្រឹក ទ្រង់នឹងឮសំឡេងរបស់ទូលបង្គំ គឺនៅពេល ព្រឹក ទូលបង្គំនឹងទូលដល់ទ្រង់ ដោយលំដាប់ ព្រមទាំងរក្សាពេលចាំយាមផង" [ទំនុកជំងឺ 5:3] ។ ចេញពីពាក្យទាំងនេះ យើងសន្និដ្ឋានថា ការអធិស្ឋាន នឹងត្រូវឥតប្រយោជន៍នៅលើអាកាស លុះត្រាតែមានសេចក្តីសង្ឃឹមបន្ថែម ដែល យើងរង់ចាំព្រះដោយស្មោះត្រង់ពីបំប៉នចាំយាម ។ លំដាប់នៃការដាស់តឿន របស់ប៉ុលយល់ស្របនឹងចំណុចទាំងនេះ ៖ ដោយមុននេះគាត់ដាស់តឿនអ្នកជឿ ថា "ព្រមទាំងប្រើសេចក្តីអធិស្ឋាន និងសេចក្តីទូលអង្វរគ្រប់យ៉ាង ដើម្បី អធិស្ឋានដោយព្រះវិញ្ញាណរាល់ពេលរាល់វេលា ហើយចាំយាមក្នុងសេចក្តីនោះឯង ដោយនូវគ្រប់ទាំងសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួន និងសេចក្តីទូលអង្វរឱ្យពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់" [អេភេសូរ 6:18] គាត់ជម្រុញពួកគេឱ្យបំពាក់នូវ "ថែមទាំងយកសេចក្តីជំនឿ

ទុកជាខែលផង ដែលអ្នករាល់គ្នានឹងអាចរំលត់ អស់ទាំងព្រួញឆេះរបស់មេ
កំណាច ដោយសារខែលនោះបាន ចូរយកសេចក្តីសង្គ្រោះទុកជាម្ចាស់សឹក និង
ដាររបស់ព្រះវិញ្ញាណដែរ គឺជាព្រះបន្ទូល” [អេភេសូរ 6:16-17] ។

នៅទីនេះសូមឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹកចាំពីអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយពីមុន ៖ ជំនឿនោះ
មិនរលាយសាបសូន្យទាល់តែសោះ នៅពេលដែលវាត្រូវបានចូលរួមជាមួយនឹង
ការទទួលស្គាល់ពីទុក្ខវេទនា ភាពអត់ឃ្លាន និងភាពស្មោកគ្រោករបស់យើង ។
ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកជឿជាច្រើនអាចមានអារម្មណ៍ថាត្រូវបានសង្កត់សង្កិន
ឬមានទុក្ខព្រួយដោយសារអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ មិនត្រឹមតែមិនលះបង់អ្វីៗទាំងអស់
ដែលអាចទទួលបានការពេញចិត្តពីព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងផ្ទុកនូវអំពើ
អាក្រក់ជាច្រើនដែលធ្វើអោយគាត់គួរឱ្យខ្លាចយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏
ដោយ ពួកគេមិនឈប់បង្ហាញខ្លួនឯងឡើយ ។ ហើយអារម្មណ៍នេះមិនបំភ័យគេ
ពីការដាក់ខ្លួនមករកទ្រង់ទេ ព្រោះគ្មានច្រកចូលណាទៅកាន់ទ្រង់ផ្សេងទៀតឡើ
យ ។ ដ្បិតការអធិស្ឋានមិនត្រូវបានតែងតាំងមកថា យើងគួរអួតខ្លួននៅចំពោះ
ព្រះឬគោរពអ្វីទាំងអស់របស់យើងនោះទេ ប៉ុន្តែថាដោយបានសារភាពកំហុស
របស់យើងយើង គួរសោកស្តាយនិងថាយការទុក្ខព្រួយរបស់យើងនៅចំពោះទ្រង់
ដូចជាកូនៗ ប្រគល់បញ្ជារបស់ពួកគេចំពោះឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ ។ ជាងនេះ
ទៅទៀត អំពើបាបរបស់យើងគ្មានព្រំដែនកំណត់ គួរតែផ្តល់ឱ្យយើងនូវស្តី ឬដ
ង្កៀប ដើម្បីដាស់យើងឱ្យអធិស្ឋាន ដូចដែលហោរាបានបង្រៀនយើងដោយគំរូ
របស់គាត់ផងដែរថា ៖ “សូមប្រោសព្រលឹងទូលបង្គំឱ្យបានជាដ្បិតទូលបង្គំបាន
ធ្វើបាបនឹងទ្រង់ហើយ” [ទំនុកដំកើង 41:4] ។ ខ្ញុំពិតជាសារភាពថា នៅក្នុង
ព្រួញទាំងនេះនឹងមានស្នាមប្រឡាក់ដ៏សាហាវប្រសិនបើព្រះមិនបានជួយយើង ។

ប៉ុន្តែតាមការអាណិតអាសូរដែលមិនអាចប្រៀបធៀបផ្ទឹមបានរបស់ព្រះអង្គ ព្រះបិតាដ៏ មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គ ទ្រង់បានបន្ថែមនូវមធ្យោបាយដោះ ស្រាយទាន់ពេលវេលា ដោយព្រះអង្គបានរំសាយទុក្ខកង្វល់ទាំងឡាយ ឱ្យរួចផុត ពីទុក្ខកង្វល់ ព្រះអង្គអាចទាញយើងឱ្យទន់ភ្លន់ចំពោះព្រះអង្គផ្ទាល់ ដោយបំបាត់ នូវរាល់ចំណុចរដិបរដុប ដោយមិនគិតពីឧបសគ្គ គាត់នឹងត្រួសត្រាយផ្លូវ ។

13. ការបង្ហាត់និងសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះជាកត្តាជម្រុញដល់ការអធិស្ឋាន

ទីមួយ ប្រាប់យើងឱ្យអធិស្ឋាន ដោយទស្សនៈនោះផ្ទាល់ទ្រង់នាំឱ្យយើងដឹងពីសេ ចក្តីរឹងរូសដែលពេញដោយបាបទាល់តែយើងបានស្តាប់បង្ហាត់តាម ។ គ្មានអ្វី ដែលអាចបង្ហាត់មកបានយ៉ាងច្បាស់ថែមទៀតជាងអ្វីដែលដែលបាននិយាយនៅ ក្នុងទំនុកដំកើងថា ៖ "ចូរអំពាវនាវដល់អញនៅថ្ងៃមានសេចក្តីទុក្ខលំបាក នោះ អញនឹងជួយឱ្យរួច ឯងនឹងលើកដំកើងដល់អញ" [ទំនុកដំកើង 50:15; 49:15] ។ ប៉ុន្តែពីព្រោះនៅក្នុងតួនាទីរបស់មនុស្សសុចរិតជាច្រើននៃបទគម្ពីរគ្មាន អ្វីណាមួយដែលជាញឹកញាប់ទេ នោះខ្ញុំមិនចាំបាច់នៅកាន់តែតាមតែចំណុចតែ មួយនោះទេ ។ "ចូរស្វែងរក" ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា "នោះអ្នកនឹងបានទទួល ចូរគោះ នោះទ្វារនឹងបើកដល់អ្នក" [ម៉ាថាយ 7:7] ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ ដោយ សេចក្តីសន្យា សេចក្តីសន្យានៅទីនេះដែលបានបន្ថែមលើទស្សនៈនេះ តាមដែលចាំបាច់ ដ្បិតបើទោះជាគ្រប់គ្នាទទួលស្គាល់ថាទស្សនៈនោះគួរតែត្រូវ បានស្តាប់បង្ហាត់តាមក៏ដោយ ក៏ភាគច្រើននឹងគេចចេញពីព្រះនៅពេលដែលទ្រង់ ហៅគេ ប្រសិនបើទ្រង់មិនបានសន្យាដែលងាយស្រួលក្នុងការទទួលអង្វរនិងងាយ ស្រួលចូលទៅរកនោះ ។

នៅពេលដែលរឿងទាំងពីរនេះត្រូវបានបង្កើតឡើង វាប្រាកដណាស់ថា អ្នកដែល
ព្យាយាមតស៊ូចេញពីការមករកព្រះដោយផ្ទាល់ នោះគេមិនត្រឹមតែជាអ្នកបះបោរ
និងរឹងរូសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគេថែមទាំងត្រូវបានផ្ដន្ទាទោសពីការមិនជឿផងដែរ
ដោយសារតែពួកគេមិនទុកចិត្តលើការសន្យា ។ នេះជាអ្វីដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់
ជាងនេះទៅទៀត ចាប់តាំងពីមនុស្សលាក់ពុតចំពោះការបន្លំនៃភាពរាបទាប
និងសុភាពរាបទាបមើលងាយការប្រៀបប្រដៅរបស់ព្រះ និងការបង្ខូចកិត្តិយស
របស់ព្រះ ព្រមទាំងការអញ្ជើញដោយសប្បុរសរបស់ទ្រង់ផង—ថែមទាំងបន្តទ្រង់
នូវផ្នែកសំខាន់នៃការថ្វាយបង្គំដល់ទ្រង់ទៀតផង ។ ដោយសារបានបដិសេធការ
បូជាដែលភាពបរិសុទ្ធទាំងអស់នោះហាក់ដូចជាបានសម្រាក [ទំនុកដំកើង
50:7-13] ទ្រង់បានប្រកាសថាទ្រង់នឹងត្រូវបានអំពាវនាវរកនៅត្រាដែលមានសេ
ចក្ដីត្រូវការ ហើយនោះជាការដែលខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនិងដែលមានតម្លៃបំផុត [ទំនុក
ដំកើង 50:15] ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលទ្រង់ទាមទារអ្វីដែលជារបស់ទ្រង់
ហើយជំរុញយើងឱ្យចង់ស្តាប់បង្គាប់ដោយអន្ទះសារ នោះគ្មានពណ៌នៃការសង្ស័យ
ទេ ទោះជាវាគួរឱ្យទាក់ទាញក៏ដោយ ដែលអាចដោះសារយើងបាន ។ ដូច្នេះ
ហើយ បទគម្ពីរទាំងអស់ដែលបន្តកើតឡើងក្នុងបទគម្ពីរ ដែលការអំពាវនាវដល់
ព្រះត្រូវបានដាស់តឿនមកលើយើង គឺដូចជាផ្ទាំងបដាជាច្រើនដែលបានដាក់
នៅចំពោះមុខយើង ដើម្បីជំរុញយើងឱ្យមានទំនុកចិត្ត ។ វានឹងក្លាយជាភាព
ច្របូកច្របល់ក្នុងការចូលទៅក្នុងចំពោះព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះ ប្រសិនបើទ្រង់ផ្ទាល់
មិនបានរំពឹងថានឹងមកដោយហៅយើង ។ ដូច្នេះ ទ្រង់បានបើកផ្លូវសម្រាប់
យើងតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ៖ “ហើយអញនឹងនាំភាគទី៣នោះទៅក្នុងភ្លើង
អញនឹងសំរង់គេដូចជាសំរង់ប្រាក់ ព្រមទាំងសាកគេដូចជាសាកមាស គេនឹង

អំពាវនាវដល់ឈ្មោះអញ ហើយអញនឹងស្តាប់គេ អញនឹងថា គេជាអាស្រ័យអញ ឯគេនឹងថា ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះនៃខ្លួន" [សាការី 13:9] ។ យើងឃើញពីរបៀប ដែលទ្រង់ត្រូវសម្រាយផ្លូវដល់អ្នកដែលថ្វាយបង្គំទ្រង់ ហើយចង់ឱ្យពួកគេដើរតាម ទ្រង់ ហើយមិនភ័យខ្លាចដោយសារភាពផ្អែមល្អៃនៃចម្រៀងដែលទ្រង់បានតែង ឡើយ ។

ជាពិសេសចូរឱ្យចំណងជើងដ៏ថ្លៃថ្នូរបស់ព្រះបានមកកាន់គំនិតរបស់យើង ដើម្បី ឱ្យយើងបានយកឈ្នះដោយគ្មានបញ្ហាទាំងអស់ ។ "ឱព្រះអង្គអើយ សេចក្តី សរសើរចាំតែទ្រង់នៅក្នុងស៊ីយ៉ូន នោះគេនឹងលាបំណន់ចំពោះទ្រង់ ឱព្រះដែល ស្តាប់សេចក្តីអធិស្ឋានអើយ អស់ទាំងមនុស្សនឹងមូលមកឯទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 65:1-2] ។ តើមានអ្វីដែលគួរឱ្យយល់ស្របនិងគួរឱ្យស្រឡាញ់ជាងនេះថែមទៀត ជាជាងដែលព្រះទ្រង់មាននាមនេះ ដែលអះអាងដល់យើងថាគ្មានអ្វីដែលលើស ជាងធម្មជាតិរបស់ទ្រង់ជាងការដែលការយល់ស្របនឹងការអធិស្ឋានរបស់អ្នកដែល ទូលអង្វរនោះ? ចេញពីការនេះហោរាសំដៅទៅលើទ្វារដែលបើកមិនត្រឹមតែមួយ ចំនួនទេ តែសម្រាប់គ្រប់ព្រលឹងទាំងអស់ ព្រោះគាត់បានប្រើពាក្យទាំងនេះថា៖ "ចូរអំពាវនាវដល់អញនៅថ្ងៃមានសេចក្តីទុក្ខលំបាកនោះអញនឹងជួយឱ្យរួច ឯង នឹងលើកដំកើងដល់អញ ។" [ទំនុកដំកើង 50: 15] ។ តាមច្បាប់នេះ ដាវីឌ អះអាងសម្រាប់ខ្លួនគាត់នូវសេចក្តីសន្យាដែលផ្តល់មកទ្រង់ ដែលទ្រង់នឹងទទួល បាននូវអ្វីដែលទ្រង់ស្វែងរក ។ "ពីព្រោះ ឱព្រះយេស៊ូវ នៃពួកពលបរិវារ ជា ព្រះនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលអើយ ទ្រង់បានសំដែងឱ្យទូលបង្គំ ជាបារបំរើទ្រង់បាន ដឹងហើយ ដោយព្រះបន្ទូលថា អញនឹងតាំងវង្សាឯងឡើង ហេតុដូច្នេះបានជា ទូលបង្គំ ជាបារបំរើទ្រង់ មានចិត្តក្លាហាន និងហ៊ានអធិស្ឋានពាក្យទាំងនេះ

ទូលដល់ទ្រង់" [២ សាំយ៉ូអែល 7:27] ។ ចេញពីនេះយើងសរុបថា គាត់បាន ភ័យខ្លាចលើកលែងតែពេលដែលសេចក្តីសន្យាបានលើកទឹកចិត្តដល់គាត់ ។

ដូច្នេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់បានបំពាក់ខ្លួនដោយគោលនិទ្ទិទៅថា ៖ "ទ្រង់ នឹងបំពេញបំណងចិត្តនៃអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ទ្រង់" [ទំនុកដំកើង

145:19; 144:19 Vg] ។ ពិតណាស់ យើងអាចកត់សម្គាល់រឿងនេះនៅក្នុង ទំនុកតម្កើង ៖ ថាប្រសិនបើការគំរាមកំហែងនៃការអធិស្ឋានត្រូវបានខូច

ជូនកាលការផ្លាស់ប្តូរត្រូវបានធ្វើឡើងចំពោះព្រះចេស្ដារបស់ព្រះ ជូនកាលចំពោះ សេចក្តីសម្បូរសរសៃរបស់ទ្រង់ ជូនកាលចំពោះភាពស្មោះត្រង់នៃការសន្យារបស់ទ្រ

ង់ ។ វាហាក់ដូចជាថា ដាវីឌ ដោយការបញ្ចូលសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះ ដោយមិនសមរម្យ ធ្វើឱ្យមានការបំផ្លិចបំផ្លាញការអធិស្ឋានរបស់គាត់ ប៉ុន្តែអ្នក

ជឿជឹងតាមរយៈការប្រើប្រាស់ និងបទពិសោធន៍ថា ភាពអំណត់នឹងឆេះតិចៗ លុះត្រាតែពួកគេផ្គត់ផ្គង់ឥន្ធនៈថ្មីថែមទៀត ។ ដូច្នេះហើយ ក្នុងចំណោមការ

អធិស្ឋានរបស់យើង ការធ្វើសមាធិទាំងលើធម្មជាតិរបស់ព្រះ និងនៅលើព្រះ បន្ទូលរបស់ទ្រង់គឺមិនមានន័យលើសលប់នោះទេ ។ ដូច្នេះ តាមគំរូរបស់ដាវីឌ

សូមឱ្យយើងកុំមើលងាយក្នុងការបញ្ចូលអ្វីមួយដែលអាចធ្វើឱ្យចិត្តរបស់យើង ស្រស់ស្រាយជាមួយនឹងកម្លាំងថ្មីឡើយ ។

14. មនុស្សគួរតែអធិស្ឋានដោយទំនុកចិត្ត ដោយគ្មានការភ័យខ្លាចតែ ដោយការកោតខ្លាចដែលពេញដោយការគោរពវិញ

វាជារឿងចម្លែកដែលដោយការសន្យានៃភាពផ្អែមល្អៃមបែបនេះ ពួកយើងត្រូវ បានប៉ះពាល់ទាំងគ្រជាក់ ឬស្ទើរតែទាល់តែគ្មានសោះ ដូច្នេះហើយបានជាពួក យើងជាច្រើនចូលចិត្តដើរវង្វេងវង្វាន់ ហើយបោះបង់ចោលប្រភពទឹករស់ ដើម្បី

ជីកអណ្តូងស្នូតសម្រាប់ខ្លួនយើងទៅវិញ ។ [យេរេមា 2:13] ជាជាងអាប
ក្រសោបសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលផ្តល់មកយើងដោយឥតគិតថ្លៃសោះទៅវិ
ញ ។ “ព្រះនាមព្រះយេហូវ៉ា ជាប់បំប៉ងមាំមួន មនុស្សសុចរិតរត់ចូលទៅពីងជ្រក
ហើយមានសេចក្តីសុខ” [សុភាសិត 18: 10 p.] ។ តែយ៉ូអែល បន្ទាប់ពី
គាត់បានទស្សន៍ទាយពីសេចក្តីវិនាសដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលគំរាមកំហែងនោះ
គាត់បានបន្ថែមប្រយោគដែលគួរឱ្យចងចាំនេះថា ៖ “នោះអស់អ្នកដែលអំពាវនាវ
ដល់ព្រះនាមព្រះយេហូវ៉ានឹងបានប្រោសឱ្យរួច” [យ៉ូអែល 2:32; រ៉ូម 10: 18]
។ ការនេះយើងដឹងថាសំដៅទៅលើការបង្រៀនរបស់ដំណឹងល្អ [កិច្ចការ
2:21] ។ កម្រណាស់ ដែលមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមមនុស្សមួយរយនាក់ដែល
ត្រូវបានជំរុញឱ្យចូលទៅជិតព្រះ ។ ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ប្រកាសតាមរយៈអេសាយថា ៖
“ត្រានោះមុនដែលគេអំពាវនាវ នោះអញនឹងតបឆ្លើយ ហើយកាលគេកំពុងតែ
ចេញសំដីនៅឡើយ នោះអញនឹងស្តាប់ដែរ” [អេសាយ 65:24] ។ នៅកន្លែង
ផ្សេងទៀត គាត់ក៏ធានានូវកិត្តិយសដូចគ្នានេះដល់ក្រុមជំនុំទាំងមូល ដូចដែលវា
អនុវត្តចំពោះសមាជិកទាំងអស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ “វានឹងអំពាវនាវដល់អញ
ហើយអញនឹងឆ្លើយតប អញនឹងនៅជាមួយនឹងវាក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក ក៏នឹងដោះ
ឱ្យរួចចេញ ហើយនឹងលើកមុខឱ្យ” [ទំនុកដំកើង 91:15-19] ។ យ៉ាងណាក៏
ដោយ វាមិនមែនជាគោលបំណងរបស់ខ្ញុំទេ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចមកហើយ
ក្នុងការរាយគ្រប់បទគម្ពីរមក ប៉ុន្តែដើម្បីជ្រើសរើសចំណុចសំខាន់ៗមួយចំនួន
ដែលយើងអាចភ្ញាក់បានថា តើព្រះទាក់ទាញយើងដោយទន់ភ្លន់ប៉ុណ្ណា ហើយ
ជាមួយនឹងចំណងដ៏តឹងរ៉ឹង ដែលការមិនដឹងគុណរបស់យើងត្រូវបានចងនៅ
ពេល ចំពេលមានស្នាមមុតបែបនេះ ភាពយឺតយ៉ាវរបស់យើងនៅតែពន្យារពេល

ល ។ ដូច្នេះ សូមឱ្យពាក្យទាំងនេះបង្កើតឡើងក្នុងត្រចៀករបស់យើងថា ៖ “ព្រះ
 យេហូវ៉ាទ្រង់គង់នៅជិតនឹងអស់អ្នក ដែលអំពាវនាវដល់ទ្រង់ គឺអស់អ្នកដែល
 អំពាវនាវដល់ទ្រង់ដោយពិតត្រង់” [ទំនុកដំកើង 145:18; 144:18] ។ វាគឺដូច
 គ្នាជាមួយនឹងពាក្យដែលយើងបានដកស្រង់ពីអេសាយ និងយ៉ូអែល ដែលព្រះ
 ធានាយើងថាទ្រង់យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការអធិស្ឋានរបស់យើង ហើយថែមទាំង
 មានព្រះទ័យរីករាយនឹងដោយការលះបង់នូវសេចក្តីដ៏ផ្អែមនៅពេលដែលយើង
 “ដាក់ការយកចិត្តទុកដាក់របស់យើងទៅលើអង្គទ្រង់ ។” [9 ពេត្រុស 5:7 និង
 ទំនុកដំកើង55:22; 54:23] ។ យើងទទួលបានផលផ្លែតែមួយនៃការសន្យារបស់
 ព្រះ នៅពេលដែលយើងដាក់ការអធិស្ឋានរបស់យើងដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ ឬភ័យ
 ខ្លាច ។ ប៉ុន្តែ ដោយពឹងលើព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ដែលមានព្រះចេស្ដានឹងធ្វើឱ្យ
 យើងភ័យខ្លាច យើងហ៊ានហៅទ្រង់ថាជាព្រះវរបិតា ខណៈដែលទ្រង់នឹងប្រាប់ពី
 ព្រះនាមដ៏ផ្អែមល្ហែមនេះដល់យើង ។

វានៅតែមានសម្រាប់យើង ដែលបានផ្តល់នូវការលើកទឹកចិត្តបែបនេះ ដើម្បីដឹង
 ថាយើងមានពិភពស្តុកត្រប់គ្រាន់នេះដែលថាទ្រង់នឹងស្តាប់យើង ដរាបណាការ
 អធិស្ឋានរបស់យើងមិនអាស្រ័យលើគុណសម្បត្តិរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែតម្លៃ និងក្តី
 សង្ឃឹមនៃការបំពេញរបស់ពួកគេគឺផ្អែកលើការសន្យារបស់ព្រះវិញ ។ ហើយពឹង
 ផ្អែកលើពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេត្រូវការជំនួយផ្សេងទៀត ហើយក៏មិនមើលទៅ
 លើ និងចុះក្រោម ពីទីនេះ និងទីនោះដែរ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែតាំងចិត្តថា
 ទោះបីយើងមិនពូកែក្នុងភាពបរិសុទ្ធដូចអ្វីដែលគេសរសើរក្នុងបុព្វបុរសបរិសុទ្ធ
 ហោរា និងសាវ័កក៏ដោយ ក៏បណ្តាលឱ្យយើង និងគេមានបញ្ញត្តិឱ្យអធិស្ឋាន
 និងជំនឿរួមដែរ ប្រសិនបើយើង ចូរពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដោយនេះ

យើងពិតជាគួរកន្សែងបំពេញពួកគេ ។ ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ដូចដែលបានឃើញខាងលើ ទ្រង់ប្រកាសថា ទ្រង់នឹងស្នូតបូក និងសប្បុរស ផ្តល់ដល់មនុស្សដែលមានទុក្ខយ៉ាងក្រៃលែង សង្ឃឹមថាពួកគេនឹងទទួលបានអ្វីដែលពួកគេបានស្វែងរក ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវកត់សម្គាល់ពាក្យទូទៅ ដែលគ្មាននរណាម្នាក់ពីដំបូងដល់ចុងក្រោយ (ដូចមនុស្សនិយាយ) ដែលត្រូវបានដកចេញ ផ្តល់ភាពស្មោះត្រង់នៃចិត្ត ការមិនពេញចិត្តចំពោះខ្លួនយើង ភាពរាបទាប និងជំនឿមានវត្តមានដើម្បីកុំឱ្យពុតត្បូតរបស់យើងប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ ដោយស្រែកហៅព្រះនាមរបស់ទ្រង់ដោយបោកបញ្ឆោត ។ ព្រះបិតាដ៏មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាបំផុតរបស់យើងនឹងមិនបណ្តេញអស់អ្នកដែលទ្រង់មិនត្រឹមតែដាស់តឿនទេ ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងញុះញង់ដោយគ្រប់មធ្យោបាយដែលអាចធ្វើទៅបាន ដើម្បីឱ្យគេបានមកឯទ្រង់ ។ ហេតុនេះហើយបានជារបៀបនៃការអធិស្ឋានរបស់ដាវីឌ ដែលខ្ញុំបានលើកឡើងកាលពីពេលថ្មីៗនេះថា ៖ “ឥឡូវនេះ ឱព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាអើយ ទ្រង់ជាព្រះពិត ហើយព្រះបន្ទូលទ្រង់សុទ្ធតែពិតត្រង់ ទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលពីព្រះគុណនេះមកទូលបង្គំ ជាបារបំរើទ្រង់” [២សាំយ៉ូអែល 7:27-29] ។ ហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា ៖ “ទូលបង្គំទូលអង្គរដល់ទ្រង់ សូមឱ្យសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ផ្សាយមកជួយដោះទុក្ខទូលបង្គំ តាមសេចក្តីដែលទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដល់អ្នកបំរើទ្រង់ហើយ” [ទំនុកដំកើង 119:76] ។ ហើយពួកអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់គ្នា នៅពេលណាដែលពួកគេបំពាក់ខ្លួនពួកគេការចងចាំពីការតាំងសញ្ញានោះ ដែលបានប្រកាសយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ថា កាលដែលព្រះទ្រង់ភ្ជាប់ នោះមនុស្សមិនត្រូវអធិស្ឋានដោយភ័យខ្លាចឡើយ ។ នៅក្នុងការនេះ ពួកគេដើរតាមគំរូនៃពួកព្យាយុកោ ជាពិសេសយ៉ាងកុប បន្ទាប់ពីគាត់បានសារភាពខ្លួនគាត់មិន

សមនឹងទទួលបានសេចក្តីមេត្តាជាច្រើនដែលគាត់បានទទួលព្រះព្រះហស្តរបស់
ព្រះ ។ [លោកុប្បត្តិ 32:10] គាត់និយាយថា គាត់នៅតែត្រូវបានលើកទឹក
ចិត្តឱ្យទទួលសូមការដ៏ធំថែមទៀត ពីព្រោះព្រះទ្រង់បានសន្យាថាទ្រង់នឹងធ្វើ ។
[លោកុប្បត្តិ 32:12-13] ។

ប៉ុន្តែ ទោះបីជាការក្លែងក្លាយរបស់អ្នកមិនជឿណាក៏ដោយ ពេលដែលគេមិនរត់
ទៅរកព្រះនៅពេលដែលមានការចាំបាច់ ពួកគេមិនបានស្វែងរកទ្រង់ ហើយមិន
អង្វរសុំជំនួយពីទ្រង់ទេ នោះគេបានដកចេញពីទ្រង់នូវអស់ទាំងកិត្តិយសរបស់
ទ្រង់ ដូចជាគេបានបង្កើតព្រះ និងរូបព្រះថ្មី ដោយវិធីនេះ ពួកគេបដិសេធថា
ព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃគ្រប់ការទាំងអស់ ។ ម៉្យាងវិញទៀត គ្មានអ្វីមានប្រសិទ្ធភាព
ជាងក្នុងការរំដោះអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ចម្រើនពីគ្រប់ការខុសឆ្គងជាងការ
ពង្រឹងគំនិតនេះទេថា ៖ នេះមិនមែនជាហេតុផលដែលការពន្យារពេលណាមួយ
គួររារាំងពួកគេទេ ខណៈពេលដែលពួកគេគោរពតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ដែល
ប្រកាសថាគ្មានអ្វីគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់ជាង ការគោរពប្រតិបត្តិនោះទេ ។

ដូច្នេះហើយ អ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយពីមុនត្រូវបានបង្ហាញម្តងទៀតនៅក្នុងពន្លឺ
កាន់តែច្បាស់ ៖ ថា ស្មារតីនៃការអធិស្ឋានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ស្របតាមការរាយ
ខ្លាច ការគោរព និងការល្អងលោម ហើយវាមិនមែនជារឿងមិនសមហេតុផល
ទេ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់លើកអ្នកដែលក្រាបថ្វាយបង្គំ ។ នៅក្នុងវិធីនេះ ការ
បញ្ចេញមតិហាក់ដូចជាមិនចុះសម្រុងគ្នាយ៉ាងស្រស់ស្អាតទេ ។ យេរេមា និងដានី
យ៉ែលនិយាយថា ពួកគេអធិស្ឋាននៅចំពោះព្រះ [យេរេមា 42:9; ដានីយ៉ែល
9:18] ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតនិយាយថា ៖ "សូមឱ្យលោកមេត្តាស្តាប់សេចក្តី
ដែលយើងខ្ញុំអង្វរដល់លោក ហើយសូមអធិស្ឋានដល់ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃលោក

ឱ្យយើងខ្ញុំផង គឺឱ្យពួកមនុស្សដែលសល់នៅទាំងនេះ ដ្បិតយើងខ្ញុំដែលមានគ្នា ច្រើន បានសល់នៅតែបន្តិចទេ ដូចជាលោកឃើញស្រាប់” [យេរេមា 42:2] ។ ម្ខាងទៀត អ្នកជឿត្រូវបាននិយាយជាញឹកញាប់ថា “លើកដៃឡើងអធិស្ឋាន” ដូច្នេះហេសេគានិយាយដូច្នេះថា នៅពេលដែលគាត់សូមឱ្យហោរាទូលអង្វរជំនួស គាត់ [១ ពង្សាវតារក្សត្រ 19:4] ។ ហើយដាវីឌចង់ឱ្យការបស់គាត់បានឡើង ទៅឡើយ “ដូចជាផ្សេងរបស់គ្រឿងក្រអូប” [ទំនុកដំកើង 141:2] ។ នោះគឺ ទោះបីជាមានការបញ្ចុះបញ្ចូលពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះក៏ដោយ ក៏ពួកគេពេញ ចិត្តនឹងការរក្សាសុវត្ថិភាពរបស់គាត់ និងមិនស្នាក់ស្នើក្នុងការអង្វរសុំជំនួយដែល ទ្រង់បានសន្យាដោយឥតគិតថ្លៃដែរ ប៉ុន្តែពួកគេនៅតែមិនត្រេកអរដោយទំនុក ចិត្តដែលមិនប្រុងប្រយ័ត្ន ប្រៀបដូចជាពួកគេបានបោះចោលភាពអាម៉ាស់ ប៉ុន្តែ ពួកគេ ដូច្នេះ ចូរឡើងទៅលើតាមជំហាននៃការសន្យាដែលថាពួកគេនៅតែជា អ្នកផ្គត់ផ្គង់ក្នុងការបន្ទាបខ្លួនរបស់ពួកគេ ។

(ព្រះទ្រង់ស្តាប់ទៅកាន់សូម្បីតែវាជាការអធិស្ឋានដែលមិនល្អឥតខ្ចោះក៏ដោយ15-10)

15. ការស្តាប់ទៅកាន់ការអធិស្ឋានដែលខូចបង់

នៅទីនេះមានសំណួរលើសពីមួយត្រូវបានលើកឡើង ៖ សម្រាប់បទគម្ពីរដែល ទាក់ទងការជជែកដែលព្រះផ្តល់នូវការសម្រេចដល់ការអធិស្ឋានមួយចំនួន ជំនួស ដោយការពិតថា ពួកគេបានចេញមកពីចិត្តមិនសុទ្ធតែមានសេចក្តីសុខសាន្តឬ ដោយឈាមឡើយ ។ ដ្បិតដោយសារហេតុផល តែកើតចេញពីសេចក្តីកំហឹង យ៉ាងខ្លាំងនិងការសងសឹកវិញ យ៉ូថាមបានស្បថនូវសាសន៍សែកខិម នោះសេច

ក្តីវិនាសបានត្របាក់លេបពួកគេនៅគ្រាក្រោយមក [ចៅហ្វាយ 9:20] ។ ព្រះ
 ដោយទ្រង់បានអនុញ្ញាតបណ្តាសាហាក់ដូចជាទ្រង់យល់ស្របនឹងគ្រោះដែល
 អាក្រក់ដែរ ។ បំណងបែបនេះក៏មាននៅលើសាំសុងដែរ នៅពេលគាត់និយាយ
 ថា ៖ "ឱព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទ្រង់នឹកចាំពីទូលបង្គំ ឱព្រះអង្គ
 អើយ សូមចំរើនកំឡាំងឱ្យទូលបង្គំតែម្តងណោះចុះ ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានសងសឹក
 ដល់ពួកសាសន៍ក៏លីស្ទីន ដោយព្រោះភ្នែកទូលបង្គំទាំង២តែម្តង" [ចៅហ្វាយ
 16:28] ។ ដ្បិតបើទោះជាមានបំណងដែលសុចរិតលាយឡំគ្នាក៏ដោយ ក៏វាជា
 ការប្រាថ្នាដែលអាក្រក់ចង់សងសឹកដែលដឹកនាំដែរ ។ ព្រះទ្រង់បានធ្វើតាមការ
 ទូលអង្វរនោះ ។ ចេញពីការនេះ វាហាក់ដូចជា យើងសន្មតថា បើទោះជា
 ការអធិស្ឋានជាម្យ៉ាងដែលក្តៅគគុកដែលជាការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះបន្ទូលក៏ដោយ
 នោះវានៅតែទទួលបាននូវឥទ្ធិពលរបស់វា ។

ខ្ញុំឆ្លើយតបថា ច្បាប់សកលមួយមិនត្រូវបានលុបចោលដោយឧទាហរណ៍របស់
 បុគ្គលទេ ។ ប៉ុន្តែមពីលើនេះ ពេលខ្លះកម្លាំងជំរុញពិសេសនោះត្រូវបានចែក
 ចាយដល់មនុស្សពីរបីនាក់ ដែលវាកើតឡើងថាការពិចារណាខុសគ្នាចំពោះពួកគេ
 ជាងចំពោះមនុស្សទូទៅ ។ ដ្បិតយើងត្រូវកត់សម្គាល់ថា ព្រះគ្រីស្ទបានឆ្លើយតប
 ពេលសិស្សទ្រង់ប្រាថ្នាដោយឥតព្រងើយកន្តើយចង់ឱ្យទ្រង់ធ្វើតាមគំរូរបស់អេលី
 យ៉ា ដោយថាពួកគេមិនដឹងថាពួកគេត្រូវបានប្រទានដោយវិញ្ញាណបែបណានោះ
 ទេ ។ [លូកា 9:55] ។

ប៉ុន្តែយើងត្រូវទៅឆ្ងាយទៀត ៖ ការអធិស្ឋានដែលព្រះទ្រង់ឆ្លើយតបមិនសុទ្ធតែ
 សព្វតាមព្រះទ័យទ្រង់រហូតទេ ។ តែតាមគំរូមក អ្វីដែលបទគម្ពីរបង្រៀនដែល
 បានបង្ហាញមកដោយភស្តុតាងយ៉ាងច្បាស់ថា ៖ ទ្រង់ជួយដល់អ្នកដែលលំបាក

វេទនាហើយស្តាប់សេចក្តីថ្លែងរូបរបស់អស់អ្នកដែលត្រូវធ្វើទុក្ខដោយអយុត្តិធម៌ ដែលទូលអង្វរសុំជំនួយពីទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ដែលទ្រង់ធ្វើការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ ក្នុង កាលដែលការអ្វីរបស់អ្នកក្រកើនឡើងមកដល់ទ្រង់ បើទោះជាពួកគេមិនសាក សមនឹងទទួលសូម្បីតែបន្តិចក៏ដោយ ។ តើញឹកញាប់ប៉ុណ្ណាដែលទ្រង់បានដាក់ ទោសដល់អំពើសាហាវយោឃោ អំពើចោរកម្ម ហិង្សា តណ្ហា និងឧក្រិដ្ឋកម្មផ្សេងៗ នៃអំពើទុច្ចរិត បំបិទចោលនូវសេចក្តីក្លាហាន និងសេចក្តីក្រោធ ក៏រំលំ អំណាចទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ បញ្ជាក់ថាព្រះអង្គជួយជនទុច្ចរិត ដែលនៅតែវាយ ខ្យល់ដោយបន់ស្រន់ទៅព្រះដែលមិនស្គាល់? ហើយទំនុកតម្កើងមួយបង្រៀន យ៉ាងច្បាស់ថា ការអធិស្ឋានដែលមិនបានទៅដល់ស្ថានសួគ៌ដោយសេចក្តីជំនឿ នៅតែមិនមានប្រសិទ្ធភាពឡើយ ។ ទំនុកតម្កើងរួមគ្នានឹងការអធិស្ឋានទាំងនោះ ដែលចេញពីអារម្មណ៍ធម្មជាតិ ភាពចាំបាច់បានកើតឡើងពីអ្នកមិនជឿ ដូចគ្នា នឹងអ្នកជឿ ប៉ុន្តែលទ្ធផលបង្ហាញថា ព្រះមានព្រះហឫទ័យសប្បុរសចំពោះពួក គេ ។ [ទំនុកដំកើង 107:6, 13, 19] ។ តើដោយសារទ្រង់មានភាពទន់ភ្លន់ បែបនេះបញ្ជាក់ថាការអធិស្ឋានអាចទទួលយកបានចំពោះទ្រង់ឬ? ទេ វាគឺ ដោយសារកាលៈទេសៈនេះ ដែលបញ្ជាក់ពីការបំភ្លឺសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ នៅពេលណាដែលការអធិស្ឋានរបស់អ្នកមិនជឿមិនត្រូវបានបដិសេធចំពោះពួក គេ ។ ហើយម្តងទៀតដើម្បីញុះញង់អ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ពិតរបស់ទ្រង់ឱ្យ អធិស្ឋានកាន់តែច្រើននៅពេលដែលពួកគេឃើញថាសូម្បីតែការយំសោកសៅពេល ខ្លះក៏ធ្វើបានល្អខ្លះដែរ ។

ប៉ុន្តែ វាគ្មានហេតុផលអ្វីដែលអ្នកជឿគួរងាកចេញពីច្បាប់ដែលព្រះដាក់មកលើ ពួកគេ ឬគួរច្រណែននឹងអ្នកមិនជឿ ព្រោះវាមកពីការទទួលបាននូវអ្វីដែលពួក

គេប្រាថ្នាថាពួកគេបានទទួលបានផលយ៉ាងច្រើន ។ យើងបាននិយាយថា តាម របៀបនេះ ព្រះបានរំជួលចិត្តដោយការលន់តូបាបក្លែងក្លាយរបស់អហាប់ [១ ពង្សាវតារក្សត្រ 21:29] ។ ដើម្បីបញ្ជាក់ដោយភស្តុតាងនេះ ថាពើការអង្វរនេះ ងាយស្រួលយ៉ាងណាចំពោះអ្នកដែលទ្រង់បានរើសតាំង នៅពេលដែលពួកគេមក ជាមួយការប្រែចិត្តពិតប្រាកដដើម្បីផ្តាច់ចិត្តដល់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ក្នុងទំនុកតម្កើង ១០៦ ទ្រង់បន្ទោសជនជាតិយូដា ដោយសារយល់ថាទ្រង់ទទួលយកការអង្វរបស់ ពួកគេ ។ [ទំនុកដំកើង106:8-12] ក្រោយបន្តិចមកពួកគេបានត្រឡប់ទៅរកសេ ចក្តីរឹងរូសនៃនស្ស័យរបស់ពួកគេវិញ [ទំនុកដំកើង 106:43; ទំនុកដំកើង 106:13] ។ ការនេះកាន់តែច្បាស់ថែមទៀតពីប្រវត្តិរបស់ចៅហ្វាយ ៖ នៅពេល ណាដែលពួកអ៊ីស្រាអែលទូញសោក បើទោះជាទឹកភ្នែករបស់ពួកគេក្លែងក្លាយក៏ ដោយ តែពួកគេនៅតែត្រូវបានរំដោះពីកណ្តាប់ដៃរបស់សត្រូវរបស់ពួកគេដែល [ចៅហ្វាយ 3:9] ។ ដូចដែលព្រះទ្រង់ធ្វើឱ្យព្រះអាទិត្យរបស់ទ្រង់ចែងចាំងមកលើ មនុស្សល្អនិងមនុស្សអាក្រក់ដូចគ្នា [ម៉ាថាយ 5:45] ដូច្នេះទ្រង់មិនមើលងាយ ដល់ការយំសោករបស់អស់អ្នកដែលមានហេតុផលដែលសុចរិតនិងទុក្ខលំបាករបស់ ពួកគេសមនឹងបានដោះឱ្យរួចនោះទេ ។ ក្នុងពេលតែមួយ ការដែលទ្រង់ស្តាប់ ការអធិស្ឋានរបស់ពួកទុច្ចរិត នោះទ្រង់មិនផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះដល់គេថែមទៀត ដែលទ្រង់ត្រឹមតែផ្តល់មកនូវអាហារដល់អស់អ្នកដែលមើលស្រាលដល់សេចក្តី សប្បុរសរបស់ទ្រង់ទេ ។

នៅក្នុងស្ថានភាពរបស់អំប្រាហាំនិងសាំយ៉ូអែល សំណួរកាន់តែពិបាកថែមទៀត ហាក់ដូចជាត្រូវបានកើតឡើងមក ម្នាក់ដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះបន្ទូល របស់ព្រះ នឹងអធិស្ឋានសម្រាប់រាស្ត្រដែលនៅសូដុម [លោកុប្បត្តិ 18:23] ។

អ្នកផ្សេងទៀតអធិស្ឋានសម្រាប់ស្វ័យ បើទោះជាទាស់នឹងការហាមប្រាមទាំងស្រុង ក៏ដោយ [១ សាំយ៉ូអែល 15:11] ។ យេរេមាបានប្រព្រឹត្តស្រដៀងគ្នា នៅ ពេលដែលគាត់បានអធិស្ឋានថា ការបំផ្លាញរបស់ទីក្រុងត្រូវបែរចេញវិញ [យេរេមា 32:16 f.] ។ ទោះជាពួកគេបានរងការបដិសេធក៏ដោយ វាហាក់ដូចជា ពិបាកនឹងវិនិច្ឆ័យពួកគេថាគ្មានជំនឿ ។ ប៉ុន្តែ ដំណោះស្រាយនេះ ខ្ញុំជឿជាក់ នឹងបំពេញចិត្តអ្នកអានកម្រិតត្រឹមត្រូវ ៖ ដោយពឹងផ្អែកលើគោលការណ៍ទូទៅ ដែលព្រះប្រទានឱ្យយើងដែលផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាសូម្បីតែលើអ្នកដែលមិន សក្តិសមក៏ដោយ ពួកគេមិនខ្វះជំនឿទាំងស្រុងទេ ទោះបីជានៅក្នុងឧទាហរណ៍ នេះ គំនិតរបស់ពួកគេបានបញ្ឆោតពួកគេក៏ដោយ ។ លោក Augustine នៅ កន្លែងមួយនិយាយដោយឈ្លាសវៃថា ៖ តើពួកបរិសុទ្ធអធិស្ឋានដោយសេចក្តីជំនឿ យ៉ាងដូចម្តេច នៅពេលពួកគេស្វែងរកពីព្រះ តើអ្វីប្រឆាំងនឹងបង្គាប់មករបស់ ទ្រង់នោះ? ពួកគេអធិស្ឋានតាមបំណងរបស់ទ្រង់ មិនមែនជាឆន្ទៈលាក់កំបាំង និងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរនោះទេ ប៉ុន្តែជាឆន្ទៈដែលទ្រង់បំផុសគំនិតក្នុងពួកគេ ដើម្បី ទ្រង់អាចនឹងស្តាប់តាមវិធីផ្សេងទៀត ដូចជាទ្រង់សម្រេចដោយប្រាជ្ញា” ។ ដោយសារគាត់ខឹងយ៉ាងខ្លាំងចំពោះលទ្ធផលនៃព្រឹត្តិការណ៍នេះ បើយោងតាម ផែនការដែលមិនអាចយល់បានរបស់គាត់ថា បុព្វបុរសនៃពួកបរិសុទ្ធដែលជា ល្បាយនៃសេចក្តីជំនឿនិងកំហុសមិនត្រូវបានចាត់ទុកជាមោឃៈទេ ។ ប៉ុន្តែ នេះ មិនគួរត្រូវបានចាត់ទុកជាគំរូត្រឹមត្រូវសម្រាប់ការក្លែងបន្លំជាជាងការដោះសារ ដល់ពួកបរិសុទ្ធខ្លួនឯងឡើយ ។ ថាវាលើសកម្រិតកំណត់ ខ្ញុំមិនបដិសេធទេ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើគ្មានការសន្យាជាក់លាក់ណាមួយបង្ហាញដោយខ្លួនឯង យើង ត្រូវសុំពីព្រះដោយលក្ខខណ្ឌ ។ នៅពីនេះសម្តីរបស់ដាវីឌផ្ទុយពីគ្នា ៖ “ឱព្រះយេ

ហ្វារ៉ាអើយ សូមតើនឡើង ដោយសេចក្តីខ្មាច់របស់ទ្រង់ សូមងើបឡើង ទាស់
នឹងសេចក្តីឃោរឃៅ របស់ពួកគាត់នឹងទូលបង្គំ សូមទ្រង់តើនឡើងជួយទូល
បង្គំ ដោយសេចក្តីយុត្តិធម៌ ដែលទ្រង់បានបង្ហាត់ហើយ” [ទំនុកដំកើង 7:6] ។
ដ្បិតគាត់បង្ហាញថា គាត់ត្រូវបានដឹកនាំដោយការបង្ហាត់ពិសេសឱ្យស្វែងរកផល
ប្រយោជន៍បណ្តោះអាសន្ន ។

**16. ការអធិស្ឋានរបស់យើងអាចទទួលបានចម្លើយតាមរយៈការអត់ទោស
របស់ព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ**

នេះក៏គួរកត់សម្គាល់ផងដែរ ៖ អ្វីដែលខ្ញុំបានដាក់លើច្បាប់ទាំងបួននៃការ
អធិស្ឋានត្រឹមត្រូវ គឺមិនតម្រូវឱ្យតឹងរឹងខ្លាំងពេកដែលថាព្រះនឹងបដិសេធការ
អធិស្ឋានទាំងនោះ ដែលទ្រង់មិនបានរកឃើញសេចក្តីជំនឿដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ឬការ
ប្រែចិត្ត រួមជាមួយនឹងភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងការបង្ហាត់ដែលបង្កើតបាន
ត្រឹមត្រូវ ។

ខ្ញុំបាននិយាយថា ទោះបីជាការអធិស្ឋានគឺជាការសន្មនាដ៏ស្ម័គ្រស្មាលនៃអ្នកគោរព
ថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ក៏ដោយ ក៏ការគោរព និងការសមស្របនៅតែត្រូវរក្សា
ក្រែងលោយើងផ្តល់កម្លាំងឱ្យឆ្ងរស្រាលចំពោះសំណើផ្សេងៗ ហើយក្រែងលោ
យើងប្រាថ្នាលើសពីព្រះទ្រង់អនុញ្ញាត ។ បន្ថែមទៀតថា យើងគួរតែលើកគំនិត
របស់យើងទៅកាន់ការគោរពដ៏បរិសុទ្ធ និងបរិសុទ្ធចំពោះទ្រង់ ក្រែងលោភាព
រុងរឿងរបស់ព្រះក្លាយទៅជាគ្មានតម្លៃសម្រាប់យើង ។

គ្មាននរណាម្នាក់ដែលមិនធ្លាប់បានអនុវត្តការនេះដោយទៀងត្រង់ដែលបាន
កំណត់; ត្បិតមិននិយាយពីឋានៈនិងឯកសារ តើមានការត្អូញត្អែរប៉ុន្មានរបស់ជា

រឺខែដែលមានចិត្តមិនចេះអត់ធ្មត់! មិនមែនថាគាត់ចង់និយាយជាមួយព្រះជាម្ចាស់
ដោយចេតនា ឬស្រែកតវ៉ាប្រឆាំងនឹងការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់នោះទេ ប៉ុន្តែគាត់
ដោយភាពទន់ខ្សោយ គាត់មិនបានរកឃើញការបន្ទុះបន្ថយផ្សេងទៀតដែល
ប្រសើរជាងការទម្លាក់ទុក្ខសោករបស់គាត់ទៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះនោះទេ ។
ប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់អត់ឱនសូម្បីតែការនិយាយតក់ស្លុតរបស់យើង ហើយលើកលែង
ទោសចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើង នៅពេលដែលមានអ្វីមួយគេចចេញពីយើង
ដោយអចេតនា ។ បើគ្មានសេចក្តីមេត្តាករុណានេះទេ នោះនឹងគ្មានសេរីភាព
ក្នុងការអធិស្ឋានទេ ។

ប៉ុន្តែ ទោះជាជីវិតមានបំណងចង់ចុះចូលទាំងស្រុងតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ
ហើយបានអធិស្ឋានដោយមិនមានការអត់ធ្មត់តិចជាងការខ្វះខ្វែងដើម្បីទទួលបាន
សំណើរបស់គាត់ក៏ដោយ ក៏វាចេញមកដែរ ជួនកាល ផ្ទុយទៅវិញ ពុះ
កញ្ជ្រោលឡើងនូវអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់ ខុសពីច្បាប់ទីមួយដែលយើងបានដាក់
ចុះ ។ .

យើងអាចមើលឃើញជាពិសេសពីការបញ្ចប់នៃទំនុកតម្កើងទីសាមសិបប្រាំបួន
ជាមួយនឹងទុក្ខព្រួយដ៏ឃោរឃៅដែលពួកបរិសុទ្ធនេះត្រូវបានយកទៅឆ្ងាយ ដូច្នេះ
គាត់មិនអាចគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងបានទេ ។ គាត់និយាយថា “ឱសូមប្រណីដល់ទូល
បង្គំដើម្បីឱ្យទូលបង្គំមានកំឡាំងឡើងមុនដែលទូលបង្គំចេញបាត់ទៅហើយមិន
មានទៀត ។” [ទំនុកដំកើង 39:13] ។ គេអាចនិយាយថា អ្នកដែលអស់
សង្ឃឹមនេះមិនស្វែងរកអ្វីក្រៅតែពីការពុករលួយក្នុងអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ដោយ
ព្រះហស្តរបស់ព្រះបានដកចេញ ។ ពេលនេះគាត់ប្រញាប់ប្រញាល់ចូលទៅក្នុង
ភាពស្ថិតស្ថេរនោះ ឬដូចជាមនុស្សទុច្ចរិតប្រាថ្នាចង់នៅឆ្ងាយពីព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែ

គាត់បានត្រឹមតែត្អូញត្អែរថា កំហឹងរបស់ព្រះគឺមិនអាចទ្រាំទ្របានទេ ។ នៅក្នុង
 ការសាកល្បងទាំងនោះ ក៏មានការទូលអង្វរដែលបាននិយាយជាញឹកញាប់មិន
 ស្របនឹងការគ្រប់គ្រងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយនៅក្នុងនោះពួកបរិសុទ្ធមិន
 បានថ្លឹងថ្លែងគ្រប់គ្រាន់នូវអ្វីដែលត្រូវនិងសមរម្យ ។ ការអធិដ្ឋានទាំងអស់
 ដែលត្រូវបានបំផ្លាញដោយពិការភាពទាំងនេះសមនឹងទទួលបានការបដិសេធ ។
 យ៉ាងណាក៏ដោយ ការផ្តល់ឱ្យពួកបរិសុទ្ធសោកស្តាយពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន វាយ
 ប្រដៅខ្លួនឯង ហើយត្រឡប់មកខ្លួនពួកគេវិញភ្លាម ព្រះទ្រង់អត់ទោសឱ្យពួក
 គេ ។

ពួកគេក៏ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែរចំពោះច្បាប់ទីពីរ ។ ដ្បិតពួកគេត្រូវតែទល់នឹងភាព
 ត្រជាក់របស់ខ្លួនម្តងហើយម្តងទៀត ហើយសេចក្តីត្រូវការ និងទុក្ខលំបាករបស់
 ពួកគេមិនបានជំរុញពួកគេឱ្យអធិស្ឋានដោយស្មោះអស់ពីចិត្តឡើយ ។ ឥឡូវនេះ
 វាច្រើនតែកើតឡើងថា ចិត្តរបស់គេអធិស្ឋាន ហើយជិតបាត់ទៅវិញ ។
 អាស្រ័យហេតុនេះ ក្នុងន័យនេះ ក៏ចាំបាច់ត្រូវការលើកលែងទោសផងដែរ
 ក្រែងលោការអធិស្ឋានរបស់យើងមានភាពយឺតយ៉ាវ ឬមានការរំខាន ឬមានការ
 រំខាន និងមិនច្បាស់លាស់ ការអធិស្ឋានទទួលរងនូវការបដិសេធ ។ ព្រះបានដាំ
 នៅក្នុងគំនិតរបស់មនុស្សដោយធម្មជាតិនូវគោលការណ៍ដែលការអធិស្ឋានរបស់
 ពួកគេមានច្បាប់តែនៅពេលដែលគំនិតរបស់ពួកគេត្រូវបានលើកឡើងប៉ុណ្ណោះ ។
 ដូច្នេះហើយ ពិធីលើកដៃសំពះ ដែលយើងបានលើកឡើងពីមុនមក គឺជាប្លៀង
 ធម្មតាសម្រាប់មនុស្សគ្រប់វ័យ និងគ្រប់មនុស្ស ហើយនៅតែជាធរមាន ។ ប៉ុន្តែ
 តើកម្រមានអ្នកដែលលើកដៃឡើងដោយមិនដឹងពីសេចក្តីព្រងើយកន្តើយរបស់ខ្លួន
 ព្រោះចិត្តនៅនឹងដី?

ទាក់ទងនឹងការស្វែងរកការអភ័យទោសពីអំពើបាប ទោះបីជាគ្មានអ្នកជឿណាម្នាក់ធ្វេសប្រហែសលើប្រធានបទនេះក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្នកដែលពិតជាបានអធិស្ឋានដោយដឹងថាពួកគេមិនបានថ្វាយមួយភាគដប់នៃចំណែកនៃយញ្ញបូជាដែលព្រះបាទដាវីឌនិយាយនោះទេ ។ “ឯដង្វាយដែលត្រូវថ្វាយដល់ព្រះនោះគឺជាវិញ្ញាណខ្មៅខ្លាំងព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់មិនមើលងាយចំពោះចិត្តខ្មៅខ្លាំងហើយទន់ទាបឡើយ” [ទំនុកដំកើង 51:17] ។ អាស្រ័យហេតុនេះ មនុស្សទាំងឡាយតប្បីស្វែងរកការលើកលែងទោសទ្រេដង ព្រោះដឹងច្បាស់នូវទោសច្រើន អារម្មណ៍នៅតែមិនប៉ះពាល់គេ ធ្វើឱ្យគេមិនពេញចិត្តនឹងខ្លួនច្រើនតាមដែលត្រូវធ្វើ ប៉ុន្តែក៏ព្រោះថារហូតមកដល់ពេលនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេដើម្បីទទួលបានផលប្រយោជន៍ដោយការប្រែចិត្ត និងការកោតខ្លាចដល់ព្រះ រងទុក្ខដោយទុក្ខព្រួយដោយហេតុផលនៃអំពើល្មើសរបស់ពួកគេ ពួកគេអធិស្ឋានសូមឱ្យកំហឹងរបស់ចៅក្រមត្រូវបានលុបចោល ។

ភាគច្រើនវាគឺជាភាពទន់ខ្សោយ ឬភាពមិនគ្រប់លក្ខណ៍នៃសេចក្តីជំនឿ ដែលប៉ះពាល់ដល់ការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿ លុះត្រាតែសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជួយពួកគេ ។ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលព្រះជាម្ចាស់លើកលែងទោសចំពោះភាពខ្វះខាតនេះ ចាប់តាំងពីទ្រង់ឧស្សាហ៍សាកល្បងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដោយការសាកល្បងដ៏មុតស្រួច ដូចជាទ្រង់មានចេតនាចង់បំបាក់ជំនឿរបស់ពួកគេ ។ ពិបាកបំផុតគឺការសាកល្បងនេះ ដែលអ្នកជឿត្រូវបានបង្ខំឱ្យស្រែកថា “តើទ្រង់នឹងខ្វាន់ទាស់នឹងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់រាស្ត្រទ្រង់ដល់កាលណា” [ទំនុកដំកើង 80:4; 79:5] ប្រៀបដូចជាការអធិស្ឋានផ្ទាល់រំខានដល់ព្រះ ។ ដូច្នេះនៅពេលយេរេម៉ានិយាយថា “ព្រះបានបំបិទការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ” [បរិទេវ 3:8] ។ គ្មាន

អ្វីត្រូវឆ្ងល់ទេថា គាត់ត្រូវបានវាយដោយការព្រួយបារម្ភយ៉ាងខ្លាំង ។ ឧទាហរណ៍ រាប់មិនអស់នៃប្រភេទនេះកើតឡើងនៅក្នុងបទគម្ពីរ ដែលវាច្បាស់ណាស់ថា សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ច្រើនតែលាយឡំ ដោយមានបញ្ហាជាមួយនឹងការសង្ស័យថា ក្នុងការជឿ និងសង្ឃឹមថា ពួកគេនៅតែក្បត់ចង់បានសេចក្តីជំនឿមួយចំនួន ។ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមិនបានសម្រេចគោលដៅដែលចង់បានពួកគេគួរតែព្យាយាមកែប្រែកំហុសរបស់ពួកគេឱ្យបានច្រើន ហើយរាល់ថ្ងៃកាន់តែខិតចូលជិតដល់ការអធិស្ឋានដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ពួកគេគួរតែមានអារម្មណ៍ថា ជម្រៅនៃអំពើអាក្រក់ ដែលអ្នកដែលបានធ្លាក់ចុះ ដែលនាំមកនូវជំងឺថ្មីមកលើខ្លួនពួកគេ ក្នុងការព្យាបាលរបស់ពួកគេ ដោយមើលឃើញថា គ្មានការអធិស្ឋានណាដែលព្រះមិនស្អប់ខ្ពើមឡើយ ប្រសិនបើគាត់មិនមើលរំលងកន្លែងដែលមានទាំងអស់នោះ ។ ខ្ញុំមិនរំលឹករឿងទាំងនេះឡើងវិញ ដើម្បីអោយអ្នកជឿអាចលើកលែងទោសខ្លួនឯងដោយទំនុកចិត្តចំពោះអ្វីទាំងអស់ ប៉ុន្តែថា ដោយការវាយប្រដៅខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំង ពួកគេអាចនឹងព្យាយាមដើម្បីយកឈ្នះលើឧបសគ្គទាំងនេះ ។ ហើយទោះបីជាសាតាំងព្យាយាមរារាំងផ្លូវទាំងអស់ដើម្បីរារាំងពួកគេមិនឱ្យអធិស្ឋានក៏ដោយ ក៏ពួកគេគួរតែទម្លាយដោយប្រាកដថា ទោះបីជាមិនបានរួចផុតពីឧបសគ្គទាំងអស់ក៏ដោយ ក៏ការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់ពួកគេនៅតែផ្តាច់ចិត្តដល់ព្រះ ហើយការទូលអង្វររបស់ពួកគេត្រូវបានយល់ព្រមប្រសិនបើពួកគេព្យាយាម និងព្យាយាមឆ្ពោះទៅរកគោលដៅមួយ ។ មិនអាចទទួលបានភ្លាមៗទេ ។

(ការទូលអង្វរជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ 17-20)

17. ការអធិស្ឋាននៅក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ

ដោយសារគ្មានមនុស្សណាម្នាក់ដែលស័ក្តិសមនឹងបង្ហាញខ្លួនចំពោះព្រះទេ ហើយ ចូលមកចំពោះព្រះនេត្ររបស់ទ្រង់ ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ទ្រង់ផ្ទាល់ ដើម្បីដោះ យើងពីភាពអាម៉ាស់ និងការភ័យខ្លាច ដែលអាចធ្វើឱ្យដួងចិត្តរបស់យើងធ្លាក់ ក្នុងភាពអស់សង្ឃឹម ទ្រង់បានប្រទានព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដល់ យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាអ្នកទូលអង្គរបស់យើង ។ [១ យ៉ូហាន 2:1] ហើយជា អង្គដែលផ្សះផ្សាជាមួយនឹងអង្គទ្រង់ផង[១ធីម៉ូថេ 2:5; ហេប្រើរ 8:6 និង 9:15] ដោយសារការដឹកនាំរបស់ទ្រង់នោះយើងនឹងបានចូលមករកទ្រង់ដោយ ទំនុកចិត្ត និងជាមួយនឹងអ្នកដែលទូលអង្គរជំនួសមួយអង្គ ដោយទុកចិត្តថាគ្មាន អ្វីមួយដែលយើងសុំពីទ្រង់នឹងត្រូវបានបដិសេធទ្រង់ដោយព្រះវរបិតាឡើយ ។ ហើយចំពោះរឿងនេះត្រូវតែសំដៅលើអ្វីទាំងអស់ដែលយើងបានបង្រៀនពីមុនអំពី សេចក្តីជំនឿ ។ ដូចជាការសន្យាលើកពីព្រះគ្រីស្ទដែលជាអ្នកសម្រុះសម្រួលដល់ យើងដូច្នោះដែរ លុះត្រាតែទ្រង់សង្ឃឹមថានឹងទទួលបានសំណើរបស់យើង អាស្រ័យលើទ្រង់ នោះវានឹងកាត់ចេញពីប្រយោជន៍នៃការអធិស្ឋាន ។

ដរាបណាភាពស្វែងខ្លាចរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកក្នុងគំនិត នោះយើងមិនអាចញាប់ ញ័រ ហើយត្រូវបានរុញទៅឆ្ងាយដោយការទទួលស្គាល់នូវភាពមិនស័ក្តិសមរបស់ យើងផ្ទាល់ រហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទយាងមកជាអ្នកកណ្តាល ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរបល្ល័ង្កនៃ សិរីល្អដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចទៅជាបល្ល័ង្កនៃព្រះគុណ ដូចសាក៏បង្រៀនពីរបៀប នោះដែរ ។ "ដូច្នេះ ត្រូវឱ្យយើងរាល់គ្នា មកដល់បល្ល័ង្កនៃព្រះគុណ ដោយ ក្លាហាន ដើម្បីនឹងទទួលសេចក្តីមេត្តា ហើយរកបានព្រះគុណសំរាប់នឹងជួយដល់ ពេលត្រូវការចុះ" [ហេប្រើរ 4:16] ។ ហើយតាមក្បួនមួយត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីអំពាវនាវដល់ព្រះ ហើយការសន្យាដែលបានផ្តល់ឱ្យថា អស់អ្នកដែលអំពាវ

នាវដល់ទ្រង់នឹងត្រូវបានស្តាប់ឮ ដូច្នេះជាពិសេសយើងត្រូវបានស្នើសុំឱ្យអំពាវនាវ ដល់ទ្រង់ក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយយើងមានការសន្យាថាយើងនឹងទទួលបាន អ្វីដែលយើងបានសុំក្នុងនាមរបស់ទ្រង់ ។ មកដល់ពេលនេះ ទ្រង់មាននិយាយថា “តាំងពីដើមមក អ្នករាល់គ្នាមិនបានសូមអ្វី ដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំទេ ឥឡូវ ចូរសូមចុះ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបាន” [យ៉ូហាន 16:24] ។ “នៅថ្ងៃនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងសូមដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមិនថា ខ្ញុំនឹងទទួលអង្វរដល់ព្រះវរបិតា ជំនួសអ្នករាល់គ្នានោះទេ” [យ៉ូហាន 16:26] ហើយ “ហើយការអ្វីក៏ដោយ ដែលអ្នករាល់គ្នានឹងសូម ដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងសំរេចឱ្យ ដើម្បីឱ្យព្រះវរបិតាបានដំកើងឡើងក្នុងព្រះរាជបុត្រា” [យ៉ូហាន 14:13] ។

ដូច្នេះហើយ វាច្បាស់ណាស់ថា អស់អ្នកដែលអំពាវនាវដល់ព្រះក្នុងនាមផ្សេងណាក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទ គេបានធ្វើល្មើសនូវបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ហើយចាត់ទុកបំណងរបស់ទ្រង់ថាគ្មានប្រយោជន៍ គ្មានការសន្យាថានឹងទទួលបានអ្វីនោះទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដូចដែលប៉ុលបាននិយាយ “ដ្បិតទោះបីមានសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏នៅសុទ្ធតែជា “បាទ” ក្នុងទ្រង់ ហើយ “អាម៉ែន” ក្នុងទ្រង់ដែរ” [២កូរិនថូស 1:20] ។ ដែលថាពួកវាត្រូវបានអះអាងនិងបានសម្រេច ។

18. ព្រះគ្រីស្ទដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញជាអ្នកទទួលអង្វរជំនួសរបស់យើង

ហើយយើងត្រូវតែកត់សម្គាល់ដោយយកចិត្តទុកដាក់នូវកាលៈទេសៈនៃពេលវេលានៅពេលព្រះគ្រីស្ទបានភ្ជាប់ពួកសិស្សទ្រង់ឱ្យបានជ្រកកោណនៅក្នុងការទទួលអង្វរ

ជំនួសរបស់ទ្រង់ បន្ទាប់មកទ្រង់នឹងយាងឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ។ នៅគ្រានោះ ទ្រង់មានបន្ទូលថា "អ្នកនឹងសូមនៅក្នុងនាមខ្ញុំ" [យ៉ូហាន 16:26] ។

វាប្រាកដណាស់ថា; តាំងពីដើមមក អស់អ្នកដែលអធិស្ឋានមិនត្រូវបានឮទេ ដោយសារព្រះគុណរបស់អង្គដែលផ្សះផ្សា ។ ដោយហេតុនេះ ព្រះបានបង្រៀន ក្រឹត្យវិន័យថា បូជាចារ្យតែម្នាក់ឯងដែលអាចចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈត្រូវបំពាក់ ឈ្មោះកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលដាក់លើស្មារបស់គាត់ និងចំនួនថ្មីមានតម្លៃដូចគ្នា នៅលើទ្រូងរបស់គាត់ ។ [និក្ខមនំ 28:9-21] ។ ប៉ុន្តែ ប្រជាជនត្រូវឈរពី ចម្ងាយក្នុងទីលាន ហើយនៅទីនោះក៏ចូលរួមទូលអង្វរជាមួយនឹងសង្ឃ ។ ទេ យញ្ញូបូជា សូម្បីតែពិធីនៃច្បាប់នោះបានបង្រៀនយើងថា យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវ បានរារាំងពីវត្តមានរបស់ព្រះ ហើយជាលទ្ធផលត្រូវការអ្នកផ្សះផ្សាដែលគួរតែ បង្ហាញខ្លួនក្នុងនាមយើង ហើយដាក់យើងនៅលើស្មារបស់ទ្រង់ ហើយកាន់យើង ដាក់លើដើមទ្រូងរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះយើង ត្រូវបានស្តាប់ឮនៅក្នុងអង្គបុគ្គលរបស់ ទ្រង់ ។ បន្ថែមទៀតថា ការអធិស្ឋានរបស់យើងត្រូវបានសម្អាតដោយការ អធិស្ឋានប្រសំណាម ដែលដូចដែលបានបញ្ជាក់ បើមិនដូច្នេះទេ នឹងមិនរួចពី ភាពស្លោកគ្រោកឡើយ ។ ហើយយើងឃើញថាពួកបរិសុទ្ធ នៅពេលដែលពួកគេ ចង់បានអ្វីមួយ ។ ផ្នែកលើក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេលើការថ្វាយយញ្ញូបូជា ហើយ ពួកគេក៏មិនដឹងថាពួកគេក្លាយជាទណ្ឌកម្មនៃការទូលអង្វរទាំងអស់ ។ "ទាំងនឹក ចាំពីបណ្តាដង្វាយរបស់ទ្រង់ហើយទទួលយញ្ញូបូជារបស់ទ្រង់ផង" [ទំនុកដំកើង 20:3] ។

ដូច្នេះ យើងសន្និដ្ឋានថា ព្រះតាំងពីដើមដំបូងមកសព្វព្រះហឫទ័យនឹងការអង្វរ របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះហើយបានជាទ្រង់បានទទួលការទូលអង្វរពីព្រះអង្គ ។

ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទកំណត់ពេលថ្មីមួយ ដែលពួកសិស្សទ្រង់នឹងចាប់
 ផ្ដើមអធិស្ឋានក្នុងព្រះនាមទ្រង់ លុះត្រាតែព្រះគុណនេះ កាន់តែរុងរឿងដូចសព្វ
 ថ្ងៃនេះ ដូច្នេះសមនឹងទទួលបានការយល់ព្រមច្រើនជាងក្នុងចំណោមយើង?
 ហើយទ្រង់បាននិយាយមុននេះបន្តិចក្នុងន័យដូចគ្នាថា៖ “តាំងពីដើមមក អ្នក
 រាល់គ្នាមិនបានសូមអ្វី ដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំទេ ឥឡូវ ចូរសូមចុះ” [យ៉ូហាន
 16:24] ។ មិនមែនថាពួកគេយល់អ្វីទាំងអស់អំពីមុខងាររបស់អង្គដែលផ្សះផ្សាទេ
 ចាប់តាំងពីជនជាតិយូដាទាំងអស់បានជាប់គាំងនៅក្នុងភាពស្រពិចស្រពិលទាំង
 នេះ ប៉ុន្តែដោយសារតែពួកគេមិនទាន់យល់ច្បាស់ថា តាមរយៈការយាងឡើងទៅ
 ស្ថានបរមសុខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នឹងក្លាយជាអ្នកអង្វរជំនួសដ៏ប្រាកដនៃក្រុមជំនុំ
 របស់ទ្រង់ជាងពីមុន ។ ដូច្នេះ ដើម្បីល្អងលោមទុក្ខរបស់គេក្នុងការអវត្តមាន
 របស់ទ្រង់ដោយផលប្រយោជន៍ដ៏ចម្លែក ទ្រង់ទទួលយកដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ជា
 អ្នកទូលអង្វរជំនួស ហើយបង្រៀនថាវាហូតមកដល់ពេលនេះពួកគេខ្វះពរជ័យ
 ពិសេសដែលនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេដើម្បីរីករាយនៅពេលណាដែលពឹងផ្អែកលើ
 ការការពាររបស់ទ្រង់ ពួកគេកាន់តែមានសេរីភាពនៅក្នុងការអំពាវនាវដល់
 ព្រះ ។ ដូច្នេះ សាវ័កនិយាយថា ផ្លូវថ្មីត្រូវបានញែកដោយឈាមរបស់ទ្រង់ [ហេ
 ប្រើរ 10:20] ។ ការចោទប្រកាន់កាន់តែតិចតួចការទៅមុខរបស់យើង លុះត្រាតែ
 យើងឱបដោយដៃទាំងពីរនូវពាក្យថា អត្ថប្រយោជន៍នេះដែលពិតជាមិនអាចកាត់
 ថ្លៃបាន ដែលត្រូវកំណត់សម្រាប់យើងតែម្នាក់ឯង ។

**19. ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះដែលផ្សះផ្សាតែមួយគត់ សូម្បីតែការទូលអង្វរជំនួសរួម
 របស់អ្នកជឿ**

ឥឡូវនេះ ដោយសារទ្រង់ជាផ្លូវតែមួយគត់ ហើយជាច្រកចូលតែមួយគត់ ដែល
 វាអនុញ្ញាតឱ្យយើងមកឯព្រះ [យ៉ូហាន 14:6] សម្រាប់អស់អ្នកដែលងាកចេញ
 ពីផ្លូវនេះ ហើយបោះបង់ចោលផ្លូវនេះ គ្មានផ្លូវ និងគ្មានច្រកចូលទៅព្រះដដែល
 គ្មានអ្វីនៅក្នុងបង្គំរូបរបស់ព្រះអង្គឡើយក្រៅពីសេចក្តីក្រោធ ការវិនិច្ឆ័យ និងការ
 ភ័យខ្លាច ។ ម្យ៉ាងទៀត ដោយសារព្រះវរបិតាបានបោះត្រាលើទ្រង់ [យ៉ូហាន
 6:27] ជាសិរសារបស់យើង [ម៉ាថាយ 2:6] ហើយជាអ្នកដឹកនាំ [១កូរិនថូស
 11:3; អេភេសូរ 1:22; 4:15; 5:23; កូឡូស 1:18] ។ អ្នកទាំងឡាយណា
 ដែលងាកចេញ ឬងាកចេញពីទ្រង់ កំពុងតែព្យាយាមកម្រិតរបស់ពួកគេឱ្យអស់
 ពីសមត្ថភាពដើម្បីបំផ្លាញ និងធ្វើឱ្យខូចទ្រង់ទ្រាយនៃសញ្ញាដែលព្រះបានដៅទុ
 ក ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានធ្វើជាអ្នកផ្សះផ្សាតែមួយគត់ ដោយការអង្វររបស់
 ព្រះវរបិតាគឺសម្រាប់យើង ដែលបង្ហាញដោយសប្បុរស និងងាយស្រួលអង្វរ ។

ទន្ទឹមនឹងនោះ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ពួកបរិសុទ្ធនៅតែរក្សាការអង្វររបស់ពួកគេ
 ដោយពួកគេសរសើរការសង្គ្រោះរបស់គ្នាទៅវិញទៅមកចំពោះព្រះ ។ សាកលើក
 ឡើងអំពីរឿងទាំងនេះ ។ [១ធីម៉ូថេ 2:1] ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់ពីផ្នែកតែឈើការ
 អង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ រហូតមកដល់ពេលនេះ ពួកគេមិនបានបង្វែរពីទ្រង់
 តាមមធ្យោបាយណាមួយទេ ។ ព្រោះនៅពេលដែលពួកគេបញ្ចេញនូវអារម្មណ៍នៃ
 សេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលយើងស្ម័គ្រចិត្ត និងដោយសេរី ក្នុងការឱបគ្នាទៅវិញទៅ
 មក ក្នុងនាមជាសមាជិកនៃរូបកាយតែមួយ ដូច្នេះពួកគេក៏ទាក់ទងគ្នានឹងមាន
 ការរួបរួមនៃក្បាលផងដែរ ។ ដូច្នេះនៅពេលដែលការទូលអង្វរទាំងនោះត្រូវបាន
 ធ្វើឡើងក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តើពួកគេបញ្ជាក់អ្វីទៀត ប៉ុន្តែថាគ្មាននរណា
 ម្នាក់អាចត្រូវបានជួយដោយការអធិស្ឋានអ្វីទាំងអស់ ក្រៅពីពេលដែលព្រះគ្រីស្ទ

បានទូលអង្គរជំនួស? ព្រះគ្រីស្ទមិនដោយការអង្វររបស់ទ្រង់រាវាំងយើងពីការអង្វរសម្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមកដោយការអធិស្ឋាននៅក្នុងក្រុមជំនុំនោះទេ ។

ដូច្នេះ សូមទុកឱ្យវានៅតែជាគោលការណ៍មួយដែលយើងគួរតែដឹកនាំការទូលអង្វររបស់ក្រុមជំនុំទាំងមូលចំពោះការទូលអង្វរតែមួយគត់នោះ ។ ជាការពិតណាស់ ជាពិសេសសម្រាប់ហេតុផលនេះ យើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះការមិនដឹងគុណ ពីព្រោះព្រះបានលើកលែងទោសដល់ភាពមិនសក្តិសមរបស់យើង មិនត្រឹមតែអនុញ្ញាតឱ្យបុគ្គលម្នាក់អធិស្ឋានសម្រាប់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងអនុញ្ញាតឱ្យគេទូលអង្វរឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមកផងដែរ ។

20. ព្រះគ្រីស្ទជាអង្គដែលផ្សះផ្សាដែលនៅដល់កល្បនិងនៅជាប់ជានិច្ច

ការនិយាយរបស់ពួក Sophists នេះគឺគ្រាន់តែជារឿងមិនសមហេតុសមផលទេ ដែលថាព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកផ្សះផ្សានៃការប្រោសលោះ ប៉ុន្តែអ្នកជឿគឺថាជាអ្នកផ្សះផ្សានៃការទូលអង្វរជំនួសវិញ ។ ប្រៀបដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើការផ្សះផ្សាទាន់ពេលវេលាដើម្បីដាក់លើអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់នូវការសម្រុះសម្រួលដ៏អស់កល្បនិងមិនចេះរឹងស្អិត! អ្នកដែលកាត់ចំណែកកិត្តិយសពីទ្រង់បន្តិច ប្រាកដណាស់កំពុងប្រព្រឹត្តចំពោះទ្រង់យ៉ាងស្រាលៗហើយ! ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរនិយាយខុសគ្នាឆ្ងាយ ដោយមិនយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្នកបោកបញ្ឆោតទាំងនេះ ហើយជាមួយនឹងភាពសាមញ្ញដែលគួរតែបំពេញចិត្តមនុស្សដែលគោរពព្រះ ។ សម្រាប់ពេលដែលលោក យ៉ូហាន និយាយថា “តែបើសិនជាអ្នកណាភ្លាត់ធ្វើបាបវិញ នោះយើងមានព្រះដ៏ជាជំនួយអង្គហើយ ដែលទ្រង់គង់នៅចំពោះព្រះវរបិតា គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះដ៏សុចរិត” [១យ៉ូហាន 2:1] ។ តើគាត់មានន័យថាព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកទូលអង្វរជំនួសសម្រាប់យើងតែម្តងឬក៏មិនបានចាត់ទុកទ្រង់ថាជា

ការអង្វរឥតឈប់ឈរ? ហេតុអ្វីប៉ុលបញ្ជាក់ថាទ្រង់ “តែដែលថា ទ្រង់រស់ឡើងវិញ នោះមានទំនងជាងទ្រង់ក៏គង់នៅខាងស្តាំនៃព្រះ ហើយជាអ្នកអង្វរជំនួសយើងរាល់គ្នាដែរ” [រ៉ូម 8:34]? ប៉ុន្តែនៅពេលនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត ប៉ុលបានហៅទ្រង់ថា “ពីព្រោះមានព្រះតែ១ ហើយមានអ្នកសង្គ្រោះបស់សង្គ្រោះតែ១ នៅកណ្តាលព្រះ និងមនុស្ស គឺជាមនុស្សដ៏ជាព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវនោះ” [១ធីម៉ូថេ 2:5] តើគាត់មិនបានសំដៅទៅលើការអធិស្ឋាន ដែលត្រូវបានលើកមកមុននេះបន្តិចនោះ [១ធីម៉ូថេ 2:1-2] ឬ បន្ទាប់ពីបាននិយាយពីមុននេះបន្តិចថា ការទូលអង្វរជំនួសត្រូវបានធ្វើឡើងសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ពីសម្តីនេះប៉ុលបានបន្ថែមថា “មានព្រះតែមួយអង្គគត់ ហើយព្រះដែលផ្សះផ្សាតែមួយ” [១ធីម៉ូថេ 2:5] ។

លោក Augustine ពន្យល់ស្រដៀងគ្នានេះ ពេលគាត់និយាយថា៖ “គ្រីស្ទានសរសើរគ្នាទៅវិញទៅមកដោយការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី គឺព្រះអង្គដែលគ្មាននរណាម្នាក់អង្វរឡើយ ខណៈពេលដែលព្រះអង្គអង្វរសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា តើនរណាជាអ្នកផ្សះផ្សាពិតប្រាកដ ។ សាវ័កប៉ុល ថ្វីត្បិតតែជាសមាជិកដ៏ល្បីមួយនៅក្រោមព្រះសិរសាក៏ដោយ ក៏ដោយសារតែគាត់ជាសមាជិកនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយដឹងថា សង្ឃដ៏អស្ចារ្យបំផុត និងពិតប្រាកដនៃក្រុមជំនុំ មិនបានចូលទៅក្នុងបរិវេណខាងក្នុងនៃវាំងននទៅកាន់ទីបរិសុទ្ធនៃបរិសុទ្ធទាំងអស់ទេ ប៉ុន្តែតាមរយៈ សេចក្តីពិតដែលបង្ហាញ និងខ្ជាប់ខ្ជួនបានចូលទៅក្នុងបរិវេណខាងក្នុងនៃស្ថានសួគ៌ទៅកាន់ភាពបរិសុទ្ធដ៏ពិត និងអស់កល្បជានិច្ច ហើយក៏មានបន្ទូលលើកពីការល្អខ្លួនឯងចំពោះការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿ [រ៉ូម 15:30; អេភេសូរ 6:19; កូឡូស 4:3] ។ ហើយគាត់មិនបានលើកខ្លួនធ្វើ

ជាអ្នកផ្សះផ្សាររវាងមនុស្សនិងព្រះទេ តែគាត់បានសូមឱ្យសមាជិកទាំងអស់នៃរូប
កាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទឱ្យអធិស្ឋានសម្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមក "ដើម្បីមិនឱ្យមានសេច
ក្តីបែកខ្ញែកគ្នាក្នុងរូបកាយឡើយ តែឱ្យអរិយៈទាំងប៉ុន្មាន បានជួយគាំពារគ្នាទៅ
វិញទៅមកដូច្នេះ បើអរិយៈ១ឈឺ នោះទាំងអស់នឹងឈឺជាមួយគ្នា បើ១បានដំ
កើងឡើង នោះទាំងអស់នឹងបានរីករាយជាមួយដែរ" [១កូរិនថូស 12:25-26]

។ ដូច្នេះហើយ ការអធិស្ឋានឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមកនៃសមាជិកទាំងអស់ដែលធ្វើ
ការនៅលើផែនដីនេះ កើនឡើងដល់សិរសា ជាអ្នកដែលបានធ្វើមុនពួកគេទៅ
ស្ថានសួគ៌ ដែលនៅក្នុងនោះ "ជាការថ្លៃប្រោសលោះពីអំពើបាបរបស់យើង" [១
យ៉ូហាន 2:2] ។ ដ្បិតប្រសិនបើប៉ុលជាអ្នកផ្សះផ្សារ នោះពួកសាវ័កទាំងអស់ក៏ជា
អ្នកផ្សះផ្សារដែរ ។ ហើយប្រសិនបើមានអ្នកផ្សះផ្សារច្រើន សម្តីរបស់ប៉ុលផ្ទាល់
នឹងមិននៅជាប់ទេ ដែលគាត់បាននិយាយថា ៖ "នោះយើងដែលមានគ្នាច្រើន
ក៏ជារូបកាយតែមួយក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយជាអរិយៈដល់គ្នានឹងគ្នាបែបយ៉ាងនោះ
ដែរ" [១ធីម៉ូថែ 2:5] "តែមួយនៅក្នុងទ្រង់" [រ៉ូម 12:5] "ហើយខំប្រឹងរក្សា
សេចក្តីប្រឈមគ្នារបស់ព្រះវិញ្ញាណ ដោយសេចក្តីមេត្រី ទុកជាចំណងផង" [អេ
ភេសូរ 4:3] ។ ដូច្នេះនៅក្នុងអត្ថបទផ្សេងទៀត លោក Augustine និយាយ
ថា ៖ "តែប្រសិនបើអ្នកស្វែងរកសង្ឃ ទ្រង់នៅស្ថានសួគ៌ខាងលើ ដែលទ្រង់
កំពុងធ្វើការទូលអង្វរជំនួសសម្រាប់អ្នកដែលបានស្លាប់នៅលើផែនដីនេះ" [ហេ
ប្រើរ 7:26] ។

ប៉ុន្តែយើងមិនស្រមៃថាទ្រង់លត់ជង្គង់នៅចំពោះព្រះ ទូលអង្វរដូចជាជំនួយ
សម្រាប់យើងទេ ។ តែជាមួយនឹងសាវ័កយើងយល់ថាទ្រង់លេចមកនៅចំពោះព្រះ
ដែលអំណាចនៃការសុគតរបស់ទ្រង់ផ្តល់ផលប្រយោជន៍ជាការទូលអង្វរដ៏នៅជាប់

ជានិច្ចជំនួសយើង [រ៉ូម 8:34] តែនៅក្នុងរបៀបនោះ បានចូលទៅទីបរិសុទ្ធ នៅស្ថានសួគ៌ ទាំងដល់ចុងបំផុតនៃគ្រប់សម័យកាលផង [ហេប្រើរ 9:24] ។ ទ្រង់តែមួយដែលនាំយកការទូលអង្វរសម្រាប់មនុស្សដែលឈរនៅទីឆ្ងាយ ខាងក្រៅទៅដល់ព្រះ ។

(ការបដិសេធនៃគោលលិទ្ធិដែលមានកំហុសនៃការទូលអង្វរជំនួសរបស់ពួកបរិសុទ្ធ 21-27)

21. អ្នកដែលជ្រកក្រោមការទូលអង្វររបស់ពួកបរិសុទ្ធបានប្លន់យកកិត្តិយស ពីព្រះគ្រីស្ទនៃការផ្សះផ្សាហើយ

ចំពោះពួកបរិសុទ្ធដែលបានស្លាប់ក្នុងសាច់ឈាម រស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើ យើងសន្មតថាការអធិស្ឋានណាមួយដល់ពួកគេ សូមកុំឱ្យយើងស្រមៃថាពួកគេ មានវិធីផ្សេងទៀតដើម្បីទូលអង្វរដល់ព្រះជាម្ចាស់ជាជាងតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាផ្លូវតែមួយគត់នោះឡើយ ។ [យ៉ូហាន 14:6] ឬថាការអធិស្ឋានរបស់ពួក គេត្រូវបានទទួលដោយព្រះក្នុងនាមណាផ្សេងទៀតឡើយ ។ ឥឡូវនេះបទគម្ពីរ រំលឹកយើងពីគ្រប់គ្នាមករកព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ ហើយព្រះវរបិតាស្តី របស់យើងសព្វព្រះទ័យឱ្យអ្វីៗទាំងអស់បានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅក្នុងទ្រង់ផង [កូឡូស 1:20; អេភេសូរ 1:10] ។ ដូច្នេះហើយ វាជាកំពស់នៃភាពល្ងង់ខ្លៅ មិនមែន និយាយឆ្គួតទេ គឺមានបំណងចង់ចូលតាមរយៈពួកបរិសុទ្ធ ដើម្បីអោយគេនាំខ្លួន ចេញពីទ្រង់គ្មានច្រកចូលបើកចំហចំពោះពួកគេទេ ។ ប៉ុន្តែ តើអ្នកណានឹង បដិសេធថា នេះត្រូវបានធ្វើជាទូទៅនៅក្នុងសម័យកាលខ្លះ ហើយត្រូវបានធ្វើស្នូ ម្យ៉ាងតែសព្វថ្ងៃនេះ នៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលការរីកដុះដាលនៃប្រជាប្រិយភាព?

ដើម្បីទទួលបានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ពួកគេបានជំរុញម្តងហើយ
ម្តងទៀតនូវគុណសម្បត្តិរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដោយភាគច្រើនមើលរំលងព្រះគ្រីស្ទ
ដោយអង្វរទៅព្រះជាម្ចាស់ក្នុងនាមពួកគេ ។ តើនេះមិនមែន ខ្ញុំសួរអ្នក ជាការ
ផ្ទេរទៅឱ្យពួកបរិសុទ្ធដែលថាតំណែងនៃការទូលអង្វរតែមួយគត់ដែលដូចដែល
យើងបានបញ្ជាក់ខាងលើដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ?

ចុះតើនរណា មិនថាទេវតា ឬអារក្ស ដែលធ្លាប់បង្ហាញដល់មនុស្សណាម្នាក់ សូ
ម្បីតែព្យាង្គនៃពាក្យអង្វររបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលពួកគេបង្កើតឡើង? ដ្បិតគ្មានអ្វី
និយាយអំពីវានៅក្នុងបទគម្ពីរទេ ។ ដូច្នេះ តើពួកគេត្រូវបង្កើតវាដោយហេតុផល
អ្វី? ប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលប្រាជ្ញារបស់មនុស្សតែងតែស្វែងរកជំនួយ
ដែលយើងមិនមានការគាំទ្រក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះវាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពី
ភាពគ្មានជំនឿរបស់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងអំពាវនាវដល់សតិសម្បជញ្ញៈនៃ
អស់អ្នកដែលរីករាយនឹងការអង្វររបស់ពួកបរិសុទ្ធនោះ យើងនឹងឃើញថា ការ
នេះកើតឡើងតែឯងពីការពិតដែលថាពួកគេមានបន្ទុកដោយការថប់បារម្ភ
ប្រៀបដូចជាព្រះគ្រីស្ទមិនគ្រប់គ្រាន់ ឬធ្ងន់ធ្ងរពេក ។ ទីមួយ ដោយសារការ
ងឿ្រងឆ្ងល់នេះ ពួកគេបានបង្ហាប់ដល់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយដកទ្រង់ចេញពីឋានន្តរ
សក្តិជាអ្នកផ្សះផ្សាតែមួយគត់ ដែលព្រះវរបិតាបានប្រទានដល់ទ្រង់ជាឯកសិទ្ធិ
ពិសេសមួយ មិនគួរផ្ទេរទៅឱ្យអ្នកដទៃឡើយ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយសារឿ្រង
នេះ ពួកគេបង្អាក់សិរីរុងរឿងនៃកំណើតរបស់ព្រះអង្គ ហើយធ្វើឱ្យឈឺឆ្កាង
ទុកជាអសារព័ត៌មានទេវ ។ ពួកគេក៏ដកហូតពាក្យសរសើររបស់ខ្លួនទាំងអស់
ដែលពីការដែលទ្រង់បានធ្វើ ឬបានរងទុក្ខ! សេចក្តីទាំងនេះនាំឱ្យមានសេចក្តី
សន្និដ្ឋានថាទ្រង់តែមួយអង្គឯង ហើយត្រូវចាត់ទុកថាជាអង្គដែលផ្សះផ្សា នៅ

ពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកគេដេញចេញពីព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាព្រះវរបិតា ។ ដ្បិតទ្រង់មិនមែនជាព្រះវរបិតាដល់គេទេ លុះត្រាតែគេទទួលស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទជាបងប្អូន ។ នេះពួកគេបដិសេធយ៉ាងច្បាស់លាស់ លុះត្រាតែពួកគេឆ្លុះបញ្ចាំងថាទ្រង់មានការរាប់អានជាបងប្អូនចំពោះខ្លួន ដែលគ្មានអ្វីអាចទន់ភ្លន់ ឬស្រទន់ជាងនេះឡើយ ។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរផ្តល់ឱ្យទ្រង់តែមួយគត់មកឱ្យយើង បញ្ជូនយើងទៅកាន់ទ្រង់ ហើយបានតាំងយើងនៅក្នុងទ្រង់ ។ "លោក Ambrose បាននិយាយថា ទ្រង់គឺជាមាត់របស់យើងតាមរយៈការដែលយើងនិយាយទៅកាន់ព្រះវរបិតាទ្រង់គឺជាភ្នែករបស់យើងតាមរយៈការដែលយើងមើលឃើញព្រះបិតា ទ្រង់គឺជាដៃស្តាំរបស់យើងតាមរយៈការដែលយើងថ្វាយខ្លួនយើងទៅព្រះបិតា ។ លុះត្រាតែគាត់បានអង្វរនៅទីនោះនោះនឹងមិនមានការប្រកបទាក់ទងជាមួយព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់យើង ឬសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់នោះទេ ។ ប្រសិនបើពួកគេជំទាស់ការអធិស្ឋានជាសាធារណៈដែលពួកគេបានថ្វាយនៅក្នុងព្រះវិហារបញ្ចប់ដោយឃ្លាបន្ថែមថា "តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង" នេះគឺជាការគេចវេសពីចក្ខុវិស័យសម្រាប់ការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺមិនថោកទាបទេនៅពេលបញ្ចូលគ្នាជាមួយនឹងការអធិស្ឋាននិងបុណ្យកុសលនៃអ្នកស្លាប់ជាងប្រសិនបើវាត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុងហើយមនុស្សស្លាប់តែម្នាក់ឯងត្រូវបានលើកឡើង ។ រួចមក ការអធិស្ឋាននិងបំណងទាំងអស់របស់ពួកគេ ត្រង់ដែលពួកគេមិនទុកកិត្តិយសដែលមិនទាក់ទងនឹងពួកបរិសុទ្ធដែលស្លាប់សោះ ដែលព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនត្រូវបានលើកមកសោះ ។

22. ការថ្វាយបង្គំពួកបរិសុទ្ធ

ប៉ុន្តែភាពល្ងង់ខ្លៅបានឈានទៅដល់ចំណុចដែលយើងមាននៅទីនេះ ការបង្ហាញឱ្យឃើញនូវអាកប្បកិរិយាចំពោះអបិយជំនឿ ដែលនៅពេលដែលវាបានបោះចោលបង្ហូរហើយ វាមិនដែលឈប់លេងខ្លួនច្រអូសឡើយ ។ បន្ទាប់ពីមនុស្សចាប់ផ្តើមខ្វល់ខ្វាយខ្លួនឯងជាមួយនឹងការអង្វររបស់ពួកបរិសុទ្ធបន្តិចម្តងៗ ពួកគេបានសន្មត់ថាជាមុខងារជាក់លាក់នីមួយៗ ដូច្នេះសម្រាប់ភាពចម្រុះនៃកិច្ចការពេលខ្លះអ្នកអង្វរមួយនឹងត្រូវបានហៅមក ជូនកាលមួយទៀត ។ រួចមកម្នាក់ៗបានយកពួកបរិសុទ្ធមួយមកធ្វើជាអាទិទេព ដែលរក្សាទុកក្នុងការទុកចិត្តរបស់ខ្លួន ។ មិនត្រឹមតែមានព្រះដែលត្រូវបានគេបង្កើតឡើងតាមចំនួនក្រុងប៉ុណ្ណោះទេ ដូចអ្វីដែលហោរាបានលើកឡើងពីពួកអ៊ីស្រាអែលជាយូរមកហើយ ។ [យេរេមា 2:28; 11:13] តែសូម្បីតែតាមជំនួនរបស់ប្រជាជនផង ។

ប៉ុន្តែ “ដោយសារពួកបរិសុទ្ធទាក់ទងនឹងបំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះតែមួយគត់ ចូរសង្វេគិតពីវា ហើយនៅជាប់នឹងវា នោះអ្នកណាដែលសន្មត់ដល់ពួកគេនូវការអធិស្ឋានណាផ្សេងពីការអធិស្ឋានសម្រាប់ការយាងមកនៃនគរបស់ព្រះ ដែលគិតពីពួកគេដោយល្ងង់ខ្លៅ ហើយដោយចិត្តលោភលន់ និងសូម្បីតែមើលងាយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ពីនេះ គឺជាអ្វីដែលពួកគេប្រឌិតឡើងសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធ ថាមនុស្សម្នាក់ៗនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់គឺផ្នែកខ្លះចំពោះអ្នកថ្វាយបង្គំរបស់គាត់ ។

ហើយចុងក្រោយ នៅទីនេះមានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនបដិសេធពីការលះបង់ដ៏អាក្រក់នៃការអំពើវិនាវដល់ពួកបរិសុទ្ធពីឡូរ៉េនេះ មិនមែនជាអ្នកជួយទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកកំណត់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ។ នេះគឺជាកន្លែងដែលមនុស្សអាក្រក់

ធ្លាក់ចុះ នៅពេលដែលពួកគេរង្វេងចេញពីទីតាំងស្របច្បាប់របស់ពួកគេ នោះគឺ ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។

ខ្ញុំឆ្លងកាត់នូវសញ្ញាដ៏អាក្រក់នៃអំពើទុច្ចរិត ដែលទោះជាពួកគេត្រូវស្អប់ខ្ពើមចំពោះ ព្រះជាម្ចាស់ក៏ដោយ ទេវតាទាំងឡាយ នៅតែមិនធ្វើឱ្យមនុស្សទាំងនេះមាន អារម្មណ៍ខ្មាស់អៀន ឬស្អប់ខ្ពើមឡើយ ។ ក្រាបនៅមុខរូបសំណាករបស់ Barbara, Catherine និងពួកបរិសុទ្ធទាំងនោះ ពួកគេបានស្រែកថា "ព្រះវរបិតារបស់យើង" ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ ត្រួតង្វាលបែរត្រឡប់ពីការខ្វល់ខ្វាយ អំពីខ្លួនពួកគេជាមួយដែលត្រូវព្យាបាល ឬទប់ស្កាត់ភាពឆ្ងុយឆ្ងាតនេះ ពួកគេត្រូវបាន ទាក់ទាញដោយក្លិននៃផលប្រយោជន៍ ពួកគេបានយល់ព្រម និងអបអរសាទរវា ផង ។ ប៉ុន្តែ ខណៈពេលដែលពួកគេងាកចេញពីការស្តីបន្ទោសពីខ្លួនឯងចំពោះ ការបំពានដ៏អាក្រក់មួយ ប៉ុន្តែនៅក្រោមលេសអ្វីដែលពួកគេដល់ការពារការអំពាវ នាវដល់អេលីហ្គីស ឬ Medard ឱ្យមើលចុះពីលើស្ថានសួគ៌ ហើយជួយអ្នកបម្រើ របស់ពួកគេ ឬក្រមុំបរិសុទ្ធដើម្បីបង្កាប់ឱ្យកូនប្រុសរបស់នាងធ្វើអ្វីដែលពួកគេ វា ត្រូវបានហាមឃាត់នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាបុរាណនៃ Carthage ដើម្បីដឹកនាំការ អធិស្ឋាននៅអាសនៈដល់ពួកបរិសុទ្ធហើយវាទំនងជាថាខណៈពេលដែលពួកបរិសុទ្ធ នៅទីនោះមិនអាចបំបិទទាំងស្រុងនូវកម្លាំងនៃទំនៀមទម្លាប់អាក្រក់នោះ តែពួក គេយ៉ាងហោចណាស់បានដាក់កម្រិតមធ្យមដើម្បីឱ្យការអធិស្ឋានជាសាធារណៈ អាចមិនត្រូវបាន Vitiated ដោយទម្រង់នេះទេ: Saint Peter, អធិស្ឋាន សម្រាប់ពួកយើង ។ តើការប្រមាថរបស់អារក្សនេះបានរីករាលដាលកាន់តែឆ្ងាយ នៅពេលដែលមនុស្សមិនស្នាក់នៅក្នុងការផ្ទេរទៅមនុស្សស្លាប់នូវអ្វីដែលជាកម្ម សិទ្ធិរបស់ព្រះនិងព្រះគ្រីស្ទ?

**23. ការបកប្រែបទគម្ពីរដែលច្រឡំត្រូវបានប្រើដើម្បីគាំទ្រការការទូលអង្គរ
ជំនួសរបស់ពួកបរិសុទ្ធ**

ឥឡូវនេះ អ្នកដែលរក្សាថាការអង្គរបែបនេះគឺផ្អែកលើសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរដែលខិតខំដោយឥតប្រយោជន៍លើចំណុចនេះ ។ ពួកគេនិយាយថា ជារឿយៗ គេអាស្រ័យការអធិស្ឋានរបស់ទេវតា ហើយមិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ក៏មានគេនិយាយអំពីការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿដែលកើតដល់វត្តមានរបស់ព្រះតាមរយៈដែរបស់ពួកគេដែរ ។ ពួកគេជាវិញ្ញាណដែលជំនួយដល់អ្នកណាដែលត្រូវបានចាត់តាំងឱ្យមានភារកិច្ចមើលថែរក្សាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង [ហេព្រើរ 1:14] ជាអ្នកដែលព្រះបានតែងតាំងឱ្យមានតួនាទីថែរក្សាដល់ផ្លូវរបស់យើងទាំងអស់ [ទំនុកដំកើង 91:11] ជាអ្នកដែលហើមព័ទ្ធយើង [ទំនុកដំកើង 34:7] អ្នកដែលព្រមានយើង ហើយលើកទឹកចិត្តយើង ជាអ្នកដែលឈរមើលយើង ។ កិច្ចការទាំងអស់នេះ ត្រូវបានចាត់តាំងសម្រាប់ពួកទេវតា ប៉ុន្តែមិនមែនចំពោះពួកបរិសុទ្ធទេ ។ របៀបដែលពួកគេច្រឡំយ៉ាងខ្លាំងពីពួកបរិសុទ្ធដែលបានស្លាប់ជាមួយនឹងពួកទេវតាគឺច្បាស់លាស់ណាស់ពីមុខងារចម្រុះដែលបទគម្ពីរបានបែងចែកពីមួយទៅមួយផ្សេងទៀត ។ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងហ៊ានធ្វើមុខងារមេធាវីនៅចំពោះមុខចៅក្រមលើផែនដីទេ លុះត្រាតែបានចូលខ្លួនក្នុងរូប ។ ដូច្នេះ តើនៅពេលបំពាក់ដោយអាជ្ញាប័ណ្ណដ៏អស្ចារ្យពីណាដើម្បីបង្ខំអ្នកអង្គរព្រះដែលយើងរកមិនឃើញមុខងារដែលបានកំណត់ទុកក្នុងបទគម្ពីរ? ព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងចាត់តាំងពួកទេវតាឱ្យមើលថែការសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេចូលរួមក្នុងក្រុមជំនុំដ៏ពិសិដ្ឋ ហើយព្រះវិហារគឺជារោងមហោស្រពសម្រាប់ពួកគេដែលពួកគេងឿងឆ្ងល់ចំពោះប្រាជ្ញាដ៏សម្បូរបែបរបស់ព្រះ ។ [អេភេសូរ 3: 10]

១ អ្នកដែលផ្ទេរដល់អ្នកដទៃនូវអ្វីដែលជារបស់ទេវតា គឺពួកគេបានច្រឡំនិងបង្កូចនូវរបៀបរបបដែលព្រះបានដាក់មក ហើយដែលវាមិនត្រូវបំពានសោះ ។ ពួកគេខិតខំធ្វើដោយភាពរលូនដូចនេះដោយលើកទីបន្ទាល់ផ្សេងៗទៀត ។ ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់យេរេមាថា ៖ "លំដាប់នោះ ព្រះយេស៊ូវ័រ្យាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា ទោះបីមានម៉ូសេ ឬសាំយូអែល ឈរនៅមុខអញក៏ដោយ គង់តែចិត្តអញមិនបែរទៅឯជនជាតិនេះវិញឡើយ ចូរចោះគេឱ្យផុតពីភ្នែកអញចេញ ហើយឱ្យគេចេញទៅចុះ" [យេរេមា 15:1] ។ តើគាត់នឹងនិយាយអំពីអ្នកស្លាប់យ៉ាងដូចម្តេច គេសួរថា បើគាត់មិនដឹងថាគេអង្វរសម្រាប់មនុស្សរស់? ខ្ញុំសន្និដ្ឋានថាជួយពីនេះថា ចាប់តាំងពីពេលដែលលេចចេញពីរឿងនេះ ទាំងលោកម៉ូសេ និងសាំយូអែល មិនបានអង្វរសម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទេ បន្ទាប់មកក៏គ្មានការអង្វរពីមនុស្សស្លាប់ទេ ។ តើនរណាក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធកូរត្រូវបានជឿថាកំពុងធ្វើការសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះនៃប្រជាជននៅពេលដែលលោកម៉ូសេបានឈប់ តើកាលដែលគាត់នៅរស់រានមានជីវិតគាត់រស់នៅដោយធ្វើការទាំងនេះខ្លាំងជាងមនុស្សណាទាំងអស់? ដូច្នេះ ប្រសិនបើពួកគេតាមដានវិធីដ៏គួរឱ្យរំភើបទាំងនេះ គឺថាមនុស្សស្លាប់ពិតជាធ្វើការអង្វរសម្រាប់មនុស្សរស់ ។ កាលដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា "ប្រសិនបើពួកគេទុលអង្វរ" [យេរេមា 15:1, Cl. VG 1560]- រួចមកខ្ញុំនឹងរំកិលញែកយ៉ាងព្រៃកែវមែនទៀតតាមរបៀបនេះ ៖ នៅក្នុងសេចក្តីត្រូវការដ៏ខ្លាំងរបស់មនុស្ស ។ ម៉ូសេមិនបានធ្វើការអំពាវនាវទេ កាលដែលមានការនិយាយពីគាត់ថា "ប្រសិនបើគាត់បានអំពាវនាវ ។ ដូច្នេះវាហាក់ដូចជាគ្មានអ្នកផ្សេងទៀតដែលទូលអង្វរជំនួសឡើយ" កាលដែលអ្នកទាំងអស់ហាក់ដូចជានៅក្រោមម៉ូសេខ្លាំងណាស់ខាងភាពសុភាពរាបសារ សេ

ចក្ខុវិស័យ និងការខ្វល់ខ្វាល់បែបជាឌីពុក ។ ច្បាស់ណាស់ ដោយការចំអក មនុស្សទាំងនេះទទួលបានគំនិតដែលចាក់ដោតឱ្យរូបសង់ដល់ខ្លួនពួកគេដោយអារុធ នោះ ដែលពួកគេគិតថាពួកគេមានទំនួលខុសត្រូវ ។

ប៉ុន្តែ វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះ គួរតែព្រះអម្ចាស់ទ្រង់គ្រាន់តែប្រកាសថា ទ្រង់នឹងមិនលើកលែងទោសដល់ប្រជាជន ទោះបីជាម៉ូសេ ឬសាំយ៉ូអែលបាន ក្លាយជាអ្នកអង្វរករជំនួសរបស់ពួកគេចំពោះ ដែលការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេទ្រង់ បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅបទគម្ពីរស្រដៀងគ្នានៅក្នុងអេសេគាល អត្ថន័យដ៏ ច្បាស់លាស់នេះគឺបានមកពី៖ “សូម្បីតែបុរសបីនាក់នេះ ណូអេ ដានីយ៉ែល និងយ៉ូប ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ “នោះព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា ទ្រង់មាន ព្រះបន្ទូលថា ទោះបីមនុស្សទាំង៣នាក់នេះ គឺណូអេ ដានីយ៉ែល និងយ៉ូប បាននៅក្នុង ស្រុកនោះ គង់តែសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកទាំងនោះនឹងជួយបានតែ ព្រលឹងខ្លួនឱ្យរួចប៉ុណ្ណោះទេ” [អេសេគាល 14:14] ។ នៅត្រង់នេះនៅតែមាន មន្ទិលថាគាត់ចង់និយាយថា “ការទាំងពីរបានកើតឡើងនឹងមានជីវិតម្តងទៀត សម្រាប់អ្នកទីបីដែលនៅរស់នោះជាដានីយ៉ែល ជាអ្នកដែលត្រូវបានពង្រឹងឡើង នៅពេលនៅក្នុងផ្ការបស់យុវវ័យដែលបានធំឆាត់នូវភស្តុតាងដែលមិនអាចប្រៀប ធៀបបាននៃសេចក្តីសប្បុរស” ។ ចូរយើងរំលងនូវអ្វីដែលបទគម្ពីរបានបង្ហាញមក ថាបានសម្រេចបំពេញហើយ ។ ដោយសារហេតុផលនេះ នៅពេលប៉ុលនិយាយ ពីដាវីឌ គាត់មិនបង្រៀនថាគាត់បានទទួលសេចក្តីចម្រុងចម្រើនដោយការ អធិស្ឋានដែលគាត់បានបម្រើនៅជំនាន់របស់គាត់ទេ [កិច្ចការ 13:36] ។

24. ពួកបរិសុទ្ធដែលបានចាកផុតទៅមិនចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចការខាង លោកិយទេ

ម្តងទៀតពួកជំទាស់ថា ៖ “ចុះយើងគួរតែដកពីពួកគេគ្រប់ទាំងបំណងប្រាថ្នា សម្រាប់សេចក្តីសប្បុរស ជាអ្នកដែលមិនធ្វើអ្វីសោះក្រៅពីសេចក្តីសប្បុរសនិងសេចក្តីមេត្តាពេលមួយជីវិតរបស់ពួកគេមែនទេ? ច្បាស់ណាស់ កាលដែលខ្ញុំប្រាថ្នាចង់ពិសោធន៍យ៉ាងចង់ដឹងអ្វីដែលពួកគេកំពុងធ្វើនិងកំពុងពិចារណា ដូច្នេះដោយសារវិធីដែលគេបង្កើតនៅទីនេះទីនោះដោយបំណងប្រាថ្នាជាច្រើន ជាជាងដែលវាត្រូវធ្វើសម្រាប់ឥរិយាបថរបស់ព្រះជាមួយនឹងបំណងដែលរឹងមាំ ។ ហើយការនេះមិនតិចជាងការដែលបំផ្លាញរបស់មនុស្សអាក្រក់ជាងការសង្គ្រោះនៃអ្នកជឿឡើយ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនេះជាការពិត នោះគ្មានការសង្ស័យទេថាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកគេក៏មាននៅក្នុងការរូបរួមនៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ ហើយមិនបើកទូលាយជាងលក្ខណៈនៃការរូបរួមនោះទេ ។” ឥឡូវនេះ ទោះបីជាខ្ញុំអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេអធិស្ឋានសម្រាប់យើងតាមរបៀបនេះក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែមិនបោះបង់ចោលនូវការសម្រាករបស់ពួកគេដែលទាក់ទាញទៅរកការខ្វល់ខ្វាយនៅលើផែនដីនេះដែរ ហើយយើងត្រូវតែទទួលខុសត្រូវចំពោះការទាំងនោះមិនតិចដែរ ។

ហើយវាមិនធ្វើតាមដែលត្រូវធ្វើនោះទេ ពីព្រោះមនុស្សដែលរស់នៅលើផែនដីអាចធ្វើសម្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមកដោយការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ ។ [១ធីម៉ូថេ 2:1-2; យ៉ាកុប 5:15-16] ។ សម្រាប់សកម្មភាពនេះបម្រើដល់ការជំរុញសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងចំណោមពួកគេ ខណៈដែលពួកគេបានចែករំលែកសេចក្តីត្រូវការរបស់គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយទទួលបន្ទុកគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ហើយនេះជាការពិត ពួកគេធ្វើដោយសារតែការបង្កាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយមិនខ្វះនូវនឹងការសន្យារបស់ទ្រង់នូវរឿងពីរដែលតែងតែជាកន្លែងសំខាន់ក្នុងការអធិស្ឋាន ។ ហេតុផលទាំងអស់នៃប្រភេទនេះគឺខ្វះខាតនៅក្នុងករណីនៃការស្តាប់ នៅពេល

ដែលព្រះអម្ចាស់បានដកពួកគេចេញពីបក្សពួករបស់យើង ទ្រង់បានអនុញ្ញាតឱ្យ
យើងទាក់ទងជាមួយពួកគេ ។ [សាស្តា 9:5-6] ហើយដរាបណាយើងអាចស
ម្មត់បាន មិនអនុញ្ញាតពួកគេអ្វីមួយជាមួយយើងទេ ។

ប្រសិនបើអ្នកណាបដិសេធការនោះ កាលដែលពួកគេត្រូវបានចងជាប់ជាមួយ
យើងនៅក្នុងជំនឿ នោះវាមិនអាចទៅរួចទេសម្រាប់ពួកគេដែលទ្រូរចេញពីការ
រក្សាសេចក្តីស្រឡាញ់ដូចគ្នាមកកាន់យើង ជាអ្នកដែលបានបើកត្រចៀករបស់ពួក
គេរំងៃគ្រប់គ្រាន់មកកាន់សម្លេងរបស់យើង ឬគេមានភ្នែកដែលល្អនឹងមើលមក
កាន់សេចក្តីត្រូវការរបស់យើងនោះ? សត្រូវរបស់យើងពិតណាស់នឹងអ្វីនៅក្នុង
ស្រមោលរបស់ពួកគេពីអ្វីមួយ ឬការផ្សេងទៀតអំពីពិធីចែងចាំងនៃព្រះភ័ក្ត្ររបស់
ព្រះដែលជះមកលើពួកបរិសុទ្ធ ដែលវាប្រៀបដូចជាកញ្ចក់ ដែលពួកគេនឹងមើល
ពីកិច្ចការរបស់មនុស្សពីទីខ្ពស់មក ។ តើមានអ្វីដើម្បីបញ្ជាក់រឿងនេះ ជាពិសេស
ជាមួយនឹងភាពក្លាហានដូចដែលពួកគេហ៊ានធ្វើ ប៉ុន្តែមានតែតាមរយៈសុបិនដ៏ស្រ
វឹងនៃខួរក្បាលរបស់យើង ដើម្បីទម្លាយ និងប្រាប់ចូលទៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យសម្ងាត់
របស់ព្រះ ក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ និងដើម្បីជាន់ឈ្លីលើបទគម្ពីរនោះ?
សម្រាប់បទគម្ពីរជាញឹកញាប់ប្រកាសថាការវិនិច្ឆ័យនៃសាច់ឈាមរបស់យើងគឺ
ជាសត្រូវទាំងនឹងប្រាជ្ញារបស់ព្រះរ្រ្យម 8:6-7,Vg] ។ បទគម្ពីរធ្វើការវិនិច្ឆ័យ
ទោសទាំងស្រុងដល់ភាពឥតប្រយោជន៍នៃគំនិតរបស់យើង [អេភេសូរ 4:17]
ដែលដាក់ហេតុផលរបស់យើងនៅទីទាប វាប្រាប់យើងឱ្យសម្លឹងមើលទៅកាន់
បំណងរបស់ព្រះតែមួយគត់វិញ [ចោទិយកថា 12:32] ។

25. ការទូលអង្គរបស់ឈ្មោះនៃពួកពូជកោមិនសមស្រប

ពួកគេបានបំភ្លៃទីបន្ទាល់ផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរយ៉ាងអាក្រក់បំផុត ដែលពួកគេ
យកមកប្រើដើម្បីការពារភាពមិនពិតរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ យ៉ាកុប ពួកគេសួរ
ថា ឈ្មោះរបស់គាត់ និងឈ្មោះនៃកូនចៅរបស់គាត់ គឺអំប្រាហាំ និងអ៊ីសាក
ត្រូវបានដាក់មកលើភាពចម្រុះចម្រើនរបស់គាត់ [លោកុប្បត្តិ 48:16] ។ ជា
ដំបូង សូមឱ្យយើងមើលថាតើទម្រង់បែបបទនៃការអំពាវនាវនេះជាអ្វីខ្លះក្នុង
ចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ។ ពីព្រោះពួកគេមិនអំពាវនាវដល់បុព្វបុរសរបស់
ពួកគេឱ្យជួយពួកគេទេ ប៉ុន្តែពួកគេអង្វរព្រះឱ្យនឹកចាំពីអំប្រាហាំ អ៊ីសាក និង
យ៉ាកុបជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះគំរូរបស់ពួកគេមិនមែនជាការគាំទ្រដល់
អ្នកដែលនិយាយទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធខ្លួនអីបន្តិចនោះទេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារការ
រារាំងទាំងនេះនៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេមិនថាវាជាអ្វីដែលហៅទៅកាន់
ឈ្មោះរបស់យ៉ាកុប ឬហេតុអ្វីបានជាពួកគេគួរអំពាវនាវដល់វាទេ នោះយើងមិន
ចាំបាច់ឆ្ងល់ថាតើពួកគេរង្វេងដូចជាកូនក្មេងសូម្បីតែពីទម្រង់ផ្ទាល់នោះទេ! ការ
និយាយដូចនេះកើតឡើងច្រើនជាងមួយដងនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ សម្រាប់អេសាយ
បាននិយាយថា ស្ត្រីត្រូវបានហៅឈ្មោះតាមឈ្មោះរបស់បុរស [អេសាយ 4:1] ។
នៅពេលដែលពួកគេមានពួកគេជាប្តី ហើយរស់នៅក្រោមការមើលថែ និងការ
ការពាររបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ ការហៅឈ្មោះអំប្រាហាំមកលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែល
កើតឡើងនៅពេលដែលពួកគេសំដៅដល់ប្រភពដើមនៃពូជសាសន៍របស់ពួកគេ
ទៅកាន់គាត់ ហើយគោរពគាត់ក្នុងការចងចាំដ៏ឧត្តារិកក្នុងនាមជាអ្នកនិពន្ធ
និងឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ ។ ឥឡូវ យ៉ាកុបធ្វើបែបនេះមិនមែនដោយសារគាត់
ខ្វល់ខ្វាយនឹងការផ្សព្វផ្សាយកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់ដឹងថាពរ
ជ័យពេញលេញនៃភាពរុងរឿងរបស់គាត់មាននៅក្នុងមរតកនៃសេចក្តីសញ្ញាដែល

ព្រះបានធ្វើជាមួយគាត់ ។ ដោយសារគាត់ឃើញថាពួកគេនឹងមានគុណសម្បត្តិដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត គាត់បានអធិស្ឋានសុំឱ្យគេរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមញាតិសន្តាន របស់គាត់ ។ សម្រាប់ការនោះគ្រាន់តែជាការបញ្ជូនមរតកនៃប្រភេទនោះចូល ទៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ សូមកុំមានការអង្វរដល់ការអង្វររបស់ មនុស្សស្លាប់ឡើយ ប៉ុន្តែសូមរំលឹកដល់ព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ ដែលនៅក្នុងនោះព្រះវរបិតាដែលមានសេចក្តីមេត្តាករុណាបំផុតរបស់យើងបាន សន្យាថាទ្រង់នឹងអំណោយផល និងប្រយោជន៍ចំពោះពួកគេសម្រាប់ដោយ យល់ដល់អំប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប ។

តើពួកបរិសុទ្ធពឹងពិចប៉ុនណាលើគុណសម្បត្តិរបស់ឪពុកពួកគេត្រូវបានបញ្ជាក់ ដោយសំឡេងទូទៅនៃក្រុមជំនុំនៅក្នុងពួកហោរា ៖ "ពីព្រោះទ្រង់ជាព្រះវរបិតា របស់យើងខ្ញុំ ទោះបីលោកអំប្រាហាំមិនបានស្គាល់យើងខ្ញុំ ហើយពួកអ៊ីស្រាអែល មិនព្រមទទួលស្គាល់យើងខ្ញុំក៏ដោយ គង់តែ ឱព្រះយេស៊ូវ៉ាអើយ ទ្រង់ជាព្រះវរ បិតានៃយើងខ្ញុំពិត ហើយតាំងពីអស់កល្បរៀងមក នោះព្រះនាមទ្រង់ជាព្រះដ៏ ប្រោសលោះយើងខ្ញុំ" [អេសាយ 63: 16] ។ ហើយកាលដែលពួកគេនិយាយ ពួកគេបន្ថែមក្នុងពេលតែមួយថា ៖ "សូមទ្រង់វិលមកវិញ ដោយយល់ដល់ពួកអ្នក បំរើរបស់ទ្រង់" [អេសាយ 63:17] តែមិនគិតអំពីការអំពាវនាវជំនួសទេ តែយក ចិត្តទុកដាក់លើផលប្រយោជន៍នៃការតាំងសញ្ញាវិញ ។ តែពេលនេះ កាលដែល យើងមានព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវហើយ ដែលនៅក្នុងព្រះហស្តទ្រង់នូវការតាំងសញ្ញា អស់កល្បជានិច្ចនូវសេចក្តីមេត្តាដែលមិនត្រឹមតែបង្កើតទេ តែក៏ត្រូវបានបញ្ជាក់ អះអាងមកដល់យើងផង រួចដែលព្រះនាមទ្រង់ដែលយើងបន្តិពាក្យអធិស្ឋាន របស់យើងនោះ?

ហើយចាប់តាំងពីគ្រូល្អទាំងនេះប្រកាន់ថាបុព្វបុរសធ្វើឱ្យក្លាយជាអ្នកអង្វរគឺ
 ដោយសារពាក្យទាំងនេះ នោះខ្ញុំនឹងចង់ដឹងពីពួកគេពីមូលហេតុដែលអំប្រាហាំ
 ដែលជាបិតានៃក្រុមជំនុំមិនកាន់កន្លែងដ៏តូចបំផុតក្នុងចំណោមពួកគេនោះទេ ។
 វាត្រូវបានគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ពីអ្វីដែលនៅសេសសល់ដែលពួកគេទទួលបានពីអ្នក
 អង្វរករសម្រាប់ពួកគេ ។ សូមឱ្យពួកគេឆ្លើយមកខ្ញុំថា តើវាសមយ៉ាងណាដែលអំ
 ប្រាហាំ ដែលព្រះបានដាក់នៅចំពោះមុខអ្នកទាំងអស់ ហើយជាអ្នកដែលទ្រង់
 បានលើកឡើងដល់កម្រិតកិត្តិយសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គួរត្រូវបានគេបោះបង់ចោល
 ហើយគាបសង្កត់! ពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារវាជារឿងធម្មតាដែលថា ក្រុម
 ជំនុំបុរាណមិនស្គាល់ការប្រើប្រាស់បែបនេះ វាបានធ្វើឱ្យពួកគេពេញចិត្ត នឹង
 លាក់ភាពថ្មីថ្មោងរបស់ខ្លួន ដើម្បីនៅស្ងៀមអំពីបុព្វបុរសបុរាណ ព្រោះថាឈ្មោះ
 ខុសគ្នានឹងដោះសារនូវទំនៀមទម្លាប់ថ្មីៗ និងខូចបង់នោះ ។

តែការជំទាស់របស់មនុស្សមួយចំនួន ដែលព្រះទ្រង់ទ្រូលបានសួរថា “ដោយយល់
 ដល់ដាវីឌសូមមានសេចក្តីមេត្តាដល់រាស្ត្រទាំងនេះផង” [ទំនុកដំកើង 132:10]
 មិនបានគាំទ្រកំហុសរបស់ពួកគេទេ តែបែរជាមានការជំទាស់យ៉ាងខ្លាំងផង ។
 ដ្បិតប្រសិនបើយើងពិចារណាថាអាកប្បកិរិយាអ្វីដែលដាវីឌមាន នោះគាត់ត្រូវ
 បានបំបែកចេញពីក្រុមជំនុំរបស់ពួកបរិសុទ្ធទាំងមូលដើម្បីនឹងបង្កើតការតាំង
 សញ្ញានៅក្នុងដែនរបស់គាត់ដោយសារព្រះ ។ ដូច្នេះការតាំងសញ្ញាត្រូវបាន
 ពិចារណាដូច្នេះ ជាជាងដែលមនុស្ស និងនៅក្រោមរូបភាពមួយដែលការទទួល
 អង្វរជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រកាស ។ ដ្បិតអ្វីដែលចម្លែកចំពោះដាវីឌ
 កាលដែលគាត់ជានិមិត្តរូបតំណាងព្រះគ្រីស្ទ ប្រាកដណាស់វាមិនត្រូវអនុវត្ត
 ជាមួយនឹងអ្នកផ្សេងទេ ។

26. ពួកបរិសុទ្ធបានអធិស្ឋានដូចដែលយើងត្រូវអធិស្ឋានដែរ

ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះត្រូវបានទទួលឥទ្ធិពលដោយការពិតដែលយើងជាញឹកញាប់អានពីការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានស្តាប់ឮ ។ ហេតុអ្វីទៅ? ពីព្រោះពួកគេបានអធិស្ឋាន ពិតណាស់ ។ “ពួកពូជយុកោយើងខ្ញុំបានទុកចិត្តនឹងទ្រង់គេបានទុកចិត្តហើយទ្រង់បានប្រោសឱ្យរួច គេបានអំពាវនាវដល់ទ្រង់ ហើយបានរួចចេញគេបានទុកចិត្តនឹងទ្រង់ ហើយមិនត្រូវខ្មាសឡើយ” [ទំនុកដំកើង 22:4-5 cf. 21:5-6, Vg] ត្រូវបានប្រែប្រួលបន្តិចបន្តួច ។ ចូរយើងអធិស្ឋានតាមឧទាហរណ៍នោះដូចជាពួកគេដើម្បីឱ្យយើងត្រូវបានស្តាប់ដែរ ។ តែសត្រូវរបស់យើងផ្តល់ហេតុផលដោយមិនសមរម្យនិងឆ្គងថា មានតែអស់អ្នកដែលត្រូវបានស្តាប់រួចមកហើយទេទើបនឹងត្រូវបានស្តាប់ទៀត ។ តើយ៉ាកុបនិយាយបានយ៉ាងល្អប៉ុណ្ណាទៅ! “អេលីយ៉ាង” គាត់និយាយថា ជាមនុស្សដូចជាយើងដែរ ហើយគាត់បានអធិស្ឋានដោយឥតឈប់ឈរដើម្បីកុំឱ្យមានភ្លៀង ហើយអស់រយៈពេលបីឆ្នាំនិង៦ខែ វាគ្មានភ្លៀងសោះនៅលើផែនដី ។ រួចមកគាត់បានអធិស្ឋានម្តងទៀត នោះផ្ទៃមេឃបានបង្ហូរភ្លៀងមក ហើយផែនដីបានបង្កើតផលផ្លែរបស់វា [យ៉ាកុប 5:17-18] ។ តើមកពីហេតុអ្វីទៅ? តើគាត់សន្មត់ពីអភ័យឯកសិទ្ធិអ្វីមួយរបស់អេលីយ៉ាដែលនឹងអាចនឹងជ្រកកោណមែនទេ? ប៉ុន្តែគាត់បង្រៀននូវអំណាចដែលមិនចេះចប់ ឬការអធិស្ឋានដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ និងបរិសុទ្ធនោះ ។ ឬដោយបំណងអាក្រក់ដែលយើងនឹងបកស្រាយ ភាពរួចរាល់របស់ព្រះនិងបំណងល្អរបស់ទ្រង់ដែលស្តាប់ដល់ការអធិស្ឋានរបស់យើងទាល់តែយើងត្រូវបានអះអាងដោយភស្តុតាងនៅក្នុងការទុកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានប្រកាសថា ទ្រង់នឹងមិនផ្ទៀងព្រះការណ៍ទៅកាន់តែអ្នកនេះឬអ្នកផ្សេងទៀត

ឬទៅកាន់មនុស្សមួយចំនួនទេ តែទៅកាន់មនុស្សទាំងអស់ដែលនឹងអំពាវនាវដល់
ព្រះនាមទ្រង់ ។

ភាពល្ងង់ខ្លៅនេះមិនអាចលើកលែងបានឡើយ ព្រោះវាហាក់ដូចជាចេតនា
មើលងាយការព្រមានពីគម្ពីរជាច្រើន ។ ម្តងហើយម្តងទៀត ដាវីឌត្រូវបានស
ង្គ្រោះដោយអំណាចរបស់ព្រះ ។ តើនេះជាការដែលគាត់អាចសាកសមនឹង
អំណាចនេះសម្រាប់ខ្លួនគាត់ដើម្បីឱ្យយើងអាចត្រូវបានសង្គ្រោះតាមសំណើរបស់
គាត់ឬ? ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បញ្ជាក់ផ្សេងទៀតថា៖ “សូមនាំព្រលឹងទូលបង្គំចេញពី
គុកទៅដើម្បីឱ្យបានអរព្រះគុណដល់ព្រះនាមទ្រង់ពួកមនុស្សសុចរិតនឹងព័ទ្ធទូល
បង្គំជុំវិញពីព្រោះទ្រង់នឹងប្រោសទូលបង្គំយ៉ាងល្អជាបរិបូរ” [ទំនុកដំកើង 142:7;
ct. 141:8 និង LXX]. និយាយដូច្នេះផងដែរថា៖ “មនុស្សសុចរិតនឹងឃើញ
ដែរ ហើយនឹងកោតខ្លាចគេនឹងសើចឡូកឱ្យ ដោយពាក្យថា” [ទំនុកដំកើង
52:6; 64:10]. មើលទៅ “បុរសក្រម្នាក់នេះបានស្រែកយំទៅកាន់ព្រះ” ហើ
លទ្រង់ “បានឆ្លើយតបដល់គាត់” [ទំនុកដំកើង 34:6] ។ មានការអធិស្ឋានជា
ច្រើនប្រភេទនៅក្នុងទំនុកដំកើង ដែលគាត់បានអំពាវនាវដល់ព្រះតាមរបៀបនេះ
ឱ្យទ្រង់ស្តាប់ទៅអ្វីដែលគាត់សូម ដើម្បីកុំឱ្យពួកបរិសុទ្ធត្រូវអាម៉ាស តែដោយគំរូ
របស់គាត់ថា៖ “ដូច្នេះ ត្រូវឱ្យអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះបានអធិស្ឋានដល់
ទ្រង់ នៅវេលាដែលនឹងរកទ្រង់ឃើញយ៉ាងនោះ កាលណាជំនន់ធំជន់ឡើង
នោះប្រាកដជានឹងមិនដែលលិចមកដល់អ្នកនោះឡើយ” [ទំនុកដំកើង 32:6;
31:6] ។ អត្ថបទនេះដែលខ្ញុំចង់លើកយកមកខ្លាំងគឺដោយសារអ្នកតស៊ូទាំងនេះ
មិនចេះខ្មាសនឹងយកអណ្តាតស៊ីឈ្នួលនេះទៅការពារគោលលិខិតរបស់សម្តេចប៉ាប
ដោយធ្វើពុតថាវាបញ្ជាក់ពីការទូលអង្វរជំនួសរបស់មនុស្សដែលបានស្តាប់ ។

ប្រៀបដូចជាដាវីឌសំដៅទៅលើអ្វីជាជាងការបង្ហាញពីផលផ្លែដែលនឹងចេញមកពីសេចក្តីសប្បុរសនិងភាពទន់ភ្លន់របស់ព្រះនៅពេលគាត់ត្រូវបានស្តាប់ឮ!

ហើយយើងគួរកត់សម្គាល់ចំណុចនេះជាទូទៅថា ៖ បទពិសោធន៍នៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ទាំងចំពោះយើង និងចំពោះអ្នកដទៃ គឺមិនមែនជាជំនួយទូទៅក្នុងការបញ្ជាក់ពីសេចក្តីជំនឿលើការសន្យារបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ខ្ញុំមិនបានរាប់បញ្ចូលអត្ថបទនៃបទគម្ពីរជាច្រើនដែលដាវីឌកំណត់នៅចំពោះមុខខ្លួនគាត់នូវអត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះជាឱកាសសម្រាប់ទំនុកចិត្តទេ ព្រោះវានឹងកើតឡើងយ៉ាងងាយចំពោះអ្នកអានទំនុកចិត្តម្តង ។ តាមគំរូរបស់គាត់ យ៉ាកុបធ្លាប់បានបង្រៀនរឿងដដែលនេះថា ៖ “ទូលបង្គំមិនគួរឱ្យបានអស់ទាំងសេចក្តីសប្បុរស និងអស់ទាំងសេចក្តីស្មោះត្រង់ដែលទ្រង់បានផ្តល់មកទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើទ្រង់ទេ ដ្បិតទូលបង្គំបានឆ្លងទន្លេយ៉ារដាន់នេះ មានតែដំបង១ប៉ុណ្ណោះ តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំបានកើតជា២ពួកហើយ សូមទ្រង់ប្រោសឱ្យទូលបង្គំបានកើតជា២ពួកហើយ” [លោកុប្បត្តិ 32:10] ។ ពិតប្រាកដណាស់ គាត់អះអាងនូវពាក្យសន្យា តែមិនមែនសន្យាតែប៉ុណ្ណោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បន្ថែមឥទ្ធិពល ដើម្បីឱ្យគាត់កាន់តែមានភាពក្លាហាននៅពេលអនាគតដោយទុកចិត្តថាព្រះនឹងនៅតែដដែលចំពោះគាត់ ។

ដ្បិតទ្រង់មិនដូចជាមនុស្សដែលនឿយណាយនឹងចិត្តសប្បុរសរបស់ខ្លួន ឬធនធានត្រូវចំណាយអស់នោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវគិតពីតម្លៃនៃធម្មជាតិរបស់ទ្រង់ ដូចព្រះបាទដាវីឌធ្វើដោយប្រាជ្ញា ។ “ទ្រង់បានរំដោះទូលបង្គំ” គាត់និយាយថា “ឱព្រះដ៏ពិតអើយ” [ទំនុកដំកើង 31:5] ។ បន្ទាប់ពីសរសើរព្រះចំពោះការសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ គាត់បានបន្ថែមថាទ្រង់គួរឱ្យទុកចិត្ត ។ បើទ្រង់មិនដូចខ្លួនអង្គទ្រង់ជារឿងរហូតទេ នោះការគិតគូរយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ពីផលប្រយោជន៍របស់ទ្រង់មិនអាច

បន្ថែមទៅលើការទុកចិត្តនិងការអំពាវនាវដល់ទ្រង់បានឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងដឹងថា ជាញឹកញយនៅពេលដែលគាត់ជួយយើង គាត់ផ្តល់គំរូ និងភស្តុតាងដល់យើងអំពីភាពល្អ និងសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ចំពោះយើង យើងមិនចាំបាច់រាយការណ៍ឡើយ ក្រែងថាក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងនឹងធ្វើឱ្យយើងត្រូវខ្មាស់អៀនឬបញ្ឆោតយើងឡើយ ។

27. ការសរុបនូវការនិយាយទាស់នៃគោលលិទ្ធិនៃការទូលអង្វរជំនួសរបស់ពួកបរិសុទ្ធ

នេះគឺជាការបូកសរុប ៖ បទគម្ពីរ ក្នុងការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះជាម្ចាស់ កំណត់បញ្ហាចម្បងនៅចំពោះមុខយើងថា ៖ របៀបដែលយើងគួរអំពាវនាវដល់ទ្រង់តាមរយៈការអធិស្ឋាន ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ទ្រង់តម្រូវពីយើងនូវកាតព្វកិច្ចនៃការគោរពប្រតិបត្តិនេះ ដោយរក្សាគ្រប់លទ្ធផលទាំងអស់ ដូចដែលទ្រង់ទាមទារពីយើងនូវកាតព្វកិច្ចនៃការគោរពនេះ ចាត់តុកការថ្វាយបង្គំជាទាំងអស់ជាការបន្ទាប់បន្សំ ដើម្បីនាំការអធិស្ឋានដល់អ្នកដទៃពាក់ព័ន្ធនឹងការបូជា ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ក៏មានចែងក្នុងទំនុកតម្កើងថា ៖ “បើយើងខ្ញុំបានភ្លេចព្រះនាមនៃព្រះរបស់យើងខ្ញុំឬប្រទូលដៃទៅឯព្រះដទៃណាមួយ នោះតើព្រះមិនស៊ើបរកឱ្យឃើញទេឬអីដ្បិតទ្រង់ជ្រាបទាំងសេចក្តីលាក់កំបាំងនៅក្នុងចិត្តផង” [ទំនុកដំកើង 44:20-21; 43:21-22] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងការអំពាវនាវដោយជំនឿតែមួយប៉ុណ្ណោះ ហើយទ្រង់បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា ការអធិស្ឋានត្រូវបានអនុលោមតាមទំហំនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ទីបំផុត សេចក្តីជំនឿដែលមានមូលដ្ឋានលើព្រះបន្ទូល ដែលជាមាតានៃការអធិស្ឋានដ៏ត្រឹមត្រូវ ។ ដូច្នេះ ដរាបណាវាត្រូវបានបង្វែរចេញពីព្រះបន្ទូល ការអធិស្ឋានត្រូវតែខូច

ច ។ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានបង្ហាញរួចហើយថាប្រសិនបើនរណាម្នាក់យកទាំងស្រុងនូវ
 បទគម្ពីរចូលទៅរាប់ចូល នោះកិត្តិយសនេះត្រូវបានទាមទារសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់
 តែមួយអង្គគត់ ។ អ្វីដែលទាក់ទងនឹងតំណែងនៃការទូលអង្វរជំនួសដែលយើង
 ឃើញក៏ប្លែកចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ហើយគ្មានការអធិស្ឋានណាដែលគាប់ព្រះហឫទ័យ
 ដល់ព្រះឡើយ លុះត្រាតែអង្គដែលផ្សះផ្សានេះធ្វើឱ្យវាទៅជាបរិសុទ្ធ ។ ទោះបីជា
 អ្នកជឿថាយការអធិស្ឋាននៅចំពោះព្រះចំពោះបងប្អូនខ្លួនក៏ដោយ យើងបាន
 បង្ហាញថានេះមិនបានបង្អាក់អ្វីពីការទូលអង្វរពិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។
 សម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ដោយពឹងផ្អែកលើរឿងនេះ ចូរលើកពីខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃ
 នៅចំពោះព្រះ ។ លើសពីនេះ យើងត្រូវបានបង្រៀនថា វាមិនសមរម្យចំពោះ
 អ្នកស្លាប់ ដែលពួកយើងគ្មានកន្លែងណាអានថា ពួកគេត្រូវបានប្រាប់ថាបាន
 អធិស្ឋានសម្រាប់យើងទេ ។ ជារឿយៗបទគម្ពីរជំរុញឱ្យយើងបំពេញកាតព្វកិច្ច
 របស់យើងដោយកាតព្វកិច្ចមួយផ្សេងទៀតមិនមានពាក្យថាមនុស្សស្លាប់ទេ ។
 ពិតណាស់ យ៉ាកុបដោយការចូលរួមការដាស់តឿនទាំងពីរនេះថា—ដើម្បី
 សារភាពអំពើបាបរបស់យើងចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយអធិស្ឋានឱ្យគ្នាទៅ
 វិញទៅមក ។ [យ៉ាកុប 5:16]- មិនរាប់បញ្ចូលអ្នកស្លាប់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។
 ហេតុនេះហើយបានជាហេតុផលមួយនេះគឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីថ្កោលទោសកំហុសនេះ
 ៖ ការអធិស្ឋានបានចាប់ផ្តើមយ៉ាងត្រឹមត្រូវចេញពីសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តី
 ជំនឿចេញពីការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ [រ៉ូម 10:14, 17] ។ ដែលជា
 កន្លែងដែលគ្មានការលើកឡើងត្រូវបានធ្វើឡើងនៃការអង្វរប្រឌិតឡើយ
 ដោយសារអបិយជំនឿបាននាំខ្លួនអ្នកតស៊ូមតិដែលមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយព្រះ
 ភ្លាមៗ ។ សម្រាប់ខណៈពេលដែលបទគម្ពីរគឺពោរពេញទៅដោយទម្រង់នៃការ

អធិស្ឋានជាច្រើន នោះគ្មានឧទាហរណ៍ណាមួយត្រូវបានរកឃើញអំពីការតស៊ូមតិ
នេះទេ ដោយគ្មានអ្វីដែលនៅក្នុង papacy ពួកគេជឿថាគ្មានការអធិស្ឋាននោះ
ទេ ។ ជាងនេះទៅទៀត វាច្បាស់ណាស់ថាអបិយជំនឿនេះកើតចេញពីការខ្វះជំនឿ
នឿយ ។ ទាំងពួកគេមិនស្តាប់ស្តាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកទូលអង្គរជំនួស ឬពួកគេបាន
ដកហូតកិត្តិយសនេះទាំងស្រុងពីទ្រង់ ។ ហើយចំណុចចុងក្រោយនេះត្រូវបាន
បញ្ជាក់យ៉ាងងាយស្រួលពីភាពមិនចេះអៀនខ្មាស់របស់ពួកគេ ពីព្រោះក្នុងការតវ៉ា
ថាយើងត្រូវការការតស៊ូគាំទ្រមកពីពួកបរិសុទ្ធ ពួកគេមិនមានអំណះអំណាង
ខ្លាំងជាងការជំទាស់ថាយើងមិនសក្តិសមក្នុងការចូលទៅជិតព្រះយ៉ាងស្និទ្ធស្នាល
នោះទេ ។ នេះយើងទទួលស្គាល់ថាពិតជាការពិត ប៉ុន្តែយើងសន្និដ្ឋានពីវាថា
អ្នកណាដែលចាត់ទុកការទូលអង្គរជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទគ្មានតម្លៃ លុះត្រាតែ
លោក George និង Hippolytus និងវិញ្ញាណបែបនេះដែលមិនបានទុកអ្វីឱ្យ
ព្រះគ្រីស្ទធ្វើទេ ។

(ប្រភេទនៃការអធិស្ឋាន ៖ ឯកជននិងសាធារណៈ 28-30)

28. ការអធិស្ឋានដោយឯកជន

ប៉ុន្តែទោះបីជាការអធិស្ឋានត្រូវបានបង្ហាងយ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះការអង្វរ និងការ
អង្វរក៏ដោយ វាមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និទ្ធរវាងបញ្ញត្តិ និងការអរព្រះគុណ
ដែលពួកគេអាចត្រូវបានដាក់បញ្ចូលយ៉ាងងាយស្រួលនៅក្រោមឈ្មោះតែមួយ ។
ចំពោះប្រភេទដែលប៉ុលបានចុះមក គឺស្ថិតនៅក្រោមផ្នែកទីមួយនៃផ្នែកនេះ ។
[១ធីម៉ូថេ 2:1] ។ ក្នុងការសុំ និងអង្វរ នោះយើងបង្ហូរសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់
យើងនៅចំពោះព្រះ ដោយស្វែងរកទាំងវត្ថុដែលជួយលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់

ទ្រង់ និងការតាំងព្រះនាមរបស់ទ្រង់ឡើង និងអត្ថប្រយោជន៍ទាំងនោះដែលនាំមកជាប្រយោជន៍ដល់យើង ។ ក្នុងការថ្លែងអំណរគុណ យើងអបអរសាទរដោយសរសើរគុណប្រយោជន៍របស់ព្រះអង្គចំពោះយើង និងសូមសរសើរចំពោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ដែលកើតមានចំពោះយើង ។ ដូច្នេះ ជាវិធានរួមបញ្ចូលមុខងារទាំងពីរនេះ ៖ “ចូរអំពាវនាវដល់អញនៅថ្ងៃមានសេចក្តីទុក្ខលំបាកនោះអញនឹងជួយឱ្យរួច ឯងនឹងលើកដំកើងដល់អញ” [ទំនុកដំកើង 50:15]

។ បទគម្ពីរដែលមានហេតុផលល្អណែនាំយើងឱ្យប្រើទាំងពីរនេះជានិច្ច ។ ដូចដែលយើងបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ទម្ងន់នៃភាពក្រីក្ររបស់យើងនិងការពិតនៃបទពិសោធន៍ ប្រកាសថា ទុក្ខលំបាកដែលជំរុញ និងសង្កត់យើងពីគ្រប់ទិសទីមានច្រើន ហើយមានហេតុផលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នាបន្តថ្ងៃ និងដកដង្ហើមធំចំពោះព្រះ ។ ហើយសូមអង្វរដល់ទ្រង់ដែលជាអ្នកផ្គត់ផ្គង់ ។ ទោះបីជាពួកគេរួចផុតពីទុក្ខលំបាកក៏ដោយ ក៏កំហុសនៃអំពើវិលងរបស់ពួកគេ និងការវាយប្រហារជាច្រើនរាប់មិនអស់នៃការល្អនៅតែឆ្ពោះទៅរកសូម្បីតែអ្នកបរិសុទ្ធបំផុតឱ្យពួកគេស្វែងរកមធ្យោបាយដោះស្រាយដែរ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងយញ្ញបូជានៃការសរសើរ និងការអរព្រះគុណ មិនអាចមានការរំខានដោយគ្មានអំពើបាបឡើយ ពីព្រោះព្រះមិនឈប់ប្រមូលផលប្រយោជន៍ ដើម្បីជំរុញយើង ទោះបីយើងយឺតយ៉ាវ និងខ្ជិលក៏ដោយ ដើម្បីដឹងគុណដល់ទ្រង់ ។ សរុបមក យើងមានស្ទើរតែហ៊ុមព័ទ្ធដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា និងបរិបូរណ៍ នៃគុណដ៏វិសេសលើសលប់ ដោយអព្យាក្រឹតច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ដែលគេដឹងច្បាស់មិនថាបើមើលដល់ទីណា ដែលយើងមិនដែលខ្វះហេតុផល និងឱកាសសម្រាប់ការសរសើរ និងអរព្រះគុណឡើយ ។

ហើយដើម្បីពន្យល់រឿងទាំងនេះឱ្យកាន់តែច្បាស់ កាលដូចដែលបានបង្ហាញឱ្យ
 ឃើញគ្រប់គ្រាន់រួចហើយ ក្តីសង្ឃឹម និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងទាំងអស់ស្ថិតនៅ
 ក្នុងព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីកុំឱ្យយើង ឬទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងរីកចម្រើនបានឡើយ
 លុះត្រាតែយើងអាចទទួលបានពរពីទ្រង់ នោះយើងគួរតែតាំងចិត្តខ្លួនឯងជានិច្ច
 និងអ្វីៗទាំងអស់នោះដែលយើងត្រូវធ្វើទៅកាន់ទ្រង់ [យ៉ាកុប 4:14-15] ។
 បន្ទាប់មកអ្វីក៏ដោយដែលយើងកំណត់ និយាយ ធ្វើ អនុញ្ញាតឱ្យយើងកំណត់
 និយាយ និងធ្វើនៅក្រោមព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ហើយនឹងនៅក្នុងពាក្យមួយ
 ក្រោមក្តីសង្ឃឹមនៃជំនួយរបស់ទ្រង់ ។ ដ្បិតមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានប្រកាសថា
 ត្រូវបណ្តាសាដោយព្រះ អស់អ្នកដែលដាក់ទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯងឬអ្នកណាម្នាក់
 ទៀតដែលកើតចេញមក និងអនុវត្តផែនការរបស់ខ្លួន ។ អ្នកដែលចាប់ផ្តើមធ្វើ
 ឬព្យាយាមចាប់ផ្តើមអ្វីផ្សេងពីឆន្ទៈរបស់គាត់ ហើយដោយមិនអំពាវនាវដល់ទ្រង់
 [អេសាយ 30:1; 31:1] ។ ហើយចាប់តាំងពីយើងបាននិយាយច្រើនដងហើយថា
 ទ្រង់មានកិត្តិយសតាមបែបបទដែលសមនឹងទ្រង់ នៅពេលដែលទ្រង់ត្រូវបាន
 ទទួលស្គាល់ថាជាអ្នកនិពន្ធនៃពរជ័យទាំងអស់ វាកើតឡើងថាយើងគួរតែទទួល
 របស់ទាំងអស់ពីដៃរបស់ទ្រង់ ដើម្បីទៅជាមួយការទាំងនោះដោយការអរព្រះគុណ
 ជានិច្ច ។ ហើយថាគ្មានហេតុផលត្រឹមត្រូវសម្រាប់យើងដើម្បីប្រើប្រាស់នូវ
 ប្រយោជន៍របស់ទ្រង់ដែលហូរមករកយើងពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ដោយគ្មានទី
 បញ្ចប់នោះទេ បើយើងមិនបន្តពោលពាក្យសរសើរតម្កើងទ្រង់ទេនោះ ។
 សម្រាប់លោកប៉ុល នៅពេលដែលគាត់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាពួកគេ “ដ្បិតបានញែក
 ជាបរិសុទ្ធ ដោយសារព្រះបន្ទូល ហើយសេចក្តីអធិស្ឋាន” [១ធីម៉ូថេ 4:5] ។
 ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ណែនាំថា បើគ្មានព្រះបន្ទូល និងការអធិស្ឋានទេ នោះ

វាមិនបរិសុទ្ធ និងសុទ្ធសម្រាប់យើងឡើយ ។ (“ព្រះបន្ទូល” គាត់យល់ច្បាស់ ដោយពាក្យមានអត្ថន័យដូចគ្នាថាជា “ជំនឿ”) ដូច្នេះហើយ ដាវីឌ នៅពេល ដែលគាត់យល់ឃើញពីភាពសប្បុរសរបស់ព្រះអម្ចាស់ គាត់បានប្រកាសយ៉ាងល្អ ថា “បទថ្មី” ត្រូវបានដាក់ចូលក្នុងមាត់របស់គាត់ ។ [ទំនុកដំកើង 40:3] ។ដោយធម្មជាតិនេះ គាត់បានណែនាំថា ប្រសិនបើយើងខកខានមិនបានថ្វាយ ការសរសើរដល់ទ្រង់សម្រាប់ព្រះពររបស់ទ្រង់ទេ ភាពស្ងៀមស្ងាត់របស់យើងគឺគួរ ឱ្យស្អប់ខ្ពើម ពីព្រោះជារឿយៗនៅពេលដែលទ្រង់ឱ្យពរគាត់ ទ្រង់ផ្តល់ឱកាសឱ្យ យើងដើម្បីថ្វាយពរដល់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ អេសាយក៏ដោយការប្រកាសព្រះគុណតែ មួយគត់របស់ព្រះជំរុញអ្នកជឿឱ្យចូលរួមបទចម្រៀងថ្មី និងប្លែក [អេសាយ 42:10] ។ នៅក្នុងន័យនេះ ដាវីឌនៅកន្លែងមួយនិយាយថា ៖ “ឱព្រះអម្ចាស់ អើយ សូមបើកបបូរមាត់ទូលបង្គំនោះមាត់ទូលបង្គំនឹងបានប្រកាសប្រាប់ពីសេចក្តី សរសើររបស់ទ្រង់” [ទំនុកដំកើង 51:15; 50:17] ។ដូចគ្នាដែរ ហេសេគា និង យ៉ូណាសថ្លែងទីបន្ទាល់ថា នេះនឹងជាលទ្ធផលនៃការរំដោះពួកគេ ដើម្បីឱ្យពួក គេអាចច្រៀងសរសើរពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ [អេ សាយ 38:20; យ៉ូណាស 2:9] ។ដាវីឌបានចែងច្បាប់ដូចគ្នាចំពោះអ្នកដែល កោតខ្លាចដល់ព្រះទាំងអស់ជាទូទៅ ។ គាត់និយាយថា ៖ “តើខ្ញុំត្រូវថ្វាយអ្វីដល់ ព្រះយេហូវ៉ា សម្រាប់គ្រប់ទាំងផលប្រយោជន៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់ដល់ខ្ញុំនោះ? ខ្ញុំ នឹងលើកពែងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយអំពាវនាវដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ។ [ទំនុកដំកើង 116:12-13; 115:12-13] ។ហើយក្រុមដើរតាមច្បាប់នេះនៅក្នុង ទំនុកដំកើងមួយទៀត ៖ “ឱព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំអើយសូមជួយសង្គ្រោះ យើងខ្ញុំផងសូមប្រមូលយើងខ្ញុំពីកណ្តាលពួកសាសន៍ដទៃមកដើម្បីឱ្យយើងខ្ញុំបាន

លើកដំកើងព្រះនាមបរិសុទ្ធនៃទ្រង់ព្រមទាំងយកការសរសើរដល់ទ្រង់ទុកជាសេចក្តីអំណររបស់យើងខ្ញុំផង” [ទំនុកដំកើង 106:47; 105:47] ។ ម្តងទៀតថា ៖ “ទ្រង់បានយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការអធិស្ឋានរបស់អ្នកទោល ហើយមិនបានមើលងាយការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេទេ ។ នេះនឹងត្រូវសរសេរទុកសម្រាប់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ ហើយប្រជាជនដែលត្រូវបានបង្កើតមកនឹងសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់... [ទំនុកដំកើង 102:17, 18, 21; 101:21 និង LXX] ។ ប្រាកដណាស់ រាល់ពេលដែលអ្នកជឿអង្វរព្រះជាម្ចាស់ឱ្យធ្វើអ្វីមួយសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះនាមទ្រង់ ខណៈដែលពួកគេប្រកាសថាខ្លួនឯងមិនសក្តិសមក្នុងការទទួលបានអ្វីក្នុងនាមរបស់ពួកគេទេ ដូច្នេះពួកគេត្រូវមានកាតព្វកិច្ចផ្ទៃងអរព្រះគុណដាក់លើខ្លួនពួកគេ ។ ហើយពួកគេសន្យាថាពួកគេនឹងប្រើប្រាស់ផលប្រយោជន៍របស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដើម្បីធ្វើជាការផ្សព្វផ្សាយពីវា ។ ដូច្នេះ ហូសេនិយាយអំពីការប្រោសលោះរបស់ពួកជំនុំដែលនឹងមកដល់ថា “ចូរប្រុងប្រៀបពាក្យសំដី ហើយវិលមកឯព្រះយេហូវ៉ាចុះ ត្រូវឱ្យទូលដល់ទ្រង់ថា សូមលើកអស់ទាំងអំពើទុច្ចរិតចោលចេញ ហើយទទួលយើងខ្ញុំដោយព្រះគុណ យ៉ាងនោះយើងខ្ញុំនឹងថ្វាយដង្ហាយនៃបបូរមាត់យើងខ្ញុំ” [ហូសេ 14:2] ។

អត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះមិនត្រឹមតែទាមទារដោយខ្លួនឯងដោយការលើកតម្កើងដោយអណ្តាតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេក៏ទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយឯកឯងសម្រាប់ខ្លួនឯងផងដែរ ។ ដារីឌមានប្រសាសន៍ថា ៖ “ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះយេហូវ៉ាពីព្រោះគាត់បានឮសំឡេងអង្វររបស់ខ្ញុំ” ។ [ទំនុកដំកើង 18:1] ។ ប៉ុន្តែការសរសើរដែលមិនហូរចេញពីភាពផ្អែមល្អៃនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ នឹងមិនធ្វើឱ្យព្រះពេញចិត្តឡើយ ។ ជាងនេះទៅទៀត យើងត្រូវតែយល់នូវសម្តីរបស់ប៉ុលថា

ការអង្វរទាំងអស់ដែលមិនបានចូលរួមជាមួយនឹងការអរព្រះគុណ គឺជាអំពើ អាក្រក់ និងកាចសាហាវ ។ ព្រោះគាត់និយាយដូចនេះ ៖ “កុំឱ្យខ្វល់ខ្វាយអ្វី ឡើយ ចូរទូលដល់ព្រះ ឱ្យជ្រាបពីសេចក្តីសំណូមរបស់អ្នករាល់គ្នាក្នុងគ្រប់ការ ទាំងអស់ ដោយសេចក្តីអធិស្ឋាន និងពាក្យទូលអង្វរ ទាំងពេលពាក្យអរព្រះ គុណផង” [ភីលីព 4:6] ។

ដោយសារមនុស្សជាច្រើនដោយការងឿងឆ្ងល់ អផ្សុក ភាពអន្ទះអន្ទែង ការ សោកសៅដ៏ជួរចត់ និងការភ័យខ្លាចត្រូវបានជំរុញឱ្យនិយាយច្រើនដែលនៅពេល អធិស្ឋាន គាត់បានជំរុញអ្នកជឿដើម្បីរងរបស់ពួកគេថា ខណៈពេល ដែលពួកគេនៅតែរង់ចាំដើម្បីទទួលបាននូវអ្វីដែលពួកគេចង់បាន ពួកគេនៅតែ ថ្វាយពរដល់ព្រះដោយរីករាយ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើទំនាក់ទំនងនេះគួរតែជាកម្លាំង ពេញលេញនៅក្នុងរឿងដែលស្ទើរតែផ្ទុយគ្នា ដោយចំណងដ៏បរិសុទ្ធដែលនៅ សេសសល់ ព្រះជាម្ចាស់តម្រូវឱ្យយើងច្រៀងសរសើរទ្រង់ នៅពេលណាដែលទ្រង់ ធ្វើឱ្យយើងទទួលបាននូវបំណងប្រាថ្នារបស់យើង ។

ឥឡូវនេះ ដូចដែលយើងធ្លាប់បានបង្រៀនថា ដោយការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវ បានឧទ្ទិសដល់ការអធិស្ឋានរបស់យើង ដែលមិនដូច្នោះទេនឹងមិនបានស្អាតទេ ដូច្នេះសាក្សីដែលណែនាំយើងឱ្យថ្វាយពរពេញលេញបូជានៃការសរសើរតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ [ហេប្រើរ 13:15] ព្រមានយើងថា មាត់របស់យើងមិនស្អាតគ្រប់គ្រាន់ដើម្បី ច្រៀងសរសើរព្រះនាមព្រះទេ រហូតដល់ភាពជាសង្សារបស់ព្រះគ្រីស្ទអង្វរជំនួស យើង ។ យើងសន្និដ្ឋានពីរឿងនេះថាពួកនៅក្នុង papacy ត្រូវបានគេពង្វក់ យ៉ាងចម្លែក ដោយសារពួកគេភាគច្រើនឆ្ងល់ថាហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាន គេហៅថា “អ្នកទូលអង្វរជំនួស” ។

ហេតុផលដែលប៉ុលពតបំបែកយើងទៅជាមួយនឹងការអធិស្ឋានផងនិងការអរព្រះគុណ ផងដោយឥតឈប់ឈរ [១ថៃស្សាឡូនិក 5:17-18; ១ទីម៉ូថេ 2:1, 8] ប្រាកដ ណាស់ថា គាត់មានប្រាថ្នាចង់ឱ្យមនុស្សទាំងអស់លើកតម្កើងព្រះដោយស្ថិតស្ថេរ គ្រប់ពេលវេលា គ្រប់ទីកន្លែង និងក្នុងគ្រប់កិច្ចការ និងកិច្ចប្រតិបត្តិការទាំង អស់ ដើម្បីរំពឹងអ្វីៗទាំងអស់ពីព្រះអង្គ ហើយសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ។ គ្រប់ រឿងទាំងអស់ ចាប់តាំងពីទ្រង់បានផ្តល់ឱ្យយើងនូវហេតុផលដែលមិនបរាជ័យក្នុង ការសរសើរ និងអធិស្ឋាន ។

29. ភាពចាំបាច់និងគ្រោះថ្នាក់នៃការអធិស្ឋានជាសាធារណៈ

ភាពជាប់លាប់ក្នុងការអធិស្ឋាននេះ ទោះបីជាវាទាក់ទងនឹងការអធិស្ឋានឯកជន របស់បុគ្គលម្នាក់ក៏ដោយ ក៏នៅតែមានការបារម្ភខ្លះៗជាមួយនឹងការអធិស្ឋានជា សាធារណៈរបស់ពួកជំនុំផងដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ទាំងនេះក៏មិនអាចស្ថិត ស្ថេរ ឬមិនគួរកើតឡើងដែរ ក្រៅតែពីអនុលោមតាមគោលការណ៍ដែលបានព្រម ព្រៀងគ្នាដោយការយល់ព្រមរួមគ្នាក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់នេះដែលខ្ញុំផ្តល់ឱ្យ អ្នក ។ ដោយហេតុផលនេះ ពេលជាក់លាក់ដែលដូចទៅកាន់ព្រះ ប៉ុន្តែចាំបាច់ សម្រាប់ភាពងាយស្រួលរបស់មនុស្ស ត្រូវបានយល់ព្រមលើការចាត់តាំងដើម្បីផ្តល់ កន្លែងស្នាក់នៅសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា និងសម្រាប់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលត្រូវធ្វើ “ដោយសមរម្យ និងមានសណ្តាប់ធ្នាប់” នៅក្នុងក្រុមជំនុំ នេះបើយោងតាម សម្តីរបស់ប៉ុល [១កូរិនថូស 14:40] ។ ប៉ុន្តែនេះមិនរារាំងក្រុមជំនុំនីមួយៗពីការ ត្រូវបានបំផុសគំនិតម្តងហើយម្តងទៀតរហូតដល់ការប្រើញឹកញាប់ជាងមុននៃការ អធិស្ឋាន ហើយត្រូវបានបណ្តេញចេញដោយការខ្វះខាតខ្លាំងជាង ប្រសិនបើវា ត្រូវបានប្រាប់ដោយតម្រូវការសំខាន់មួយចំនួន ។ ជាងនេះទៅទៀត នឹងមាន

កន្លែងសម្រាប់និយាយអំពីការខ្ជាប់ខ្ជួន ដែលមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធនឹងភាពស្ថិតស្ថេរ ។

ពេលនេះបញ្ហាទាំងនេះមិនអ្វីទាក់ទងនឹងការនិយាយច្រើនដែលដោយឥតប្រយោជន៍ ដែលព្រះគ្រីស្ទមានបំណងនឹងហាមចំពោះយើង [ម៉ាថាយ 6:7] ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនហាមយើងឱ្យនៅជាប់នឹងការអធិស្ឋានទេ ថាវែង ឬជាញឹកញាប់ ឬដោយអារម្មណ៍ជាច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ តែទ្រង់ទាមទារឱ្យយើងកុំឱ្យទុកចិត្តនឹងលទ្ធភាពរបស់យើងក្នុងការជំនះទាញយកអ្វីពីព្រះដោយការវាយប្រហារដល់ព្រះកាណ៍របស់ទ្រង់ដោយសម្តីសំគាល់ប៉ែរអិលនោះឡើយ ធ្វើដូចជាទ្រង់អាចនឹងអូសទាញបានដូចជាមនុស្សដែរនោះ ។ ដ្បិតយើងដឹងថាមនុស្សមានពុត ពីព្រោះពួកគេមិនបានឆ្លុះបញ្ចាំងថា ពួកគេត្រូវធ្វើជាមួយនឹងព្រះ នោះក៏ធ្វើការអធិដ្ឋានយ៉ាងអធិកអធមដូចគ្នានឹងការទទួលជ័យជម្នះដែរ ។ ចំពោះពួកផារីស៊ីដែលបានអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ ដែលគាត់មិនដូចអ្នកដទៃទៀត [លូកា 18:11] ដោយមិនសង្ស័យទេថាបានសរសើរខ្លួនគាត់ក្នុងភ្នែកមនុស្ស ប្រៀបដូចជាគាត់ចង់អធិស្ឋានឱ្យមានភាពល្បីល្បាញចំពោះភាពបរិសុទ្ធខ្លួន ។ ដូច្នេះ ពាក្យដដែលៗឥតប្រយោជន៍ ដែលសម្រាប់ហេតុផលស្រដៀងគ្នានេះ គឺមានភាពល្បីល្បាញនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះនៅក្នុង papacy ។ ខណៈពេលខ្លះឆ្លងកាត់ពេលវេលាក្នុងការនិយាយពាក្យអធិដ្ឋានតិចតួចដែលនោះ អ្នកខ្លះទៀតបានលើកសរសើរខ្លួនឯងនៅចំពោះមុខហ្វូងមនុស្សដោយពាក្យសំដីច្រើនសន្លឹកសន្ធាប់ ។ ដោយសារការនិយាយកូនក្មេងបែបនេះបានចំអកមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ វាគ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលថាវាត្រូវបានហាមឃាត់ដោយក្រុមជំនុំដើម្បីកុំឱ្យគ្មានអ្វីនៅទីនោះ លើកលែងតែអ្វីដែលមានចិត្តស្មោះ ហើយចេញមកពីជម្រៅនៃចិត្ត ។

នៅជិត និងស្រដៀងទៅនឹងធាតុពុករលួយនេះគឺជាធាតុមួយទៀត ដែលព្រះគ្រី
ស្ទបានថ្កោលទោសក្នុងពេលដំណាលគ្នា ៖ មនុស្សលាក់ពុត ដើម្បីបង្ហាញ
ស្រេកឃ្លាននឹងរកសាក្សីជាច្រើន ហើយញឹកញាប់នៅកន្លែងផ្សារអធិស្ឋានផង
ជាជាងការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេត្រូវបានលើកមករួចហើយ ។ និយាយទៅថាចិត្ត
អាចនឹងត្រូវបានដាស់តឿន និងមានចំពោះព្រះ ថាតើត្រូវសរសើរទ្រង់ ឬសុំ
ជំនួយពីទ្រង់ — ពីនេះយើងអាចយល់បានថា សារៈសំខាន់នៃការអធិស្ឋានត្រូវ
បានកំណត់នៅក្នុងគំនិត និងចិត្ត ឬជាជាងការអធិស្ឋានផ្ទាល់គឺជាអារម្មណ៍នៃ
ចិត្តដែលបង្ហូរចេញ ហើយបើកចំហនៅចំពោះព្រះ ដែលទ្រង់ជាអ្នកស្វែងរកចិត្ត
[រ៉ូម 8:27] ។ ដូច្នេះហើយ ដូចដែលបាននិយាយរួចមកហើយថា ត្រូវនៅស្មាន
ស្អាត នៅពេលដែលទ្រង់មានបំណងដាក់ច្បាប់ល្អបំផុតសម្រាប់ការអធិស្ឋាន
បានដាស់តឿនយើងចូលទៅក្នុងបន្ទប់របស់យើង ហើយនៅទីនោះ ដោយបិទ
ទ្វារ ហើយអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះវរបិតារបស់យើងដោយសម្ងាត់ថា ព្រះវរបិតា
របស់យើង ដែលទ្រង់នៅទីសម្ងាត់នឹងស្តាប់យើង [ម៉ាថាយ 6:6] ។ ពេលដែល
ទ្រង់បានទាញយើងឱ្យឆ្ងាយពីគំរូនៃមនុស្សលាក់ពុតដែលចាប់យកការពេញចិត្ត
របស់មនុស្សដោយការអធិស្ឋានឥតប្រយោជន៍និងអស្ចារ្យនោះ ទ្រង់ក្នុងពេលតែ
មួយបានបន្ថែមអ្វីដែលប្រសើរជាងនេះ ៖ នោះគឺចូលទៅក្នុងបន្ទប់របស់យើង
ហើយនៅទីនោះដោយបិទទ្វាររួចអធិស្ឋាន ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ ដូចជាខ្ញុំ
យល់ថា បានចូលទៅក្នុងចិត្តយើងដោយការគិតទាំងស្រុង ហើយចូលយ៉ាងជ្រៅ
ក្នុងចិត្តផង ។ ទ្រង់សន្យាថា ព្រះ ដែលរូបកាយយើងត្រូវតែជាព្រះវិហាររបស់
ទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងនៅជិតយើងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នៃចិត្តយើង [២កូរិនថូស
6:16] ។

ដ្បិតទ្រង់មិនបានបដិសេធការដែលថា វាជាការសមរម្យសម្រាប់ការអធិស្ឋាននៅកន្លែងផ្សេងទៀតនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បង្ហាញថាការអធិស្ឋានគឺជាឿងសម្ងាត់ដែលទាំងនៅក្នុងចិត្ត និងទាមទារភាពស្ងប់ស្ងាត់ឆ្ងាយពីការយកចិត្តទុកដាក់ខ្លាំងរបស់យើងទាំងអស់ ។ ហេតុនេះ ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ក៏ប្រកបដោយហេតុផលល្អពេលទ្រង់តាំងចិត្តក្នុងការអធិស្ឋានកាន់តែខ្លាំង តែងតែដកខ្លួនទៅកាន់ទីស្ងាត់ដែលឆ្ងាយពីភាពចលាចលរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែទ្រង់បានធ្វើដូច្នេះដើម្បីបង្ហាញដល់យើងជាមួយនឹងគំរូរបស់ទ្រង់ដែលថាយើងមិនត្រូវធ្វេសប្រហែសនូវជំនួយទាំងនេះទេ ដោយហេតុថាគំនិតរបស់យើងមិនស្ថិតស្ថេរដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ទេ ដែលធ្វើឱ្យមានទំនោរទៅរកការអធិស្ឋានដោយស្មោះ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ព្រះអង្គមិនបានលះបង់ការបន់ស្រន់សូម្បីនៅកណ្តាលបង្គោលមនុស្សឡើយ បើឱកាសលេចចេញមកដូច្នេះ យើងគួរលើកដៃស្អាតនៅគ្រប់ទីកន្លែង ដែលមានសេចក្តីត្រូវការ [១ ទីម៉ូថេ 2:8] ។ ជាចុងក្រោយ យើងត្រូវតែពិចារណាថា អ្នកណាដែលបដិសេធមិនអធិស្ឋានក្នុងក្រុមជំនុំដ៏បរិសុទ្ធនៃព្រះ គេមិនស្គាល់អ្វីជាការអធិស្ឋានជាបុគ្គលឬនៅកន្លែងសម្ងាត់ ឬនៅផ្ទះនោះទេ ។ មួយវិញទៀត អ្នកដែលធ្វេសប្រហែសនឹងការអធិស្ឋានតែម្នាក់ឯង និងដោយឯកជន ទោះជាមិនឈប់ឈរ ក៏អាចប្រជុំសាធារណៈបានញឹកញាប់ដែរ មានតែការបន់ស្រន់ដូចជាខ្យល់ សម្រាប់ការប្រជុំសាធារណៈជាញឹកញយ នៅទីនោះ រមែងបានតែការអធិស្ឋានដោយខ្យល់ប៉ុណ្ណោះ ព្រោះគាត់ចង់បានគំនិតរបស់មនុស្សច្រើនជាងការវិនិច្ឆ័យដោយសម្ងាត់របស់ព្រះ ។

លើសពីនោះទៀត ថាការអធិស្ឋានទូទៅរបស់ក្រុមជំនុំនឹងមិនត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការគួរស្តាប់ខ្លឹម នោះព្រះតាំងពីដើមមកបានសម្លាងដោយនាមយ៉ាងចែងចាំង

ជាពិសេសនៅពេលទ្រង់ហៅព្រះវិហារថា "ជាផ្ទះនៃការអធិស្ឋាន" [អេសាយ 56:7; ម៉ាថាយ 21:13] ។ ដោយទ្រង់បានបង្រៀនដោយពាក្យនេះថា ផ្នែកសំខាន់នៃការថ្វាយបង្គំទ្រង់ស្ថិតនៅលើតំណែងនៃការអធិស្ឋាន ហើយថាព្រះវិហារត្រូវបានសង់ឡើងដូចជាជ័យជំនះរបស់ពួកជំនុំ ដូច្នេះពួកគេអាចចុះសម្រុងគ្នាចូលរួមវា ។ សេចក្តីសន្យាពិសេសមួយត្រូវបានបន្ថែមមកផងដែរថា ៖ "ឱព្រះអង្គអើយសេចក្តីសរសើរចាំតែទ្រង់នៅក្រុងស៊ីយ៉ូននោះគេនឹងលាបំណន់ចំពោះទ្រង់" [ទំនុកដំកើង 65:1] ។ ដោយព្រះបន្ទូលទាំងនេះពួកហោរាប្រាប់មកថាការអធិស្ឋានរបស់ក្រុមជំនុំនឹងមិនគ្មានឥទ្ធិពលឡើយ ដ្បិតព្រះទ្រង់តែងតែផ្តល់ដល់រាស្ត្រទ្រង់នូវឱកាសសម្រាប់ការស្រែកច្រៀងដោយអំណរជានិច្ច ។ តែបើទោះជាស្រមោលនៃក្រិក្សរឹងយបានរលាយបាត់ក៏ដោយ តែនៅតែគ្មានអ្វីសង្ស័យថាសេចក្តីសន្យាបានបន្ទូលទុកសម្រាប់យើង កាលដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងពិធីនេះ ដើម្បីជំរុញឱ្យមានសាមគ្គីភាពនៃសេចក្តីជំនឿក្នុងចំណោមពួកយើង ដ្បិតមិនត្រឹមតែព្រះគ្រីស្ទបានដាក់អំណាចលើការសន្យានេះដោយបបួរមាត់របស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែប៉ុលបានចាត់ទុកវាជាសកលជាធរមាន ។

30. ពេលនេះអាគារក្រុមជំនុំ តែខ្លួនយើងជាព្រះវិហាររបស់ព្រះ

ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់បានបញ្ជាឱ្យមានការអធិស្ឋានធម្មតាសម្រាប់អ្នកជឿ ដូច្នេះក៏គួរតែមានព្រះវិហារសាធារណៈផងដែរ ដែលជាកន្លែងដែលអាចត្រូវបានអនុវត្ត ដែលក្នុងនោះអ្នកដែលបង្ហាញការប្រកបជាមួយរាស្ត្ររបស់ព្រះក្នុងការអធិស្ឋានគ្មានឱកាសដើម្បីផ្តល់លេសខុសឆ្គងថាពួកគេចូលទៅក្នុងបន្ទប់របស់ពួកគេទៅធ្វើតាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់នោះទេ ។ ដ្បិតទ្រង់ដែលសន្យាថាទ្រង់នឹងធ្វើអ្វីដែលពីរប្រឺនាក់បានជួបជុំគ្នាក្នុងនាមរបស់ទ្រង់នឹងសូម

ទ្រង់ [ម៉ាថាយ 18:19-20] ធ្វើបន្ទាល់ថា ទ្រង់មិនមើលងាយការអធិស្ឋានដែល ធ្វើឡើងជាសាធារណៈ ផ្តល់ការដើម្បីបង្ហាញ និងការដេញតាមពីសិរីល្អរបស់ មនុស្សត្រូវបានលុបចេញ ហើយមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្មោះស្ម័គ្រ និងពិតដែល រស់នៅក្នុងទីសម្ងាត់នៃចិត្តវិញ ។

ប្រសិនបើនេះជាការប្រើប្រាស់ដោយស្របច្បាប់នៃអការព្រះវិហារ ដូចដែលវា ប្រាកដមែន យើងត្រូវការការពារប្រឆាំងនឹងការយកអការទាំងនោះធ្វើជាលំនៅឋាន ដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះ នៅពេលណាដែលគាត់អាចស្តាប់ទៅជិតយើងកាន់តែច្រើន - ដូចដែលពួកគេបានចាប់ផ្តើមត្រូវបានចាត់ទុកជាច្រើនសតវត្សមកហើយ ។ ពីមុន ឬការក្លែងបន្លំសម្រាប់ពួកគេនូវភាពបរិសុទ្ធសម្ងាត់មួយចំនួន ឬផ្សេង ទៀត ដែលនឹងធ្វើឱ្យការអធិស្ឋានកាន់តែពិសិដ្ឋនៅចំពោះព្រះ ។ ដោយសារ យើងខ្លួនឯងជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធពិតរបស់ព្រះ ប្រសិនបើយើងចង់អង្វររកព្រះក្នុង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ យើងត្រូវតែអធិស្ឋានក្នុងខ្លួនយើង ។ ឥឡូវនេះ ចូរ យើងទុកភាពល្ងង់ខ្លៅនេះទៅឱ្យសាសន៍យូដា ឬអ្នកមិនជឿចុះ ដ្បិតយើងមាន បញ្ញត្តិឱ្យអំពាវនាវដល់ព្រះយេស៊ូវ ដោយមិនរើសមុខ “ដោយវិញ្ញាណ និង សេចក្តីពិត” ។ [យ៉ូហាន 4:23] ។ តាមបញ្ជារបស់ព្រះ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធពិតជា ត្រូវបានឧទ្ទិសតាំងពីដើមមកសម្រាប់ថ្វាយការអធិស្ឋាន និងយញ្ញបូជានៃជនរង គ្រោះ ប៉ុន្តែនៅពេលនោះ ការពិតបានលាក់កំបាំង តំណាងដោយន័យផ្សេងនៅ ក្រោមស្រមោលបែបនេះ ។ ឥឡូវនេះ ដោយបានសម្តែងមកយើងនៅក្នុងការ ពិតនៃការរស់នៅ វាមិនអនុញ្ញាតឱ្យយើងចូលទៅព្រះវិហារដោយសម្ភារៈណាមួយ ឡើយ ។ ហើយសូម្បីតែពួកយូដាក៏មិនមែនជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលបានថ្វាយ ដាច់ក្នុងលក្ខខណ្ឌថាពួកគេអាចបិទផ្ទុកវត្ថុមានរបស់ព្រះនៅក្នុងជញ្ជាំងរបស់វា

បានដែរ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យពួកគេអាចត្រូវបានបង្កើតឱ្យសញ្ជឹងគិតពីភាពស្រដៀងគ្នា
នៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធពិត ។ ដូច្នេះ អេសាយ និងស្តេផានបានស្តីបន្ទោសយ៉ាងម៉ឺង
ម៉ាត់ដល់អស់អ្នកដែលគិតពីព្រះថាទ្រង់គង់នៅក្នុងព្រះវិហារដែលធ្វើដោយដៃ
នោះ ។ [អេសាយ 66:1; កិច្ចការ 7:48-49] ។

(ការប្រើសប្រាស់នៃការច្រៀង និងភាសានិយាយ 31-33)

31. ពីការនិយាយនិងការច្រៀងនៅក្នុងការអធិស្ឋាន

លើសពីនេះទៅទៀត វាគឺជារសុក្ខតាមយ៉ាងពេញលេញថា លុះត្រាតែមានសំឡេង
និងបទចម្រៀង ប្រសិនបើមានការអធិស្ឋាន នោះវាកើតឡើងពីអារម្មណ៍ដ៏ជ្រាល
ជ្រៅនៃចិត្ត គ្មានទាំងតម្លៃឬបានអ្វីបន្តិចពីព្រះឡើយ ។ ប៉ុន្តែ គេបានដាស់
ដល់សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះទាស់នឹងយើង ប្រសិនបើគេចេញមកត្រឹមតែបបួរ
មាត់ និងពីបំពង់ក ដោយយល់ថា នេះជាការបំពានព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធបំផុតរបស់
ព្រះអង្គ និងដើម្បីកាន់អំណាចចេស្តារបស់ព្រះអង្គ ។ នេះជាអ្វីដែលយើងប្រមូល
ពីពាក្យរបស់អេសាយ ទោះបីជាពួកគេនៅវែងឆ្ងាយក៏ដោយ ក៏មានការព្រួយ
បារម្ភនឹងការកែកំហុសនេះដែរ ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា ៖ “ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ក៏
មានព្រះបន្ទូលថា ហេតុដោយព្រោះសាសន៍នេះគេចូលមកជិតអញ ហើយគោរព
ប្រតិបត្តិដល់អញ ដោយសំដីនិងបបួរមាត់របស់គេ តែបានដកចិត្តចេញទៅ
ឆ្ងាយពីអញ ហើយការដែលគេកោតខ្លាចដល់អញគ្រាន់តែជាបង្ការរបស់មនុស្ស
ដែលបង្រៀនគេប៉ុណ្ណោះ” [អេសាយ 29:13; ម៉ាថាយ 15:8-9] ។ “ហេតុ
នោះ មើល អញនឹងធ្វើការៗយ៉ាងអស្ចារ្យ នៅកណ្តាលសាសន៍នេះទៀត ជា

ការអស្ចារ្យ ហើយចម្លែក នោះប្រាជ្ញានៃពួកអ្នកប្រាជ្ញរបស់គេនឹងត្រូវសាបសូន្យ ទៅ ហើយយោបល់នៃពួកវាវង់រំបស់នឹងត្រូវបិទបាំងដែរ” [អេសាយ 29:14] ។

ប៉ុន្តែនៅទីនេះ យើងមិនថ្កោលទោសការនិយាយ និងការច្រៀងទេ ប៉ុន្តែសូម សរសើរពួកគេយ៉ាងខ្លាំង ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ចិត្ត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាពួកគេអនុវត្តចិត្តក្នុងការគិតអំពី ព្រះ ហើយរក្សាវាទុកដោយយកចិត្តទុកដាក់-មិនស្ថិតស្ថេរ និងប្រែប្រួលដូចនោះ ហើយងាយស្រួលសម្រាក និងបង្វែរទិសដៅផ្សេងៗ លើកលែងតែវាត្រូវបានគាំ ទ្រដោយជំនួយផ្សេងៗ ។ ជាងនេះទៅទៀត ដោយសារសិរីល្អនៃព្រះគួរតែភ្លឺនៅ ក្នុងផ្នែកជាច្រើននៃរូបកាយរបស់យើង វាជាការសមរម្យជាពិសេសដែលអណ្តាត ត្រូវបានចាត់តាំង និងកំណត់សម្រាប់កិច្ចការនេះ ទាំងតាមរយៈការច្រៀង និង ការនិយាយ ។ ដ្បិតវាត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងពិសេសដើម្បីប្រាប់ និងប្រកាស ពីការសរសើរតម្កើងព្រះ ។ ប៉ុន្តែការប្រើអណ្តាតយ៉ាងសំខាន់គឺនៅក្នុងការ អធិស្ឋានជាសាធារណៈ ដែលត្រូវបានផ្តល់មកក្នុងក្រុមជំនុំនៃអ្នកជឿ ដោយវា កើតឡើងដោយសំឡេងតែមួយ ហើយដូចដែលវានិយាយដោយមាត់តែមួយ យើងទាំងអស់គ្នាសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់រួមគ្នា ហើយថ្វាយបង្គំទ្រង់ដោយ វិញ្ញាណតែមួយ និងជំនឿដូចគ្នា ។ ហើយយើងធ្វើការនេះដោយបើកចំហ មនុស្សទាំងអស់គ្នាទៅវិញទៅមក ម្នាក់ៗមកពីបងប្អូនរបស់គាត់នឹងអាចទទួល បានការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយត្រូវបានអញ្ជើញ និងបំផុសគំនិតដោយ គំរូរបស់គាត់ ។

32. ការច្រៀងរបស់ក្រុមជំនុំ

វាគឺជាកត្តាដែលជាការអនុវត្តនៃការច្រៀងនៅក្នុងព្រះវិហារ ការនិយាយអំពី រឿងនេះផងដែរនៅក្នុងការឆ្លងកាត់ គឺមិនត្រឹមតែចាស់បុរាណណាស់ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងត្រូវបានប្រើប្រាស់ក្នុងចំណោមសារីរាងកាយដែរ ។ នេះយើងអាចសន្និដ្ឋាន បានពីពាក្យរបស់ប៉ុលថា ៖ “ខ្ញុំនឹងច្រៀងដោយវិញ្ញាណ ហើយនឹងច្រៀងដោយ ប្រាជ្ញាដែរ” [១កូរិនថូស 14:15] ។ ដូច្នេះ ប៉ុលនិយាយទៅកាន់ពួកជំនុំកូឡុស ថា ៖ “ចូរឱ្យព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្រីស្ទ បានសណ្ឋិតនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នាជាបរិបូរ ដោយប្រាជ្ញាគ្រប់យ៉ាង ទាំងបង្រៀន ហើយទូន្មានគ្នា ដោយនូវទំនុកដំកើង ទំនុកបរិសុទ្ធ និងចម្រើនខាងវិញ្ញាណ ទាំងច្រៀងក្នុងចិត្តថ្វាយព្រះ ដោយព្រះ គុណ” [កូឡុស 3:16] ។ ដ្បិតនៅក្នុងអត្ថបទទីមួយ គាត់បង្រៀនថា យើង ត្រូវតែច្រៀងដោយសំឡេង និងចិត្ត ។ នៅលើកទីពីរ គាត់សរសើរបទចម្រៀង ខាងវិញ្ញាណ ដែលអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះអាចពង្រឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ។

ប៉ុន្តែ Augustine ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាការអនុវត្តនេះមិនមែនជាសកលទេ នៅពេល ដែលគាត់និយាយថា ព្រះវិហារ Milan ដំបូងចាប់ផ្តើមច្រៀងតែក្រោម Ambrose ប៉ុណ្ណោះ ៖ ឱកាសនោះគឺនៅពេលដែល Justina ដែលជាម្តាយរបស់ Valentinian កំពុងតែផ្ទុះឡើងប្រឆាំងនឹងជំនឿគ្រិស្ដានអូស្សូដក់ មនុស្សកាន់តែ ស្ថិតស្ថេរនៅក្នុងការប្រុងប្រយ័ត្នជាងធម្មតា ។ បន្ទាប់មកក្រុមជំនុំលោកខាងលិច ដែលនៅសេសសល់បានដើរតាម Milan ។ មួយរយៈមុនគាត់បាននិយាយថា ទំនៀមទម្លាប់នេះមកពីព្រះវិហារខាងកើត ។ គាត់ក៏ចង្អុលបង្ហាញនៅក្នុង សៀវភៅទី 2 នៃ Tetratations របស់គាត់ថាការអនុវត្តត្រូវបានបង្កើតឡើង នៅអាហ្វ្រិកក្នុងសម័យរបស់គាត់ ។ គាត់និយាយថា “Hilary ម្នាក់” គាត់ និយាយថា “អតីត Tribune បានវាយប្រហារដោយការស្តីបន្ទោសគ្រប់ទីកន្លែង

ដែលគាត់អាចធ្វើបាន ទំនៀមទម្លាប់បន្ទាប់មកទើបតែចាប់ផ្តើមនៅ Carthage នៃការច្រៀងចំរៀងពីសៀវភៅទំនុកតម្កើងបាននៅអាសនៈមុនដង្វាយឬ នៅពេលដែលអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ជូនត្រូវបានចែកចាយដល់ប្រជាជន ។ តាមសំណើរបស់បងប្អូនខ្ញុំ ខ្ញុំបានឆ្លើយតបទៅគាត់” ។

ហើយប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើការច្រៀងត្រូវបានរំជួលចិត្តទៅនឹងទំនាញផែនដីនោះ ដែលសមស្របនឹងព្រះនេត្រនៃព្រះ និងទេវតា នោះវាទាំងពីរផ្តល់សេចក្តីថ្លៃថ្នូរ និងព្រះគុណដល់សកម្មភាពដ៏ពិសិដ្ឋ ហើយមានតម្លៃបំផុតក្នុងការជួយដូងចិត្តរបស់យើងឱ្យមានភាពខ្លះខ្លះ និងខ្លះខ្លះក្នុងការអធិស្ឋាន ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្នយ៉ាងខ្លាំងថា ត្រចៀករបស់យើងមិនយកចិត្តទុកដាក់នឹងបទភ្លេងជាងចិត្តយើងចំពោះអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណនៃពាក្យនោះឡើយ ។

Augustine ក៏សារភាពនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថាគាត់មានការរំខានយ៉ាងខ្លាំងដោយគ្រោះថ្នាក់នេះដែលជូនកាលគាត់ចង់ឃើញទម្លាប់ដែលបានសង្កេតដោយ Athanasius ដែលបានបញ្ជាឱ្យអ្នកអានប្រើសំលេងតិចតួចដែលគាត់ស្តាប់ទៅដូចជាអ្នកនិយាយជាងអ្នកចំរៀង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់នឹកឃើញឥឡូវនេះការច្រៀងមានប្រយោជន៍ច្រើន បាននាំគាត់មក គាត់ទំនោរទៅម្ខាងទៀត ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលការសម្របសម្រួលនេះត្រូវបានរក្សាទុក វាគឺជាការអនុវត្តដ៏បរិសុទ្ធ និងជាទីគោរពបំផុត ។ ម៉្យាងវិញទៀត បទចម្រៀងដែលនិពន្ធឡើងសម្រាប់តែភាពផ្អែមល្ហែម និងជាទីគាប់ចិត្តរបស់ព្រះ គឺជាការសរសើរដល់ក្រុមជំនុំដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ មិនអាចធ្វើឱ្យព្រះមិនពេញចិត្តក្នុងកម្រិតខ្ពស់បំផុតនោះទេ ។

33. ការអធិស្ឋានគួរតែនៅក្នុងភាសារបស់ប្រជាជន

ពីនេះវាក៏បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ការអធិស្ឋានជាសាធារណៈមិនត្រូវស្ថិតក្នុងភាសាក្រិចក្នុងចំណោមជនជាតិដែលនិយាយឡាទីន ឬជាភាសាឡាតាំងក្នុងចំណោមជនជាតិនិយាយភាសាបារាំង ឬភាសាអង់គ្លេស ដូចដែលធ្លាប់មានទំនៀមទម្លាប់ពីមុនមក ប៉ុន្តែនៅក្នុងភាសារបស់ប្រជាជន ដែលជាទូទៅអាចយល់បានដោយអង្គប្រជុំទាំងមូល ។ សម្រាប់ការនេះគួរតែត្រូវបានធ្វើឡើងសម្រាប់ការស្តង់ឡើងនៃក្រុមជំនុំទាំងមូល ដែលមិនទទួលបានផលប្រយោជន៍អ្វីពីសំឡេងដែលមិនអាចយល់បានឡើយ ។ អ្នកដែលមិនគិតអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ឬសេចក្តីសប្បុរស យ៉ាងហោចណាស់ត្រូវបានជំរុញបន្តិចដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់ប៉ូលដែលពាក្យសម្តីរបស់គាត់គឺច្បាស់ឥតខ្ចោះ ។ “ប្រសិនបើអ្នកប្រទានពរដោយវិញ្ញាណ” គាត់និយាយថា “តើធ្វើយ៉ាងម្តេចឱ្យអ្នកដែលនៅកន្លែងនោះដែលមិនដឹងនឹងឆ្លើយតបនឹងការប្រទានពររបស់យើងជាមួយនឹងពាក្យ “អាម៉ែន” បានទៅ កាលដែលគាត់មិនដឹងថាអ្នកកំពុងនិយាយអ្វីផងនោះ? សម្រាប់អ្នកពិតជាបានអរព្រះគុណមែន តែអ្នកផ្សេងទៀតមិនបានស្តង់ឡើងទេ ។” [១កូរិនថូស 14:16-17] ។ តើអ្នកណាអាចភ្ញាក់ផ្អើលបានគ្រប់គ្រាន់ នឹងអំណាចដែលមិនចេះរឹងស្ងួតរបស់ papists ដែលបន្ទាប់ពីសាវ័កបានប្រកាសដោយបើកចំហថាវាមិនភ័យខ្លាចក្នុងការធ្វើឱ្យពាក្យអធិស្ឋានរបស់ពួកគេបន្តឡើងវិញជាភាសាបរទេសដែលពួកគេខ្លួនឯងជាញឹកញាប់មិនយល់មួយព្យាង្គ ហើយមិនចង់ឱ្យអ្នកដទៃយល់នោះ?

ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងប៉ូលបានប្រាប់ការដែលត្រូវធ្វើដូច្នេះ ។ “តើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វីទៅ?” គាត់បាននិយាយ ។ “ខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានដោយវិញ្ញាណ ខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានដោយគំនិត

ផងដែរ ។ ខ្ញុំនឹងច្រៀងដោយវិញ្ញាណហើយច្រៀងដោយគំនិតផងដែរ” [១កូរិនថូស 4:15] ។ ដោយពាក្យថា “វិញ្ញាណ” គាត់មានន័យថាជាអំណោយទានតែមួយនៃអណ្តាត ដែលអ្នកខ្លះដែលត្រូវបានផ្តល់មកនោះត្រូវបានប្រើមិនត្រឹមត្រូវកាលដែលពួកគេបានកាត់វាចោលពីគំនិតដែលនោះជាការយល់ដឹង ។ ទោះជាយ៉ាងណា យើងត្រូវមានអារម្មណ៍ដោយគ្មានសំណួរអ្វីទាំងអស់ថា មិនថានៅក្នុងការអធិស្ឋានជាសាធារណៈឬជាបុគ្គលទេ ការនិយាយភាសាដ៏ទៃដែលគ្មានគំនិតនឹងមិនគាប់ព្រះទ័យព្រះយ៉ាងខ្លាំង ។ ក្រៅពីនោះ គំនិតត្រូវតែត្រូវបានបញ្ចុះដោយខ្លួនក្រអូបនៃគំនិតដែលលើសលប់ជាងការដែលអណ្តាតអាចនឹងបង្ហាញតាមរយៈការនិយាយចេញមកផង ។

ជាចុងក្រោយ យើងគួរតែប្រកាន់ខ្ជាប់ថាការនិយាយភាសាដ៏ទៃមិនចាំបាច់សម្រាប់ការអធិស្ឋានជាឯកជនផង លើកលែងតែកាលដែលមិនថាអារម្មណ៍ខាងក្នុងមានអំណាចមិនគ្រប់គ្រាន់នឹងដាស់ខ្លួនវាឡើង ឬកាលដែលវាត្រូវបានដាស់យ៉ាងក្តៅគគុកថាវានាំឱ្យមានសកម្មភាពនៃអណ្តាតចេញមក ។ ដ្បិតទោះបីជាការអធិស្ឋានដ៏ល្អបំផុតក៏ដោយជូនកាលមិនអាចនឹងនិយាយចេញបានផង ជាញឹកញាប់វាកើតឡើងនៅក្នុងការអនុវត្តនោះ នៅពេលដែលអារម្មណ៍របស់គំនិតត្រូវបានដាស់ឡើង នោះការនិយាយភាសាដ៏ទៃបានលេចចេញមកដោយមិនអាចសម្គាល់បានទៅជាសម្តី ហើយសមាជិកផ្សេងទៀតចេញជាការយំការ ។ ចេញពីការដាស់យ៉ាងច្បាស់នេះគឺការនិយាយអ្វីៗមិនច្បាស់របស់នាងហាណា [១សាំយ៉ូអែល 1:13] ការដែលស្រដៀងទៅនឹងអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធបានទទួលបទពិសោធន៍ជាបន្តបន្ទាប់នៅពេលដែលពួកគេលេចចេញមកជាបំណែកនៃការអត្តាធិប្បាយ ។

ចំណែកកាលវិការខាងរូបកាយដែលអាចសង្កេតឃើញជាទូទៅនោះនៅក្នុងការ
អធិស្ឋាន ដូចជាការលត់ជង្គង់និងការមិនគ្របក្បាល នោះការទាំងនោះជាការ
អនុវត្តដែលយើងព្យាយាមខិតទៅជិតការគោរពថ្វាយបង្គំដែលអស្ចារ្យយ៉ាងនេះ
ដល់ព្រះ ។

(ការអធិស្ឋានព្រះអម្ចាស់ ៖ ការបកស្រាយនៃការទូលអង្វរចំនួនបីដំបូង 34-42)

34. ការអធិស្ឋានព្រះអម្ចាស់ជាជំនួយចាំបាច់សម្រាប់យើង

ពេលនេះយើងត្រូវទៀនមិនត្រឹមតែរបៀបច្បាស់លាស់មួយនៃការអធិស្ឋានប៉ុណ្ណោះ
ទេ តែក៏រៀនពីទម្រង់របស់វាផងដែរ ៖ និយាយទៅថាជាអ្វីដែលព្រះវរបិតានៃ
ស្ថានសួគ៌បានបង្រៀនយើងតាមរយៈព្រះរាជបុត្រាជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ [ម៉ា
ថាយ 6:9; លូកា 11:2] ដែលក្នុងនោះយើងទទួលស្គាល់នូវសេចក្តីសប្បុរសនិង
សេចក្តីមេត្តាដែលគ្មានដែនកំណត់របស់ទ្រង់ ។ ដ្បិតទ្រង់បានព្រមាននិងជម្រុញ
យើងឱ្យស្វែងរកទ្រង់នៅក្នុងគ្រប់សេចក្តីត្រូវការរបស់យើង ប្រៀបដូចជាកូនក្មេង
ចង់ជ្រកកោននៅក្នុងការការពាររបស់ឪពុកម្តាយនៅពេលណាដែលពួកគេមាន
បញ្ហាដោយការព្រួយបារម្ភណាមួយ ។ លើសពីនេះ ដោយសារទ្រង់ឃើញថា
យើងមិនបានយល់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ថា តើភាពក្រីក្ររបស់យើងមានកម្រិតណា
អ្វីជាការត្រឹមត្រូវក្នុងការស្នើសុំ និងអ្វីដែលជាផលចំណេញសម្រាប់យើង ទ្រង់ក៏
បានផ្តល់មកសម្រាប់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើងផងដែរ ។ ហើយអ្វីដែលខ្វះខាតទៅ
តាមសមត្ថភាពរបស់យើង ទ្រង់បានផ្គត់ផ្គង់ និងធ្វើឱ្យគ្រប់គ្រាន់ពីរបស់ទ្រង់ផ្ទា
ល់ ។ ដ្បិតទ្រង់បានកំណត់ទម្រង់មួយសម្រាប់យើង ដែលទ្រង់បានដាក់ចេញ
ដូចក្នុងតារាងដែលទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យយើងស្វែងរកទ្រង់ អ្វីទាំងអស់ដែលមាន

ប្រយោជន៍ដល់យើង គ្រប់ទាំងអ្វីដែលយើងត្រូវការ ។ ចេញពីសេចក្តីសប្បុរស
 របស់ទ្រង់នេះ យើងទទួលបានផលផ្នែកនៃការល្អឯមាតិកា ដែលយើងដឹងថា
 យើងកំពុងស្នើសុំគ្មានអ្វីមិនសមហេតុផល គ្មានអ្វីដែលចម្លែក ឬមិនសមហេតុ
 ផលទេ - និយាយឱ្យខ្លី គ្មានអ្វីដែលមិនអាចទទួលយកបានចំពោះទ្រង់ទេ -
 ចាប់តាំងពីយើងកំពុងសូមតាមតែពាក្យរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ លោក ឆ្លាត ដោយ
 មើលឃើញពីភាពប៉ិនប្រសប់របស់មនុស្សក្នុងការទូលសូមទៅកាន់ព្រះ ដែល
 ប្រសិនបើត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យ ជាញឹកញយមិនមានប្រយោជន៍សម្រាប់ពួកគេ
 គាត់ប្រកាសថា នេះយកពីកវីបុរាណ ដើម្បីជាការអធិស្ឋានដ៏ល្អបំផុត ៖ “ស្តេច
 Jupiter សូមប្រទានរបស់ល្អបំផុតមកលើយើង មិនថាយើងប្រាថ្នាចង់បានឬមិន
 ចង់នោះទេ តែត្រូវបង្គាប់ឱ្យអំពើអាក្រក់នៅឆ្ងាយពីយើង ទោះបីយើងសុំវា
 ដោយ” ។ ហើយជាការពិតណាស់ ពួកសាសន៍ដទៃមានប្រាជ្ញាក្នុងការវិនិច្ឆ័យថា
 តើវាមានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងណាក្នុងការស្វែងរកពីព្រះអម្ចាស់តាមការលោភលន់
 របស់យើងកំណត់ ។ នៅពេលដំណាលគ្នានោះ ទ្រង់បានលាតត្រដាងពីភាពមិន
 សប្បាយចិត្តរបស់យើង ដោយថាយើងមិនអាចសូម្បីតែបើកមាត់របស់យើងនៅ
 ចំពោះព្រះដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់ លុះត្រាតែព្រះវិញ្ញាណណែនាំយើងតាមគំរូត្រឹម
 ត្រូវសម្រាប់ការអធិស្ឋាន ។ [រ៉ូម 8:26] ។ អភ័យឯកសិទ្ធិនេះសមនឹងបានឱ្យ
 តម្លៃខ្ពស់នៅក្នុងចំណោមយើង កាលដែលព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះទ្រង់ផ្គត់
 ផ្គង់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅលើបបូរមាត់របស់យើងដែលរំដោះគំនិតយើងពីការរេ
 រាស្តាក់ស្ទើរ ។

35. ការបែងចែកនិងខ្លឹមសារសំខាន់

ទម្រង់បែបបទ ឬក្បួននៃការអធិស្ឋាននេះមានការទូលអង្វរចំនួន៦ ។ មូលហេតុដែលខ្ញុំមិនយល់ស្របជាមួយអ្នកដែលបែងចែកចំណងជើងប្រាំពីរ គឺថាដោយការបញ្ចូល "ប៉ុន្តែ" អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អហាក់ដូចជាចង់បញ្ចូលសមាជិកទាំងពីរនោះជាមួយគ្នា ។ វាដូចជាគាត់បានមានប្រសាសន៍ថា ៖ "កុំអនុញ្ញាតឱ្យយើងរងការសង្កត់សង្កិនដោយការល្អឡើយ តែត្រូវជួយសេចក្តីទន់ខ្សោយរបស់យើងវិញ ហើយរំដោះយើងពីការធ្លាក់ចុះ" ។ អ្នកនិពន្ធបុរាណនៃពួកជំនុំក៏យល់ស្របជាមួយយើងដែរ ដូច្នេះអ្វីដែលត្រូវបានបន្ថែមនៅក្នុងលំដាប់ទីប្រាំពីរនៅក្នុងម៉ាថាយ គួរតែសំដៅទៅលើការទូលអង្វរទីប្រាំមួយ ។

ប៉ុន្តែទោះបីជាការអធិស្ឋានទាំងមូលគឺមានដូច្នេះរហូតក៏ដោយ ក៏សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានផ្តល់កន្លែងសំខាន់ នៅតែការទូលអង្វរបីដំបូងត្រូវបានប្រគល់ជាពិសេសសម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ហើយការនេះតែមួយគត់ដែលយើងគួររកមើលនៅក្នុងពួកគេដោយមិនគិតពីអ្វីដែលហៅថា អត្ថប្រយោជន៍របស់យើងផ្ទាល់ ។ បីផ្សេងទៀតពាក់ព័ន្ធនឹងការខ្វល់ខ្វាយពីខ្លួនយើង ហើយជាពិសេសត្រូវចាត់ចែងនូវរបស់ដែលគួរសុំសម្រាប់ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលយើងសុំឱ្យព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបរិសុទ្ធ ពីព្រោះព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងល្អឡើយយើងថាតើយើងស្រឡាញ់ និងថ្វាយបង្គំទ្រង់ដោយសេរី ឬដើម្បីសង្ឃឹមទទួលបានរង្វាន់នោះ យើងមិនត្រូវគិតដល់ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវដាក់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គនៅចំពោះមុខខ្លួនយើង ដោយសម្លឹងមើលដោយភ្នែកលើបំណងលើរឿងមួយនេះ ។ ហើយនៅក្នុងការទូលអង្វរដែលនៅសល់នៃការតម្រៀបនេះ វាត្រូវបានជួបដើម្បីទទួលរងផលប៉ះពាល់ដោយរបៀបយ៉ាងជាក់លាក់ដូចគ្នា ។

ហើយជាការពិតណាស់ នេះផ្តល់ផលប្រយោជន៍យ៉ាងច្រើនដល់យើង ពីព្រោះនៅពេលដែលព្រះនាមទ្រង់បានដំកើងឡើង ដូចដែលយើងសុំ នោះភាពបរិសុទ្ធរបស់យើងក៏កើតឡើងដែរ ។ ប៉ុន្តែភ្នែករបស់យើងគួរតែបិទ ហើយក្នុងន័យងងឹត ងងុលចំពោះផលប្រយោជន៍ប្រភេទនេះ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេគិតដល់វាទាល់តែសោះ ហើយដូច្នេះប្រសិនបើក្តីសង្ឃឹមនៃប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ ។ យើងនៅតែមិនគួរឈប់ប្រាថ្នា និងអង្វរចំពោះភាពបរិសុទ្ធនេះ និងរបស់ផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងសិរីល្អរបស់ព្រះឡើយ ។ នៅក្នុងគំរូរបស់លោកម៉ូសេ និងប៉ូល យើងឃើញថាវាមិនគួរឱ្យសោកស្តាយឡើយសម្រាប់ពួកគេក្នុងការបង្វែរគំនិត និងភ្នែករបស់ពួកគេចេញពីខ្លួនពួកគេ ហើយចង់បានការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេដោយភាពខ្ពះខ្ពង់ និងក្តៅក្រហាយ ដើម្បីថា ទោះបីជាពួកគេបាត់បង់ក៏ដោយ ក៏សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ និងរាជាណាចក្របានកើនឡើងវិញ ។ [និក្ខមនំ 32:32; រ៉ូម 9:3] ។ ម្យ៉ាងទៀត ពេលដែលយើងសូមឱ្យទ្រង់ប្រទានអាហារប្រចាំថ្ងៃ បើទោះជាយើងចង់បានអ្វីដែលជាផលប្រយោជន៍របស់យើងក៏ដោយ ក៏នៅត្រង់នេះយើងគួរតែស្វែងរកជាពិសេសនូវសិរីល្អរបស់ព្រះ ថានឹងមិនឱ្យស្ទុះរាទេ លុះត្រាតែវាត្រឡប់មកនូវសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់វិញ ។ ឥឡូវនេះចូរយើងងាកទៅរកការបកស្រាយនៃការអធិស្ឋានវិញ ។

(“ឱព្រះវរបិតាដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌អើយ”)

36. “ឱព្រះវរបិតា”

ទីមួយ នៅកម្រិតដំបូង យើងជួបនឹងអ្វីដែលខ្ញុំបានលើកឡើងពីមុនថា ៖ យើងគួរតែថ្វាយការអធិស្ឋានទាំងអស់ដល់ព្រះក្នុងនាមព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ព្រោះវាមិន

អាចយល់ស្របនឹងទ្រង់ក្នុងនាមណាមួយផ្សេងទៀតទេ ។ ដោយសារការហៅព្រះថា “ព្រះវរបិតា” យើងដាក់ព្រះនាម “ព្រះគ្រីស្ទ” មក ។ តើមានទំនុកចិត្តអ្វីដែលអ្នកណាម្នាក់នឹងហៅព្រះថាជា “ព្រះវរបិតា” នោះ? តើនរណានឹងចេញទៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់បែបនេះ ដែលទាមទារខ្លួនគាត់នូវកិត្តិយសនៃបុត្រនៃព្រះ លុះត្រាតែយើងត្រូវរាប់កូននៃព្រះគុណក្នុងព្រះគ្រីស្ទ? ខណៈពេលដែលទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្រាពិត ទ្រង់បានប្រទានដល់យើងជាបងប្អូន ដើម្បីឱ្យអ្វីៗដែលទ្រង់មានដោយធម្មជាតិអាចក្លាយជារបស់យើងដោយអត្ថប្រយោជន៍នៃការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹម ប្រសិនបើយើងទទួលយកព្រះពរដ៏អស្ចារ្យនេះដោយសេចក្តីជំនឿដ៏ប្រាកដ ។ ដូច្នេះ យ៉ូហានមានប្រសាសន៍ថា អំណាចត្រូវបានប្រទានដល់អស់អ្នកដែលជឿលើព្រះនាមនៃព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ ឱ្យពួកគេបានក្លាយជាកូនរបស់ព្រះផងដែរ [យ៉ូហាន 1:12] ។

ហេតុនេះហើយបានជាព្រះទាំងហៅព្រះអង្គទ្រង់ថាជាបិតារបស់យើង ហើយចង់ឱ្យយើងនិយាយទៅកាន់ទ្រង់ដូចនោះផង ។ ដោយភាពផ្អែមល្អៃនៃព្រះនាមនេះ ទ្រង់បានរំដោះយើងពីការមិនទុកចិត្តទាំងអស់ ពីព្រោះគ្មានអារម្មណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លាំងជាងអាចត្រូវបានរកឃើញនៅកន្លែងផ្សេងក្រៅពីព្រះវរបិតាឡើយ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់មិនអាចបញ្ជាក់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏គ្មានព្រំដែនរបស់ទ្រង់ចំពោះយើងដោយមានភស្តុតាងជាក់ស្តែងជាការពិតដែលថាយើងត្រូវបានគេហៅថា “កូនៗរបស់ព្រះ” ។ [១យ៉ូហាន 3:1] ។ ប៉ុន្តែដូចដែលទ្រង់លើសពីមនុស្សទាំងអស់ខាងសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីមេត្តាករុណា នោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ក៏អស្ចារ្យជាង និងល្អលើសពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុកម្តាយយើងទាំងអស់ដែរ ។ ដូច្នេះ ទោះជាឪពុកនៅផែនដីទាំងអស់នឹងដកខ្លួនចេញពីអារម្មណ៍

របស់ភាពជាឪពុក ហើយបោះបង់ចោលកូនក៏ដោយ ក៏ទ្រង់នឹងមិនធ្វើឱ្យយើង
 បរាជ័យឡើយ [ទំនុកដំកើង 27:10; អេសាយ 63:16] ពីព្រោះទ្រង់មិនអាច
 បដិសេធអង្គុលទ្រង់បានទេ ។ [២ធីម៉ូថេ 2:13] ។ ដ្បិតយើងមានសេចក្តីសន្យា
 របស់ទ្រង់ថា ៖ "ចុះបើអ្នករាល់គ្នាដែលអាក្រក់ អ្នកចេះឱ្យរបស់ល្អដល់កូនខ្លួន
 ដូច្នេះ នោះចំណងបើព្រះវរបិតានៃអ្នក ដែលទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់នឹង
 ប្រទានរបស់ល្អ មកអស់អ្នកដែលសូម តើជាងអម្បាលម៉ានទៅទៀត" [ម៉ាថាយ
 7:11]? ស្រដៀងគ្នានេះនៅក្នុងហាហថា ៖ "ចុះតើស្ត្រីនឹងភ្លេចកូនដែលកំពុង
 បៅដោះ ឥតមានអាណិតដល់កូនដែលចេញពីផ្ទៃខ្លួនមកបានដែរឬ អើ គេនឹង
 ភ្លេចបាន ប៉ុន្តែអញមិនដែលភ្លេចឯងឡើយ" [អេសាយ 49:15] ។ ប៉ុន្តែកូន
 ប្រុសម្នាក់មិនអាចប្រគល់ខ្លួនគាត់ទៅឱ្យការរក្សាសុវត្ថិភាពរបស់មនុស្សចម្លែក
 និងជនបរទេសដោយមិនត្អូញត្អែរពីភាពឈោរឈៅរបស់ឪពុកគាត់ក្នុងពេលតែមួយ
 ឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ បើយើងជាកូនទ្រង់ យើងមិនអាចស្វែងរកជំនួយពីទ្រង់ពី
 កន្លែងណាផ្សេងបានឡើយ ដោយមិនបន្ទោសទ្រង់ពីភាពក្រីក្រ ឬចង់បាន
 មធ្យោបាយ ឬភាពឈោរឈៅ និងតឹងរ៉ឹងហួសហេតុនោះទេ ។

37. "ឪពុកវរបិតា" ៖ ជាទម្រង់មួយនៃការហៅដែលលើកទឹកចិត្តយើង

ហើយកុំឱ្យយើងធ្វើពុតថាយើងជាមនុស្សខ្មាស់អៀនដោយសារមានមនសិការនៃ
 អំពើបាប ពីព្រោះអំពើបាបជារឿងរាល់ថ្ងៃធ្វើឱ្យព្រះវរបិតារបស់យើង ទោះជា
 ទ្រង់ចិត្តល្អ និងស្អាតបូក មិនពេញចិត្តនឹងយើងក៏ដោយ ។ ប្រសិនបើក្នុង
 ចំណោមមនុស្ស កូនប្រុសម្នាក់មិនអាចមានអ្នកតស៊ូមតិប្រសើរជាងដើម្បីប្តឹងផ្តល់
 រឿងរបស់គេនៅចំពោះមុខឪពុករបស់គាត់ទេ មិនអាចមានអ្នកកណ្តាលល្អជាង
 ក្នុងការផ្សះផ្សា និងទទួលបានមកវិញនូវការពេញចិត្តរបស់គាត់ដែលបាត់បង់

នោះ ជាងកាលដែលប្រសិនបើគាត់ផ្ទាល់ជាអ្នកទូលអង្គរករ និងបន្ទាបខ្លួនដែល
ទទួលស្គាល់កំហុសរបស់គាត់ អង្គរដល់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ឪពុកគាត់ ។
ត្បិតដូច្នេះ ចិត្តរបស់ឪពុកគាត់មិនអាចធ្វើពុតជាប្តូរដោយការអង្វររបបនេះបាន
ទេ - តើទ្រង់នឹងធ្វើអ្វីដែលទ្រង់ជាបិតានៃសេចក្តីមេត្តាករុណា និងជាព្រះនៃ
ការសម្រាលទុក្ខទាំងអស់នោះ ។ [២កូរិនថូស 1:3]? តើទ្រង់នឹងមិនព្រមស្តាប់
ទឹកភ្នែក និងការថ្ងូញថ្ងូររបស់កូនៗដែលអង្គររកព្រះអង្គទ្រង់ទេ កាលដែលទ្រង់
ហៅយើង និងដាស់តឿនយើងជាពិសេសចំពោះរឿងនេះ ជាងការទូលអង្គរពី
អ្នកដទៃ ចំពោះការជួយរបស់ពួកគេដោយភាពរីករាយ មិនមែនដោយគ្មាន
សញ្ញានៃភាពអស់សង្ឃឹមនោះទេ កាលដែលពួកគេមិនមានការទុកចិត្តចំពោះ
សេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះបិតារបស់ពួកគេឬ? ទ្រង់ក៏
ពណ៌នានិងបង្ហាញដល់យើងក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូច [លូកា 15:11-32] ភាព
បរិបូរណ៍នៃសេចក្តីអាណិតអាសូររបស់ព្រះវរបិតានេះ ៖ កូនប្រុសម្នាក់បានទាស
ខ្លួនចេញពីឪពុករបស់ខ្លួន ហើយបានបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនខ្ទេច [ខ 13]
ហើយគ្រប់យ៉ាងបានទាស់នឹងគេ [ខ 18] តែឪពុកអោបក្រសោបគាត់ដោយ
លាតសន្ធឹងដៃ ហើយមិនរងចាំទាល់តែគាត់សូមការអត់ទោសទេតែបានចាប់ផ្តើម
មុនគាត់វិញ បានស្គាល់គាត់តាំងពីចម្ងាយ ហើយចង់រត់ទៅជួបគាត់ផង [ខ
20] លួងលោមគាត់ ទទួលយកគាត់ទៅក្នុងសេចក្តីមេត្តា [ខ 22-24] ។
សម្រាប់ការលើកឧទាហរណ៍នៃសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏អស្ចារ្យនេះឱ្យឃើញនៅក្នុង
មនុស្ស ទ្រង់ចង់បង្រៀនយើងថាយើងគួររំពឹងទុកពីទ្រង់ជាច្រើនប៉ុណ្ណា ។ ព្រោះ
ទ្រង់មិនត្រឹមតែជាឪពុកប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជាឪពុកដ៏ល្អ និងសប្បុរសបំផុតផង
បើបានផ្តល់មកយើងនោះយើងនឹងសូមលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់

ទោះបីជាយើងមិនកត់ត្រា បះបោរ និងជាកូនក្បាលរឹងក៏ដោយ ។ ហើយដើម្បី ពង្រឹងការធានារបស់យើងថាទ្រង់ជាឪពុកប្រភេទនេះសម្រាប់យើង ប្រសិនបើ យើងជាគ្រីស្ទាន ទ្រង់សុខចិត្តឱ្យយើងហៅទ្រង់មិនត្រឹមតែថា “បិតា” ប៉ុណ្ណោះ ទេ ប៉ុន្តែដោយច្បាស់លាស់ថា “ព្រះវរបិតារបស់យើង” ផង ។ វាប្រៀបដូចជា ប្រសិនបើយើងបាននិយាយទៅកាន់ទ្រង់ថា ៖ “ឪពុកវរបិតាដែលលះបង់យ៉ាង បរិបូណ៌ចំពោះកូនរបស់ទ្រង់ហើយដោយការត្រៀមខ្លួនជាស្រេចក្នុងការអត់ទោស ពួកយើងសូមអំពាវនាវដល់ទ្រង់ ដោយទ្រង់បានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចក្នុងការអត់ ទោសឱ្យ កូនៗរបស់ទ្រង់សូមអំពាវនាវដល់ទ្រង់ដោយត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសូមម អភ័យទោសកូនៗរបស់ទ្រង់ដែលអំពាវនាវដល់ទ្រង់ដោយត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេច ក្នុងការអត់ទោស យើងកូនរបស់ទ្រង់សូមអង្វរដល់ទ្រង់ ហើយធ្វើការអះអាង ដល់ការអធិស្ឋានរបស់យើង និងនាំឱ្យយើងដឹងថាទ្រង់ផ្តល់ដល់យើងនូវសេចក្តី ស្រលាញ់ពីឪពុកតែមួយគត់ ទោះបីជាយើងមិនសក្តិសមនឹងឪពុកបែបនេះក៏ដោយ ។”

ប៉ុន្តែ ដោយសារភាពចង្អៀតនៃដួងចិត្តរបស់យើងមិនអាចយល់បាននូវសេចក្តី សប្បុរសដ៏គ្មានដែនកំណត់របស់ព្រះ មិនត្រឹមតែជាព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ ដែលជា ការសន្យា និងការធានានៃការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមរបស់យើង ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រទានព្រះ វិញ្ញាណធ្វើជាសាក្សីដល់យើងអំពីការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមនោះ ដែលយើងអាចបន្ត ដោយសេរី និងពេញដោយសំឡេងថា “អ័បា ព្រះវរបិតា” [កាឡាទី 4:6; រ៉ូម 8:15] ។ ដូច្នេះ ពេលណាមានការស្នាក់ស្នើរណាដែលរារាំងយើង ចូរយើងចង ចាំនឹងសូមទ្រង់ឱ្យកែតម្រូវភាពភ័យខ្លាចរបស់យើង និងដាក់នៅចំពោះយើងថា ព្រះវិញ្ញាណដែលទ្រង់នឹងដឹកនាំយើងឱ្យអធិស្ឋានដោយក្លាហាន ។

**38. “ឱព្រះវរបិតាអើយ” ៖ ទម្រង់មួយនៃការហៅដែលដាក់យើងនៅក្នុង
ការប្រកបជាមួយនឹងបងប្អូន**

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនត្រូវបានណែនាំដូច្នេះថា យើងម្នាក់ៗគួរហៅ
ទ្រង់ជាព្រះបិតារបស់ខ្លួនផ្ទាល់នោះទេ ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នាគួរហៅទ្រង់ជាព្រះ
បិតារបស់យើង ។ ពីការពិតនេះ យើងត្រូវបានព្រមានថា តើអារម្មណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូនគួរតែនៅក្នុងចំណោមពួកយើងប៉ុណ្ណា ពីព្រោះដោយសារ
សិទ្ធិដូចគ្នានៃសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសិទ្ធិសេរីភាព ដែលយើងជាកូនស្មើគ្នា
របស់ឪពុកបែបនេះ ។ បើឪពុកតែមួយគឺដូចគ្នាសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ។ [ម៉ា
ថាយ 23:9] ហើយគ្រប់ការល្អទាំងអស់ដែលធ្លាក់មកជាចំណែករបស់យើងគឺ
ចេញមកពីទ្រង់ គ្មានអ្វីដែលត្រូវបំបែកចេញពីគ្នានៅក្នុងចំណោមយើង ដែល
យើងមិនបានត្រៀមដោយអំណរនិងអស់ពីចិត្តនឹងចែករំលែកជាមួយគ្នាតាមដែល
ឱកាសទាមទារ ។

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងប្រាថ្នា តាមដែលសាកសមនឹងលាតត្រដាងទៅកាន់គ្នា
និងជួយគ្នាទៅវិញទៅមក នោះគ្មានអ្វីដែលអាចផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់បងប្អូនរបស់
យើងជាងណែនាំពួកគេចំពោះការថែទាំរបស់ឪពុកដ៏ល្អបំផុតនោះទេ ។

ប្រសិនបើទ្រង់មានចិត្តសប្បុរសនិងមានមេត្តាផងនោះគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតដែលត្រូវ
បានគេចង់បាន ។ ពិតមែន យើងក៏ជំពាក់របស់នេះដល់ព្រះវរបិតាយើងដែរ ។
ដូចជាអ្នកដែលស្រឡាញ់ឪពុកក្នុងគ្រួសារយ៉ាងពិតប្រាកដ និងជ្រាលជ្រៅ ក្នុង
ពេលតែមួយ ឱបក្រសោបគ្រួសារទាំងមូលដោយក្តីស្រឡាញ់ និងសុច្ឆន្ទៈ ដូច្នេះ
ហើយ វាប្រៀបដូចជារង្វាស់មួយសម្រាប់ពួកយើងដើម្បីបង្ហាញដល់ស្រ្តីរបស់
ទ្រង់ ទៅគ្រួសាររបស់ទ្រង់ និងចុងក្រោយទៅកាន់មរតករបស់ទ្រង់ នូវភាព

ខ្លះខ្លែង និងការស្រឡាញ់ដូចគ្នា ដែលយើងមានចំពោះព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌នេះ ។ ដ្បិតទ្រង់បានលើកតម្កើងអ្នកទាំងនេះ ដើម្បីហៅពួកគេថាជាសេចក្តីពោរពេញនៃព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ [អេភេសូរ 1:23] ។ ដូច្នេះ សូមឱ្យពួកគ្រីស្ទានគោរពតាមការអធិស្ឋានរបស់គេតាមច្បាប់នេះ ដើម្បីឱ្យមិនត្រឹមតែមនុស្សដែលគេឃើញនៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះទេ ហើយក៏ទទួលស្គាល់ថាជាមនុស្សទាំងអស់ដែលរស់នៅលើផែនដីនេះ ។ ដ្បិតអ្វីដែលព្រះបានកំណត់ទាក់ទងនឹងពួកគេ គឺហួសពីការយល់ដឹងរបស់យើង លើកលែងតែថា វាមិនមានអ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះតិចជាងទេ ដែលប្រាថ្នាចង់បាន ហើយសង្ឃឹមចង់បានការល្អបំផុតសម្រាប់ពួកគេទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងគួរត្រូវបានទាក់ទាញដោយក្តីស្រឡាញ់ពិសេសចំពោះអស់អ្នក ដែលលើសពីអ្នកឯទៀត គឺពួកនៃគ្រួសារនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលសាវ័កបានលើកមកជាពិសេសចំពោះយើងក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ [កាឡាទី 6:10] ។ សរុបមក ការអធិស្ឋានទាំងអស់គួរតែមានដូចជា ការសម្លឹងមើលទៅក្រុមដែលព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានបង្កើតនៅក្នុងអាណាចក្ររបស់ទ្រង់ និងគ្រួសាររបស់ទ្រង់ ។

39. ការប្រៀបធៀបនៃការអធិស្ឋាននិងការធ្វើទាន

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះមិនបានរារាំងយើងពីការអធិស្ឋានជាពិសេសសម្រាប់ខ្លួនយើង និងសម្រាប់អ្នកដទៃនោះទេ ទោះជាយ៉ាងណា ចិត្តរបស់យើងមិនដកការយកចិត្តទុកដាក់របស់ពួកគេចេញពីក្រុមមនុស្សនេះ ឬងាកចេញពីវាទេ ប៉ុន្តែសំដៅលើអ្វីៗទាំងអស់ទៅវា ។ ត្បិតថាការអធិស្ឋានត្រូវបានកំណត់ជាលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនក៏ដោយ ចាប់តាំងពីការអធិស្ឋានត្រូវបាននាំទៅកាន់ទីបញ្ចប់នេះ ក៏មិនឈប់ធ្វើជារឿងធម្មតាដែរ ។ ទាំងអស់នេះអាចយល់បានយ៉ាងងាយ

ដោយការប្រៀបធៀប ។ មានការបង្កាប់ទូទៅរបស់ព្រះដើម្បីបន្ទុះបន្ទុយសេចក្តីត្រូវការរបស់ជនក្រីក្រទាំងអស់ ប៉ុន្តែអ្នកដែលស្តាប់បង្កាប់ដល់ទីបញ្ចប់នេះ ផ្តល់ជំនួយដល់ភាពព្រងើយកន្តើយនៃអ្នកដែលខ្លួនស្គាល់ ឬមើលឃើញថាត្រូវរងទុក្ខទោះបីជាពួកគេមើលរំលងមនុស្សជាច្រើនដែលរងទុក្ខដោយសេចក្តីត្រូវការស្រាលក៏ដោយ ព្រោះពួកគេមិនអាចដឹងទាំងអស់ ឬមិនអាចផ្តល់សម្រាប់គ្រប់ទាំងអស់បានទេ ។ តាមរបៀបនេះ អ្នកដែលមើល និងសញ្ជឹងគិតអំពីសង្គមទូទៅនៃក្រុមជំនុំនេះ រៀបចំការអធិស្ឋានពិសេសនៃប្រភេទនេះដែលមិនប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ កាលដែលនៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ ជាមួយនឹងរាស្ត្ររបស់ព្រះដោយចេញពីចិត្ត ជាពិសេសពួកគេទទួលដល់ព្រះដោយខ្លួនឯង ឬ ពីអ្នកផ្សេងទៀតដែលត្រូវការទ្រង់បានពេញចិត្តក្នុងការធ្វើឱ្យពួកគេស្គាល់យ៉ាងស្និទ្ធស្នាល ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនមែនគ្រប់ទិដ្ឋភាពនៃការអធិស្ឋាន និងការធ្វើទានគឺពិតជាដូចគ្នានោះទេ ។ សម្រាប់សេរីភាពនៃការផ្តល់ឱ្យអាចត្រូវបានអនុវត្តចំពោះតែអ្នកដែលមានភាពក្រីក្រដែលយើងអាចមើលឃើញបាន ។ ប៉ុន្តែយើងមានសេរីភាពក្នុងការជួយដោយការអធិស្ឋាន សូម្បីតែជនបរទេស និងមិនស្គាល់ទាំងស្រុងក៏ដោយ មិនថាពួកគេនៅឆ្ងាយពីយើងប៉ុណ្ណាទេ ។ នេះក៏ត្រូវបានធ្វើឡើងតាមទម្រង់ទូទៅនៃការអធិស្ឋានដែលកូនចៅរបស់ព្រះទាំងអស់ត្រូវបានរួមបញ្ចូលក្នុងចំណោមពួកគេដែរ ។ នេះអាចសំដៅទៅលើការពិតដែលថាប៉ុលជ័រឱ្យអ្នកជឿនៅជំនាន់គាត់ឱ្យលើកដៃបរិសុទ្ធនៅគ្រប់ទីកន្លែងដោយមិនមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ។ [១ធីម៉ូថេ 2:8] ។ នៅក្នុងការព្រមានពួកគេថា ការឈ្លោះ

ប្រកែកបិទទ្វារទៅកាន់ការអធិស្ឋាន គោលបំណងរបស់គាត់គឺថាពួកគេថ្វាយការ
ទូលអង្គរបស់ពួកគេស្របគ្នាតែមួយ ។

40. “ឱព្រះវរបិតារបស់យើងដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌អើយ”

ដែលទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ 6:9] ត្រូវបានបន្ថែមមក ។ ចេញពីការ
នេះ យើងមិនទាញហេតុផលភ្លាមៗថាទ្រង់ត្រូវបានចង ឃុំជាប់ និងត្រូវបានហុំ
ព័ទ្ធ ដោយព្រំដែននៃស្ថានសួគ៌ ដូចជាត្រូវបានបិទដោយរបងនោះទេ ។ ដ្បិត
សាឡូម៉ូនបានសារភាពថា ស្ថានសួគ៌នៃអស់ទាំងស្ថានសួគ៌មិនអាចនឹងផ្ទុកទ្រង់
បានផង [១ពង្សាវតារក្សត្រ 8:27] ។ ហើយទ្រង់ផ្ទាល់មានបន្ទូលតាមពួក
ហោរាថា ស្ថានសួគ៌ជាបល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់ ហើយផែនដីជាកំណល់កល់ជើងរបស់
ទ្រង់ [អេសាយ 66:1; កិច្ចការ 7:49; 17:24] ។ ដោយការនេះទ្រង់មានន័យ
យ៉ាងច្បាស់ថា ទ្រង់មិនត្រូវបានឃុំនៅតំបន់ណាមួយទេ តែទ្រង់ត្រូវបានលាត
ត្រដាងតាមរយៈការទាំងអស់វិញ ។ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់យើងអាក្រក់ខ្លាំងណាស់ មិន
អាចយល់ពីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គដែលមិនអាចថ្លែងបានឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ
វាត្រូវបានផ្តល់សញ្ញាដល់យើងដោយ “ស្ថានសួគ៌” ត្បិតយើងមិនអាចមើល
ឃើញអ្វីដែលអស្ចារ្យ ឬមហិទ្ធិឬទ្ធិអស្ចារ្យជាងនេះទេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ កន្លែង
ណាដែលអារម្មណ៍របស់យើងយល់បាននូវអ្វីដែលគេតែងតែភ្ជាប់វាទៅកន្លែងនោះ
ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ដាក់នៅហួសពីគ្រប់កន្លែងទាំងអស់ ដូច្នេះហើយនៅពេលដែល
យើងស្វែងរកទ្រង់ យើងត្រូវឡើងហួសពីការយល់ឃើញទាំងអស់ខាងរូបកាយ
និងព្រលឹងផង ។ ទីពីរ តាមរយៈការបង្ហាញមកនេះថា គាត់ត្រូវបានលើកឡើង
ខ្ពស់លើសពីឱកាសនៃអំពើពុករលួយ ឬការផ្លាស់ប្តូរទាំងអស់ ។ ទីបំផុត វា
បង្ហាញថាទ្រង់ឱបក្រសោបកាន់យកសកលលោកទាំងមូល ហើយគ្រប់គ្រងវា

ដោយចេតនារបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ វាដូចជាអ្វីដែលទ្រង់ត្រូវបានគេនិយាយថា មានភាពអស្ចារ្យ ឬភាពខ្ពង់ខ្ពស់គ្មានព្រំដែន ធាតុមិនអាចយល់បាន ចេតនាដែល គ្មានព្រំដែន និងនៃភាពអមតៈដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ប៉ុន្តែខណៈពេលដែល យើងឮពីការនេះ គំនិតរបស់យើងត្រូវតែលើកឡើងឱ្យខ្ពស់នៅពេលដែលព្រះជា ម្ចាស់មានបន្ទូលអំពី ក្រែងលោយើងសុបិនអំពីអ្វីទាំងអស់នៅលើផែនដី ឬរូបរាង កាយអំពីទ្រង់ ក្រែងយើងវាស់ទ្រង់ដោយកម្រិតតូចរបស់យើង ឬប្តូរបំណងរបស់ ទ្រង់ទៅតាមអារម្មណ៍របស់យើង ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ទំនុកចិត្តរបស់ យើងលើទ្រង់ត្រូវតែត្រូវបានជំរុញឡើង ចាប់តាំងពីយើងយល់ថាស្ថានសួគ៌ និង ផែនដីត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការកំណត់មក និងអំណាចរបស់ទ្រង់ ។

សរុបមក៖ ក្រោមព្រះនាម "ព្រះវរបិតា" ត្រូវបានកំណត់នៅចំពោះមុខយើង ថា ព្រះដែលបានបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់យើងក្នុងរូបភាពរបស់ទ្រង់ ដែលយើងត្រូវ អំពាវនាវដល់ទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿដ៏ប្រាកដ ។ ហើយមិនត្រឹមតែនាមដែល ស្និទ្ធស្នាលថា "ព្រះវរបិតា" ធ្វើឱ្យមានការជឿទុកចិត្តប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏មាន ប្រសិទ្ធភាពផងដែរក្នុងការរក្សាគំនិតរបស់យើងមិនឱ្យរង្វេងទៅរកព្រះដែលគួរឱ្យ សង្ស័យនិងក្លែងក្លាយដោយអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេក្រោកឡើងពីព្រះរាជបុត្រាតែមួយ គត់ទៅកាន់ព្រះវរបិតានៃទេវតាទាំងអស់និងនៃក្រុមជំនុំផង ។ ទីពីរ ដោយសារ បណ្តឹងរបស់ទ្រង់ត្រូវបានតាំងនៅស្ថានសួគ៌ ពីការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់លើសកល លោក យើងត្រូវបានរំលឹកដោយបង្ខំថា យើងមិនមករកទ្រង់ដោយឥត ប្រយោជន៍ឡើយ ត្បិតទ្រង់ស្ម័គ្រនឹងមកជួបយើងជាមួយនឹងជំនួយដែលទាន់ពេ ល ។ "តែបើឥតមានសេចក្តីជំនឿទេ នោះមិនអាចនឹងគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យព្រះ បានឡើយ ដ្បិតអ្នកណាដែលចូលទៅឯព្រះ នោះត្រូវតែជឿថា មានព្រះមែន

ហើយថា ទ្រង់ប្រទានរង្វាន់ ដល់អស់អ្នកដែលស្វែងរកទ្រង់” [ហេប្រើរ 11:6]

។ ត្រង់នេះព្រះគ្រីស្ទប្រកាសការទាំងពីរទៅកាន់ព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ថា ៖ ឱ្យសេចក្តីជំនឿរបស់យើងបានស្ថិតនៅលើអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ រួចមកថាយើងនឹងបានជឿថាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងមិនត្រូវបានមើលរំលងពីទ្រង់នោះទេ ។ ដ្បិតទ្រង់នឹងពង្រីកការផ្គត់ផ្គង់របស់ទ្រង់តែដល់យើងផង ។ តាមរយៈការណែនាំបឋមនេះប៉ុលរៀបចំយើងឱ្យអធិស្ឋានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ដ្បិតមុននឹងបង្គាប់យើងឱ្យធ្វើការដាក់ទូលអង្គរបស់យើងដល់ព្រះ [គីលីព 4:6] ដូច្នេះគាត់បានចាប់ផ្តើមដោយការបង្គាប់ថា ៖ “កុំឱ្យខ្វល់ខ្វាយអ្វីឡើយ” [គីលីព 4:6] ។ “ព្រះអម្ចាស់ជិតមកដល់ហើយ” [គីលីព 4:5] ។ ចេញពីការនេះវាច្បាស់ថា អ្នកដែលមិនប្រាកដថា “ព្រះនេត្ររបស់ព្រះស្ថិតនៅលើមនុស្សសុចរិត” ទេ [ទំនុកដំកើង 34:15; ១ពេត្រុស 3:12] នៅក្នុងការសង្ស័យនិងភាពផិតភ័យដែលត្រលប់ការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេទាំងអស់នៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ។

41. ការទូលអង្គរទីមួយ

ការទូលអង្គរទីមួយគឺថាសូមឱ្យព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានបរិសុទ្ធ [ម៉ាថាយ 6:9]

។ តម្រូវការសម្រាប់វាត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងការអាម៉ាស់ដ៏អស្ចារ្យរបស់យើង ។ តើអ្វីដែលមិនសក្តិសមជាងសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះដែលត្រូវបានបិទបាំងដោយផ្នែកដោយការមិនកតញ្ញូរបស់យើង មួយផ្នែកដោយចេតនាអាក្រក់របស់យើង ហើយរហូតមកដល់ពេលដែលស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់យើង ដែលត្រូវបានបំផ្លាញដោយការសន្មត និងភាពឆ្គួតឡប់របស់យើង? ទោះជាមនុស្សទុច្ចរិតទាំងអស់គួរតែបំបែកចេញដោយមានអាជ្ញាប័ណ្ណដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ខ្លួនក៏ដោយ ភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះនាមរបស់ព្រះនៅតែគឺ ។ ពួកហោរាប្រកាសដោយសមហេតុ

ផលថា ៖ “ឱព្រះអង្គអើយ ដែលល្បីព្រះនាមទ្រង់បានឮសុសសាយយ៉ាងណា នោះសេចក្តីសរសើរនៃទ្រង់ក៏បានដល់ចុងផែនដីបំផុតយ៉ាងនោះដែរ” [ទំនុកដំ កើង 48:10] ។ សម្រាប់កន្លែងណាដែលព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានគេស្គាល់ អំណាច របស់ទ្រង់មិនអាចបង្ហាញឱ្យឃើញឡើយ ។ ចេស្ដា សេចក្តីសប្បុរស ប្រាជ្ញា សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា សេចក្តីពិត ទាំងនេះត្រូវចាប់ចិត្តយើងដោយ ស្ងប់ស្ងែងចំពោះទ្រង់ ហើយជំរុញយើងឱ្យគោរពសរសើរទ្រង់ ។ ដោយសារហេតុ ដូច្នេះហើយ ភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគឺមិនសក្តិសមនឹងទាញយកពីទ្រង់នៅលើផែន ដី បើវាមិនស្ថិតក្នុងអំណាចរបស់យើងក្នុងការប្រកាសនោះទេ យ៉ាងហោចណាស់ យើងត្រូវបានប្រាប់មកទាក់ទងនឹងវាក្នុងការអធិស្ឋានរបស់យើង ។

សង្ខេបមក៖ យើងគួរតែថ្វាយព្រះពរឱ្យព្រះជាម្ចាស់មានកិត្តិយសដែលទ្រង់សម នឹងទទួលបាន ។ មនុស្សមិនគួរនិយាយ ឬគិតពីទ្រង់ដោយគ្មានការគោរពដ៏ខ្ពស់ បំផុតឡើយ ។ នេះជាការប្រឆាំងនឹងជាពាក្យប្រមាថដែលតែងតែមានធម្មតា ទូទៅ ហើយសូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះគឺនៅចម្លែកនៅក្នុងពិភពលោកផងដែរ ។ ដូច្នេះ ហើយ តម្រូវការនៃការទូលអង្វរនេះ ដែលគួរតែជារឿងហួសហេតុ ប្រសិនបើសូ ម្បីតែសេចក្តីគោរពកោតខ្លាចព្រះបន្តិចបន្តួចមាននៅក្នុងចំណោមពួកយើង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើភាពបរិសុទ្ធត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងព្រះនាមរបស់ព្រះ ដែល ត្រូវបំបែកចេញពីឈ្មោះផ្សេងៗទៀតទាំងអស់ ដែលវាបង្ហាញពីសិរីរុងរឿងដ៏ បរិសុទ្ធ នៅទីនេះ យើងត្រូវបានប្រាប់ឱ្យសូម មិនត្រឹមតែសុំឱ្យព្រះបង្ហាញព្រះ នាមដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់នៃការការដែលគួរមើលងាយ និងដែលខូចកិត្តិយស ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ជួយឱ្យមនុស្សជាតិទាំងមូលមានការគោរពដល់នាមទ្រង់ ផងដែរ ។

ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់យើងមួយផ្នែកក្នុងការបង្រៀន មួយផ្នែកក្នុងការប្រព្រឹត្ត នោះយើងអាចដង្ហើមទ្រង់បានលុះត្រាតែយើងថ្វាយដល់ទ្រង់នូវអ្វីដែលជាទ្រង់នូវការគោរពទាំងពីរ ហើយទទួលយកអាបក្រសោបអ្វីៗទាំងអស់ដែលចេញពីទ្រង់ ។ ហើយភាពរឹងប៉ឹងរបស់ទ្រង់មិនពិតជាងការអត់ឱនរបស់ទ្រង់ទេ ដែលនឹងនាំឱ្យយើងសរសើរទ្រង់ដោយឃើញថាទ្រង់បានឆ្លាក់សញ្ញានៃសិរីល្អរបស់គាត់នៅលើស្នាដៃដ៏សម្បូរបែបជាច្រើន ហើយនេះជាការគួរសរសើរពីគ្រប់ភាសា ។ ដូច្នេះ វានឹងបានមកថាអំពីបទគម្ពីរនឹងទទួលបានសិទ្ធិអំណាចត្រឹមត្រូវក្នុងចំណោមយើង ហើយក៏មិនមានអ្វីកើតឡើងដើម្បីរារាំងយើងពីការថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះ ដូចជាក្នុងដំណើរការនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់លើសកលលោកដែលទ្រង់សាកសមនឹងទទួល ។ ក៏ប៉ុន្តែ ការទូលអង្វរក៏សំដៅដល់ទីបញ្ចប់នេះដែរ ដើម្បីឱ្យអំពើបាបទាំងអស់ដែលបានធ្វើឱ្យព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធនេះត្រូវវិនាសរលុបបាត់បង់ទៅ ។ ថាការបង្អាក់ និងការសើចចំអក ដែលធ្វើឱ្យអាប់អួរ ឬបន្ថយនេះ អាចត្រូវបានបណ្តេញចេញ ។ ហើយថា ក្នុងការបំបិទការលះបង់ទាំងអស់ នោះព្រះអាចនឹងភ្លឺឡើងកាន់តែខ្លាំងឡើងនៅក្នុងភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។

42. ការទូលអង្វរទីពីរ

ការទូលអង្វរទីពីរ ៖ ដែលនគរបស់ព្រះមកដល់ [ម៉ាថាយ 6:10] ។ ទោះបីជាវាមិនមានអ្វីថ្មីក៏ដោយ វាក៏ជាមួយហេតុផលដ៏ល្អដែលត្រូវបានរក្សាទុកដាច់ដោយឡែកពីការទូលអង្វរដំបូង ។ ព្រោះប្រសិនបើយើងពិចារណាពីភាពងោកសុយរបស់យើងក្នុងរឿងដ៏អស្ចារ្យបំផុត នោះវាហាក់ដូចជាយើងដើម្បីពង្រីកការពិភាក្សារបស់យើង ដើម្បីជំរុញឱ្យទៅផ្ទះនូវអ្វីមួយដែលគួរតែដឹងយ៉ាងច្បាស់អំពី

ខ្លួនវា ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បន្ទាប់ពីយើងត្រូវបានប្រាប់ឱ្យសុំព្រះចុះចូល ហើយ ទីបំផុតបំផ្លាញចោលទាំងស្រុងនូវអ្វីៗដែលប្រឡាក់លើព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ឥឡូវនេះ មានការអង្វរមួយទៀតដែលស្រដៀងគ្នា និងស្ទើរតែដូចគ្នាបេះបិទ ៖ សូមឱ្យព្រះរាជាណាចក្ររបស់ទ្រង់ឆាប់យាងមក [ម៉ាថាយ 6:10] ។

ប៉ុន្តែទោះបីជានិយមន័យនៃនគរនេះត្រូវបានដាក់នៅចំពោះមុខយើងពីមុនក៏ដោយ ឥឡូវនេះខ្ញុំនិយាយឡើងវិញដោយខ្លីថា ៖ ព្រះទ្រង់សោយរាជ្យកន្លែងដែល មនុស្សទាំងដោយការបដិសេធខ្លួនពួកគេ និងដោយការមើលងាយលោកិយ និងជីវិតនៅលើផែនដីនេះ ហើយសន្យាខ្លួនពួកគេចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ដើម្បីឱ្យបានទៅដល់ជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ ។ ដូច្នេះ មានពីរផ្នែកនៃនគរនេះ ៖ ទីមួយ ព្រះជាម្ចាស់ដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ទ្រង់កែតម្រូវការទាំងអស់នៃសាច់ឈាម ដែលសាច់ឈាមនោះដោយកងទាហានធ្វើសង្គ្រាមទាស់នឹងព្រះអង្គ ។ ទីពីរ ទ្រង់រៀបចំគំនិតរបស់យើងទាំងអស់ដោយគោរពតាមការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ។

ដូច្នេះ គ្មានអ្នកឯទៀតរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់ស្របច្បាប់ក្នុងសេចក្តីទូលអង្វរនេះទេ លើកលែងតែអ្នកដែលចាប់ផ្តើមពីខ្លួនគេ ពោលគឺត្រូវសម្អាតរាល់អំពើពុករលួយដែលរំខានដល់ភាពសុខសាន្តនៃនគររបស់ព្រះ និងភាពបរិសុទ្ធរបស់វាផង ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺដូចជាដំបងរាជ នោះយើងត្រូវបានប្រាប់ឱ្យនៅទីនេះ ដើម្បីអង្វរទ្រង់ឱ្យនាំយកគំនិត និងដួងចិត្តរបស់មនុស្សទាំងអស់មកគោរពតាមដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ វាកើតឡើងនៅពេលដែលទ្រង់បង្ហាញកិច្ចការនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់តាមរយៈការបើកសម្តែងគំនិតសម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដើម្បីឱ្យវាអាចឈរចេញក្នុងកម្រិតនៃកិត្តិយសដែលវាសមនឹងទទួលបាន

ន ។ បន្ទាប់មក យើងត្រូវចុះទៅកាន់មនុស្សទុច្ចរិត ដែលជាមនុស្សវីង្សស និង ដោយភាពឆ្គួតដែលគ្មានសង្ឃឹមសោះប្រឆាំងនឹងអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ ហេតុនេះ ព្រះបានតាំងរាជ្យនគរបស់ទ្រង់ឡើងដោយបន្ទាបពិភពលោកទាំងមូលចុះ ប៉ុន្តែ តាមរបៀបផ្សេងគ្នា ។ ព្រោះទ្រង់ទប់ចិត្តអ្នកខ្លះ បំបាក់អំនួតរបស់អ្នកខ្លះទៀត ។ យើងត្រូវតែប្រាថ្នាជារៀងរាល់ថ្ងៃថាព្រះជាម្ចាស់ប្រមូលក្រុមជំនុំមកឯអង្គ ទ្រង់ពីគ្រប់ទិសទីនៃផែនដី ។ ដែលទ្រង់បានពង្រីកនិងបង្កើនពួកគេនៅក្នុងចំនួន ថាទ្រង់បានតុបតែងពួកគេដោយអំណោយ ថាទ្រង់បង្កើតលំដាប់លំដោយស្រប ច្បាប់ក្នុងចំណោមពួកគេ ។ ម៉្យាងវិញទៀត ទ្រង់បានទម្លាក់ពួកខ្មាំងសត្រូវទាំង អស់ដែលទាស់នឹងការបង្រៀន និងសាសនាដ៏បរិសុទ្ធ ។ ដែលទ្រង់នឹងបានកំចាត់ កំចាយឱវាទរបស់គេ ហើយបំផ្លាញការខិតខំរបស់គេ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ឃើញថា សេចក្តីខ្លះខ្លាំងក្នុងដំណើរចម្រើនប្រចាំថ្ងៃ ពុំមានជាប់នឹងយើងដោយ ឥតប្រយោជន៍ឡើយ ព្រោះថា អំពើអាក្រក់មិនសាបសូន្យដល់មនុស្សទេ សេចក្តីសៅហ្មងនៃអំពើអាក្រក់ទាំងឡាយត្រូវរលាស់ចេញ ហើយសាបសូន្យទៅ ហើយ សេចក្តីសុចរិតពេញបរិបូណ៌នឹងចេញជាផ្កា និងលូតលាស់ឡើង ។ ប៉ុន្តែភាព ពេញលេញរបស់វាត្រូវបានពន្យារពេលដល់ការយាងមកចុងក្រោយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដូចដែលប៉ុលបានបង្រៀនថា “ព្រះនឹងគង់នៅក្នុងគ្រប់ទាំងអស់” ។ [១កូរិនថូស 15:28] ។

ដូច្នេះ សេចក្តីអធិដ្ឋាននេះត្រូវតែទាញយើងឱ្យត្រឡប់ពីអំពើពុករលួយខាង លោកិយ ដែលបំបែកយើងពីព្រះដើម្បីកុំឱ្យអាណាចក្ររបស់ទ្រង់រីកចម្រើនក្នុង ខ្លួនយើង ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ វាត្រូវតែបង្កើតភាពខ្លះខ្លាំងសម្រាប់ការស្លាប់ ខាងសាច់ឈាម ។ ជាចុងក្រោយ វាត្រូវតែណែនាំយើងឱ្យកាន់ឈើឆ្កាង ។

ព្រោះព្រះសព្វព្រះហឫទ័យផ្សាយពីនគរបស់ទ្រង់តាមរបៀបនេះ ។ ប៉ុន្តែយើងមិនគួរគិតថាវាអាក្រក់ទេដែលថាមនុស្សខាងក្រៅត្រូវខូចនោះ បើមនុស្សខាងក្នុងបានកើតឡើងវិញ ។ [២កូរិនថូស 4:16]! នេះជាលក្ខខណ្ឌនៃនគរបស់ព្រះ គឺថាពេលយើងចុះចូលនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងជាអ្នករួមចំណែកក្នុងសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។ ហេតុការណ៍នេះកើតឡើងនៅពេលដែលភាពត្រចះត្រចង់កាន់តែខ្លាំងឡើង ដែលទ្រង់បង្ហាញពន្លឺ និងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ដែលភាពងងឹត និងភាពមិនពិតនៃនគរបស់សាតាំងត្រូវរលត់ទៅ ហើយត្រូវរលត់ទៅវិញ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ទ្រង់ការពាររាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ណែនាំពួកគេដោយជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ឱ្យមានភាពទៀងត្រង់ ហើយពង្រឹងពួកគេឱ្យតស៊ូ ។ ប៉ុន្តែទ្រង់បានផ្តល់រំលឹការឃុបឃិតដ៏អាក្រក់របស់ខ្លាំងសត្រូវ ស្រាយចម្ងល់និងការបោកបញ្ឆោតរបស់ពួកគេ ប្រឆាំងនឹងអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ តាមសង្កត់ការរឹងចចេសរបស់ពួកគេ រហូតដល់ទីបំផុតទ្រង់បានសម្លាប់មេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទដោយព្រះវិញ្ញាណនៃមាត់របស់គាត់ ហើយបំផ្លាញអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ដោយពន្លឺនៃការយាងមករបស់ទ្រង់ផង ។ [២ថែស្សាឡូនីច 2:8] ។

43. ការទូលអង្វរទីបី

ការទូលអង្វរទីបីគឺ ៖ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបានសម្រេចនៅលើផែនដីដូចនៅស្ថានសួគ៌ដែរ [ម៉ាថាយ 6:10] ។ ទោះបីជាវាអាស្រ័យទៅលើនគរបស់ទ្រង់និងមិនអាចបំបែកចេញពីវាក៏ដោយ ក៏វានៅតែមានហេតុផលបន្ថែមដោយឡែកពីគ្នាដោយភាពល្អឯកខ្លះរបស់យើង ដែលមិនងាយយល់ឬយល់ភ្លាមៗពីអត្ថន័យដែលថា "ព្រះជាម្ចាស់សោយរាជ្យលើផែនដីនេះ" ។ ដូច្នេះ វានឹងមិនមែនជារឿងមិនសមហេតុផលទេក្នុងការយកវាមកជាការពន្យល់ថា ព្រះនឹងក្លាយជាស្តេច

ចក្ខុវិស័យនេះ នៅពេលដែលមនុស្សទាំងអស់ចុះចូលតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ។

នៅទីនេះវាមិនមែនជាសំណួរពីបំណងអាថ៌កំបាំងរបស់ទ្រង់ ដែលដោយសារវា ទ្រង់គ្រប់គ្រងការទាំងអស់និងដឹកនាំទាំងអស់ទៅកាន់ទីបញ្ចប់របស់ពួកគេ ។

ដ្បិតបើទោះជាសាតាំងនិងមនុស្សទាំងអស់នឹងទ្រង់ដោយហិង្សាក៏ដោយ ទ្រង់ជ្រាប ថាដោយគម្រោងដែលមិនអាចយល់ដល់របស់ទ្រង់ នោះទ្រង់មិនត្រឹមតែបង្វិល ចេញនូវការវាយប្រហាររបស់ពួកគេទេ តែក៏បញ្ជាវាផងដើម្បីឱ្យទ្រង់តាមរយៈវា ធ្វើសម្រេចនូវអ្វីដែលទ្រង់បានកំណត់រួចមកនោះ ។ តែនៅទីនេះបំណងរបស់ព្រះ ផ្សេងទៀតដែលត្រូវកត់សម្គាល់គឺ ថាការឆ្លើយតបដោយការស្តាប់បង្គាប់ដោយ ស្ម័គ្រចិត្ត ហើយដោយសារហេតុផលនោះ ស្ថានសួគ៌ដោយសារនាមត្រូវបាន ប្រៀបធៀបទៅនឹងផែនដី ដ្បិតពួកទេវតាដូចដែលបានលើកមកនៅក្នុងទំនុកដំ កើង ពួកគេស្តាប់បង្គាប់ព្រះដោយស្ម័គ្រចិត្ត ហើយមានចេតនានឹងធ្វើតាមការ បង្គាប់របស់ទ្រង់ផង ។ [ទំនុកដំកើង 103:20] ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវបានប្រាថ្នា ចង់បាន ដូចជានៅស្ថានសួគ៌គ្មានអ្វីធ្វើក្រៅពីការធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយពួកទេវតានៅជុំវិញក្នុងសេចក្តីសុខនិងទៀងត្រង់ ផែនដីក៏ស្ថិតនៅក្រោម ច្បាប់បែបនេះ ដោយភាពក្រអឺតក្រអម និងអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់មកដល់ទីបញ្ចប់ ផង ។

ហើយនៅក្នុងការសួរនេះ យើងលះបង់សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានៃសាច់ឈាមរបស់យើង អ្នកណាមិនចុះចាញ់ហើយចុះចូលចំពោះព្រះ នោះគេបានប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យ របស់ព្រះតាមតែអាចធ្វើទៅបាន ព្រោះតែអំពើពុករលួយកើតចេញពីយើង ។ ហើយម្តងទៀតដោយការអធិស្ឋាននេះ យើងត្រូវបានធ្វើឱ្យបដិសេធខ្លួនឯង

ដូច្នេះព្រះអាចគ្រប់គ្រងយើងតាមការសម្រេចចិត្តរបស់ទ្រង់ ។ ហើយមិនមែនតែការមួយនោះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏អាចបង្កើតគំនិត និងចិត្តថ្មីនៅក្នុងយើងផងដែរ ។ [ទំនុកដំកើង 51:20] អ្វីដែលជារបស់យើងត្រូវបានកាត់បន្ថយទៅជាគ្មានអ្វីទាំងអស់ ដើម្បីកុំឱ្យយើងមានអារម្មណ៍ក្នុងខ្លួនយើងនូវការជំរុញឱ្យមានបំណងប្រាថ្នានោះទេ តែគឺជាការយល់ព្រមដ៏បរិសុទ្ធជាមួយនឹងបំណងរបស់ទ្រង់ ។ សរុបមក យើងប្រហែលជាមិនចង់បានអ្វីពីខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែឱ្យព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់អាចគ្រប់គ្រងចិត្តរបស់យើងវិញ ។ ហើយកាលដែលព្រះវិញ្ញាណបង្រៀនយើងពីខាងក្នុង យើងអាចរៀនស្រឡាញ់របស់ដែលគាប់ព្រះទ័យដល់ទ្រង់ ហើយស្អប់អ្វីដែលមិនពេញចិត្តទ្រង់ ។ ដូច្នេះ បំណងប្រាថ្នារបស់យើងគឺថាទ្រង់នឹងធ្វើអោយទៅជាឥតប្រយោជន៍ ដោយមិនគិតនូវអារម្មណ៍ណាដែលមិនស្របតាមបំណងរបស់ទ្រង់ ។

សេចក្តីសរុបនៃផ្នែកទីមួយ

* នេះជាផ្នែកបីដំបូងនៃការអធិស្ឋាន ។ ក្នុងការធ្វើការទូលអង្វរសុំទាំងនេះយើងត្រូវរក្សាសិរីល្អរបស់ព្រះតែមួយគត់នៅចំពោះមុខយើង ព្រមទាំងទុកខ្លួនយើងចេញពីការពិចារណា ហើយមិនសម្លឹងរកប្រយោជន៍អ្វីសម្រាប់ខ្លួនយើងឡើយ ។ សម្រាប់អត្ថប្រយោជន៍បែបនេះ ទោះបីជាវាទទួលបានពីការអធិស្ឋានបែបនេះក៏ដោយ ក៏មិនត្រូវបានស្វែងរកដោយយើងនៅទីនេះដែរ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជារឿងទាំងអស់នេះត្រូវតែកើតឡើងក្នុងពេលវេលារបស់ពួកគេដោយគ្មានការគិតឬការចង់បានឬការទូលអង្វរពីយើងនៅតែគួរតែចង់បាននិងការស្នើសុំការទាំងនោះ ។ ហើយវាមិនមានតម្លៃពិតទេសម្រាប់ពួកយើងក្នុងការធ្វើរឿងនេះ ។ ដូច្នេះ យើងអាចថ្លែងទីបន្ទាល់ ហើយប្រកាសខ្លួនឯងថាជាអ្នកបម្រើ និងជាកូន

ចៅរបស់ព្រះ ដោយខ្លះខ្លួន ពិតប្រាកដ និងតាំងចិត្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅអស់ពី សមត្ថភាពដើម្បីកិត្តិយសរបស់ទ្រង់ ។ នេះយើងជំពាក់ព្រះអម្ចាស់ និងព្រះវរ បិតារបស់យើង ។ ដូច្នេះ មនុស្សដែលមិនធ្វើ ដោយមានបំណងប្រាថ្នា និង ចិត្តខ្លះខ្លួនក្នុងការលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ដោយមិនអធិស្ឋានថា ៖ “ព្រះនាមរបស់ព្រះបានបរិសុទ្ធ” ថា “ព្រះរាជ្យរបស់ទ្រង់បានមកដល់” ដែល “ព្រះហឫទ័យទ្រង់បានសម្រេច” មិនត្រូវរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមកូន និងអ្នក បម្រើរបស់ព្រះឡើយ ហើយការទាំងនេះនឹងកើតឡើងតាមតែការយល់ព្រមពី មនុស្សបែបនេះ ជាលទ្ធផលនឹងជាការច្របូកច្របល់ និងការវិនាសរបស់ពួក គេ ។

(ការបកស្រាយពីការទូលអង្វរចុងក្រោយ 44-47)

44. ការទូលអង្វរទីបួន

ផ្នែកទីពីរនៃការអធិស្ឋានបន្តមកដោយ ដែលយើងទោរទន់ទៅរកកិច្ចការផ្ទាល់ខ្លួន របស់យើង ។ ពិតណាស់ យើងមិនលាចេញពីសិរីល្អរបស់ព្រះទេ ដែលប៉ុលធ្វើ បន្ទាល់ថានឹងត្រូវបានមើលឃើញមិនថានៅក្នុងម្លប់អាហារឬគ្រឿងផឹកនោះទេ [១កូរិនថូស 10:31] ។

ហើយសូមតែអ្វីដែលចាំបាច់សម្រាប់យើង ។ ប៉ុន្តែ យើងបានចង្អុលបង្ហាញថាពី ភាពខុសគ្នានេះថា ៖ ព្រះបានទាមទារជាពិសេសនូវការទូលអង្វរបីដំបូង ហើយ ទាញយើងទាំងស្រុងមកកាន់អង្គទ្រង់ ដើម្បីបញ្ជាក់ពីការគោរពរបស់យើងតាម វិធីនេះ ។ បន្ទាប់មកទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យយើងមើលថែផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ យើង ប៉ុន្តែស្ថិតនៅក្រោមដែនកំណត់នេះថា ៖ យើងមិនស្វែងរកអ្វីសម្រាប់ខ្លួន

យើងឡើយ ដោយមិនមានបំណងថា ផលប្រយោជន៍អ្វីដែលទ្រង់ផ្តល់មកលើ
យើងនឹងបង្ហាញពីសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ពីព្រោះតែគ្មានអ្វីដែលសាកសមជាងការ
ដែលយើងទាំងអស់នៅ ហើយទាំងស្លាប់សម្រាប់ទ្រង់នោះទេ ។ [រ៉ូម 14:7-9] ។

ប៉ុន្តែការទូលអង្វរនេះយើងសូមព្រះពីការទាំងអស់ជាទូទៅដែលរូបកាយរបស់យើង
ត្រូវការប្រើនៅក្រោមធាតុនៃផែនដីនេះ [កាឡាទី 4:31] ។ មិនត្រឹមតែអាហារ
និងសម្លៀកបំពាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏សម្រាប់អ្វីៗដែលព្រះយល់ឃើញថាមាន
ប្រយោជន៍ដល់យើងដែរ ដើម្បីឱ្យយើងបានបរិភោគអាហារប្រចាំថ្ងៃដោយសុខ
សាន្ត ។ យ៉ាងខ្លី យើងប្រគល់ខ្លួនយើងទៅការមើលថែរបស់ទ្រង់ ហើយប្រគល់
ខ្លួនយើងទៅនឹងការចិញ្ចឹមរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យទ្រង់ចិញ្ចឹម បីបាច់ និងថែរក្សា
យើងទុក ។ សម្រាប់ព្រះវរបិតាដ៏មានព្រះហឫទ័យសប្បុរសបំផុតរបស់យើង
ទ្រង់មិនព្រងើយកន្តើយក្នុងការយករូបកាយរបស់យើងនៅក្រោមការការពារ និង
អាណាព្យាបាលរបស់ទ្រង់ ដើម្បីអនុវត្តសេចក្តីជំនឿរបស់យើងលើរឿងតូចតាច
នេះទេ ខណៈពេលដែលយើងរំពឹងអ្វីៗទាំងអស់ពីទ្រង់ សូម្បីតែនំប៉័ងមួយដុំ និង
ដំណាក់ទឹក ។ ដ្បិតកាលដែលអំពើអាក្រក់របស់យើងបានកើតឡើងតាម
មធ្យោបាយណាមួយ ឬក៏ដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់យើង ដែលធ្វើឱ្យយើងរង
ទុក្ខ ហើយរងទុក្ខដោយការព្រួយបារម្ភខាងរូបកាយខ្លាំងជាងព្រលឹង មនុស្សជា
ច្រើនដែលចង់ប្រគល់ព្រលឹងដល់ព្រះ នោះនៅតែព្រួយចិត្តនឹងសាច់ឈាមដដែល
ពីអ្វីដែលត្រូវបរិភោគ អ្វីដែលគេនឹងស្លៀកពាក់ ហើយបើគ្មានស្រា គ្រាប់
ធូលីជាតិ និងប្រេងជាបរិបូរក្នុងដៃ នោះគេក៏ញ័ររន្ធត់ ។ ស្រមោលនៃជីវិតដ៏ខ្លី
នេះមានន័យច្រើនចំពោះយើងជាងភាពដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចនោះផង ។

អស់អ្នកដែលរំពឹងផ្អែកលើព្រះ បានបណ្តេញការថប់បារម្ភម្តងរួចជាស្រេចអំពីការ

ខ្នងខ្លាចខាងសាច់ឈាម ភ្លាមៗនោះពួកគេរំពឹងថានឹងមានអ្វីធំជាងនេះពីទ្រង់
ទាំងសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ដូច្នេះ វាគឺជាការមិនអនុវត្ត
សេចក្តីជំនឿស្រាលសម្រាប់យើងដើម្បីសង្ឃឹមចំពោះរឿងទាំងនោះពីព្រះ ដែល
ធ្វើឱ្យយើងមានការថប់បារម្ភបែបនេះ ។ ហើយយើងទទួលបានប្រយោជន៍យ៉ាង
ខ្លាំងនៅពេលដែលយើងដាក់ចោលភាពមិនស្មោះត្រង់ដែលជាញឹកញាប់ជាប់នឹង
នឹងមនុស្សស្ទើរតែទាំងអស់ ។

អ្វីដែលអ្នកនិពន្ធមួយចំនួននិយាយនៅក្នុងទស្សនៈវិទ្យាអំពី "នំប៉័ងដែលមានធាតុ
ពិសេស" "supersubstantial breads" [ម៉ាថាយ 6:11] ចំពោះខ្ញុំវាហាក់ដូច
ជាគួរយល់ស្របតិចបំផុតជាមួយនឹងអត្ថន័យរបស់ព្រះ ។ ពិតណាស់ ប្រសិនបើ
យើងមិនទាំងក្នុងការនេះសម្របជីវិតតាមព្រះដែលទ្រង់មានមុខងារក្នុងការចិញ្ចឹម
បីបាច់ផង ការនេះនឹងជាការអធិស្ឋានដែលមិនល្អឥតខ្ចោះទេ [ម៉ាថាយ 6:11]
។ "ហេតុផលដែលពួកគេផ្តល់ឱ្យគឺបង្គាប់ព្រះពេកហើយថា ៖ វាមិនសមទេដែល
កូនរបស់ព្រះដែលគួរតែជាខាងវិញ្ញាណ មិនត្រឹមតែផ្តល់ការយកចិត្តទុកដាក់របស់
ពួកគេចំពោះការយកចិត្តទុកដាក់លើផែនដីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងរួមបញ្ចូល
ព្រះនៅក្នុងរឿងទាំងនេះជាមួយពួកគេផងដែរ ។ ប្រៀបដូចជាព្រះពររបស់ទ្រង់
និងសេចក្តីមេត្តាជាបិតារបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានបង្ហាញសូម្បីតែនៅក្នុងអាហារ ឬវា
ត្រូវបានសរសេរដោយគ្មានគោលបំណងថា "ការថ្វាយបង្គំព្រះសន្យាមិនត្រឹមតែ
សម្រាប់ជីវិតខាងមុខប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ជីវិតបច្ចុប្បន្នផងដែរ" [១ធីម៉ូថេ
4:8]! ឥឡូវនេះ ទោះបីជាការអត់ទោសបាបសំខាន់ជាងការចិញ្ចឹមបីបាច់រូប
កាយក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គបានដាក់របស់តូចទាបជាមុនសិន ដើម្បីនាំយើងបន្តិចម្ត

ងៗទៅរកការទូលអង្វរទីពីរដែលនៅសេសសល់ ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ជីវិតខាង
ស្ថានសួគ៌ ។ នៅក្នុងការនេះទ្រង់បានរាប់យកនូវភាពយឺតយ៉ាវរបស់យើង ។

ប៉ុន្តែ យើងត្រូវបានប្រាប់ឱ្យសុំប៉ុន្តែប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង ដើម្បីឱ្យយើងស្តាប់ចិត្ត
នឹងវិធានការដែលព្រះវរបិតាសូត្ររបស់យើងបានកំណត់ដើម្បីចែកចាយដល់យើង
ហើយមិនទទួលបានផលដោយវិធីខុសច្បាប់ ។ ហើយខណៈពេលដែលយើងត្រូវ
តែប្រកាន់ថាវាត្រូវបានធ្វើឱ្យរបស់យើងដោយនាមនៃអំណោយ ដូចមានចែងទុក
ក្នុងលោកម៉ូសេ ទាំងការខិតខំ ឬការនឿយហត់ ឬដៃរបស់យើងរាល់គ្នា មិន
អាចទទួលបានអ្វីសម្រាប់យើងដោយផ្ទាល់ឡើយ គឺដោយព្រះពររបស់ព្រះវិញ ។
[លេវីវិន័យ 26: 20; ចេទិយកថា 8: 17-18] ។ ពិតហើយ សូម្បីតែនំប៉័ងដ៏
បរិបូណ៌មិនផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើងបន្តិចសោះ លុះត្រាតែវាត្រូវបានប្រែក្លាយ
ទៅជាអាហារបំប៉ន ។ ដូច្នេះហើយ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺចាំបាច់
តិចណាស់សម្រាប់អ្នកមាន ជាជាងសម្រាប់អ្នកក្រ ។ ផ្ទះដែលមានបន្ទប់ស្តុកទុក
មានពេញបន្ទប់ និងឃ្លាំងពេញ ក៏មនុស្សនឹងនៅតែស្រេក និងឃ្លាន លុះ
ត្រាតែពួកគេរីករាយនឹងនំប៉័ងតាមរយៈព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។

ពាក្យថា "ថ្ងៃនេះ" ឬ "ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ" ដូចដែលវាមាននៅក្នុងអ្នកផ្សាយ
ដំណឹងល្អផ្សេងទៀត ក៏ដូចជាគុណនាមថា "ប្រចាំថ្ងៃ" រវាងនូវសេចក្តីប្រាថ្នា
ដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបានសម្រាប់វត្ថុដែលនៅតែមួយរំពេច ដែលជាទូទៅយើង
បញ្ចេះដោយគ្មានរង្វាស់ និងអ្វីដែលផ្សេងទៀត ។ អំពើអាក្រក់ត្រូវបានបន្ថែម
។ ត្បិតវាមានបរិបូណ៌ច្រើនជាងនៅក្នុងដៃ យើងចាក់វាចេញដោយឥត
ប្រយោជន៍ទៅលើការសប្បាយ សេចក្តីរីករាយ ការអួតអាង និងប្រភេទផ្សេង
ទៀតដែលលើសចំណុះផ្សេងៗទៀត ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវទូលសុំតែតាមដែលគ្រប់

គ្រាន់តាមតម្រូវការរបស់យើងពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ដោយមានការធានាថា ព្រះ
រូបិតានៃស្ថានសួគ៌ចិញ្ចឹមយើងនៅថ្ងៃនេះ ទ្រង់នឹងមិនឱ្យខ្វះសម្រាប់យើងនៅថ្ងៃ
ស្អែកឡើយ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ទ្រព្យច្រើននឹងហូរមកយើង ទោះបី
ឃ្លាំងរបស់យើងត្រូវបានពេញ ហើយបន្ទប់ផ្ទុករបស់យើងពេញក៏ដោយ យើង
នៅតែគួរសុំនំប៉័ងប្រចាំថ្ងៃជានិច្ច ដ្បិតយើងប្រាកដជាមិនរាប់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំង
អស់ឡើយ លើកលែងតែព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញព្រះពររបស់ព្រះអង្គហើយធ្វើឱ្យ
មានការកើនឡើងជាបន្តបន្ទាប់ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្វីដែលនៅក្នុងដៃរបស់យើង
ក៏មិនមែនជារបស់យើងដែរ លើកលែងតែពេលដែលទ្រង់ប្រទានចំណែកតូចៗ
នីមួយៗមកលើយើងពីមួយម៉ោងទៅមួយម៉ោង ហើយអនុញ្ញាតឱ្យយើងប្រើប្រាស់
វាបាន ពីព្រោះសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់មនុស្សអនុញ្ញាតដោយកំណាញ់បំផុតឱ្យបាន
ជឿថា ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសដូច្នេះថា ទ្រង់បានបង្ហាញភស្តុតាងតែមួយគត់គ្រប់
សម័យកាល នៅពេលដែលទ្រង់បានផ្តល់អាហារដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់នៅវាលរហោ
ស្ថានជាមួយនំម៉ាណា ដើម្បីអោយយើងចាប់អារម្មណ៍ថា មនុស្សមិនរស់នៅ
ដោយនំប៉័ងតែមួយមុខនោះទេ គឺដោយសារព្រះបន្ទូលដែលចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់
ទ្រង់ដែរ [ចោទិយកថា 8:3; ម៉ាថាយ 4:4] ។ ដោយសារការនេះទ្រង់បង្ហាញ
ថា វាគឺដោយអំណាចរបស់ទ្រង់តែមួយគត់ដែលជីវិតនិងកម្លាំងត្រូវបានទ្រទ្រង់
ទោះបីជាទ្រង់ចាត់ចែងវាដល់យើងដោយមធ្យោបាយខាងរាងកាយក៏ដោយ ។
ដូច្នេះ ទ្រង់តែងតែបង្រៀនយើងដោយឧទាហរណ៍ផ្ទុយគ្នា នៅពេលដែលទ្រង់
កាន់ ជាញឹកញាប់តាមការពេញចិត្ត នូវកម្លាំងនៃនំប៉័ង (ហើយដូចដែលទ្រង់
ផ្ទាល់មានបន្ទូលថា បុគ្គលិកដែលបរិភោគអាចខ្វះខាតដោយភាពអត់ឃ្លាន ។

[លេវីវិន័យ 26:26] ហើយអស់អ្នកដែលផឹកនឹងត្រូវបានឆ្កាបចេញទៅដោយសេចក្តីស្រេក [អេសេគាល 4:16-17; 14:13] ។

ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ អស់អ្នកដែលមិនស្តាប់ស្តាប់នឹងនាំប៉ងប្រចាំថ្ងៃ ប៉ុន្តែហត់នឿយនឹងអ្វីៗរាប់មិនអស់ ដោយបំណងប្រាថ្នាដ៏ឥតដែនកំណត់ ឬឆ្កែតនឹងភាពបរិបូរណ៍ ឬមិនខ្វល់ខ្វាយក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិដែលប្រមូលផ្តុំគ្នានោះ ទូលអង្វរព្រះជាម្ចាស់ដោយការអធិស្ឋាននេះ គឺគ្រាន់តែចំអកឱ្យទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ។ សម្រាប់អ្នកដំបូងសូមទ្រង់នូវអ្វីដែលពួកគេមិនប្រាថ្នាចង់ទទួល ការពិតអ្វីដែលពួកគេស្អប់ខ្ពើមបំផុតនោះគឺគ្រាន់តែជានាំប៉ងប្រចាំថ្ងៃ ហើយតាមដែលអាចធ្វើទៅបានបិទបាំងនៅចំពោះព្រះ ពីទំនោរនៃការលោភលន់របស់ពួកគេ ខណៈដែលការអធិស្ឋានពិតគួរតែចាកចេញនៅចំពោះមុខទ្រង់ ចិត្តទាំងមូល និងអ្វីៗដែលលាក់នៅក្នុងខ្លួន ។ ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះទៀតសូមពីអ្វីដែលគេរំពឹងតិចបំផុត នោះគឺជាអ្វីដែលគេគិតថាគេមានក្នុងខ្លួនគេ ។

ការដែលហៅនាំប៉ងថាជា “របស់យើង” នោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះដូចដែលយើងបាននិយាយ គឺនៅឈរនៅថែមទៀត ដ្បិតវាធ្វើឱ្យទៅជារបស់យើងនូវអ្វីដែលគ្មានសិទ្ធិនឹងជំពាក់ដល់យើង [ចោទិយកថា 8:18] ។ ប៉ុន្តែចំណុចដែលខ្ញុំបានលើកឡើងផងដែរ មិនត្រូវបដិសេធឡើយ ៖ របស់ដែលបានទទួលដោយត្រឹមត្រូវ និងគ្មានគ្រោះថ្នាក់ ត្រូវបានកំណត់យ៉ាងដូច្នេះ មិនមែនជារបស់ដែលបានទទួលដោយការក្លែងបន្លំ ឬដោយការប្លន់នោះទេ ។ ព្រោះអ្វីទាំងអស់ដែលយើងទទួលបានតាមរយៈការធ្វើបាបអ្នកដទៃ វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកដទៃ ។

ការពិតដែលថាយើងសុំឱ្យបានផ្តល់មកឱ្យយើង មានន័យថាវាជាអំណោយដ៏សាមញ្ញ និងឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះ ទោះជាយ៉ាងណា វាអាចមករកយើង សូម្បីតែនៅពេលដែលវាហាក់ដូចជាទទួលបានពីជំនាញ និងការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់យើង ហើយផ្គត់ផ្គង់ដោយយើងផ្ទាល់ដោយដែលរបស់យើងក៏ដោយ ។ ដ្បិតដោយសារព្រះពររបស់ទ្រង់តែមួយគត់ ដែលការធ្វើការរបស់យើងពិតជាបានចម្រើនឡើង ។

45. ការទូលអង្វរទីប្រាំ

បន្តមកដោយ ៖ "សូមអត់ទោសដល់សេចក្តីកំហុសរបស់យើង" [ម៉ាថាយ 6:12]
1 ជាមួយនឹងការទូលអង្វរនេះនិងការទូលអង្វរបន្តបន្ទាប់ទៀត ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ក្រសោបការទាំងអស់ដែលធ្វើសម្រាប់ជីវិតខាងស្ថានសួគ៌ ដូចជាការតាំងសញ្ញាខាងវិញ្ញាណដែលព្រះបានបង្កើតសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ក្រុមជំនុំទ្រង់ឱ្យបានសម្រាកនៅលើសមាជិតទាំងពីរនេះប៉ុណ្ណោះថា ៖ "យើងនឹងសរសេរក្រិក្យវិន័យរបស់យើងនៅលើចិត្តរបស់ពួកគេ" ហើយ "អញនឹងមានសេចក្តីមេត្តាដល់សេចក្តីទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ" [យេរេមា 31:33; 33:8] ។

នៅទីនេះ ព្រះគ្រីស្ទចាប់ផ្តើមដោយការអត់ទោសបាប បន្ទាប់មកបន្ថែមព្រះគុណទីពីរ ៖ ថាព្រះការពារយើងដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់និងទ្រង់យើងដោយជំនួយរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះយើងអាចឈរដោយឥតឈប់ឈរប្រឆាំងនឹងការល្អៀងទាំងអស់ ។

ទ្រង់ហៅអំពើបាបថា "បំណុល" ពីព្រោះយើងជំពាក់ការពិន័យសម្រាប់ការទាំងនោះ ហើយយើងមិនអាចបំពេញវាបានទេ លុះត្រាតែយើងត្រូវបានដោះលែង

ដោយការអត់ទោសបាបនេះ ។ ការលើកលែងទោសនេះកើតចេញពីសេចក្តីមេត្តា
 ករុណាដោយឥតបង់ថ្លៃរបស់ទ្រង់ ដោយទ្រង់ផ្ទាល់បានលុបបំណុលទាំងនេះ
 ដោយចិត្តទូលាយ ដោយមិនបានយកប្រាក់សងពីយើងទេ គឺបានធ្វើឱ្យអង្គទ្រង់
 ពេញចិត្តដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានលះបង់
 អង្គទ្រង់ជាថ្លៃលោះតែម្តងជាសម្រេច ។ [រ៉ូម 3:24] ។ ដូច្នេះ អស់អ្នកដែល
 ទុកចិត្តថាព្រះជាម្ចាស់ពេញចិត្តនឹងគុណសម្បត្តិរបស់ខ្លួន ឬអ្នកដទៃ ហើយថា
 ដោយការស្តាប់ស្តាប់បែបនេះ ការអភ័យទោសពីអំពើបាបត្រូវបានបង់ និងទិញ
 បានរួមចំណែកជាមួយអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងអំណោយឥតគិតថ្លៃនេះ ។ ហើយខណៈ
 ដែលពួកគេអំពាវនាវដល់ព្រះតាមទម្រង់នេះ ពួកគេមិនធ្វើអ្វីក្រៅតែពីចុះចូលនឹង
 ការបោទប្រកាន់របស់ខ្លួន ហើយថែមទាំងបិទត្រាការប៉ោលទោសដោយទីបន្ទាល់
 របស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ត្បិតពួកគេសារភាពថាខ្លួនជាកូនបំណុល លុះត្រាតែពួកគេ
 ត្រូវបានដោះលែងដោយអត្ថប្រយោជន៍នៃការអភ័យទោស ដែលពួកគេមិនព្រម
 ទទួលយក ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញពួកគេបដិសេធទៅវិញ កាលដែលពួកគេបានរុញ
 គុណសម្បត្តិ និងការពេញចិត្តរបស់ពួកគេទៅលើព្រះ ។ ហេតុនេះហើយបានជា
 គេមិនអង្វររកសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គទេ តែស្រែករកការវិនិច្ឆ័យរបស់
 ព្រះអង្គវិញ ។

ទុកអោយអស់អ្នកដែលស្រមៃមើលភាពល្អឥតខ្ចោះបែបនេះចំពោះខ្លួនឯង ដែល
 ធ្វើឱ្យវាមិនចាំបាច់ក្នុងការស្វែងរកការលើកលែងទោសដែលមានសិស្សដែលរមាស់
 នាំពួកគេឱ្យយល់ខុស ប្រសិនបើគេយល់ថាសិស្សទាំងអស់ដែលពួកគេទទួលបាន
 ត្រូវបានឆក់យកចេញពីព្រះគ្រីស្ទ ដោយឃើញថាក្នុងការណែនាំទាំងអស់ឱ្យ
 សារភាពកំហុសរបស់ពួកគេ ទ្រង់មិនទទួលស្គាល់អ្វី ក្រៅពីថាគេជាមនុស្សមាន

បាប ។ មិនមែនថាទ្រង់នឹងចិញ្ចឹមអំពើបាបដោយការលើកសរសើរទេ ប៉ុន្តែ ដោយសារទ្រង់បានដឹងថាអ្នកជឿមិនអាចនឹងបដិសេធចោលនូវអំពើអាក្រក់នៃ សាច់ឈាមរបស់ពួកគេដោយមិនស្ថិតនៅជាប់នឹងការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះជានិច្ចនោះ ទេ ។ យើងត្រូវតែប្រាថ្នា និងធ្វើការដោយខ្លះខ្លួនថា ដោយបានលះបង់រាល់ ការលម្អិតនៃកាតព្វកិច្ចរបស់យើង យើងពិតជាអាចអបអរសាទរខ្លួនយើងនៅ ចំពោះព្រះថាបានបរិសុទ្ធពីគ្រប់ស្នាមប្រឡាក់ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារវាផ្តាច់ព្រះ ហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់បន្តិចម្តងៗក្នុងការស្តារកិត្តិយសរបស់ទ្រង់នៅក្នុងខ្លួនយើង ក្នុងលក្ខណៈដែលភាពសៅហ្មងខ្លះនៅតែមាននៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើង នោះ ជាការចាំបាច់បំផុតក្នុងការផ្តល់មធ្យោបាយដោះស្រាយ ។ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទ យោង ទៅតាមសិទ្ធិអំណាចដែលទ្រង់ត្រូវបានប្រទានដោយព្រះវរបិតា ទ្រង់បញ្ជាឱ្យ យើងពេញមួយជីវិត ឱ្យងាកទៅរកការអធិស្ឋានសម្រាប់ការលើកលែងទោសពី កំហុសរបស់យើង ដែលនឹងអត់ឱនដល់បណ្ឌិតថ្មីទាំងនេះ ដែលព្យាយាមធ្វើឱ្យ ងឿ្រងឆ្ងល់ចំពោះភ្នែករបស់មនុស្សសាមញ្ញជាមួយនឹងទស្សន៍វិយភាពនៃភាពគ្មាន ទោសល្អឥតខ្ចោះ ដើម្បីធានាពួកគេថាពួកគេអាចបំបាត់កំហុសទាំងអស់បាន ។ នេះបើតាមយ៉ូហាន នេះគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីធ្វើឱ្យព្រះទៅជាអ្នកកុហកនោះទេ [១យ៉ូ ហាន 1:10] ។

ម្យ៉ាងទៀត ដោយការខិតខំប្រឹងប្រែងដូចគ្នានេះ ជនបោកបញ្ឆោតទាំងនេះ ដោយការលុបចោលផ្នែកមួយនៃវា បំបែកសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ ដែលនៅក្នុង នោះយើងឃើញសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងមានផ្ទុកនៅ ហើយផ្តល់រំលឹកចេញពី មូលដ្ឋានរបស់វា ។ ពួកគេមិនត្រឹមតែមានទោសចំពោះការលះបង់ក្នុងការបំបែក របស់បរហូតមកដល់ពេលនេះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេថែមទាំងមានចិត្ត

យោរយោ និងយោរយោនៅក្នុងព្រលឹងដ៏ក្រៀមក្រំដោយភាពអស់សង្ឃឹម ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេជាមនុស្សមិនស្មោះត្រង់ចំពោះខ្លួនគេ និងអ្នកដែលចូលចិត្តពួកគេ ដោយសារពួកគេបង្កឱ្យមានស្ថានភាពនៃភាពព្រងើយកន្តើយ ទាស់នឹងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែការជំទាស់របស់ពួកគេ ដែលថាយើងចង់បានព្រះរាជ្យរបស់ព្រះមកក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះ យើងស្វែងរកការលុបបំបាត់ចោលនូវអំពើបាបនោះ គឺជារឿងក្មេងខ្ចីណាស់ ។ សម្រាប់នៅក្នុងផ្នែកទីមួយនៃការអធិស្ឋាន ភាពល្អឥតខ្ចោះខ្ពស់បំផុតត្រូវបានកំណត់នៅចំពោះមុខយើង ប៉ុន្តែនៅពេលក្រោយ ជាភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ។ ដូច្នេះហើយ ទាំងពីរនាក់នេះ មានការចុះសម្រុងគ្នាយ៉ាងគួរស្ងប់ស្ងែង ដូច្នេះហើយ ក្នុងគោលបំណងឆ្ពោះទៅរកគោលដៅ យើងមិនត្រូវធ្វេសប្រហែស នូវមធ្យោបាយដោះស្រាយដែលតម្រូវការរបស់យើងទាមទារនោះទេ ។

“ដូចដែលយើងបានអត់ទោស...”

ចុងក្រោយ យើងទូលអង្វរថាឱ្យបានការអត់ទោសបានមកលើយើង “ដូចជាយើងបានអត់ទោសដល់អស់អ្នកដែលធ្វើខុសនឹងយើងខ្ញុំដែរ” [ម៉ាថាយ 6:12] ៖ និយាយទៅ កាលដែលយើងលើកលែងនិងអត់ទោសដល់អស់អ្នកដែលធ្វើទុក្ខដល់យើងដោយវិធីណាមួយនោះ មិនថាបានប្រព្រឹត្តដោយអយុត្តិធម៌មកលើយើងនៅក្នុងទង្វើឬញាញើយដោយពាក្យសម្តីនោះទេ ។ មិនមែនថាវាជារបស់យើងនៅក្នុងការអត់ទោសនូវកំហុសនៃការបោះបង្គោលការធ្វើខុសទេ ដ្បិតវាស្ថិតនៅលើព្រះតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ [អេសាយ 43:25]! តែនេះជាការអត់ទោសរបស់យើងទៅវិញទេថា ៖ ដែលបោះចោលពីគំនិតដោយស្ម័គ្រចិត្តនូវកំហឹង ការស្អប់ និងបំណងចង់សងសឹកចេញ ហើយមានបំណងចង់លុបចោលនូវការចងចាំនូវការអ

យុត្តិធម៌ ។ ដោយហេតុផលនេះ យើងមិនគួរស្វែងរកការអត់ទោសបាបពីព្រះទេ ទាល់តែខ្លួនយើងក៏បានអត់ទោសនូវសេចក្តីកំហុសដែលទាស់នឹងយើងនៃអស់អ្នក ដែលបានធ្វើអាក្រក់មកលើយើង ។ បើយើងរក្សាអារម្មណ៍ស្អប់ក្នុងចិត្ត បើយើង គិតសងសឹក ហើយពិចារណាការឱកាសណាមួយដើម្បីបង្កគ្រោះថ្នាក់ ហើយ ទោះបីយើងមិនព្យាយាមត្រឡប់ទៅរកគុណធម៌របស់ខ្មាំងយើងវិញក៏ដោយ គ្រប់ តំណែងល្អសមនឹងទទួលពួកគេ ។ ហើយលើកសរសើរខ្លួនយើងដល់ពួកគេ ដោយការអធិស្ឋាននេះ យើងអង្វរព្រះកុំឱ្យអត់ទោសបាបរបស់យើង ។ ព្រោះ យើងសូមឱ្យទ្រង់ធ្វើចំពោះយើង ដូចយើងធ្វើចំពោះអ្នកដទៃ[ម៉ាថាយ 7:12] ។ តាមពិត នេះជាការទូលអង្វរកុំឱ្យទ្រង់ធ្វើវាមកដល់យើង ទាល់តែយើងបានធ្វើវា សិន ។ តើមនុស្សប្រភេទនេះនឹងទទួលបានអ្វីពីការទូលអង្វរនេះក្រៅពីការវិនិច្ឆ័យ ទោសដ៏ធ្ងន់ថែមទៀតនោះ?

ជាចុងក្រោយ យើងត្រូវចំណាំថាលក្ខខ័ណ្ឌនេះទ្រង់ "អត់ទោសយើងដូចដែល យើងបានអត់ទោសដល់អ្នកដែលធ្វើខុសនឹងយើង" [ម៉ាថាយ 6:12]- មិនត្រូវ បានបន្ថែម ពីព្រោះដោយការអត់ទោសយើងបានផ្តល់ដល់អ្នកផ្សេង នោះយើង ក៏សមនឹងការអត់ទោសរបស់ទ្រង់ដែរ ប្រៀបដូចជាការនេះចង្អុលពីហេតុផល របស់វាដែរ ។ តែ ដោយព្រះបន្ទូលនេះព្រះអម្ចាស់មានចេតនាដោយផ្នែកនឹង កំសាន្តចិត្តដល់សេចក្តីកំសោយនៃជំនឿរបស់យើង ។ ដ្បិតទ្រង់បានបន្ថែមថា នេះជាសញ្ញាមួយដើម្បីធានាដល់យើងថា ទ្រង់បានប្រទានការអត់ទោសបាបដល់ យើង ដូចយើងដឹងច្បាស់ថាបានអត់ទោសឱ្យអ្នកដទៃ ។ ម្យ៉ាងទៀត វាគឺជា ការមួយផ្នែកដោយសញ្ញានេះ ដែលព្រះអម្ចាស់មិនរាប់បញ្ចូលពីចំនួនកូនរបស់ ទ្រង់ អ្នកដែលមានបំណងចង់សងសឹក និងយឺតក្នុងការអត់ទោស ពួកគេអនុវត្ត

ការខ្លាំងសត្រូវជាប់លាប់ និងបង្កតម្កើនដីទៃ នូវសេចក្តីក្រោធយ៉ាងខ្លាំង ដែល
ពួកគេបានបន់ស្រន់ថាឱ្យរួចពីខ្លួនពួកគេ ។ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីកុំឱ្យ
មនុស្សបែបនេះហ៊ានហៅព្រះអង្គថាជាបិតា ។ នេះក៏ត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់
នៅក្នុងលូកា តាមពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [លូកា 11:4] ។

46. ការទូលអង្វរទីប្រាំមួយ

ការទូលអង្វរទីប្រាំមួយ [ម៉ាថាយ 6:13] ដូចដែលយើងបាននិយាយ វាឆ្លើយ
តបទៅនឹងសេចក្តីសន្យាដែលក្រិស្ទនឹងត្រូវបានឆ្លាក់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើង
[សុភាសិត 3:3; ២កូរិនថូស 3:3] ប៉ុន្តែដោយសារយើងស្តាប់បង្គាប់ព្រះមិន
មែនគ្មានការប្រយុទ្ធជាប់និងលំបាក និងការតស៊ូព្យាយាមខ្លាំងនោះទេ នៅទីនេះ
យើងស្វែងរកនឹងបានបំពាក់ដោយអារុណដូច្នេះ ហើយត្រូវបានការពារដោយការ
ការពារដូច្នេះ ដែលយើងនឹងអាចយកជ័យជំនះបាន ។ តាមរយៈការនេះ យើង
ត្រូវបានណែនាំថា យើងមិនត្រឹមតែត្រូវការព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះទេ
ដើម្បីបន្តចិត្តរបស់យើងនៅក្នុងខ្លួន ហើយពត់ខ្លួន និងដឹកនាំពួកគេឱ្យស្តាប់
បង្គាប់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងជំនួយរបស់ទ្រង់ផងដែរ ដើម្បីឱ្យយើង
អាចយកឈ្នះការប្រឆាំងនឹងគ្រប់ឧបាយកល និងការវាយប្រហារដ៏យោធន៍ទាំង
អស់របស់សាតាំង ។ ឥឡូវនេះទម្រង់នៃការល្អៗពិតជាមានច្រើន និងផ្លាស់ប្តូរ
។ ចំពោះគំនិតអាក្រក់នៃចិត្តដែលញុះញង់យើងឱ្យប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងក្រិស្ទនឹង
ដែលសេចក្តីប្រាថ្នាមិនប្រក្រតីរបស់យើងផ្ទាល់ណែនាំដល់យើង ឬរបស់អារក្សជា
ការល្អៗក៏ដូចជារបស់ដែលមិនមែនជាអំពើអាក្រក់នៃធម្មជាតិរបស់ខ្លួនដែរ
ដែលក្លាយទៅជាការល្អៗតាមរយៈឧបករណ៍របស់អារក្ស ។ ពួកគេមានកម្លាំង
ចិត្តយ៉ាងខ្លាំងនៅចំពោះមុខយើង ដែលយើងត្រូវបានគេទាញចេញ ឬដាក់ចេញ

ពីព្រះ តាមរយៈការលេចមករបស់ពួកគេ [យ៉ាកុប 1:2, 14; Ct. ម៉ាថាយ 4:1, 3; ១ថៃស្សាឡូនិច 3:5] ។ ហើយការល្អឯទាំងនេះគឺមកពីខាងស្តាំឬពីខាងឆ្វេង ។ ពីខាងស្តាំ មានឧទាហរណ៍ដូចជា ទ្រព្យសម្បត្តិ អំណាចកិត្តិយស ដែលច្រើនតែធ្វើឱ្យមនុស្សស្រវាំងភ្នែកដោយពន្លឺនោះ និងហាក់ដូចជាភាពល្អដែលពួកគេបង្ហាញ ហើយត្រូវបានទាក់ទាញដោយភាពត្រេកត្រអាលរបស់ពួកគេ ដូច្នេះហើយ អ្នកដែលចាប់ចិត្តដោយល្បិចបែបនេះ ហើយស្រវឹងជាមួយនឹងភាពផ្អែមល្ហែមបែបនេះ ហើយភ្លេចព្រះរបស់ពួកគេ ។ ពីខាងឆ្វេងជាឧទាហរណ៍ដូចជា ភាពក្រីក្រ ភាពអាម៉ាស់ ការមើលងាយ ការរងទុក្ខ និងផ្សេងៗទៀត ។ ដោយរារាំងដោយភាពវេទនា និងការលំបាកទាំងនេះ ពួកគេក្លាយជាមនុស្សអស់សង្ឃឹមក្នុងចិត្ត បោះចោលការធានាអះអាង និងក្តីសង្ឃឹម ហើយនៅទីបំផុតត្រូវឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះ ។

យើងអធិស្ឋានថា ព្រះជាព្រះវរបិតារបស់យើង សូមកុំឱ្យយើងត្រូវល្អឯតាមការល្អឯទាំងពីរប្រភេទនេះឡើយ ដែលជំរុញយើងដោយបំណងប្រាថ្នាដ៏ខ្លាំងរបស់យើង ឬនាំឱ្យយើងដោយការល្អឯរបស់អារក្ស ដែលធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងយើងឡើយ ។ យើងអធិស្ឋានសូមឱ្យទ្រង់ទ្រង់ និងលើកទឹកចិត្តយើងដោយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យយើងរឹងមាំដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ នោះយើងអាចឈរយ៉ាងរឹងមាំប្រឆាំងនឹងការវាយលុករបស់សត្រូវដ៏អាក្រក់របស់យើង ទោះគំនិតណាក៏ដោយដែលគេអាចបញ្ចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់យើង ។ ខ្ញុំសូមអធិស្ឋានឱ្យអ្វីដែលបង្ហាញដល់យើងតាមរបៀបណានោះទេ ឱ្យយើងអាចប្រែទៅជាសេចក្តីល្អដើម្បីកុំឱ្យយើងធ្លាក់ក្នុងភាពអំណត់ខាងភាពចម្រុងចម្រើន ឬត្រូវធ្លាក់ចុះដោយសារទុក្ខលំបាកឡើយ ។

យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិននៅទីនេះសុំកុំឱ្យយើងមានអារម្មណ៍ថាគ្មានការល្អៗ អ្វីទាំងអស់ទេ ផ្ទុយទៅវិញយើងត្រូវការការដាស់តឿន វាយប្រហារ និងជំរុញ ដោយពួកគេ ក្រែងលោយើងមានភាពអសកម្មខ្លាំងពេក នោះយើងនឹងទៅជាខ្ចី លច្រអូស ដ្បិតវាមិនមែននៅខាងក្រៅចំណុសដែលដាវីឌប្រាថ្នាចង់ត្រូវល្អៗនោះ ទេ ។ [ទំនុកដំកើង 26:2] ហើយវាមិនមែនគ្មានហេតុផលទេ ដែលព្រះអម្ចាស់ ល្អៗលដល់រាស្ត្រដែលទ្រង់រើសតាំងជារាល់ថ្ងៃនោះទេ [លោកុប្បត្តិ 22:1; ចោទិ យកថា 8:2; 13:3] ដេញតាមការទាំងនោះដោយការអម៉ាស ភាពក្រីក្រ ទុក្ខ វេទនា និងបែបផ្សេងទៀតនៃការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ ។ តែព្រះទ្រង់ព្យាយាមតាម របៀបមួយ ហើយសាតាំងធ្វើព្យាយាមធ្វើតាមវិធីមួយទៀត ។ សាតាំងល្អៗ ដើម្បីនឹងបានបំផ្លាញ ដាក់ទោស បន្តិ ទម្លាក់ចោល តែព្រះវិញដើម្បីនឹងកែ តម្រូវកូនរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានសាកល្បងពីភាពស្មោះត្រង់របស់ពួក គេ ហើយតាំងឡើងនូវកម្លាំងរបស់ពួកគេដោយការអនុវត្តវា ដើម្បីឱ្យទ្រង់នឹង បំបែក បន្សុទ្ធ និងដុតសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ដែលទាល់តែវាត្រូវបានបង្ខំនៅ ក្រោមការកំណត់នេះវានឹងនៅតែល្អានិងអ្នកអាងហ្វូសដែនកំណត់ ។ ក្រៅពី នោះ សាតាំងវាយប្រហារអស់អ្នកដែលមិនបានបំពាក់គ្រឿងសឹកនិងមិនបាន រៀបចំខ្លួន ដើម្បីវានឹងបំបែកពួកគេដោយមិនដឹងខ្លួនទៅ ។ ព្រះជាមួយនឹងការ ល្អៗ ទ្រង់រៀបចំផ្លូវសម្រាប់នឹងគេចផុត ដែលរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ផ្ទាល់នឹងអាចទ្រាំទ្រ ការទាំងអស់ដោយអត់ធ្មត់ដែលទ្រង់ដាក់មកលើគេ [១កូរិនថូស 10:13; ២ពេ ត្រុស 2:9] ។

វាមិនមានអ្វីខុសគ្នាខ្លាំងទេ មិនថាយើងយល់ដោយពាក្យថា "ការអាក្រក់" ជា អារក្ស ឬអំពើបាប ។ ពិតណាស់ សាតាំងផ្ទាល់ជាសត្រូវដែលកុហកដែលរងចាំ

ចង់បានជីវិតរបស់យើង [១ពេត្រុស ៥:៨] ។ លើសពីនោះទៀត វាត្រូវបានបំពាក់ដោយអំពើបាបសម្រាប់នឹងបំផ្លាញយើង ។ ដូច្នេះនេះជាការទូលអង្វររបស់យើងថា ៖ ដើម្បីកុំឱ្យយើងត្រូវបានចាញ់ ឬគ្របសង្កត់ដោយការល្អៗដែលមិនត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែឱ្យយើងអាចឈរយ៉ាងឆាប់រហ័សដោយព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអម្ចាស់ប្រឆាំងនឹងអំណាចសត្រូវទាំងអស់ដែលវាយប្រហារយើង ។ នេះមិនមែនដើម្បីចុះចាញ់នឹងការល្អៗទេ ដែលបានទទួលយកទៅក្នុងការថែរក្សា និងការការពារនិងសុវត្ថិភាពក្នុងការការពាររបស់ទ្រង់នោះទេ យើងអាចស្និទ្ធនឹងអំពើបាបសេចក្តីស្លាប់ ច្រកទ្វារនរកបានដោយជោគជ័យ ។ [ម៉ាថាយ ១៦:២៨]

និងនគរទាំងមូលរបស់អារក្ស ។ នេះគឺដើម្បីរួចផុតពីអំពើអាក្រក់ ។ នៅទីនេះយើងត្រូវបានដាស់តឿនដោយប្រយ័ត្នប្រយោជន៍ថា វាមិនមែនជាអំណាចរបស់យើងក្នុងការចូលរួមជាមួយមេកំណាចនោះក្នុងការប្រយុទ្ធ ឬដើម្បីទប់ទល់នឹងកម្លាំង និងការវាយលុករបស់វានោះទេ ។ បើមិនដូច្នោះទេ វាគ្មានន័យទេ ឬជាការចំអកដើម្បីសុំព្រះពីអ្វីដែលយើងមានរួចហើយនៅក្នុងខ្លួនយើង ។ ជាក់ស្តែងអ្នកដែលរៀបចំសម្រាប់ការប្រយុទ្ធបែបនេះជាមួយនឹងការធានាអះអាងដោយខ្លួនឯង គេមិនបានយល់គ្រប់គ្រាន់ថាជាមួយនឹងអ្វីដែលជាសត្រូវដ៏កាចសាហាវនិងបំពាក់អាវុធផ្តោងដែលពួកគេត្រូវដោះស្រាយនោះទេ ។ ឥឡូវនេះ យើងស្វែងរកការដោះចេញពីអំណាចរបស់វា ដូចជាចេញពីថ្កាមរបស់សិង្ហដែលឆ្លើងឆ្លែដែរ [១ពេត្រុស ៥:៨] ។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនចាប់ទាញយើងពីកណ្តាលសេចក្តីស្លាប់ទេ នោះយើងមិនអាចរួចពីការដែលត្រូវហែកជាបំណែកភ្លាមៗដោយចង្អុមនិងក្រញាំរបស់វា ហើយលេបត្របាក់ចូលបំពង់កនោះទេ ។ ប៉ុន្តែយើងដឹងថាប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយយើង ហើយប្រយុទ្ធដើម្បីយើង ខណៈដែល

យើងនៅស្ងៀម "នៅក្នុងព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់យើងនឹងធ្វើដោយខ្លាំងក្លា" ។ [ទំនុក
ដំកើង 60:12; 107:14] ។ ចូរឱ្យអ្នកផ្សេងទៀតទុកចិត្តដូចជាពួកកេនីង
ទុកចិត្តនៅក្នុងលទ្ធភាពនិងអំណាចរបស់គេផ្ទាល់នៃការជ្រើសរើសដោយសេរី
ដែលពួកគេហាក់ដូចជាចំពោះខ្លួនពួកគេគ្រប់គ្រងវា ។ សម្រាប់យើងចូរឱ្យវា
បានគ្រប់គ្រាន់ដែលយើងឈរនិងបានខ្លាំងនៅក្នុងព្រះចេស្ដារបស់ព្រះតែមួយគត់ ។

ប៉ុន្តែការអធិស្ឋាននេះមានជាប់ពាក់ព័ន្ធច្រើនជាងការឃើញដំបូងដែលវាបង្ហាញ ។ ដ្បិតប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាអំណាចរបស់យើងក្នុងការប្រយុទ្ធ
ជាមួយសាតាំងនោះ យើងនឹងមិនអាចទទួលបានជ័យជំនះឡើយ រហូតទាល់តែ
យើងពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណ ទើបយើងបោះចោលនូវភាពទន់ខ្សោយទាំង
អស់នៃសាច់ឈាមរបស់យើង ។ ខណៈពេលដែលយើងទូលអង្វរ ដើម្បីឱ្យមាន
ការដោះលែងពីសាតាំង និងអំពើបាប យើងរំពឹងថាការកើនឡើងថ្មីនៃព្រះគុណ
របស់ព្រះនឹងបន្តមកលើយើង រហូតទាល់តែយើងបានយកឈ្នះលើអំពើអាក្រក់
ទាំងអស់ ។

ចំពោះអ្នកខ្លះ វាហាក់បីដូចជាពិបាក និងអាក្រក់ក្នុងការសុំព្រះកុំឱ្យនាំយើងចូល
ទៅក្នុងការល្អៗ ដោយឃើញថាការល្អៗយើងគឺផ្ទុយពីធម្មជាតិរបស់ទ្រង់ ដូច
យ៉ាកុបថ្លែងទីបន្ទាល់ ។ [យ៉ាកុប 1:13] ។ តែសំណួរត្រូវបានដោះស្រាយដោយ
ផ្នែកហើយ ពីព្រោះតណ្ហារបស់យើងជាហេតុផលយ៉ាងសមស្របនៃការល្អៗទាំង
អស់ដែលបំបែកយើង [យ៉ាកុប 1:14] ដូច្នេះហើយ ក៏ទទួលបានការស្តីបន្ទោស ។
ហើយយ៉ាកុបមានន័យត្រឹមតែថា វាគ្មានប្រយោជន៍ និងអយុត្តិធម៌ក្នុងការផ្ទេរ
ទៅព្រះនូវអំពើអាក្រក់ទាំងនោះ ដែលយើងត្រូវបានបង្ខំឱ្យចោទប្រកាន់ចំពោះ

ខ្លួនយើង ដោយសារយើងដឹងថាខ្លួនឯងមានកំហុស ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនបានរារាំង ព្រះទេ នៅពេលដែលវាហាក់ដូចជាល្អសម្រាប់ទ្រង់ ពីការបង្វែរយើងឱ្យទៅ សាតាំង ពីការទម្លាក់យើងទៅក្នុងគំនិតស្តីបន្ទោស និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាអាក្រក់ និងពីការនាំយើងចូលទៅក្នុងការល្ងង់ ដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏ត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែជាការវិនិច្ឆ័យជាញឹកញាប់ដោយសម្ងាត់ ។ សម្រាប់ (មូលហេតុត្រូវបានលាក់បាំងជាញឹកញាប់ពីមនុស្សខណៈពេលដែលវាប្រាកដជាមួយទ្រង់ ។ ពីនេះយើងប្រមូលផ្តុំ វាមិនមែនជាការបញ្ចេញមតិមិនសមរម្យទេ ប្រសិនបើយើងជឿជាក់ថាដោយ មានហេតុផលល្អទ្រង់គំរាមកំហែងជាច្រើនដងដើម្បីឱ្យប្រាកដថាវាស្មាននៃការ សងសឹករបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលទ្រង់វាយអ្នកទោសដោយភាពងងឹតងងុលនិង រឹងនៃចិត្ត ។

47. សរុបសេចក្តី

ការទូលអង្វរទាំងនេះ ដែលយើងជាពិសេសសូមដល់ព្រះពីខ្លួនយើង និងទ្រព្យ សម្បត្តិទាំងអស់របស់យើង បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែលយើងបាននិយាយពីមុន ៖ ថាការអធិស្ឋានរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែជាសាធារណៈ ហើយដើម្បីរកមើលការ កែតម្រូវក្រុមជំនុំជាសាធារណៈ និងសម្រាប់ការរីកចម្រើននៃការប្រកបរបស់របស់ អ្នកជឿ ។ សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ៗមិនអធិស្ឋានសុំឱ្យអ្វីមួយទៅគាត់ជាឯកជន ឡើយ ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នាដូចគ្នាសុំនំប៉័ង ការអត់ទោសបាបរបស់យើង កុំឱ្យ ត្រូវនាំទៅក្នុងការល្ងង់ ហើយរួចពីអំពើអាក្រក់ ។

ជាងនេះទៅទៀត មានការបន្ថែមនូវហេតុផលដែលថាហេតុអ្វីបានជាយើងគួរ មានភាពក្លាហានក្នុងការទូលសូម និងមានទំនុកចិត្តក្នុងការទទួល ។ ទោះបីជា

វាមិនមាននៅក្នុងពន្លាតនៅក្នុងភាសាឡាតាំងក៏ដោយ ក៏វាសមរម្យណាស់ត្រង់ កន្លែងនេះ ដែលមិនគួរត្រូវបានលុបចោល— “មានន័យថា នោះគឺជាព្រះរាជ្យ និងអំណាច និងសិរីរុងរឿងជាប្រៀងរហូត” [ម៉ាថាយ 6 :13] នេះគឺរឹងមាំ និង ស្ងប់ស្ងាត់សម្រាប់ជំនឿរបស់យើង ។ ប្រសិនបើការអធិស្ឋានរបស់យើងត្រូវបាន សូមទៅដល់ព្រះដោយតម្លៃរបស់យើង តើអ្នកណានឹងហ៊ានសូម្បីតែនិយាយនៅ ចំពោះមុខទ្រង់នោះ? ឥឡូវនេះមិនថាយើងអាក្រក់ប៉ុណ្ណា មិនថាយើងមិនសាក សមនឹងការទាំងអស់ក៏ដោយ ទោះជាមិនសមនឹងការលើកសរសើរទាំងអស់ក៏ ដោយ យើងនឹងមិនដែលខ្វះហេតុផលដើម្បីអធិស្ឋាន មិនដែលត្រូវខ្វះការធានា ឡើយ ព្រោះនគរ ឬទ្វានុភាព និងសិរីល្អរបស់ទ្រង់មិនអាចដកចេញពីព្រះវរ បិតាយើងបានឡើយ ។

ហើយនៅចុងបញ្ចប់បន្ថែមថា "អាម៉ែន" [ម៉ាថាយ 6:13] ។ ដោយវាត្រូវបាន បញ្ជាក់ច្បាស់ដោយភាពកក់ក្តៅនៃបំណងប្រាថ្នាចង់បានអ្វីដែលយើងសូមពី ព្រះ ។ ហើយសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងត្រូវបានពង្រឹងឡើងថា ការទាំងអស់បែប នេះត្រូវបានកើតឡើងហើយ នឹងវានឹងបានផ្តល់មកយើង កាលដែលការទាំង នោះត្រូវបានសន្យាពីព្រះរួចហើយ ដែលទ្រង់មិនចេះបោកបញ្ឆោតទេ ។ ហើយ ការនេះក៏ស្របនឹងទម្រង់នៃការអធិស្ឋានដែលយើងបានលើកមកមុននេះថា ៖
 “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ដោយយល់ដល់ព្រះនាមទ្រង់ មិនមែនដោយសារសេចក្តី សុចរិតរបស់យើងទេ” [ដានីយ៉ែល 9:18-19] ។ ដោយការនេះពួកបរិសុទ្ធមិន ត្រឹមតែបង្ហាញទីបញ្ចប់នៃការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏សារភាពថា ខ្លួនពួកគេមិនសាកសមនឹងទទួលវាទេ ទាល់តែព្រះស្វែងរកហេតុផលពីអង្គទ្រង់

ផ្ទាល់ ហើយថាទំនុកចិត្តរបស់ពួកគេត្រូវបានស្តាប់ដោយលាស់ចេញមកពីលក្ខណៈរបស់ព្រះសុទ្ធសាត ។

(ការពិចារណាសរុប ៖ ភាពគ្រប់គ្រាន់នៃការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាមួយនឹងសេរីភាពក្នុងការប្រើពាក្យផ្សេងទៀត 48-49)

48. ការអធិស្ឋានព្រះអម្ចាស់ជាច្បាប់ដែលជាចំណងមួយ

យើងមានអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលយើងគួរមាន ឬអាចធ្វើបានទាំងអស់ ដើម្បីស្វែងរកព្រះ ដែលបានចែងក្នុងទម្រង់នេះ ច្បាប់សម្រាប់ការអធិស្ឋានដែលបានប្រគល់ដោយព្រះគ្រីស្ទដ៏ជាម្ចាស់ល្អបំផុតរបស់យើង ដែលព្រះវរបិតាបានតែងតាំងជាគ្រូរបស់យើង និងជាអ្នកដែលទ្រង់ចង់ឱ្យយើងស្តាប់ទ្រង់ ។ [ម៉ាថាយ 17:5] ។ ព្រោះទ្រង់តែងតែជាប្រាជ្ញាដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះជាម្ចាស់ [អេសាយ 11:2] ហើយទ្រង់បានមកជាមនុស្ស ហើយត្រូវបានផ្តល់មកយើង ជាទេវតានៃការផ្តល់យោបល់ដ៏អស្ចារ្យ [អេសាយ 9:6, conflated with ជំពូក 28:29 និង យេរេមា 32:19] ។

ហើយការអធិស្ឋាននេះគឺនៅក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់ល្អឥតខ្ចោះដែលបានវត្ថុខាងក្រៅឬមនុស្សក្រៅបន្ថែមទៅវា ដែលមិនអាចទាក់ទងជាមួយវា គឺមិនសមហេតុផល និងមិនសក្តិសមក្នុងការអនុម័តដោយព្រះឡើយ ។ សម្រាប់សេចក្តីសង្ខេបនេះ ទ្រង់បានកំណត់នូវអ្វីដែលសក្តិសមសម្រាប់ទ្រង់ ដែលអាចទទួលយកបានចំពោះទ្រង់ ចាំបាច់សម្រាប់យើង - ជាធរមាន អ្វីដែលទ្រង់នឹងផ្តល់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។

ហេតុនេះហើយ អស់អ្នកដែលហ៊ានទៅលើសនេះទៀតដោយសុំអ្វីពីព្រះជាម្ចាស់ លើសពីនេះ ៖ ជាដំបូង ប្រាថ្នាចង់បន្ថែមប្រាថ្នារបស់ព្រះពីខ្លួនគេ ដែលបាន កើតឡើងដោយគ្មានការប្រមាថដោយឆ្គួតៗ ។ ទីពីរ កុំបង្ខាំងខ្លួនពួកគេនៅក្នុង ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែដោយកាន់វាដោយការមើលងាយ រង្វេងឆ្ងាយទៅ ឆ្ងាយនៅក្នុងបំណងប្រាថ្នាដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបានរបស់ពួកគេ នោះគេនឹង មិនទទួលបានអ្វីទាំងអស់ កាលដែលពួកគេអធិស្ឋានដោយគ្មានជំនឿ ។ ប៉ុន្តែ គ្មានអ្វីគួរសង្ស័យទេថាការអធិស្ឋានទាំងអស់នោះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយគ្មានពីជំ នឿ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺអវត្តមាន ដែលនៅលើនោះជំនឿ ប្រសិនបើត្រូវ ឈរនៅនោះត្រូវតែពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលជានិច្ច ។ ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលមិនអើពើ នឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រមទាំងប្រគល់ខ្លួនទៅតាមបំណងប្រាថ្នា របស់ខ្លួន មិនត្រឹមតែមិនទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ តែប្រឆាំងនឹង ព្រះបន្ទូលដោយអស់ពីកម្លាំងផង ។ ដូច្នេះហើយ លោក Tertullian បានហៅ វាយ៉ាងពិតប្រាកដ និងឆើតឆាយថា "ការអធិស្ឋានស្របច្បាប់" ដែលបង្ហាញ យ៉ាងច្បាស់ថា ការអធិស្ឋានផ្សេងទៀតទាំងអស់គឺស្ថិតនៅក្រៅច្បាប់ ហើយត្រូវ បានហាមឃាត់ ។

49. ការអធិស្ឋានព្រះអម្ចាស់មិនចង់យើងទៅនឹងទ្រង់របស់វានៃព្រះបន្ទូលទេ តែទៅនឹងអត្ថន័យរបស់វាវិញ

យើងមិនចង់ឱ្យវាបានយល់ថាយើងត្រូវបានចងក្លាប់ដោយទម្រង់នៃការអធិស្ឋាន នេះ ដែលថាយើងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យផ្លាស់ប្តូរវានៅក្នុងពាក្យ ឬព្យាង្គនោះ ទេ ។ សម្រាប់នៅទីនេះ និងនៅទីនោះនៅក្នុងបទគម្ពីរ មនុស្សម្នាក់អានការ អធិស្ឋានជាច្រើន ខុសពីគ្នានៅក្នុងពាក្យ ប៉ុន្តែត្រូវបានតែងឡើងដោយព្រះ

វិញ្ញាណតែមួយ ការប្រើប្រាស់ដែលមានប្រយោជន៍ច្រើនដល់យើង ។ "ការអធិស្ឋានរបស់ម៉ារីត្រូវបានណែនាំម្តងហើយម្តងទៀតចំពោះអ្នកជឿដោយវិញ្ញាណដូចគ្នា ដែលមានលក្ខណៈស្រដៀងគ្នាទៅនឹងការនិយាយ" ។ នៅក្នុងការបង្រៀននេះ យើងមានន័យត្រឹមតែនេះប៉ុណ្ណោះ ដែលគ្មាននរណាម្នាក់គួររំពឹង ឬទាមទារអ្វីទាល់តែសោះ លើកលែងតែអ្វីដែលត្រូវបានរួមបញ្ចូល ដោយវិធីសង្ខេប នៅក្នុងការអធិស្ឋាននេះ ហើយទោះបីជាពាក្យអាចខុសគ្នាទាំងស្រុងក៏ដោយ ប៉ុន្តែអត្ថន័យមិនគួរខុសគ្នាទេ ដូច្នេះការអធិស្ឋានទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងបទគម្ពីរ និងពាក្យដែលកើតចេញពីដើមទ្រូងរបស់ព្រះ គឺពិតជាត្រូវបានសំដៅទៅលើវា ។ ពិតប្រាកដណាស់ គ្មាននរណាអាចរកឃើញដែលស្មើនឹងភាពល្អឥតខ្ចោះនោះទេ កាន់តែគ្មានអ្វីដែលអាចនឹងលើសជាងនេះផង ។ នៅទីនេះ គ្មានអ្វីមានអារម្មណ៍ថាខុស អ្វីដែលគួរគិតអំពីការសរសើរតម្កើងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គ្មានអ្វីដែលត្រូវមកក្នុងគំនិតរបស់មនុស្សដើម្បីសុខុមាលភាពរបស់ខ្លួនគេផ្ទាល់ឡើយ ។ ហើយជាការពិតណាស់ វាត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់លាស់ថា ក្តីសង្ឃឹមនៃការព្យាយាមអ្វីដែលប្រសើរជាងនេះ គឺត្រូវដកចេញពីមនុស្សទាំងអស់ ។ សរុបសេចក្តីមក ចូរយើងចងចាំថា នេះជាការប្រៀនប្រដៅរបស់ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ទ្រង់បង្រៀននូវអ្វីដែលខ្លួនមានបំណងចង់ធ្វើ និងសេចក្តីប្រាថ្នានូវអ្វីដែលត្រូវការ ។

(ពេលពិសេសនៃការអធិស្ឋាន និងការស្វិត្យទាំងដែលលើកទឹកចិត្តនៅក្នុងវា 50-52)

50. ការអធិស្ឋាននៅពេលទូទៅ

ប៉ុន្តែទោះជាមានចែងខាងលើរួចហើយថា ដែលលើកចិត្តយើងឡើងក៏ដោយ ក៏យើងគួរប្រាថ្នាចំពោះព្រះ ហើយអធិស្ឋានដោយឥតឈប់ឈរ ព្រោះថាភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងគឺត្រូវតែគាំទ្រដោយជំនួយជាច្រើន និងភាពយឺតយ៉ាវរបស់យើងដូច្នេះដែលវាត្រូវតែបំពាក់បង្ហូរ វាសមនឹងយើងម្នាក់ៗត្រូវតែកំណត់ពេលជាក់លាក់សម្រាប់ការហ្វឹកហាត់នេះ ។ ពេលទាំងនោះមិនគួរកន្លងផុតទៅដោយគ្មានការអធិស្ឋានទេ ហើយក្នុងអំឡុងពេលនោះ ការលះបង់ទាំងអស់នៃចិត្តត្រូវតែចូលរួមទាំងស្រុងនៅក្នុងវាដែរ ។ ទាំងនេះគឺថា ៖ នៅពេលដែលយើងក្រោកពីព្រលឹម មុនពេលយើងចាប់ផ្តើមការងារប្រចាំថ្ងៃ យើងអង្គុយញ៉ាំអាហារ នៅពេលដែលយើងបរិភោគដោយព្រះពររបស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅពេលដែលយើងត្រៀមខ្លួនចូលនិវត្តន៍ ។

ប៉ុន្តែ នេះមិនត្រូវជាការគោរពតាមអបិយជំនឿនៃការគោរពតាមម៉ោងនោះទេ ដែលដូចជាការសងបំណុលរបស់យើងចំពោះព្រះទេ យើងត្រូវតែជាណែនាំសម្រាប់ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ដែលគួរអនុវត្ត និងជំរុញម្តងហើយម្តងទៀត ។ យើងត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសថា នៅពេលណាដែលយើងមានការគាបសង្កត់ ឬឃើញអ្នកដទៃទុក្ខវេទនាណាមួយ នោះយើងប្រញាប់ត្រឡប់ទៅរកព្រះជាម្ចាស់វិញ មិនមែនដោយជើងរហ័សទេ ប៉ុន្តែដោយចិត្តអន្ទះសារវិញ ។ ម្យ៉ាងទៀត យើងមិនគួរទុកឱ្យភាពចម្រុងចម្រើនរបស់យើង ឬរបស់អ្នកដទៃបាត់បង់ទៅដោយមិនបានធ្វើទីបន្ទាល់ ដោយការសរសើរ និងអរព្រះគុណថា យើងបានទទួលស្គាល់ព្រះហស្តរបស់ព្រះនៅក្នុងការនោះ ។

ជាចុងក្រោយ នៅក្នុងការអធិស្ឋានទាំងអស់ យើងគួរតែសង្កេតដោយប្រុងប្រយ័ត្នថា បំណងរបស់យើងគឺមិនមែនដើម្បីចងព្រះទៅនឹងកាលៈទេសៈជាក់លាក់ ឬកំណត់ថានៅពេលណា នៅកន្លែងណា ឬតាមរបៀបណាដែលទ្រង់ត្រូវធ្វើអ្វីនោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងការអធិស្ឋាននេះ យើងត្រូវបានបង្រៀនមិនឱ្យបង្កើតច្បាប់ណាមួយសម្រាប់ទ្រង់ ឬដាក់លក្ខខណ្ឌណាមួយមកលើទ្រង់នោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវទុកឱ្យទ្រង់សម្រេចចិត្តធ្វើអ្វីដែលទ្រង់ត្រូវធ្វើ តើតាមរបៀបណានៅពេលណា និងទីកន្លែងណាដែលវាហាក់ដូចជាល្អសម្រាប់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ មុននឹងយើងអធិស្ឋានដោយឥតប្រយោជន៍ យើងអធិស្ឋានសូមឱ្យព្រះហឫទ័យទ្រង់បានសម្រេច [ម៉ាថាយ6:10] ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ យើងដាក់បញ្ចូលគោលបំណងរបស់យើងតាមលំដាប់លំដោយ ដែលទប់ជាប់ដូចជាបង្ហៀរ ដែលវានឹងព្យាយាមគ្រប់គ្រងព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែអាចធ្វើឱ្យទ្រង់មានអំណាច និងជាអ្នកដឹកនាំការទូលអង្វរទាំងអស់វិញ ។

51. ការស្និទ្ធារម្យដោយអត់ធ្មត់នៅក្នុងការអធិស្ឋាន

ប្រសិនបើយើងអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនយើងលាយឡំនឹងការស្តាប់បង្គាប់នេះ យើងអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនយើងបានគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់នៃការកំណត់របស់ព្រះហើយ នោះយើងនឹងងាយក្នុងការរៀនអត់ធ្មត់ក្នុងការអធិស្ឋាន ហើយដោយមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាត្រូវបានផ្អាក ដោយអត់ធ្មត់ដើម្បីរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ ។ បន្ទាប់មកយើងនឹងប្រាកដថា ទោះបីជាទ្រង់មិនបានលេចមកក៏ដោយ ទ្រង់តែងតែមានវត្តមានដល់យើង ហើយនៅក្នុងពេលរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់នឹងប្រកាសអំពីរបៀបដែលត្រចៀកទ្រង់មិនថ្លង់ចំពោះការអធិស្ឋានដែលនៅក្នុងភ្នែករបស់មនុស្សលោកហាក់ដូចជាមិនបានយកចិត្តទុកដាក់នោះ ។ នេះនឹងក្លាយជាការល្អដល់ចិត្តដែលមិន

ធ្លាប់មានថា ថា ប្រសិនបើព្រះមិនឆ្លើយតបនឹងសំណើដំបូងរបស់យើងទេ នោះ យើងមិនដួល ឬធ្លាក់ក្នុងភាពអស់សង្ឃឹមឡើយ ។ នេះជាបំណងប្រាថ្នារបស់ អស់អ្នកដែលធ្វើដោយអំនួតរបស់ខ្លួន ដូច្នេះសូមអំពាវនាវដល់ព្រះថា លុះត្រាតែ ស្តាប់ការអធិស្ឋានលើកដំបូងរបស់ពួកគេ ហើយជួយពួកគេភ្លាម នោះពួកគេនឹង គិតថាទ្រង់ខឹងនឹងគេភ្លាម ហើយគេបោះបង់ចោលអស់ទាំងសង្ឃឹមដោយមាន ចិត្តស្ទើរដែលល្អ សូមឱ្យយើងធ្វើតាមដោយខ្ជាប់ខ្ជួននូវការព្យាយាមដែលបទគម្ពីរ ណែនាំដល់យើងយ៉ាងខ្លាំង ។ ដ្បិតនៅក្នុងទំនុកតម្កើង យើងអាចឃើញជាញឹក ញាប់ថា ដាវីឌ និងអ្នកជឿដទៃទៀត នៅពេលដែលពួកគេស្ទើរតែអស់កំលាំង ជាមួយនឹងការអធិស្ឋាន ហើយហាក់ដូចជាវាយខ្យល់ដោយការអធិស្ឋានរបស់ពួក គេ ដូចជាបានចាក់សម្តីទៅកាន់ព្រះគម្ពីរ នៅតែពួកគេមិនឈប់អធិស្ឋាន ។ [ទំនុកដំកើង 22:2] ។ ដ្បិត ទាល់តែសេចក្តីជំនឿទុកនៅក្នុងវាមានអំណាចលើ ហេតុការណ៍ទាំងអស់ នោះសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនយកឈ្នះនោះ ទេ ។

ម្យ៉ាងទៀត ចូរយើងកុំល្អងព្រះ នាំឱ្យទ្រង់លំបាកជាមួយនឹងភាពថោកទាប របស់យើង ធ្វើឱ្យទ្រង់ប្រឆាំងនឹងខ្លួនយើង ។ នេះគឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់ មនុស្សជាច្រើនដែលចុះកិច្ចសន្យាជាមួយព្រះតែនៅក្រោមលក្ខខណ្ឌជាក់លាក់ ប៉ុណ្ណោះ ហើយហាក់ដូចជាទ្រង់ជាអ្នកបម្រើនៃចំណង់របស់ពួកគេផ្ទាល់ ចង់ទ្រង់ ទៅនឹងច្បាប់នៃការកំណត់របស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ប្រសិនបើទ្រង់មិនស្តាប់បង្គាប់ ពួកគេភ្លាមៗទេ នោះពួកគេនឹងមានកំហឹង រអ៊ូរទាំ តវ៉ា រអ៊ូរទាំ និងចេញ កំហឹងដាក់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ព្រះអង្គតែងតែផ្តល់មកនូវសេចក្តីក្រោធ និងខឹង សម្បារចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណាដែលព្រះអង្គបដិសេធចំពោះអ្នកដែលព្រះអង្គ

សព្វព្រះទ័យ ។ កូនចៅអ៊ីស្រាអែលផ្តល់ភស្តុតាងអំពីការនេះ ដែលវាប្រសើរជាង ដែលពួកកេមីនបានស្តាប់ដឹងពីព្រះអម្ចាស់ ប្រសើរជាងដែលត្រូវលេបនូវព្រះ ពិរោធរបស់ព្រះអង្គជាមួយសាច់របស់គេ ។ [ជនគណនា 11:18, 33] ។

52. ការអធិស្ឋានដែលមិនបានស្តាប់ឮ?

ប៉ុន្តែប្រសិនបើទីបំផុត សូម្បីតែការរង់ចាំយូរ អារម្មណ៍របស់យើងមិនអាចរៀនពី អត្ថប្រយោជន៍ដែលទទួលបានពីការអធិស្ឋាន ឬទទួលបានផលផ្នែកណាមួយក៏ដោយ ក៏ នៅតែមានជំនឿរបស់យើងនឹងធ្វើឱ្យយើងប្រាកដក្នុងចិត្តនូវអ្វីដែលមិនអាចយល់ បានថាយើងបានទទួលនូវអ្វីដែលសមរម្យ ។ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ជាញឹកញាប់ និងដូច្នេះប្រាកដទ្រង់សន្យាថានឹងមើលថែយើងនៅក្នុងបញ្ហារបស់យើង នៅ ពេលដែលពួកគេត្រូវបានដាក់នៅលើទ្រូងរបស់ទ្រង់ម្តងរួចមក ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ នឹងធ្វើឱ្យយើងមានភាពបរិបូរក្នុងភាពក្រីក្រ និងការសម្រាលទុក្ខក្នុងទុក្ខលំបាក ។ ដោយសារការគិតរបស់យើងគ្រប់យ៉ាងនឹងបរាជ័យ ប៉ុន្តែ ព្រះមិនដែល បោះបង់ចោលយើង ដែលទ្រង់មិនអាចធ្វើឱ្យខកចិត្តនូវការរំពឹងទុក និងការអត់ ធ្មត់របស់រាស្ត្រទ្រង់ឡើយ ។ ទ្រង់តែមួយនឹងជំនួសយើងនៅគ្រប់ការទាំងអស់ កាលដែលគ្រប់ការល្អទាំងអស់មាននៅក្នុងទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងបង្ហាញការទាំង នោះដល់យើងនៅគ្រានៃការជំនុំជំរះ នៅពេលនគររបស់ទ្រង់នឹងបង្ហាញមក យ៉ាងច្បាស់ ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ទោះជាព្រះប្រទានការអធិស្ឋានរបស់យើងក៏ដោយ ទ្រង់មិនតែង តែឆ្លើយតបទៅនឹងទម្រង់ជាក់លាក់នៃសំណើរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ហាក់បីដូច ជាធ្វើឱ្យយើងមានការភ្ញើងឆ្ងល់ ទ្រង់នៅតែបង្ហាញយើងថា ការអធិស្ឋានរបស់

យើងមិនឥតប្រយោជន៍នោះទេ ។ នេះជាសម្តីរបស់លោកយ៉ូហាន ៖ “បើយើង
ដឹងថា ទ្រង់ទទួលព្រមតាមយើង ក្នុងការអ្វីដែលយើងសូមដូច្នេះ នោះយើងក៏
ដឹងថា យើងបានអ្វីដែលយើងសូមពីទ្រង់ហើយដែរ” [១យ៉ូហាន 5:15] ។ នេះ
ហាក់បីដូចជាការបំភាន់នៃពាក្យ ប៉ុន្តែការប្រកាសនេះមានប្រយោជន៍ជាពិសេស
ពីព្រោះព្រះ សូម្បីតែនៅពេលដែលទ្រង់មិនធ្វើតាមការចង់បានរបស់យើងក៏
ដោយ ក៏ទ្រង់នៅតែយកចិត្តទុកដាក់ និងមានសេចក្តីសប្បុរសចំពោះការ
អធិស្ឋានរបស់យើង ដូច្នេះហើយ សេចក្តីសង្ឃឹមដែលពីងផ្នែកលើព្រះបន្ទូលទ្រង់
នឹងមិនធ្វើឱ្យយើងខកចិត្តឡើយ ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿត្រូវតែទ្រទ្រង់ដោយការអត់ធ្មត់
នេះ ព្រោះពួកគេមិនអាចឈរបានយូរទេ លុះត្រាតែពួកគេពឹងផ្អែកលើវា ។
ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បង្ហាញប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដោយការសាកល្បងស្រាលៗ ហើយ
ទ្រង់មិនអនុវត្តពួកគេដោយលំហាត់ដែលខ្សោយៗឡើយ ប៉ុន្តែជារឿយៗជំរុញពួក
គេឱ្យយ៉ាងខ្លាំងបំផុតផង ហើយអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេដេកក្នុងភក់រយៈពេលយូរ
មុនពេលទ្រង់ផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវវសជាតិនៃភាពផ្អែមល្ហែមរបស់ទ្រង់ ។ ហើយដូច
នាង ហាណា និយាយថា “ឯសេចក្តីស្លាប់ ហើយនឹងជីវិត នោះស្រេចនៅព្រះ
យេស៊ូវ ទ្រង់នាំចុះទៅដល់ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ហើយក៏នាំឡើងមកវិញ
ដែរ” [១សាំយ៉ូអែល 2:6] ។ តើពួកគេអាចធ្វើអ្វីនៅទីនេះបាន ប៉ុន្តែត្រូវបាក់
ទឹកចិត្ត ហើយប្រញាប់ប្រញាល់ទៅរកភាពអស់សង្ឃឹម ប្រសិនបើពួកគេមិនមាន
នៅពេលដែលមានទុក្ខលំបាក ឯកា និងពាក់កណ្តាលស្លាប់ទៅហើយនោះ បាន
រស់ឡើងវិញដោយសារគំនិតដែលព្រះបាននិយាយពីពួកគេ ហើយនឹងបញ្ចប់នូវ
សំណាងអាក្រក់នាពេលបច្ចុប្បន្នរបស់ពួកគេ? ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនថា
ពួកគេឈរលើការធានានៃក្តីសង្ឃឹមនោះទេ ពួកគេមិនព្រមឈប់អធិស្ឋានឡើយ

ត្បិតយើងអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ លុះត្រាតែមានការអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ នោះ
យើងនឹងអធិស្ឋានដោយឥតប្រយោជន៍ហើយ ។

**ការរើសតាំងអស់កល្បជានិច្ច ដែលព្រះបានតម្រូវអ្នកខ្លះទុកមុនសម្រាប់សេចក្តី
សង្គ្រោះ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតសម្រាប់សេចក្តីវិនាស**

(ភាពសំខាន់នៃគោលលិទ្ធិនៃការដៅទុកមុនរបស់បញ្ចូលទាំងការសន្មត់និងដែន
កំណត់នៃការនិយាយពីវា 1-4)

**1. ភាពចាំបាច់និងឥទ្ធិពលដែលមានប្រយោជន៍នៃគោលលិទ្ធិនៃការរើស
តាំង គ្រោះថ្នាក់នៃការងឿងឆ្ងល់**

តាមការពិត សេចក្តីតាំងញ្ញានៃជីវិតមិនត្រូវបានអធិប្បាយស្មើគ្នាក្នុងចំណោម
មនុស្សទាំងអស់នោះទេ ហើយក្នុងចំណោមអ្នកដែលវាត្រូវបានអធិប្បាយ វាមិន
ទទួលបានការទទួលយកជាបន្តបន្ទាប់ ឬក្នុងកម្រិតស្មើគ្នានោះទេ ។ នៅក្នុង
ភាពចម្រុះនេះ ជម្រៅដ៏ជ្រៅនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះត្រូវបានដឹង ។ គ្មានការ
សង្ស័យទេថា ភាពចម្រុះនេះក៏បម្រើដល់ការសម្រេចចិត្តនៃការរើសតាំងដ៏អស់
កល្បរបស់ព្រះដែរ ។ ប្រសិនបើវាច្បាស់ដូចអ្វីដែលព្រះបង្គាប់មកថា ការស
ង្គ្រោះត្រូវបានផ្តល់ជូនដោយឥតគិតថ្លៃដល់អ្នកខ្លះ ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេង
ទៀតត្រូវបានរារាំងមិនឱ្យចូលទៅកាន់វា ភ្លាមៗនោះសំណួរដ៏អស្ចារ្យ និងពិបាក
ក៏លេចឡើង ដែលអាចពន្យល់បានលុះត្រាតែគំនិតដែលគោរពចាត់ទុកថាបានសំ
រេចនូវអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើបានសមស្រប ទាក់ទងនឹងការបោះឆ្នោត និងការ
កំណត់ទុកជាមុន ។ សំណួរដ៏គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលមួយនេះហាក់ដូចជាមានច្រើន ។
ដ្បិតគេគិតថាគ្មានអ្វីដែលមិនស៊ីសង្វាក់គ្នាជាងការដែលមនុស្សជាច្រើនត្រូវបាន
កំណត់ទុកជាមុនឱ្យបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយខ្លះទៀតសម្រាប់សេចក្តីវិនាសនោះ

ទេ ។ ប៉ុន្តែតើពួកគេចង់ជំពាក់ខ្លួនដោយខុសកម្រិតណា នោះវានឹងដឹងច្បាស់ ក្នុងការពិភាក្សាខាងក្រោម ។ លើសពីនេះ នៅក្នុងភាពងងឹតដែលធ្វើឱ្យពួកគេ ភ័យខ្លាច វាមិនត្រឹមតែមានប្រយោជន៍ ដែលគោលលទ្ធិនេះត្រូវបានគេស្គាល់ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏ជាផលផ្លែដ៏ផ្អែមល្អៃមរបស់វាផងដែរ ។ យើងនឹងមិនដែល ត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលយ៉ាងច្បាស់ដូចដែលយើងគួរនោះទេថា សេចក្តីសង្គ្រោះ របស់យើងហូរចេញពីប្រភពនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាដោយពិតគិតថ្លៃរបស់ព្រះ រហូតដល់យើងស្គាល់ការរើសតាំងដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ ដែលបំភ្លឺព្រះគុណរបស់ ព្រះដោយភាពផ្ទុយគ្នានេះថា ៖ ទ្រង់មិនរើសជាកូនចិញ្ចឹមនូវមនុស្សទាំងអស់ ដោយមិនមានការរើសអើសឱ្យមានសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែទ្រង់ផ្តល់ដល់ មនុស្សមួយចំនួននូវអ្វីដែលទ្រង់មិនព្រមផ្តល់ដល់អ្នកដទៃទៀត ។

តើការល្ងង់ខ្លៅនៃគោលការណ៍នេះបានបង្ហាត់ដល់សិរីល្អរបស់ព្រះប៉ុណ្ណា តើវាត្រូវ បានដកចេញការបន្ទាបខ្លួនពិតប្រាកដប៉ុណ្ណាដែលត្រូវបានដឹងច្បាស់នោះ ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុលបដិសេធថា រឿងនេះត្រូវការដឹងច្រើនណាស់ ដែលអាចដឹងបាន លុះត្រាតែព្រះជាម្ចាស់មិនអើពើនឹងការប្រព្រឹត្តទាំងស្រុង ដោយទ្រង់ជ្រើសរើស អស់អ្នកដែលទ្រង់បានកំណត់ទុកនៅក្នុងអង្គទ្រង់រួចមក ។ “ដូច្នេះ សព្វថ្ងៃនេះ ក៏មានសំណល់សល់ដែលទ្រង់បានរើសតាំង ដោយព្រះគុណដែរ ៦ ហើយបើ សិនជាដោយសារព្រះគុណពិត នោះមិនមែនដោយអាងការប្រព្រឹត្តទៀតទេ ពុំនោះ ព្រះគុណមិនមែនជាព្រះគុណទៀត តែបើអាងដោយការប្រព្រឹត្តមែន នោះមិនមែនដោយព្រះគុណទៀត ពុំនោះ ការប្រព្រឹត្តមិនមែនការប្រព្រឹត្តទៀត ទេ” [រ៉ូម 11:5-6] ។ ប្រសិនបើដើម្បីបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់ថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ យើងកើតចេញពីព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះ យើងនឹងត្រូវបានហៅឱ្យគិត

ឡើងវិញទីដំណើរនៃការរើសតាំង អ្នកដែលចង់បំបាត់ចោកការនេះកំពុងតែធ្វើឱ្យ
 រង្វង់យ៉ាងអាក្រក់តាមដែលគេអាចធ្វើទៅបាននូវអ្វីដែលនឹងត្រូវបានប្រកាស
 ដោយរុងរឿងនិងបន្លឺសម្លេងច្បាស់ៗ ហើយគេហែកចោលភាពរាបរាបរហូតដល់
 បួស ។ ប៉ុន្តែថ្ងៃទីបន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់ថា នៅពេលការសង្គ្រោះនៃប្រជាជនដែល
 នៅសេសសល់ត្រូវបានគេចាត់ទុកជាការរើសតាំងនៃព្រះគុណ នោះគេទទួល
 ស្គាល់តែថា ព្រះដោយការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់រក្សាអ្នកណាដែលទ្រង់ចង់បាន
 ហើយលើសពីនេះទៅទៀតទ្រង់មិនបានផ្តល់រង្វាន់ទេ ព្រោះទ្រង់មិនជំពាក់ដល់
 អ្នកណាម្នាក់នោះទេ ។

ពួកអ្នកដែលបិទទ្វារដើម្បីកុំឱ្យអ្នកណាហ៊ានស្វែងរករសជាតិនៃគោលលទ្ធិនេះ
 មនុស្សខុសជាងទៅរកព្រះ ។ គ្មានអ្វីផ្សេងទៀតដែលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធ្វើឱ្យ
 យើងបន្ទាបខ្លួនដូចដែលយើងគួរ ឬបើមិនដូច្នោះទេយើងមានអារម្មណ៍ដោយ
 ស្មោះថា តើយើងមានកាតព្វកិច្ចប៉ុណ្ណាទៅចំពោះព្រះ ។ ហើយដូចដែលព្រះគ្រី
 ស្ទបង្រៀន នៅទីនេះគឺ ជាមូលដ្ឋានតែមួយគត់របស់យើងសម្រាប់ភាពរឹងប៉ឹង
 និងទំនុកចិត្ត ដើម្បីដោះយើងពីការភ័យខ្លាចទាំងអស់ ហើយធ្វើឱ្យយើងទទួល
 បានជ័យជំនះនៅកណ្តាលគ្រោះថ្នាក់ អន្ទាក់ និងការតស៊ូក្នុងជីវិត ទ្រង់សន្យា
 ថា អ្វីក៏ដោយដែលព្រះវរបិតាបានប្រគល់ឱ្យតាមបំណងរបស់ទ្រង់នឹងមានសុវត្ថិ
 ភាព [យ៉ូហាន 10:28-29] ។ ចេញពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាអស់អ្នកដែលមិន
 ដឹងថាខ្លួនជាប់របស់ព្រះនឹងរងទុក្ខដោយការភ័យខ្លាចឥតឈប់ឈរ ។ ហេតុដូច្នេះ
 ហើយ អស់អ្នកដែលខ្វាក់ភ្នែកចំពោះអត្ថប្រយោជន៍ទាំងបីដែលយើងបានកត់
 សម្គាល់នោះ នឹងមានបំណងចង់ឱ្យគ្រឹះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានដក
 ចេញពីកណ្តាលពួកយើង បម្រើផលប្រយោជន៍ខ្លួនឯង និងអ្នកជឿដទៃទៀត

យ៉ាងច្បាស់ ។ តើវាយ៉ាងណាដែលក្រុមជំនុំបានបង្ហាញឱ្យយើងឃើញពីការនេះ នៅពេលដែលដូចលោក Bernard បង្រៀនយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា “វាមិនអាចត្រូវបានគេរកឃើញ ឬបានសម្គាល់ឃើញនៅក្នុងចំណោមសត្វឡើយ ចាប់តាំងពីវាលាក់ទុកយ៉ាងអស្ចារ្យ...ទាំងខាងក្នុងដើមទ្រូងនៃការដៅទុកដែលពេញដោយពរ និងនៅក្នុងទំហំនៃការថ្កោលទោសដ៏អាក្រក់?”

ប៉ុន្តែមុននឹងខ្ញុំចូលទៅក្នុងរឿងនេះផ្ទាល់ ខ្ញុំត្រូវលើកឡើងជាការចាប់ផ្តើមនូវមនុស្សពីរប្រភេទ ។

ការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់មនុស្សបង្កើតឱ្យមានការពិភាក្សាអំពីការដៅទុកជាមុន ដែលវារាំងពិបាកបន្តិចទៅហើយ ដែលមានភាពច្របូកច្របល់ និងទាំងគ្រោះថ្នាក់ផង ។ គ្មានការរារាំងណាមួយអាចទប់វាមិនឱ្យរង្វេងក្នុងផ្លូវដែលហាមឃាត់ហើយរុញឡើងទៅទីខ្ពស់បានឡើយ ។ ប្រសិនបើត្រូវបានអនុញ្ញាត វានឹងគ្មានអាថ៌កំបាំងដល់ព្រះ ដែលវានឹងមិនស្វែងរកឃើញ និងស្រាយបំភ្លឺបានឡើយ ។ ដោយសារយើងឃើញមនុស្សជាច្រើននៅគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ប្រញាប់ប្រញាល់ចូលទៅក្នុងភាពក្លាហាន និងការដែលហ៊ាននេះ ក្នុងចំណោមពួកគេមនុស្សមួយចំនួនមិនអាក្រក់នោះទេ ដែលដល់ពេលត្រឹមត្រូវពួកគេគួរតែរំលឹកពីរង្វាស់នៃកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេក្នុងរឿងនេះ ។

ជាដំបូង សូមឱ្យពួកគេចងចាំថា នៅពេលពួកគេសួរនាំអំពីការដៅទុកជាមុននោះពួកគេកំពុងជ្រៀតចូលបរិវេណដ៏ពិសិដ្ឋនៃប្រាជ្ញារបស់ព្រះហើយ ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ដែលមានការឆន្ទានដោយមិនខ្វល់ខ្វាយចូលកន្លែងនេះ គាត់នឹងមិនជោគជ័យក្នុងការបំពេញការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់គាត់ទេ ហើយ

គាត់នឹងចូលទៅក្នុងលំហរដែលគាត់មិនអាចរកច្រកចេញបាន ។ ព្រោះវាជាការមិនត្រឹមត្រូវទេដែលមនុស្សមិនចេះទប់ចិត្តខ្លួនឯងស្វែងរកអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យលាក់ទុកក្នុងអង្គទ្រង់នោះ ហើយដែលចង់លាតត្រដាងពីភាពអស់កល្បជានិច្ចនូវប្រាជ្ញាដ៏វិសេសបំផុត ដែលព្រះអង្គចង់ឱ្យយើងគោរព ប៉ុន្តែមិនឱ្យយល់ថាតាមរយៈការនេះទ្រង់ក៏នឹងធ្វើឱ្យយើងពេញទៅដោយភាពងឿងឆ្ងល់នោះដែរ ។ ទ្រង់បានកំណត់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នូវអាថ៌កំបាំងនៃបំណងរបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់បានសម្រេចចិត្តបង្ហាញដល់យើង ។ ទាំងនេះទ្រង់បានសម្រេចចិត្តលាតត្រដាងរហូតដល់ពេលដែលទ្រង់បានគិតទុកជាមុនថាពួកគេទាក់ទងនឹងយើងហើយនិងផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើង ។

2. គោលលិទ្ធិនៃដៅទុកជាមុនដែលនឹងត្រូវបានស្វែងរកនៅក្នុងបទគម្ពីរតែមួយគត់

លោក អូហ្គេស្ទីន និយាយថា “យើងបានចូលទៅក្នុងច្រកផ្លូវនៃសេចក្តីជំនឿចូរយើងប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងវាចុះ ។ វានាំយើងទៅបន្ទប់របស់ស្តេច ដែលលាក់ទុកនូវគ្រប់សម្បត្តិនៃចំណេះដឹង និងប្រាជ្ញា ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់ទ្រង់មិនមានព្រះហឫទ័យគុំគូនទាស់នឹងសាវ័កដែលអស្ចារ្យ និងដែលបានជ្រើសរើសច្រើនបំផុតរបស់ទ្រង់ទេ នៅពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ ‘ខ្ញុំនៅមានសេចក្តីជាច្រើនទៀត នឹងប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា តែឥឡូវនេះ អ្នករាល់គ្នាពុំអាចនឹងទទួលបានទេ’ [យ៉ូហាន 16:12] ។ យើងត្រូវតែដើរ យើងត្រូវឈានទៅមុខ ហើយយើងត្រូវតែរីកចម្រើន ដើម្បីចិត្តរបស់យើងអាចមានសមត្ថភាពយល់ដល់ចំណុចដែលយើងមិនទាន់អាចចាប់បាន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើថ្ងៃចុងក្រោយរកឃើញថាយើងជឿនលឿន នៅទីនោះយើងនឹងរៀនអ្វីដែលយើងមិនអាចរៀននៅទីនេះ”

។ ប្រសិនបើគំនិតនេះឈ្នះជាមួយយើង ថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាផ្លូវ
 តែមួយគត់ដែលអាចដឹកនាំយើងក្នុងការស្វែងរករបស់យើងពីអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលវា
 ស្របច្បាប់ក្នុងរក្សាទុកទាក់ទងនឹងទ្រង់ ហើយជាពន្លឺតែមួយគត់ដើម្បីបំភ្លឺចក្ខុវិស័យ
 របស់យើងអំពីអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងគួរឃើញពីគាត់ វានឹងរក្សា និងរារាំង
 យើងពីការរាលដាលទាំងអស់ ។ ដ្បិតយើងនឹងដឹងថា ពេលដែលយើងទៅហួស
 ព្រំដែននៃព្រះបន្ទូល នោះដំណើររបស់យើងគឺនៅខាងក្រៅផ្លូវ ហើយក្នុងភាព
 ងងឹត ហើយនៅទីនោះ យើងត្រូវតែរង្វេង រអិល និងជំពប់ដួល ។ ដូច្នេះ ចូរ
 ឱ្យរឿងនេះនៅចំពោះមុខយើងជាមុនសិន ៖ ដើម្បីស្វែងរកចំណេះដឹងផ្សេងទៀត
 នៃការដៅទុកជាមុន ជាអ្វីដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានបើកបង្ហាញ គឺមិនខុស
 ពីគូតទេប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់មានគោលបំណងដើរក្នុងផ្លូវគ្មានផ្លូវដើរនោះ ។
 [យ៉ូហ 12:24] ឬមើលឃើញនៅក្នុងភាពងងឹត ។ ហើយកុំឱ្យយើងខ្មាសអៀន
 នឹងការដែលមិនអ្វីមួយក្នុងរឿងនេះ ដែលក្នុងនោះអ្នកដែលរៀនសូត្រដែលមិន
 ដឹងដូចគ្នា ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរយើងស្ម័គ្រចិត្តឈប់សួររកចំណេះដឹងប្រភេទនេះ
 សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏ប៉ិនប្រសប់ដែលទាំងល្ងង់ និងគ្រោះថ្នាក់ ហើយថែមទាំងពិស
 ពុលនាំស្លាប់ក៏ថាបាន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការចង់ដឹងចង់ឃើញធ្វើឱ្យយើងរំជើប
 រំជួល យើងត្រូវធ្វើល្អដើម្បីប្រឆាំងនឹងគំនិតនេះឡើងវិញគឺថា ៖ ដូចជាទឹកឃ្មុំ
 ច្រើនពេកក៏មិនល្អដែរ ដូច្នេះសម្រាប់ការចង់ដឹងចង់ឃើញការស៊ើបអង្កេតនៃសិរី
 ល្អវាមិនប្រែទៅជាសិរីរុងរឿងទេ ។ [សុភាសិត 25:27] ។ ព្រោះមានហេតុផល
 ល្អសម្រាប់យើងដែលត្រូវបានរារាំងពីភាពក្រអឺតក្រអមនេះ ដែលអាចធ្វើឱ្យយើង
 ធ្លាក់ក្នុងភាពវិនាសអន្តរាយ ។

**3. ព្រោះថ្នាក់ទីពីរ ៖ ភាពស្ងៀមស្ងាត់ដែលព្រួយបារម្ភអំពីគោលលិខិតនៃ
ការរើសតាំង**

មានអ្នកផ្សេងទៀតដែលមានបំណងចង់ព្យាបាលអំពើអាក្រក់នេះ ប៉ុន្តែតម្រូវឱ្យ
រាល់ការលើកឡើងអំពីការដៅទុកជាមុនត្រូវកប់ចោល ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួក
គេបង្រៀនយើងឱ្យជៀសវាងសំណួរណាមួយអំពីវា ដូចជាពួកយើងនឹងថ្ងៃប្រទេស
ក ។ ថ្វីត្បិតតែការសម្របសម្រួលរបស់ពួកគេក្នុងរឿងនេះត្រឹមត្រូវដែលគួរ
សរសើរក៏ដោយ ព្រោះពួកគេយល់ថាអាថ៌កំបាំងទាំងនេះគួរតែត្រូវពិភាក្សាដោយ
យកចិត្តទុកដាក់បំផុត ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេចុះមកទាបពេក ពួកគេបានរីក
ចម្រើនតិចតួចជាមួយនឹងការយល់ដឹងរបស់មនុស្ស ដែលមិនអនុញ្ញាតខ្លួនវាឱ្យ
ត្រូវជៀសវាងយ៉ាងងាយ ដូច្នេះដើម្បីរក្សាកម្រិតត្រឹមត្រូវក្នុងរឿងនេះ យើងត្រូវ
តែងាកទៅរកព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ដែលយើងមានច្បាប់ច្បាស់លាស់សម្រាប់
ការយល់ដឹង ។ ដ្បិតបទគម្ពីរគឺជាសាលានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលក្នុងនោះ
គ្មានអ្វីត្រូវបានរំលងដែលចាំបាច់និងមានប្រយោជន៍ក្នុងការយល់ដឹង ដូច្នេះគ្មាន
អ្វីត្រូវបានបង្រៀនទេប៉ុន្តែអ្វីដែលជាការចាំបាច់ត្រូវដឹង ។ ដូច្នេះហើយ យើង
ត្រូវតែការពារកុំឱ្យអ្នកជឿលើអ្វីដែលបានបង្ហាញអំពីការកំណត់ទុកជាមុននៅក្នុង
បទគម្ពីរ ក្រែងលោយើងហាក់បីដូចជាអាក្រក់ក្នុងការបោកប្រាស់ពួកគេពីព្រះពរ
របស់ព្រះរបស់ពួកគេ ឬចោទប្រកាន់ និងចំអកដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ចំពោះ
ការផ្សាយនូវអ្វីដែលវាមានផលចំណេញក្នុងការបង្ក្រាបវា ។ .

ខ្ញុំសូមនិយាយថាចូរយើងអនុញ្ញាតឱ្យគ្រីស្ទានបើកគំនិតនិងត្រចៀករបស់គេ
ចំពោះគ្រប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលបានណែនាំដល់គេ ប្រសិនបើវាជាការអត់
ធ្មត់ដូច្នេះនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បិទបបួរមាត់ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ក៏នឹងបិទ

ផ្លូវដើម្បីសួរគ្នាមៗផងដែរ ។ ដែនកំណត់ល្អបំផុតនៃសុជីវធម៌សម្រាប់យើង គឺ មិនត្រឹមតែធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះជានិច្ចក្នុងការរៀនសូត្រប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលទ្រង់បញ្ចប់ការបង្រៀន នោះត្រូវឈប់ដែរ ដោយព្យាយាមធ្វើខ្លួន ប្រកបដោយប្រាជ្ញា ។ ការដែលពួកគេខ្លាចគ្រោះថ្នាក់ គឺមិនសំខាន់គ្រប់គ្រាន់ ដែលយើងគួរបង្វែរគំនិតរបស់យើងចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ ។ សំដី របស់សាឡូម៉ូនគឺស្រដៀងនេះថា ៖ “ការដែលលាក់បំបាំងន័យសេចក្តី នោះជាទី គាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ” [សុភាសិត 25:2] ។ ប៉ុន្តែដោយសារការគោរព កោតខ្លាចដល់ព្រះ និងសុភវិនិច្ឆ័យបង្ហាញថា ការនេះមិនត្រូវយល់ដោយមិន រើសអើងចំពោះអ្វីៗទាំងអស់នោះទេ យើងត្រូវស្វែងរកភាពខុសគ្នាមួយ ក្រែងលោក្រោមការធ្វើពុតនៃភាពត្រឹមត្រូវនិងសមស្រប នោះយើងត្រូវបានស្តាប់ ចិត្តដោយភាពល្ងង់ខ្លៅដ៏ព្រៃផ្សៃនោះ ។ ម៉ូសេបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវចំណុច នេះក្នុងពាក្យសម្តីមួយចំនួនថា ៖ “ឯអស់ទាំងសេចក្តីលាក់កំបាំង នោះស្រេចនៅ ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃយើងរាល់គ្នាទេ តែសេចក្តីដែលបានបើកសំដែងមកទាំង ប៉ុន្មាន នោះស្រេចនៅយើងរាល់គ្នា ហើយនឹងកូនចៅយើង ជារៀងរាល់ដរាប វិញ ដើម្បីឱ្យយើងបានប្រព្រឹត្តតាមអស់ទាំងពាក្យក្នុងក្រឹត្យវិន័យនេះ” [ចោទិ យកថា 29:29] ។ យើងឃើញពីរបៀបដែលគាត់ជំរុញប្រជាជនឱ្យសិក្សាការ បង្រៀននៃក្រឹត្យវិន័យតែនៅលើមូលដ្ឋាននៃក្រឹត្យរបស់ស្ថានសួគ៌ទេ ព្រោះវាគាត់ ចិត្តដល់ព្រះក្នុងការផ្សាយវា ។ និងរបៀបដែលទ្រង់បានទុកមនុស្សតែមួយនៅ ក្នុងព្រំដែនទាំងនេះសម្រាប់ហេតុផលនេះតែមួយគត់ ៖ ថាវាមិនស្របច្បាប់ សម្រាប់មនុស្សក្នុងការលុកលុយលើអាថ៌កំបាំងនៃព្រះនោះទេ ។

4. គ្រោះថ្នាក់ដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់នៅក្នុងគោលលទ្ធិត្រូវបានច្រានចោល

មនុស្សដែលប្រមាថខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថា ក្នុងបញ្ហានៃការកំណត់ទុកជាមុន ចាប់យកអ្វីមួយទៅជាត្រីគល់រាំង ផ្លូវដែក សំបកឈើ ឬចំអកដាក់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើភាពអៀនខ្មាសរបស់ពួកគេរាំងយើង យើងត្រូវតែរក្សាការសម្ងាត់នូវគោលលទ្ធិសំខាន់ៗនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលស្ទើរតែគ្មានអ្វីដែលពួកគេ ឬពួកគេចូលចិត្តទុកចោលដោយគ្មានការប្រមាថឡើយ ។ បុគ្គលដែលរឹងរូសនឹងមានការព្រងើយកន្តើយហើយអ្នកអាងមិនតិចទេដែលស្តាប់ឮថានៅក្នុងធាតុរបស់ព្រះមានអង្គបុគ្គលបីអង្គ ជាជាងប្រសិនបើគេប្រាប់ថាព្រះទ្រង់ទតឃើញមុននូវអ្វីដែលនឹងកើតឡើងចំពោះមនុស្សនៅពេលទ្រង់បង្កើតគេមក ។ ហើយពួកគេនឹងមិនបដិសេធពីអស់សំណើចទេនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគេប្រាប់ថា ប៉ុន្តែច្រើនជាងប្រាំពាន់ឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅចាប់តាំងពីការបង្កើតនៃសកលលោកនេះ ដ្បិតពួកគេសួរថាហេតុអ្វីបានជាអំណាចរបស់ព្រះនៅស្ងៀមនិងដេកលក់យូរដូច្នេះ ។ សរុបមក គ្មានអ្វីដែលអាចបង្ហាញចេញមកថា ពួកគេមិនវាយប្រហារដោយការចំអករបស់ពួកគេទេ ។ តើយើងគួរបំបិទមាត់ពាក្យប្រមាថទាំងនេះ ដោយមិននិយាយអំពីអាទិទេពនៃព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណឬ? តើយើងត្រូវរំលងការបង្កើតសកលលោកដោយស្ងៀមស្ងាត់ឬ? ទេ! សេចក្តីពិតរបស់ព្រះមានអានុភាពខ្លាំង ទាំងក្នុងន័យនេះ និងក្នុងគ្រប់ទិសទី ដែលវាគ្មានអ្វីត្រូវខ្លាចនូវសម្តីដ៏អាក្រក់របស់មនុស្សទុច្ចរិតនោះទេ ។

ដូច្នេះ លោក Augustine នៅតែរក្សាយ៉ាងខ្លាំងនូវចំណងជើងថា អំណោយទាននៃការស្ម័គ្រចិត្ត ឬ The Gift of Perseverance ។ ដ្បិតយើងឃើញថាពួក

សារីកក្លែងក្លាយមិនអាចធ្វើឱ្យប៉ុលអាម៉ាស់ដោយការបង្ខូចកេរ្ត៍ឈ្មោះគាត់និង
ចោទប្រកាន់គោលលទ្ធិពិតរបស់គាត់បានទេ ។ ពួកគេនិយាយថា ការពិភាក្សា
ទាំងមូលនេះមានគ្រោះថ្នាក់ដល់គំនិតរបស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ ព្រោះវា
រារាំងការដាស់តឿន ព្រោះវាធ្វើឱ្យរង្គោះរង្គើជំនឿ ព្រោះវារំខាន និងបំភ័យចិត្ត
ខ្លួនឯង ប៉ុន្តែនេះជាការសមហេតុសមផល! លោកAugustine សារភាពថា
សម្រាប់ហេតុផលទាំងនេះគាត់ជាញឹកញាប់ត្រូវបានចោទប្រកាន់ពីការអធិប្បាយ
ពីការដៅទុកជាមុនដោយសេរីពេល ប៉ុន្តែដោយសារតែវាងាយស្រួលសម្រាប់គាត់
គាត់បានបដិសេធយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការចោទប្រកាន់នេះ ។ លើសពីនេះទៅទៀត
ដោយសារភាពមិនសមហេតុសមផលជាច្រើន និងខុសៗច្រើនត្រូវបានបិទបាំង
នៅចំណុចនេះ ទើបយើងចូលចិត្តបោះចោលវត្ថុនីមួយៗនៅកន្លែងរបស់វា ។ ខ្ញុំ
គ្រាន់តែចង់ឱ្យពួកគេទទួលស្គាល់ជាទូទៅថា យើងមិនគួរស៊ើបអង្កេតអ្វីដែលព្រះ
អម្ចាស់បានលាក់ទុកជាសម្ងាត់ទេ ដើម្បីកុំឱ្យយើងធ្វេសប្រហែសនូវអ្វីដែលទ្រង់
បាននាំមកក្នុងទីចំហ ដើម្បីកុំឱ្យយើងជាប់ទោសពីការចង់ដឹងចង់ឃើញហួស
ហេតុតែម្ខាង ឬការដឹងគុណហួសហេតុទៅម្ខាងទៀត ។ សម្រាប់ លោក
Augustine ក៏បានបញ្ចេញគំនិតនេះយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ផងដែរថា ៖ យើងអាចធ្វើ
តាមបទគម្ពីរដោយសុវត្ថិភាព ដែលដំណើរការតាមល្បឿនរបស់ម្តាយដែលកំពុង
ឈរមើលកូនរបស់គាត់ និយាយទៅថា ដើម្បីកុំឱ្យយើងចាកចេញពីភាពទន់
ខ្សោយរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកដែលមានការប្រយ័ត្នប្រយោជន៍ពេក ឬភ័យ
ខ្លាចថាពួកគេចង់កប់ការដៅទុកជាមុនចោល ដើម្បីកុំឱ្យរំខានដល់ព្រលឹងដែល
ទន់ខ្សោយ តើពួកគេនឹងបិទបាំងភាពក្រអឺតក្រមមរបស់ពួកគេដោយពណ៌អ្វី នៅ
ពេលដែលពួកគេចោទប្រកាន់ព្រះដោយប្រយោលពីភាពល្ងង់ខ្លៅដោយមិនចេះគិត

នេះ ហាក់ដូចជាមិនបានមើលឃើញពីគ្រោះថ្នាក់ដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថាពួកគេបានជួបដោយប្រាជ្ញាទេ? ដូច្នេះ អ្នកណាដែលផ្តុំការស្អប់ដល់គោលលទ្ធិនៃការដៅទុកជាមុនដែលចូលទៅកាន់ព្រះដោយបើកចំហរ ហាក់ដូចជាទ្រង់បានទុកឱ្យមានអ្វីមួយដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ក្រុមជំនុំដោយមិនបានប្រាប់មុនអីចឹង ។

(ការដៅទុកជាមុនត្រូវបានផ្តល់និយមន័យនិងពន្យល់នៅក្នុងទំនាក់ទំនងទៅនឹងសាសន៍អ៊ីស្រាអែល និងទៅកាន់មនុស្សម្នាក់ៗ 5-7)

5. ការដៅទុកជាមុន និងប្រាជ្ញាដឹងមុនរបស់ព្រះ ការរើសតាំងរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល

គ្មានអ្នកណាដែលគិតបែបសាសនា ហ៊ានបដិសេធការកំណត់ទុកជាមុនទេ ដោយព្រះជាម្ចាស់យកមនុស្សខ្លះសម្រាប់សង្ឃឹមនៃជីវិត ហើយកាត់ទោសអ្នកផ្សេងទៀតឱ្យស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច ។ ប៉ុន្តែ គូប្រជែងរបស់យើង ជាពិសេសអ្នកដែលដឹងពីបុព្វហេតុរបស់វា បានដាក់បញ្ចូលវានៅក្នុងការជំទាស់តូចតាចជាច្រើន ។ ជាការពិត យើងដាក់គោលលទ្ធិទាំងពីរនៅក្នុងព្រះ ប៉ុន្តែយើងនិយាយថា ការចុះចូលរឿងមួយទៅមួយទៀត គឺមិនទំនងទាល់តែសោះ ។

នៅពេលដែលយើងសន្មត់ថាការដឹងជាមុនទៅកាន់ព្រះ យើងមានន័យថាអ្វីៗទាំងអស់តែងតែមាន និងស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូតនៅក្រោមក្រសែភ្នែករបស់ទ្រង់ ដូច្នេះថាបើយើងដឹងច្បាស់ថាចំណេះដឹងសម្រាប់ទ្រង់នោះគ្មានអនាគត ឬអតីតកាលទេ ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់គឺបច្ចុប្បន្ន ។ ហើយពួកគេមានវត្តមានតាមរបៀបដែលទ្រង់មិនត្រឹមតែយល់ឃើញពួកគេតាមរយៈគំនិតដូចដែលយើងមាននៅចំពោះមុខយើងនូវវត្ថុទាំងនោះដែលគំនិតរបស់យើងចងចាំនោះទេ តែទ្រង់ពិតជា

មើលទៅលើពួកគេហើយសម្គាល់ការទាំងនោះថាជាវត្ថុដែលបានដាក់នៅចំពោះទ្រង់ ។ ហើយការដឹងជាមុននេះត្រូវបានពង្រីកពាសពេញសកលលោកដល់គ្រប់រូបដែលមានជីវិតទាំងអស់ផង ។ យើងហៅការដៅទុកជាមុនថា ជាក្រឹត្យដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ ដោយទ្រង់បានបង្រួមខ្លួនឯងនូវអ្វីដែលទ្រង់ចង់ក្លាយជាយ៉ាងណានៃមនុស្សម្នាក់ៗ ។ សម្រាប់ទាំងអស់មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងលក្ខខណ្ឌស្មើគ្នាទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានតែងតាំងជាមុនសម្រាប់អ្នកខ្លះ ការទទួលទោសដ៏អស់កល្បសម្រាប់អ្នកដទៃ ។ ហេតុដូច្នេះហើយកាលណាមនុស្សណាម្នាក់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដល់ទីបញ្ចប់មួយ ឬផ្សេងទៀតនៃទីបញ្ចប់មួយទៀត នោះយើងនិយាយអំពីអ្នកនោះថាត្រូវបានដៅទុកជាមុនថាឱ្យមានជីវិត ឬឱ្យមានសេចក្តីស្លាប់ ។

ព្រះបានបញ្ជាក់ពីរឿងនេះមិនត្រឹមតែនៅក្នុងបុគ្គលម្នាក់ៗប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានប្រទានឧទាហរណ៍ដល់យើងនៅក្នុងពូជពង្សទាំងមូលរបស់អំប្រាហាំ ដើម្បីបញ្ជាក់ឱ្យច្បាស់ថានៅក្នុងជម្រើសរបស់ទ្រង់គឺស្ថានភាពអនាគតនៃប្រជាជាតិនីមួយៗត្រូវផ្អែកលើ ។ "កាលព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត បានចែកមរដកដល់សាសន៍ទាំងប៉ុន្មាន គឺកាលទ្រង់បានបំបែកពួកកូនចៅអ័ដាមចេញពីគ្នា នោះទ្រង់បានដាក់ព្រំប្រទល់ ឱ្យអស់ទាំងប្រជាជន តាមចំនួនអស់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ដ្បិតកេរអាកររបស់ព្រះយេហូវ៉ា នោះគឺជាស្រ្តីរបស់ទ្រង់ ហើយយ៉ាកុបជាចំណែកមរដកទ្រង់" [ចោទិយកថា 32:8-9] ។ ការបែងចែកគឺវាស្តែងដល់មនុស្សទាំងអស់ថា ៖ នៅក្នុងបុគ្គលរបស់អំប្រាហាំ ដូចជានៅក្នុងបំពង់ដើមឈើស្អាត មនុស្សមួយត្រូវបានជ្រើសរើសពិសេស ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានបដិសេធ ។ ប៉ុន្តែ មូលហេតុមិនលេចចេញមកក្រៅថាម៉ូសេ ដែលកាត់ចេញពីជំនាន់ក្រោយ

នូវឱកាសណាមួយសម្រាប់អ្នកខ្លួន គាត់បង្រៀនថាពួកគេពូកែដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះបានប្រទានដោយសេរីតែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ដ្បិតទ្រង់ប្រកាសថានេះជាហេតុនៃការរំដោះពួកគេ ៖ ថាទ្រង់ស្រឡាញ់ពួកពួកយកោ “ព្រោះទ្រង់បានស្រឡាញ់ពួកពួកយកោឯង បានជាទ្រង់រើសយកពូជគេតៗមក” [ចោទិយកថា 4:37] ។

ច្បាស់ថែមទៀត នៅក្នុងដំពូកផ្សេងទៀតថា ៖ “ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មិនបានស្រឡាញ់ឯងរាល់គ្នា ឬរើសឯង ដោយព្រោះឯងមានគ្នាច្រើនជាងសាសន៍ដទៃទៀតនោះទេ ដ្បិតឯងរាល់គ្នាជាសាសន៍តិចជាងសាសន៍ទាំងអស់ គឺដោយព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ស្រឡាញ់ឯងរាល់គ្នាវិញ ហើយដោយព្រោះទ្រង់ចង់កាន់តាមសេចក្តីសម្បូរដែលទ្រង់បានស្សៀប និងពួកពួកយកោឯង បានជាទ្រង់នាំឯងចេញមកដោយព្រះហស្តដ៏មានព្រះចេស្ដា ហើយបានឈោះឯងពីផ្ទះពួកបាបបំរើ គឺពីកណ្តាប់ដៃនៃជាដើម ជាស្តេចស្រុកអេស៊ីរ្យូមក” [ចោទិយកថា 7:7-8] ។ ម៉ូសេនិយាយជាញឹកញាប់ពីការប្រកាសដដែលថា ៖ “មើល ផ្ទៃមេឃ ហើយអស់ទាំងជាន់ផ្ទៃមេឃខាងលើ និងផែនដី ព្រមទាំងរបស់សព្វសារពើ ដែលនៅស្ថានទាំងនោះ សុទ្ធតែជារបស់ផងព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង ប៉ុន្តែ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានសព្វព្រះហឫទ័យនឹងស្រឡាញ់ដល់ពួកពួកយកោឯង ហើយទ្រង់បានរើសពូជគេតៗរៀងមក គឺឯងរាល់គ្នា ដែលទ្រង់រាប់អានលើសជាងអស់ទាំងសាសន៍ ដូចជាមានសព្វថ្ងៃនេះ” [ចោទិយកថា 10:14-15] ។ ដូច្នេះ កន្លែងផ្សេងទៀត ការបន្សុទ្ធត្រូវបានភ្ជាប់ទៅលើពួកគេ ពីព្រោះពួកគេត្រូវបានរើសជា “មនុស្សពិសេស” របស់ទ្រង់ [ចោទិយកថា 7:6] ។ ហើយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀតសេចក្តីស្រឡាញ់ត្រូវបានប្រកាសម្តងទៀតនូវហេតុផលសម្រាប់ការថែរក្សារបស់

ទ្រង់ [ចោទិយកថា 23:5] ។ អ្នកជឿប្រកាសការនេះដោយសម្លេងតែមួយថា ៖
 “គឺទ្រង់ដែលរើសមរដកឱ្យយើងខ្ញុំគឺជាសិរីល្អរបស់យ៉ាកុប ជាអ្នកដែលទ្រង់
 ស្រឡាញ់” [ទំនុកដំកើង 47:4] ។ អស់អ្នកដែលបានតុបតែងដោយអំណោយ
 ទានដោយព្រះ បានលើកពីការទាំងនោះថាជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលទ្រង់បាន
 ប្រទានដោយសេរី ព្រោះពួកគេដឹងមិនត្រឹមតែថាពួកគេមិនបានផ្តល់បុណ្យដល់
 ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសូម្បីតែបុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធផ្ទាល់ក៏មិនបានទទួលនូវគុណ
 ធម៌ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បែបនេះសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ និងកូនចៅរបស់គាត់ដែរ ។ ហើយ
 ដើម្បីកម្ចាត់អំនួតទាំងអស់ឱ្យកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាព ទ្រង់ពិះដៀលគេថាមិន
 សមនឹងរបស់នោះទេ ព្រោះពួកគេជាមនុស្សរឹងរូស និងរឹងចចេស ។ [និក្ខមនំ
 32:9; ចោទិយកថា 9:6] ។ ហើយពួកហោរាក៏ប្រឈមមុននឹងពួកយូដាជាញឹក
 ញាប់ជាមួយនឹងការរើសតាំងនេះ ទៅកាន់ការមិនពេញចិត្តក្រោយមក និង
 ដោយរបៀបនៃការចូលទៅកាន់វា កាលដែលពួកគេបានធ្លាក់ចេញដោយអាយ៉ាស
 ពីវា [អាម៉ុស 3:2] ។

សូមធ្វើបែបនេះចុះ សូមឱ្យអ្នកទាំងនោះចេញមុខមកខាងមុខដែលជាអ្នកនឹងធ្វើ
 ឱ្យខ្វាក់នូវការរើសតាំងរបស់ព្រះ មិនថាទៅកាន់ភាពសក្តិសមរបស់មនុស្ស ឬ
 ចំពោះការប្រព្រឹត្តនោះទេ ។ ដោយសារគេឃើញប្រជាជាតិមួយគួរចង់បានជាង
 មួយទៀត ហើយឮថាព្រះជាម្ចាស់មិនមែនដោយសារហេតុផលណាមួយដែល
 ជំរុញឱ្យមានការពេញចិត្តចំពោះមនុស្សមួយចំនួនតូច ។ សូម្បីតែមនុស្សអាក្រក់
 និងរឹងរូសក៏ដោយ តើពួកគេនឹងឈ្លោះជាមួយទ្រង់ទេ ពីព្រោះទ្រង់បានជ្រើស
 រើសផ្តល់ឱ្យ ភស្តុតាងនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់បែបនេះ? ប៉ុន្តែ គេមិន
 ត្រូវបានរារាំងកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គដោយសំឡេងដ៏គ្រោតគ្រាត ឬវាយប្រហារ

និងធ្វើបាបដល់សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គដោយគប់ដុំថ្មនៃការប្រមាថរបស់គេ ទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទាំងនេះនឹងធ្លាក់មកលើក្បាលរបស់ពួក គេវិញ! ម្យ៉ាងទៀត ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានរំលោភដល់គោលការណ៍នៃតាំង សញ្ញាដែលបានផ្តល់ឱ្យដោយសេរី នៅពេលដែលការអរព្រះគុណត្រូវផ្តល់ដល់ព្រះ ឬនៅពេលដែលមានក្តីសង្ឃឹមត្រូវបានដាស់តឿនពីពេលវេលាដែលនឹងត្រូវមកដល់ ។ “ត្រូវឱ្យដឹងថា ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាព្រះគឺទ្រង់ដែលបានបង្កើតយើងខ្ញុំ យើងខ្ញុំជារបស់ផងទ្រង់យើងខ្ញុំជាអាស្រ័យរបស់ទ្រង់ ហើយជាហ្វូងច្រើននៅទីតាំងរាប់រស់ទ្រង់” [ទំនុកដំកើង 100:3; ទំនុកដំកើង 99:3] ។ ភាពអវិជ្ជមានដែល ត្រូវបានបន្ថែមដើម្បីមិនរាប់បញ្ចូល “ខ្លួនយើង” គឺមិនមែនជាការប្រាប់ដែលទេ ពីព្រោះដោយសារវា ពួកគេអាចដឹងថាព្រះជាម្ចាស់មិនត្រឹមតែជាអ្នកបង្កើតរបស់ ល្អទាំងអស់ដែលពួកគេមានចំនួនច្រើនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបានមកពីមូលហេតុមកពី អង្គទ្រង់ ពីព្រោះគ្មានអ្វីនៅក្នុងពួកគេដែលសក្តិសមនៃកិត្តិយសដ៏អស្ចារ្យនេះ ទេ ។

ទ្រង់ក៏បានប្រាប់ពួកគេឱ្យស្តាប់ស្តាប់ជាមួយនឹងការពេញចិត្តធម្មតារបស់ព្រះ ដោយពាក្យទាំងនេះថា ៖ “ឱពូជពង្សនៃអំប្រាហាំ ជាអ្នកបំរើទ្រង់ គឺអស់ទាំង កូនចៅរបស់យ៉ាកុបជាពួកអ្នករើសតាំងរបស់ទ្រង់អើយ” [ទំនុកដំកើង 105:6; 104:6] ។ ហើយបន្ទាប់ពីបានរាប់ម្តងទៀតនូវអត្ថប្រយោជន៍ជាបន្តបន្ទាប់របស់ ព្រះថាជាផលផ្នែកនៃការរើសតាំង ចុងក្រោយទ្រង់សរុបថាដែលទ្រង់ប្រព្រឹត្តដោយ សប្បុរសខ្លាំងគឺដោយសារ “ដ្បិតទ្រង់បាននឹកចាំពីព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ហើយពីអំប្រាហាំ ជាអ្នកបំរើទ្រង់ដែរ” [ទំនុកដំកើង 105:42] ។ ជាមួយនឹង គោលលិទ្ធិនេះចម្រៀងនៃក្រុមជំនុំទាំងមូលតាមបែបនេះថា ៖ “គឺជាព្រះហស្តស្តាំ

និងព្រះពាហ្មទ្រង់ព្រមទាំងពន្លឺនៃព្រះភក្ត្រទ្រង់វិញដ្បិតទ្រង់បានប្រោសដល់
គេ ។” [ទំនុកដំកើង 44:3, 1] ។ ពេលនេះយើងត្រូវកត់សម្គាល់ថាត្រង់ “ទឹក
ដី” ត្រូវបានលើកមក វាជាសញ្ញាដែលមើលឃើញនៃការបំបែកដោយសម្ងាត់
ដែលរាប់បញ្ចូលនូវការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹម ។ កន្លែងផ្សេងទៀតដាវីឌជំរុញប្រជា
ជនឱ្យមានការដឹងគុណដូចគ្នាថា៖ “មានពរហើយ នគរណាដែលយកព្រះយេហូវ
វ៉ាទុកជាព្រះរបស់ខ្លួនគឺសាសន៍ដែលទ្រង់បានរើស ទុកជាមរដករបស់ទ្រង់”
[ទំនុកដំកើង 33:12] ។ ហើយសំឡេងអែលដាស់ពួកគេដោយសង្ឃឹមយ៉ាងល្អថា៖
“ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មិនបោះបង់ចោលរាស្ត្រទ្រង់ឡើយ ដោយព្រោះទ្រង់យល់
ដល់ព្រះនាមទ្រង់ដ៏ជាធំ ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាបានសព្វព្រះហឫទ័យ និងយកអ្នក
រាល់គ្នា ធ្វើជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់” [១សំឡេងអែល 12:22] ។ តាមរបៀបនេះ ដាវី
ឌក៏បានបំពាក់ខ្លួនគាត់សម្រាប់ធ្វើសង្គ្រាម នៅពេលសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ត្រូវ
បានវាយប្រហារថា៖ “មានពរហើយ អ្នកណាដែលទ្រង់រើសហើយនាំមកនៅ
ចំពោះទ្រង់ដើម្បីឱ្យបានអាស្រ័យនៅក្នុងព្រះលានទ្រង់យើងខ្ញុំនឹងបានស្តប់ចិត្ត
ដោយសេចក្តីលំអនៃដំណាក់ទ្រង់គឺជាព្រះវិហារដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់” [ទំនុកដំកើង
65:4; 64:5] ។ លើសពីនោះទៀត ពីព្រោះការរើសតាំងត្រូវបានលាក់នៅក្នុង
ព្រះ វាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយសិទ្ធិសេរីភាពទីមួយ ក៏ដូចជាទីពីរនិងផល
ប្រយោជន៍ដទៃទៀតដែរ ពាក្យថា “ពួកដែលរើសតាំង” ប្រើបែបនេះនៅក្នុងអេ
សាយថា៖ “ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់នឹងអាណិតអាសូរដល់ពួកយ៉ាកុប ហើយ
នឹងរើសអ៊ីស្រាអែលទៀត” [14:1] ។ នៅក្នុងការរៀបរាប់ពីពេលវេលាដែលនឹង
មកដល់ ហោរានិយាយថា ការប្រមូលផ្តុំគ្នានៃពួកដែលនៅសេសសល់របស់រាស្ត្រ
ជាពួកដែលហាក់ដូចជាត្រូវបានបដិសេធ នឹងក្លាយជាសញ្ញាមួយនៃភាពស្ថិតស្ថេរ

នៃការរើសតាំងរបស់ទ្រង់ ដែលនៅក្នុងពេលនោះហាក់ដូចជាត្រូវបានបរាជ័យ ។ នៅពេលដែលទ្រង់ដូចជាបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា “គឺឯងដែលអញបានចាប់នាំមកពីចុងផែនដី ហើយបានហៅមកពីទីឆ្ងាយបំផុត ដោយនិយាយនឹងឯងថា ឯងជាអ្នកបំរើរបស់អញ អញបានរើសឯង មិនមែនបោះបង់ចោលឯងទេ” [អេសាយ 41:9] ទ្រង់សង្កត់ធ្ងន់លើដំណើរការជាបន្តនៃសេចក្តីសប្បុរសដ៏គួរកត់សម្គាល់នៃផលប្រយោជន៍ជាឪពុករបស់ទ្រង់ ។ ទេវតានៅក្នុងសាការីបង្ហាញការនេះយ៉ាងច្បាស់ថែមទៀតថា ៖ “ព្រះយេស៊ូវទ្រង់នឹងបានស្រុកយូដាទុកជាចំណែកមរដកនៃទ្រង់ នៅក្នុងស្រុកបរិសុទ្ធ ហើយទ្រង់នឹងរើសយកក្រុងយេរូសាឡឹមទៀត” [2:12] ។ ប្រៀបដូចជាទ្រង់វាប្រដៅយ៉ាងអាក្រក់ថែមទៀត ហើយបានបដិសេធនាង ឬដូចពួកជំលៀសទៅក្លាយទៅជាសេចក្តីពុករលួយនៃការរើសតាំងដែរ ។ តែការរើសតាំងនៅតែបន្តដោយគ្មានការបំពានឡើយ បើទោះជាសញ្ញារបស់វាមិនតែងតែលេចចេញមកក៏ដោយ ។

6. ដំណាក់កាលទីពីរ ៖ ការរើសតាំងនិងការបដិសេធនៃពួកអ៊ីស្រាអែលម្នាក់ៗ

ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែបន្ថែមកម្រិតទីពីរនៃការរើសតាំងដែលមានកម្រិតកំណត់បន្ថែមទៀត ឬមួយដែលបង្ហាញឱ្យឃើញនូវព្រះគុណពិសេសរបស់ព្រះ ពោលថែមទៀត គឺនៅពេលដែលមកពីពូជសាសន៍ដូចគ្នារបស់អំប្រាហាំ ព្រះបានបដិសេធមួយចំនួន ប៉ុន្តែបានបង្ហាញថាទ្រង់បានរក្សាអ្នកដទៃក្នុងចំណោមកូនប្រុសរបស់គាត់ដោយស្រឡាញ់ពួកគេនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ដំបូង អ៊ីស្រាអែលមានឋានៈស្មើគ្នាជាមួយប្អូនប្រុសរបស់គាត់ ឈ្មោះអ៊ីសាក ដ្បិតនៅក្នុងគាត់សេចក្តីសញ្ញាខាងវិញ្ញាណត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ស្មើគ្នាដោយសញ្ញានៃការកាត់ស្ម័គ្រ

ក ។ អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានកាត់ផ្ដាច់ បន្ទាប់មកអេសាវ បន្ទាប់មកមានហ្វូង
មនុស្សរាប់មិនអស់ ហើយអ៊ីស្រាអែលស្ទើរតែទាំងអស់ ។ នៅក្នុងអ៊ីសាក់ ពូជ
នេះត្រូវបានហៅដដែលបានបន្តនៅក្នុងយ៉ាកុប ។ ព្រះបានបង្ហាញគំរូស្រដៀង
គ្នានេះក្នុងការបដិសេធសូល ។ នេះក៏ត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងអស្ចារ្យក្នុងទំនុក
តម្កើង ៖ “មួយទៀត ទ្រង់មិនបានទទួលត្រសាលរបស់ពួកយ៉ូសែបឡើយ ក៏មិន
បានរើសពូជអំបូរអេប្រាអ៊ាមដែរ គឺទ្រង់បានរើសពូជអំបូរយូដា និងភ្នំស៊ីយ៉ូន
ដែលទ្រង់ស្រឡាញ់នោះវិញ” [ទំនុកដំកើង 78:67-68; ទំនុកដំកើង 77:67-
68] ។ នេះគឺរំលឹកជាច្រើនដងម្តងហើយម្តងទៀតនៅក្នុងប្រវត្តិដ៏ពិសិដ្ឋ ដែលល្អ
ជាងក្នុងការលាតត្រដាងនៅក្នុងការផ្លាស់ប្តូរអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យនៃព្រះគុណរបស់
ព្រះ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ដោយឆ្លាំភ្នែក និងកំហុសរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ដែលអ៊ី
សាម៉ាអែល អេសាវ និងអ្នកដទៃត្រូវបានកាត់ចេញពីការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹម ។
ពីព្រោះលក្ខខណ្ឌត្រូវបានដាក់ចុះថាពួកគេត្រូវរក្សាសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះដោយ
ស្មោះត្រង់ ដែលពួកគេបានបំពានដោយមិនស្មោះត្រង់ ។ ប៉ុន្តែ នេះជា
ប្រយោជន៍តែមួយរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានកំណត់ឱ្យគេពេញចិត្តនឹងសាសន៍ដទៃ
ដូចទំនុកតម្កើងចែងថា ៖ “ទ្រង់មិនដែលប្រព្រឹត្តនឹងសាសន៍ណាទៀតយ៉ាងនោះ
ឡើយ ឯច្បាប់ទាំងប៉ុន្មានរបស់ទ្រង់ គេមិនបានស្គាល់ទេចូរសរសើរដល់ព្រះយេ
ហូវ៉ាចុះ” [ទំនុកដំកើង 147:20] ។

ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមានហេតុផលល្អក្នុងការនិយាយថា នៅទីនេះយើងត្រូវកត់សម្គាល់ពីរ
កម្រិត គឺនៅក្នុងការរើសតាំងប្រជាជាតិទាំងមូល ព្រះបានបង្ហាញរួចហើយថា
ដោយគ្រាន់តែសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ទ្រង់មិនត្រូវបានចងដោយច្បាប់ណាទេ
ប៉ុន្តែទ្រង់មានសេរីភាពវិញ ដូច្នេះការបែងចែកព្រះគុណស្មើគ្នានេះមិនត្រូវបាន

ទាមទារពីទ្រង់ទេ ។ ភាពមិនស្មើភាពគ្នានៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់បង្ហាញថាវាឥត
 គិតថ្លៃ ។ ដោយហេតុផលនេះ ម៉ាឡាគីសង្កត់ធ្ងន់លើការមិនកតញ្ញូរបស់ជនជាតិ
 អ៊ីស្រាអែល ពីព្រោះ ខណៈពេលដែលមិនត្រឹមតែត្រូវបានជ្រើសរើសពីពូជមនុស្ស
 ទាំងមូលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានបំបែកចេញពីផ្ទះដ៏វិសុទ្ធក្នុងនាមជាស្រ្ត
 របស់ទ្រង់ ពួកគេថែមទាំងមើលងាយព្រះជាបិតាដ៏មានពេញដោយព្រះគុណរបស់
 ពួកគេផង ។ “ព្រះយេស៊ូវ័រ័ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា អញបានស្រឡាញ់ឯងរាល់គ្នា
 ប៉ុន្តែឯងរាល់គ្នាថា ទ្រង់មានស្រឡាញ់យើងរាល់គ្នាឯណា ព្រះយេស៊ូវ័រ័ទ្រង់តប
 ថា ឯអេសាវ តើមិនមែនជាបងរបស់យ៉ាកុបទេឬអី ទោះបីយ៉ាងនោះ គង់តែ
 អញបានស្រឡាញ់យ៉ាកុប តែចំណែកអេសាវនោះ អញបានស្អប់វិញ ហើយបាន
 ធ្វើឱ្យស្រុកភ្នំរបស់គេបានស្ងាត់ច្រៀប ក៏ឱ្យមរដករបស់គេដល់ពួកស្វាន នៅទី
 រហោស្ថាន” [ម៉ាឡាគី 1:2-3; រ៉ូម 9:13] ។ សម្រាប់ព្រះទទ្ធស្វាយយកវាសម្រាប់
 ជាប្រយោជន៍ដល់ការតាំងសញ្ញា ហើយនិយាយឱ្យខ្លីគឺជាមែកនៃឫសដ៏ពិសិដ្ឋ
 កូនចៅរបស់យ៉ាកុបឥឡូវនេះស្ថិតនៅក្រោមកាតព្វកិច្ចដ៏វិសេសវិសាល ដោយ
 បានទទួលនូវសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនោះ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីកូនច្បង អេសាវ ត្រូវបាន
 បដិសេធ ហើយឪពុករបស់ពួកគេដែលតូចទាបជាងតាំងពីកំណើត បានក្លាយជា
 អ្នកទទួលមរតក ព្រះជាម្ចាស់បានចោទប្រកាន់ពួកគេថាមិនចេះដឹងគុណទ្វេដង
 ហើយបានត្អូញត្អែរថា ពួកគេមិនត្រូវបានឃុំឃាំងដោយចំណងទ្វេរនោះទេ ។

ការរើសតាំងមនុស្សម្នាក់ៗជាការរើសតាំងពិតជាកំស្តែង ទោះបីជាឥឡូវនេះ វា
 ច្បាស់ណាស់ថា ព្រះដោយផែនការសម្ងាត់របស់ទ្រង់ដោយសេរី ជ្រើសរើសអ្នក
 ណាដែលទ្រង់ពេញចិត្ត និងបដិសេធអ្នកដទៃ ការជ្រើសតាំងដោយសេរីរបស់
 ទ្រង់នៅតែត្រូវបានពន្យល់ត្រឹមតែពាក់កណ្តាលប៉ុណ្ណោះ រហូតដល់យើងមកដល់

បុគ្គលម្នាក់ៗ ដែលព្រះមិនត្រឹមតែផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ចាត់វា ថា ភាពប្រាកដប្រជានៃឥទ្ធិពលរបស់វាមិនស្ថិតនៅក្នុងការគួរឆ្ងល់ ឬការ សង្ស័យនោះទេ ។ ទាំងនេះត្រូវបានគេរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមពូជពង្សតែមួយ គត់ដែលប៉ូលបានលើកឡើង [រ៉ូម 9:7-8; កាឡាទី 3:16] ។ ការរាប់ជាកូន ចិញ្ចឹមត្រូវបានដាក់នៅក្នុងដែរបស់អំប្រាហាំ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារកូនចៅរបស់គាត់ជាច្រើននាក់ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ចេញពីសមាជិកដែល បានរលួយ នោះយើងត្រូវតែ ដើម្បីអោយការរើសតាំងនោះមានប្រសិទ្ធភាព និងយូរអង្វែង ត្រូវឡើងទៅកាន់ក្បាល ដែលនៅក្នុងទ្រង់ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ បានប្រមូលអ្នករើសរបស់ទ្រង់មករួមគ្នា ហើយបានបញ្ចូលជាមួយពួកគេនៅក្នុង អង្គទ្រង់ដោយចំណងដែលមិនអាចរំលាយបាន ។ ដូច្នេះ ជាការពិត ការពេញ ចិត្តដ៏សប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានបដិសេធចំពោះអ្នកដ៏ទៃ ត្រូវបានបង្ហាញ នៅក្នុងការទទួលយកពូជសាសន៍របស់អំប្រាហាំ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងសមាជិកនៃព្រះ ត្រីស្ន អំណាចនៃព្រះគុណដ៏ប្រសើរមួយបានលេចចេញឡើង ត្បិតថា ជាប់លើ ក្បាលរបស់ពួកគេ ពួកគេមិនត្រូវបានកាត់ចេញពីសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ ។ ដូច្នេះ ប៉ូលបានប្រកែកយ៉ាងប៊ិនប្រសប់ពីបទគម្ពីរនៃម៉ាឡាគី ដែលខ្ញុំទើបតែបាន លើកឡើងថា កន្លែងដែលព្រះបានធ្វើសេចក្តីសញ្ញានៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយហៅមនុស្សណាមួយមកអង្គទ្រង់ នោះរបៀបពិសេសនៃការរើសតាំងត្រូវ បានប្រើសម្រាប់ផ្នែកមួយនៃពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យទ្រង់នៅជាមួយព្រះគុណដែលមិន រើសអើងជ្រើសរើសយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព [រ៉ូម 9:13] ។ ប្រសាសន៍ថា “អញ បានស្រឡាញ់យ៉ាកុប” [ម៉ាឡាគី 1:2] សំដៅទៅលើពូជពង្សទាំងមូលនៃពួកពូ យុកោ ជាពួកអ្នកដែលហោរានៅត្រង់នោះប្រៀបធៀបទៅនឹងអេសាវ ។ ទោះជា

យ៉ាងនេះក្តី នេះក៏មិនបានបញ្ជាក់ពីការពិតដែលថា មានគំរូនៃការរើសតាំងមួយ ដែលមិនអាចបរាជ័យក្នុងការសម្រេចគោលបំណងរបស់វាបាននៅចំពោះមុខ យើងឡើយ ។ ប៉ុន្តែដោយមានហេតុផលល្អដែលកត់សម្គាល់ថាពួកគេត្រូវបាន ហៅថា “អ្នកដែលនៅសេសសល់” [រ៉ូម 9:27; 11:5; អេសាយ 10:22-23] ។ ដ្បិតបទពិសោធន៍បង្ហាញថា នៃហ្វូងមនុស្សយ៉ាងធំ មានមនុស្សជាច្រើនបាន ធ្លាក់ចេញនិងទៅបាត់ទៅ ដូច្នេះជាញឹកញាប់មានចំណែកដ៏តូចនៅស្ថិតស្ថេរ ។

វាងាយស្រួលពន្យល់ថា ហេតុអ្វីបានជាការរើសតាំងទូទៅរបស់ប្រជាជនមិនតែង តែរឹងមាំ និងមានប្រសិទ្ធភាពនោះទេ ៖ ចំពោះអ្នកដែលព្រះបានធ្វើការតាំង សញ្ញា នោះទ្រង់មិនផ្តល់វិញ្ញាណនៃការកើតជាថ្មីភ្លាមនោះទេ ដែលនឹងធ្វើឱ្យពួក គេស្ងៀមស្ងៀមក្នុងការតាំងសញ្ញាដល់ទីបញ្ចប់នោះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការផ្លាស់ប្តូរខាង ក្រៅ ដោយគ្មានដំណើរការនៃព្រះគុណខាងក្នុង ដែលអាចមានប្រយោជន៍ដើម្បី រក្សាវា គឺជាកម្រិតមធ្យមរវាងការបដិសេធរបស់មនុស្សជាតិ និងការរើសតាំង នៃចំនួនដ៏តិចនៃអ្នកកោតខ្លាចដល់ព្រះ ។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលត្រូវបាន គេហៅថាជា “មរតករបស់ព្រះ” ។ [ចេទិយកថា 32:9; ១ពង្សាវតារក្សត្រ 8:51; ទំនុកដំកើង 28:9; 33:12] ។ តែភាគច្រើននៃពួកគេជាជនបរទេស ។ តែដោយសារព្រះមិនបានធ្វើការតាំងសញ្ញាដោយគ្មានគោលដៅទេ ដែលទ្រង់នឹង ក្លាយជាបិតានិងជាអ្នករំដោះពួកគេ គឺទ្រង់មើលឃើញសេចក្តីមេត្តាដោយឥតគិត ថ្លៃរបស់ទ្រង់ដែលផ្តល់ឱ្យជាជាងមនុស្សជាច្រើនទៅចោលទ្រង់ដោយបោកបញ្ឆោត ។ បើទោះជាសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានទុកមួយឡែកក៏ដោយ ដ្បិត ដែលទ្រង់រក្សាពួកដែលនៅសេសសល់មួយចំនួនសម្រាប់អង្គទ្រង់ វាលេចមកថា ការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់គឺ “ដោយគ្មានឈាមប្រេចិត្ត” [រ៉ូម 11:29] ។ ដ្បិតសេ

ចក្ខុវិស័យដែលព្រះនៅតែបន្តប្រមូលក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ពីកូនចៅរបស់អំប្រាហាំជាពី
 ជាតិសាសន៍ដែលទុច្ចរិត គឺមានហេតុផលរបស់វានៅក្នុងការតាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់
 ដែលនៅពេលណាត្រូវបានបំពានដោយហ្វូងមនុស្ស នោះទ្រង់នឹងកំណត់មកត្រឹម
 មនុស្សតិចដែលនឹងមិនត្រូវរលាយទៅទាំងស្រុងឡើយ ។ និយាយដោយខ្លីទៅ
 ការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមនៃពូជរបស់អំប្រាហាំជាទូទៅជារូបភាពដែលមើលឃើញនៃ
 ផលប្រយោជន៍ដែលធំជាងដែលព្រះផ្តល់មកដល់អ្នកខ្លះចេញពីមនុស្សជាច្រើន ។
 នេះជាហេតុផលដែលប៉ុលប៉ែងចែកយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ននូវកូនចៅរបស់អំប្រាហាំតាម
 សាច់ឈាមពីកូនខាងវិញ្ញាណ ជាអ្នកដែលត្រូវបានហៅតាមតម្រូវរបស់អ៊ីសាក់
 [កាឡាទី 4:28] ។ មិនមែនថាវាជារឿងអសារ និងគ្មានប្រយោជន៍ទេក្នុងការធ្វើ
 ជាកូនរបស់អំប្រាហាំ ។ មិនអាចនិយាយបានដោយមិនគោរពដល់ការតាំង
 សញ្ញានោះទេ! ទេ ផែនការដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បាន
 កំណត់ទុកជាមុនសម្រាប់អង្គទ្រង់ អ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ នោះតាមពិត
 មានប្រសិទ្ធភាពខាងក្នុងចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់កូនចៅខាងវិញ្ញាណទាំង
 នេះតែមួយគត់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសូមណែនាំអ្នកអានរបស់ខ្ញុំកុំឱ្យប្រកាន់ជំហររើសអើងពី
 ភាគីណាមួយឡើយ រហូតដល់ពេលបទគម្ពីរត្រូវបានបន្ថែម វានឹងដឹងច្បាស់ថា
 តើគួរប្រកាន់យកយោបល់ណាខ្លះ ។

(សេចក្តីសង្ខេបនៃគោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំង)

ដូច្នេះ ដូចដែលបទគម្ពីរបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ យើងនិយាយថា ព្រះជាម្ចាស់បាន
 បង្កើតឡើងម្តងដោយផែនការដ៏អស់កល្ប និងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានរបស់ទ្រង់
 អស់អ្នកដែលទ្រង់តាំងរើសពីមុនមកម្តង ឱ្យទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយម្យ៉ាង
 វិញទៀត អ្នកដែលទ្រង់នឹងប្រគល់ដល់ការបំផ្លិចបំផ្លាញ ។ យើងអះអាងថា

ដោយគោរពចំពោះអ្នករើសតាំង ផែនការនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តី
មេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ដែលបានផ្តល់ដោយសេរី ដោយមិនគិតដល់តម្លៃមនុស្សទេ
ប៉ុន្តែ ដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏ត្រឹមត្រូវ និងមិនអាចយល់បាន ប៉ុន្តែមិនអាចយល់
បាន នោះទ្រង់បានរារាំងទ្វារជីវិតដល់អស់អ្នកដែលទ្រង់បានប្រគល់ដល់ការដាក់
ទោស ។ ឥឡូវនេះ ក្នុងចំណោមអ្នកដែលបានជ្រើសរើស យើងចាត់ទុកការហៅ
នេះជាសក្ខីភាពនៃការរើសតាំង ។ បន្ទាប់មក យើងកាន់ការរាប់ជាសុចរិតមួយ
ទៀតនៃសញ្ញានៃការបង្ហាញរបស់វា រហូតដល់ពួកគេចូលមកក្នុងសិរីល្អដែលការ
សម្រេចបំពេញនៃការរើសតាំងនោះស្ថិតនៅ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់
បិទត្រាដៅអ្នកដែលត្រូវរើសតាំងរបស់ទ្រង់ដោយការត្រាស់ហៅ និងការរាប់ជា
សុចរិត ដូច្នេះ ដោយការបិទអ្នកដែលនឹងជាប់ទោសពីការស្គាល់ព្រះនាមទ្រង់ ឬ
ពីការញែកជាបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់បានបង្ហាញដោយសញ្ញា
ទាំងនេះថា តើការវិនិច្ឆ័យបែបណាកំពុងរង់ចាំពួកគេ ។ នៅទីនេះខ្ញុំនឹងឆ្លងកាត់
រឿងប្រឌិតជាច្រើនដែលមនុស្សល្ងង់បានបង្កើតដើម្បីផ្តល់រំលឹការដៅទុកជាមុន ។
ពួកគេមិនត្រូវការប្រឆាំងឡើយ ព្រោះពេលដែលពួកគេត្រូវបានយកចេញមក
ពួកគេនឹងបង្ហាញភាពមិនពិតរបស់ខ្លួនយ៉ាងច្រើនក្រៃលែង ។ ខ្ញុំនឹងផ្អាកសម្រាប់
ការណាដែលកំពុងតែជជែកវែកញែកដោយអ្នករៀន ឬការដែលនឹងអាចលើក
ឡើងពីបញ្ហាដែលលំបាកសម្រាប់មនុស្សសាមញ្ញ ឬភាពមិនស្អាតស្អំដែលបង្កើត
ឡើងក្នុងគោលបំណងដើម្បីវាយប្រហារលើសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ។

ជំពូកទី XXII

ការបញ្ជាក់នៃគោលធម៌នេះពីទីបន្ទាល់របស់ព្រះគម្ពីរ

(ការរើសតាំងមិនមែនមកពីចំណេះដឹងមុននៃសេចក្តីល្អទេ តែជាគោលបំណងផ្ទាល់របស់ព្រះវិញ 1-6)

1. ការរើសតាំង vs. ចំណេះដឹងមុននៃការធ្វើល្អ

មនុស្សជាច្រើនជំទាស់នឹងមុខតំណែងទាំងអស់នេះដែលយើងបានដាក់ចេញមកជាពិសេសការរើសតាំងដោយសេរីនៃអ្នកជឿ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ការនេះមិនអាចរង្គោះរង្គើបានទេ ។ ជាទូទៅ មនុស្សទាំងនេះចាត់ទុកថាព្រះជាម្ចាស់បែងចែកមនុស្សតាមអ្វីដែលទ្រង់បានទាយទុកជាមុនថា តើគុណសម្បត្តិរបស់មនុស្សម្នាក់ៗនឹងទៅជាយ៉ាងណា ។ ដូច្នេះ ទ្រង់រើសយកជាកូនអ្នកដែលទ្រង់ដឹងជាមុនថានឹងមិនសក្តិសមនឹងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។ ព្រះអង្គកំណត់ទុកអស់អ្នកដែលត្រូវទទួលទោសនៃសេចក្តីស្លាប់ដល់អស់អ្នកដែលមានចិត្តគំនិតដែលព្រះអង្គយល់ឃើញថានឹងមានទំនោរទៅរកចេតនាអាក្រក់ និងអំពើទុច្ចរិត ។ តាមរយៈការគ្របដណ្តប់លើការរើសតាំងដោយស្ម័គ្រចំណេះដឹងជាមុន មិនត្រឹមតែបិទបាំងវាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែមានការក្លែងបន្លំថាវាមានប្រភពដើមនៅកន្លែងផ្សេង ។ ហើយសញ្ញាណដែលទទួលយកជាទូទៅនេះ មិនត្រូវបានបង្ហាត់ចំពោះមនុស្សទូទៅទេ ។ អ្នកនិពន្ធសំខាន់ៗនៃសម័យកាលទាំងអស់បានកាន់ខ្ជាប់ការនេះ ។ នេះខ្ញុំសារភាពដោយគ្រង់ៗ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកណានឹងសន្មតថា បើគេយកឈ្មោះរបស់ពួកគេមកទាស់នឹងយើង នោះករណីរបស់យើងនឹងត្រូវខូចខាតយ៉ាងខ្លាំង ។ ដ្បិត

សេចក្តីពិតរបស់ព្រះនៅទីនេះ ប្រាកដណាស់ថានឹងត្រូវបានរង្វះរង្វើ ច្បាស់
ពេកដែលនឹងត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយអំណាចរបស់មនុស្ស ។

ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេងទៀត ដែលមិនយល់ក្នុងបទគម្ពីរ ហើយមិនសមនឹងទទួលការយល់
ស្រប ដូច្នេះហើយគេបានវាយប្រហារយ៉ាងអាក្រក់នូវគោលលទ្ធិដ៏ត្រឹមត្រូវនេះ
ដែលថាភាពព្រងើយកន្តើយរបស់ពួកគេគឺមិនអាចអត់ឱនបាន ។ ដោយសារព្រះ
ជ្រើសរើសអ្នកខ្លះ ហើយរំលងចោលអ្នកដទៃតាមការសម្រេចចិត្តរបស់ទ្រង់ នោះ
ពួកគេបានចាត់វិធានការប្រឆាំងនឹងទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ បើការពិតផ្ទាល់ត្រូវបានដឹង
ច្បាស់ទៅហើយ តើនឹងមានប្រយោជន៍អ្វីដល់ពួកគេដែលឈ្លោះទាស់នឹងព្រះ?
យើងបង្រៀនអ្វីដែលមិនកើតចេញមកដោយបទពិសោធន៍ ៖ ថាព្រះតែងតែមាន
សេរីភាពក្នុងការប្រទានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ទៅលើអ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ។ ខ្ញុំ
នឹងមិនសួរអំពីអ្វីដែលទាក់ទងនឹងពូជពង្សរបស់អំប្រាហាំដែលលើសលប់ជាមនុស្ស
ដទៃឡើយ លើកលែងតែក្នុងការដែលបុព្វហេតុនោះមិនត្រូវបានរកឃើញនៅខាង
ក្រៅព្រះ ។ ទុកឱ្យពួកគេឆ្លើយថា ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សប្រសើរជាងគេ ឬ
លា ។ ទោះបីជាវាស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតវាជាឆ្នៃ ប៉ុន្តែទ្រង់
បានបង្កើតពួកគេឱ្យដូចជារូបរបស់ទ្រង់ ។ តើពួកគេនឹងអនុញ្ញាតឱ្យសត្វសាហាវ
ឈ្លោះជាមួយព្រះអំពីស្ថានភាពរបស់វា ប្រៀបដូចជាវាជាការញែកចេញដោយ
អយុត្តិធម៌ឬ? ប្រាកដណាស់ វាមិនយុត្តិធម៌ជាងសម្រាប់ពួកគេដែលមានឯក
សិទ្ធិដែលពួកគេទទួលបានដោយគ្មានគុណសម្បត្តិ ជាងសម្រាប់ព្រះដែលចែក
ចាយផលប្រយោជន៍របស់ទ្រង់តាមទំហំនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់នោះទេ!

ប្រសិនបើពួកគេផ្លាស់ប្តូរការជជែកវែកញែកទៅកាន់បុគ្គលម្នាក់ៗ ដែលពួកគេរក
ឃើញថាមិនស្មើភាពដែលគួរឱ្យជំទាស់នោះ យ៉ាងហោចណាស់ពួកគេគួរតែញាប់

ញ័រចំពោះគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីកុំលើកមកដោយមិនត្រឹមត្រូវចំពោះអាថ៌កំបាំងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នេះ ។ ទ្រង់ត្រូវបានធ្វើឱ្យក្លាយជាមនុស្សដែលរមែងស្លាប់នៃពូជរបស់ដាវីឌ ។ ដោយគុណធម៌អ្វីដែលគេនឹងនិយាយថា ទ្រង់សក្តិសមនឹងនៅក្នុងផ្ទៃនោះ ទ្រង់បានតាំងឱ្យធ្វើជាប្រធាននៃពួកទេវតា ជាព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ ជារូបអង្គនិងជាសិរីល្អនៃព្រះវរបិតា ជាពន្លឺ ជាសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះនៃពិភពលោកផង [ហេប្រើរ 1:2]? លោក Augustine កត់សម្គាល់យ៉ាងមានប្រាជ្ញាថា៖ មានន័យថា យើងមាននៅក្នុងសិរសាសៃក្រុមជំនុំនូវកញ្ចក់ច្បាស់លាស់បំផុតនៃការរើសតាំងដោយសេរី ដែលយើងដែលជាសមាជិកក្នុងចំណោមសមាជិកនោះ ប្រហែលជាមិនមានបញ្ហាអំពីវាទេ ។ ហើយថាទ្រង់មិនបានក្លាយជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដោយការរស់នៅដ៏សុចរិតនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានផ្តល់ដោយសេរីនូវកិត្តិយសដូច្នេះរួចមកទ្រង់អាចចែករំលែកអំណោយទានរបស់ទ្រង់ជាមួយអ្នកផ្សេងទៀត ។ អ្នកណាក៏សួរថា ហេតុអ្វីអ្នកដ៏ទៃមិនដូចទ្រង់ ឬយើងទាំងអស់គ្នាឃ្លាតឆ្ងាយពីទ្រង់ដោយចម្ងាយយ៉ាងនេះ ហេតុអ្វីបានជាយើងទាំងអស់គ្នាពុករលួយ ខណៈដែលទ្រង់មានភាពបរិសុទ្ធ អ្នកសួរបែបនេះមិនត្រឹមតែបង្ហាញភាពឆ្ងល់របស់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងការនេះក៏បង្ហាញនូវភាពអៀនខ្មាសរបស់គាត់ដែរ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេព្យាយាមដោយស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីដកព្រះពីអំណាចសេរីរបស់ទ្រង់ក្នុងការជ្រើសរើស ឬបដិសេធនោះ ចូរឱ្យពួកគេក្នុងពេលតែមួយដកយកនូវអ្វីដែលបានប្រទានដល់ព្រះគ្រីស្ទ ។

ឥឡូវនេះ វាធ្វើឱ្យយើងយកចិត្តទុកដាក់លើអ្វីដែលបទគម្ពីរប្រកាសពីមនុស្សគ្រប់រូប ។ ពេលប៉ុលបង្រៀនថាយើងត្រូវបានជ្រើសរើសក្នុងព្រះគ្រីស្ទ “មុនកំណើតលោកីយនេះ” [អេភេសូរ 1:4] គាត់បានដកការពិចារណាទាំងអស់អំពីតម្លៃពិត

ប្រាកដនៅក្នុងផ្នែករបស់យើង ព្រោះវាដូចជាគាត់បាននិយាយថា ៖ ចាប់តាំងពី
ក្នុងចំណោមកូនចៅទាំងអស់របស់អ័ដាម ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌មិនបានរក
ឃើញអ្វីដែលសក្តិសមសម្រាប់ការរើសតាំងរបស់ទ្រង់ទេ ទ្រង់ក៏បែរព្រះនេត្ររបស់
ទ្រង់ទៅមើលព្រះអង្គដែលត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំង ដើម្បីជ្រើសរើសពីរូបកាយ
នោះឱ្យធ្វើជាសមាជិកដែលទ្រង់ត្រូវទទួលចូលក្នុងការប្រកបនៃជីវិត ។ អនុញ្ញាត
ឱ្យការរើកញ្ជក់នេះ បន្ទាប់មកមានជ័យជំនះក្នុងចំណោមអ្នកជឿ ៖ យើងត្រូវ
បានរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទចូលទៅក្នុងមរតកដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច
ពីព្រោះនៅក្នុងខ្លួនយើង យើងមិនអាចមានឧត្តមភាពដ៏អស្ចារ្យបែបនេះបាន
ទេ ។

ការនេះប៉ុលក៏បានកត់សម្គាល់ នៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត នៅពេលដែលគាត់ជ
ម្រុញឱ្យក្រុមជំនុំកូឡុសអរព្រះគុណ ពីព្រោះព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេសាកសមនឹងរួម
ចំណែកមរដកនៃពួកបរិសុទ្ធ [កូឡុស 1:12] ។ ប្រសិនបើ ការធ្វើឱ្យយើងសម
នឹងទទួលសិរីរុងរឿងនៃជីវិតដែលនឹងមកដល់ នោះការរើសតាំងមកព្រះគុណនេះ
របស់ព្រះ តើព្រះនឹងរកឃើញអ្វីនៅក្នុងយើងពេលនេះដែលធ្វើឱ្យទ្រង់ជ្រើសរើស
យកយើងនោះ? សម្តីមួយទៀតរបស់ប៉ុលនឹងបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថែមទៀតនូវអ្វី
ដែលខ្ញុំនិយាយ ។ “ទ្រង់បានរើសយើង” គាត់និយាយថា “មុនពេលដែលគ្រឹះ
នៃផែនដីនេះត្រូវបានតាំងឡើងផង” [អេភេសូរ 1:4] “ពីព្រោះទ្រង់បានតម្រូវ
យើងរាល់គ្នាទុកជាមុន សំរាប់ឱ្យទ្រង់បានទទួលយើងជាកូនចិញ្ចឹម ដោយសារ
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ តាមបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់” [អេភេសូរ 1:5] “តាមដែល
ទ្រង់បានរើសយើងរាល់គ្នាក្នុងព្រះគ្រីស្ទ តាំងពីមុនកំណើតលោកីយ៍មក
ប្រយោជន៍ឱ្យយើងរាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធ ហើយឥតកន្លែងបន្ទោសបាននៅចំពោះ

ទ្រង់ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់” [អេភេសូរ 1:4; កូឡូស 1:22] ។ នៅត្រង់នោះប៉ុលដាក់មកថា “តាមបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់” លើសពីទង្វើល្អៗរបស់យើងទាំងអស់ ។

2. ការរើសតាំងមុនការបង្កបង្កើត និងមិនចូលជាមួយនឹងការដឹងមុនពីការប្រព្រឹត្តល្អទេ

ភស្តុតាងនោះនឹងបានពេញលេញថែមទៀត វាសាកសម កាលដែលផ្នែកនីមួយៗនៃអត្ថបទគម្ពីរនេះ [អេភេសូរ 1:4-5] ដែលផ្តួចផ្តើមជាមួយគ្នានឹងធ្វើឱ្យលែងមានចម្ងល់ ។ កាលដែលគាត់ហៅពួកគេថា “ពួករើសតាំង” វាមិនអាចនឹងគួរឱ្យសង្ស័យទេថា គាត់កំពុងតែនិយាយទៅកាន់អ្នកជឿនោះ ដូចដែលគាត់ក្រោយមកប្រកាសថា អ្នកដែលនឹងបកស្រាយពាក្យ “ពួករើសតាំង” ដូចដែលបានកំណត់នៅត្រឹមតែអ្នកដែលមានវ័យចំណាស់ នៅពេលដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសបំផ្លាញរូបរាងវាជាមួយនឹងសំណង់គ្រឹះ ។ ដោយនិយាយថាពួកគេថា “ជាពួករើសតាំងមុនកំណើតលោកិយនេះ” [អេភេសូរ 1:4] គាត់បានដកចេញគ្រប់ទាំងគុណតម្លៃទាំងអស់ ។ តើមានមូលដ្ឋានអ្វីសម្រាប់ភាពខុសគ្នាក្នុងចំណោមអ្នកដែលមិនទាន់មាន ហើយតើអ្នកណាដែលត្រូវស្នើគ្នាក្នុងអំឡុងពេលជាបន្ត? ឥឡូវនេះប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានជ្រើសរើសនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះវាបន្តមកថាមិនត្រឹមតែមនុស្សម្នាក់ៗត្រូវបានជ្រើសរើសដោយមិនគិតពីបុគ្គលរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេខ្លះត្រូវបានបំបែកចេញពីអ្នកផ្សេងទៀត ដោយសារយើងឃើញថាមិនមែនគ្រប់គ្នាសុទ្ធតែជាសមាជិករបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ក្រៅពីនោះ ការពិតដែលថាពួកគេត្រូវបានរើសតាំង “ជាបរិសុទ្ធ” [អេភេសូរ 1:4] ច្បាស់ណាស់ប្រឆាំងទៅនឹងកំហុសឱ្យនិយមន័យការរើសតាំងពីការដឹងមុន កាលដែលប៉ុល

ប្រកាសថាគ្រប់ទាំងគុណតម្លៃដែលលេចមកនៅក្នុងមនុស្សជាលទ្ធផលនៃការរើស
 តាំង ។ ពេលនេះប្រសិនបើហេតុផលដែលខ្ពស់ជាងនឹងរកឃើញ ប៉ុលបានឆ្លើយ
 ថា ព្រះទ្រង់បានដៅទុកមកដូច្នោះ ហើយនេះគឺ “តាម” “តាមបំណងព្រះ
 ហឫទ័យទ្រង់” [អេភេសូរ 1:5] ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ គាត់មិនប្រើគ្រប់
 មធ្យោបាយនៃការរើសតាំងរបស់ពួកគេ ដែលមនុស្សស្រមៃក្នុងខ្លួនគេ ។
 សម្រាប់អត្ថប្រយោជន៍ទាំងអស់ដែលព្រះប្រទានឱ្យសម្រាប់ជីវិតខាងវិញ្ញាណ
 ដូចដែលប៉ុលបង្រៀន ហូរចេញពីប្រភពតែមួយនេះ ៖ ពោលគឺព្រះជាម្ចាស់បាន
 ជ្រើសរើសអ្នកណាដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ហើយមុនពេលកំណើតរបស់ពួកគេ
 ទ្រង់បានដាក់ព្រះគុណដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យប្រទានឱ្យពួកគេរៀងៗខ្លួន ។

3. ត្រូវបានរើសតាំងឱ្យបានបរិសុទ្ធ មិនមែនបានបរិសុទ្ធចេញពីហើយនោះទេ

ត្រង់ណាដែលព្រះទ្រង់គ្រប់គ្រង នោះគ្មានការពិចារណាលើការប្រព្រឹត្តទេ ។
 ពិតណាស់ ប៉ុលមិនអភិវឌ្ឍគំនិតរបស់គាត់នៅទីនេះទេ តែវាត្រូវតែបានយល់
 កាលដែលគាត់ផ្ទាល់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតពន្យល់វា ។ “ទ្រង់បានត្រាស់ហៅ
 យើង” ប៉ុលនិយាយថា “ជាមួយនឹងការត្រាស់ហៅបរិសុទ្ធ មិនមែនតាមការ
 ប្រព្រឹត្តរបស់យើងទេ តែតាមគោលបំណងផ្ទាល់របស់ទ្រង់ និងព្រះគុណដែល
 បានផ្តល់ដល់យើងដោយសារព្រះគ្រីស្ទមុនពេលវេលាបានចាប់ផ្តើមផង” [២ធីម៉ូ
 ថេ 1:9] ។ ហើយយើងត្រូវបានបង្ហាញ នៅក្នុងពាក្យបន្តថា “យើងគួរតែបាន
 បរិសុទ្ធនិងគ្មានស្នាមសោះ” [អេភេសូរ 1:4] យើងត្រូវបានរំដោះរួចពីសេចក្តី
 សង្ស័យហើយ ។ និយាយថា “កាលដែលទ្រង់បានមើលឃើញមុនថា យើងនឹង
 បានបរិសុទ្ធ នោះទ្រង់បានជ្រើសរើសយើង” ហើយអ្នកនឹងត្រឡប់នូវលំដាប់
 លំដោយរបស់ប៉ុល ។ ដូច្នេះអ្នកអាចសរុបដោយសុវត្ថិភាពដូចតទៅនេះថា ៖

ប្រសិនបើទ្រង់បានរើសយើងដើម្បីឱ្យយើងបានបរិសុទ្ធ នោះទ្រង់មិនបានជ្រើសយើងដោយសារទ្រង់បានឃើញមុនថាយើងបានបរិសុទ្ធហើយនោះទេ ។

ដោយសារទស្សនៈទាំងពីរនេះមិនស្របគ្នាទេ ៖ ថាអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះមានភាពបរិសុទ្ធពីការរើសតាំង ហើយមកដល់ការរើសតាំងដោយហេតុនៃការប្រព្រឹត្ត ។ ការប្រឆាំងដែលគេស្វាហ៍លើកឡើងថា ព្រះអម្ចាស់មិនបានផ្តល់រង្វាន់ដល់ការប្រព្រឹត្តដោយព្រះគុណនៃការរើសតាំងទេ តែប្រទានឱ្យដល់ការប្រព្រឹត្តនៅអនាគត ក៏វាគ្មានសុពលភាព ។ ដ្បិតពេលដែលគេនិយាយថាអ្នកជឿត្រូវបានជ្រើសរើសដើម្បីឱ្យពួកគេនឹងបានទៅជាបរិសុទ្ធ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះវាត្រូវបានគេណែនាំថា ភាពបរិសុទ្ធដែលត្រូវមាននៅក្នុងពួកគេកើតចេញពីការរើសតាំង ។ តើមានភាពស៊ីសង្វាក់គ្នាអ្វីខ្លះដែលនិយាយថា អ្វីដែលកើតចេញពីការរើសតាំងនាំទៅកាន់ការរើសតាំង?

រួចមកប៉ុលហាក់ដូចជាបញ្ជាក់ថែមទៀតនូវអ្វីដែលគាត់បាននិយាយនៅពេលដែលគាត់ថា ៖ “តាមបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់” [អេភេសូរ 1:5] “តាមគំនិតដែលទ្រង់បានគិតសំរេច ក្នុងព្រះអង្គទ្រង់” [អេភេសូរ 1:9] ។ ដ្បិតដែលនិយាយថា “ព្រះទ្រង់សព្វព្រះទ័យនៅក្នុងអង្គទ្រង់” មានន័យដូចគ្នាដែលនិយាយថា ទ្រង់មិនរាប់អ្វីក្រៅពីអង្គទ្រង់សម្រាប់នឹងយកមកតាក់តែងនូវការកំណត់របស់ទ្រង់ទេ ។ ដូច្នេះ គាត់បន្ថែមភ្លាមថា គោលបំណងទាំងមូលនៃការរើសតាំងរបស់យើងគឺ យើងគួរសរសើរដល់ព្រះគុណរបស់ព្រះ [អេភេសូរ 1:6] ។ ពិតណាស់ព្រះគុណរបស់ព្រះតែមួយគត់ដែលសមនឹងប្រកាសនៅក្នុងការរើសតាំងរបស់យងប្រសិនបើព្រះគុណនោះត្រូវបានផ្តល់មកដោយមិនគិតថ្លៃ ។ ពេលនេះវានឹងត្រូវបានផ្តល់មកដោយឥតគិតថ្លៃ ប្រសិនបើព្រះ កាលដែលទ្រង់ជ្រើសជាបស់ទ្រង់

ទ្រង់ពិចារណាថា តើកិច្ចការរបស់ម្នាក់ៗនឹងទៅជាអ្វី ។ ដូច្នេះយើងរកឃើញសម្តីរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលនិយាយទៅកាន់សិស្សរបស់ទ្រង់ថា “អ្នករាល់គ្នាមិនបានជ្រើសរើសខ្ញុំទេ តែខ្ញុំបានរើសយកអ្នករាល់គ្នាទេតើ” [យ៉ូហាន 15:16] ជាទូទៅវាសមស្របនៅក្នុងចំណោមអ្នកជឿ ។ ទីនោះគាត់មិននិយាយពីការប្រព្រឹត្តល្អពីអតីតកាលទេ តែចង្អុលទៅកាន់សិស្សរបស់ទ្រង់ថា ពួកគេបានអ្វីនៅក្នុងខ្លួនរបស់ពួកគេដែលនាំឱ្យបានជ្រើសរើសទេ ប្រសិនបើទ្រង់ជាដំបូងមិនបានបែរទៅរកពួកគេនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ ។ តើសម្តីរបស់ប៉ុលនឹងត្រូវបានគេយល់បែបណាថា “តើអ្នកណាបានថ្វាយដល់ទ្រង់ជាមុន នោះនឹងបានប្រគល់មកអ្នកនោះវិញ” [រ៉ូម 11:35]? គាត់មានន័យចង់បង្ហាញថា សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះបាននាំមុខមនុស្ស ដែលនៅក្នុងចំណោមពួកគេទ្រង់មិនរកឃើញអ្វីមិនថានៅពីដើមឬនៅអនាគតដែលអាចនឹងទទួលបានសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់នោះទេ ។

4. រ៉ូមជំពូក 9-11 និងអត្ថបទស្រដៀងគ្នានេះ

ដូច្នេះ នៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់រ៉ូម ត្រង់ដែលប៉ុលនិយាយម្តងទៀតនូវគំនិតយ៉ាងជ្រាលជ្រៅនិងវែងឆ្ងាយថែមទៀត គាត់និយាយថា “ប៉ុន្តែ មិនមែនថាព្រះបន្ទូលទប់អាក់នោះទេ ដ្បិតមិនមែនអស់អ្នកដែលកើតក្នុងសាសន៍អ៊ីស្រាអែលជាសាសន៍អ៊ីស្រាអែលពិតនោះឡើយ” [រ៉ូម 9:6] ។ ដ្បិតបើទោះជាគ្រប់គ្នាត្រូវបានទទួលព្រះពរដោយសារសិទ្ធិខាងពង្សាវតារក៏ដោយ ការស្នងមិនបានបន្តមកដល់គ្រប់គ្នាស្មើគ្នាទេ ។ ការពិភាក្សានេះកើតចេញពីអំណួតនិងការអួតអាងខុសឆ្គងនៃពួកយូដា ។ ដ្បិតនៅពេលពួកគេអះអាងសម្រាប់ខ្លួនគេនូវឈ្មោះថា “ក្រុមជំនុំ” ពួកគេចង់បានសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងដំណឹងល្អឱ្យពឹងលើការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកគេ ។ សព្វថ្ងៃនេះ នៅក្នុងបែបបទដូចគ្នា ពួកសម្តេចប៉ាបជាមួយ

នឹងការដោះសារខុសឆ្គងនេះចង់ជំនួសព្រះដោយពួកគេផ្ទាល់ ។ ប៉ុល ទេវីជា គាត់ទទួលស្គាល់ថា ដោយគុណធម៌នៃការតាំងសញ្ញា កូនចៅរបស់អំប្រាហាំ គឺ បរិសុទ្ធក៏ដោយ ក៏នៅតែប្រកែកថា មានមនុស្សជាច្រើនក្នុងចំណោមពួកគេស្ថិត នៅខាងក្រៅដែរ ។ ហើយនោះមិនត្រឹមតែដោយសារតែពួកគេធ្លាក់ចុះចេញពី កូនស្របច្បាប់ទៅជាមនុស្សឆ្លើងឆ្លើបប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដោយសារតែបំប៉ននៃការ រើសតាំងពិសេសរបស់ព្រះ និងច្បាប់គ្រប់គ្រងលើអ្វីៗទាំងអស់ តែមួយគត់ដែល ផ្តល់សិទ្ធិលើការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមរបស់ទ្រង់ ។ ប្រសិនបើជំនឿផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួក គេបានបង្កើតឡើងខ្លះក្នុងក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយការបោះបង់ចោល របស់ពួកគេបានផ្តាច់អ្នកដ៏ទៃទៀត នោះវាពិតជាមិនទំនងទាល់តែសោះពីប៉ុល ក្នុងការលើកអ្នកអានរបស់គាត់ទៅរកការរើសតាំងដោយសម្ងាត់ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មូលហេតុដែលមិនលេចឡើង ឬមិនត្រូវ បានស្វែងរកនៅខាងក្រៅអង្គទ្រង់ ដែលបែងចែកអ្នកខ្លះចេញពីអ្នកដទៃ ដូច្នេះ មិនមែនកូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់សុទ្ធតែជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលពិតទេ វាជា ការឥតប្រយោជន៍ក្នុងការធ្វើពុតថាស្ថានភាពរបស់មនុស្សគ្រប់រូបចាប់ផ្តើមនៅ ក្នុងខ្លួនរបស់គេផ្ទាល់នោះទេ ។

ចេញពីគំរូរបស់យ៉ាកុបនិងអេសាវ ប៉ុលបានអភិវឌ្ឍបញ្ហានេះបន្ថែមទៀត ។ ត្បិតថាអ្នកទាំងពីរជាកូនរបស់អំប្រាហាំ ដែលនៅជាប់គ្នាក្នុងផ្ទៃម្តាយក្តី ក៏ កិត្តិយសរបស់កូនច្បងត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យយ៉ាកុប ។ នេះជាការផ្លាស់ប្តូរដូចជា ព្រឹត្តិការណ៍មួយ ដែលដូចដែលប៉ុលបានផ្ទៀងទីបន្ទាល់ចំពោះការរើសយករបស់ យ៉ាកុប និងការជាប់ទោសរបស់អេសាវ ។ កាលណាគេសួរពីដើមនិងហេតុនោះ ត្រូវនៃការដឹងមុននឹងរកឃើញក្នុងគុណតម្លៃរបស់មនុស្ស ។ នេះគឺជាផលបូកនៃ

គោលគំនិតងាយស្រួលរបស់ពួកគេ ៖ នៅក្នុងបុគ្គលរបស់យ៉ាកុប ព្រះជាម្ចាស់ បានបង្ហាញថាទ្រង់បានជ្រើសរើសអ្នកដែលសក្តិសមនឹងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។ ដោយនៅក្នុងបុគ្គលរបស់លោកអេសាវ ថាទ្រង់ដាក់ទោសអ្នកដែលទ្រង់បានគិត ទុកជាមុនថាពួកគេមិនសក្តិសម ។ ដូច្នេះ ពួកគេប្រកែកយ៉ាងក្លាហាន ។ ប៉ុន្តែ តើប៉ុលនិយាយយ៉ាងណា? “គ្រាដែលកូនមិនទាន់កើតមកនៅឡើយ ហើយមិន ទាន់ធ្វើការល្អឬអាក្រក់អ្វី នោះព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលប្រាប់នាងថា “កូនច្បង នឹងត្រូវបំរើប្អូន” ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា” “អញបានស្រឡាញ់យ៉ាកុប តែ ស្អប់អេសាវវិញ” គឺដើម្បីឱ្យព្រះដំរិះរបស់ព្រះ ខាងសេចក្តីរើសតាំងបានជាប់ នៅ មិនមែនដោយអាងការប្រព្រឹត្តទេ គឺដោយអាងព្រះដែលទ្រង់ហៅវិញ” [រ៉ូម 9:11-13; លោកុប្បត្តិ 25:23] ។ ប្រសិនបើការដឹងមុនមានឥទ្ធិពលលើការបែង ចែករវាងបទប្បន្នទាំងពីរ ការលើកពីពេលវេលាពិតណាស់នឹងមិនត្រូវពេលវេលា ទេ ។

ឧបមាថាយើងទទួលស្គាល់ថា យ៉ាកុបត្រូវបានជ្រើសរើស ដោយសារគាត់មាន តម្លៃកើតចេញពីគុណតម្លៃដែលនឹងត្រូវមកដល់ ។ ហេតុអ្វីប៉ុលនិយាយថាគាត់ មិនទាន់កើត? ឥឡូវនេះវាជាការច្របូកច្របល់ដែលបន្ថែមថាគាត់នៅតែមិន បានធ្វើល្អទេ ដ្បិតចម្លើយនេះនឹងត្រៀមជាស្រេចថា ៖ គ្មានអ្វីត្រូវបានលាក់បាំង ពីព្រះឡើយ ហើយដូច្នេះសេចក្តីល្អរបស់យ៉ាកុបក៏មាននៅចំពោះមុខទ្រង់ ។ ប្រសិនបើការប្រព្រឹត្តនាំឱ្យទទួលបានព្រះគុណ នោះរង្វាន់របស់ព្រះសម្រាប់ពួក គេគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើងមុនពេលយ៉ាកុបកើត ដូចជាគាត់ធំឡើង ។ ប៉ុន្តែ សាក៏បន្តដោះស្រាយការលំបាកនេះ ហើយបង្រៀនថា ការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹម របស់យ៉ាកុបមិនមែនមកពីការប្រព្រឹត្តទេ ប៉ុន្តែមកពីការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះវិ

ញ ។ ក្នុងការលើកយកពីការប្រព្រឹត្តិដែលគាត់មិននាំមកនូវទោះជាអនាគត ឬ អតីតកាល គាត់បានសម្រេចចិត្តដាក់ពួកគេប្រឆាំងទៅនឹងការត្រាស់ហៅរបស់ ព្រះ ដោយប្រាថ្នាដោយតាំងមួយយ៉ាងប៉ុនប្រសប់ដើម្បីបដិសេធទាន់នឹងមួយ ផ្សេងទៀត ។ នេះគឺដូចជាគាត់បាននិយាយថា៖ “វាជាអ្វីដែលព្រះសព្វព្រះទ័យ ដែលនឹងយកមកពិចារណា មិនមែនជាអ្វីដែលមនុស្សយកមកដោយខ្លួនពួកគេ ទេ” ចុងក្រោយ ចេញពីពាក្យថា “ការរើសតាំង” និង “គោលបំណង” វា ច្បាស់ណាស់ ថាគ្រប់ទាំងមូលហេតុទាំងអស់ដែល មនុស្សផ្តល់មកដែលក្រៅពី គម្រោងផែនការសម្ងាត់របស់ព្រះនោះវាមិននៅក្នុងហេតុផលនេះនោះទេ ។

5. លក្ខខណ្ឌរបស់យ៉ាកូបនិងអេសាវជំទាស់នឹងគំនិតនិយាយពីការប្រព្រឹត្តិ

តើអ្នកដែលចាត់តាំងកន្លែងខ្លះក្នុងការរើសតាំងទៅកាន់ការប្រព្រឹត្តិ ទាំងនៅក្នុង អតីតកាល ឬអនាគត គេនឹងប្រើលេសដើម្បីបិទបាំងរឿងទាំងនេះយ៉ាងណា? ដោយសារនេះផ្ទាល់ដើម្បីគេចចេញពីការទាស់ទែងគ្នារបស់សាវ័កដែលថា ភាព ខុសគ្នារវាងបងប្អូនមិនអាស្រ័យលើមូលដ្ឋាននៃប្រព្រឹត្តិណាមួយទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យ លើការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ ព្រោះវាមាននៅចំណោមពួកគេមុនពេល ពួកគេកើតមក ។ ហើយភាពប៉ុនប្រសប់របស់ពួកគេនឹងមិនត្រូវបានលាក់កំបាំង ពីប៉ូលទេ ប្រសិនបើវាមានអ្វីដែលពិតប្រាកដនៅក្នុងនោះ ។ ប៉ុន្តែដោយសារ គាត់ដឹងច្បាស់ថាព្រះជាម្ចាស់អាចមើលឃើញមុនថាគ្មានអ្វីនៅក្នុងមនុស្សទេ លើកលែងតែអ្វីដែលទ្រង់បានកំណត់រួចហើយថានឹងផ្តល់ឱ្យដោយផលប្រយោជន៍ នៃការរើសតាំងរបស់ទ្រង់ ទ្រង់មិនប្រើភាពមិនសមហេតុផលនៃការដាក់អំពើល្អ មុនបុព្វហេតុរបស់ការទាំងនោះនោះទេ ។ ដ្បិតយើងបានទទួលវាពីពាក្យរបស់សា វ័កថា សេចក្តីសង្គ្រោះនៃអ្នកជឿត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើការសម្រេចចិត្តនៃ

ការរើសតាំងរបស់ព្រះតែមួយគត់ ហើយថាការមេត្តានេះមិនត្រូវបានទទួលដោយ
 ការប្រព្រឹត្តទេ ប៉ុន្តែបានមកពីការគ្រាន់ហៅដោយសេរីវិញ ។ យើង ដូចជា
 មានឧទាហរណ៍នៃរឿងនេះបានដាក់នៅមុខយើង ។ អេសាវ និងយ៉ាកុបជាបង
 ប្អូន កើតពីឪពុកម្តាយតែមួយដែលនៅក្នុងផ្ទះតែមួយ មិនទាន់ចេញមកឃើញ
 ពន្លឺនៅឡើយទេ ។ ក្នុងនោះអ្វីៗទាំងអស់គឺស្មើគ្នា ប៉ុន្តែការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ
 ចំពោះម្នាក់ៗគឺខុសគ្នា ។ ដ្បិតទ្រង់ទទួលយកម្នាក់ ហើយទ្រង់បដិសេធអ្នកផ្សេង
 ទៀត ។ វាគ្រាន់តែជាសិទ្ធិបឋមប៉ុណ្ណោះ ដែលមនុស្សម្នាក់ពូកែជាងម្នាក់ទៀ
 ត ។ ទោះបីជាការនេះមិនត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ក៏ដោយ ហើយអ្វីដែលគេ
 បដិសេធចំពោះអ្នកចាស់ក៏ត្រូវប្រគល់ឱ្យក្មេងជាងដែរ ។

ពិតណាស់ នៅក្នុងករណីផ្សេងទៀត ព្រះហាក់ដូចជាមានចេតនានឹងមើល
 ស្រាលដល់កូនច្បង ទ្រង់ចង់លុបបំបាត់សាច់ឈាមនូវគ្រប់ទាំងហេតុផលដើម្បី
 នឹងអូតអាង ។ បដិសេធអ៊ីស្លាអែល តែទ្រង់បានដាក់ព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ទៅលើអ៊ី
 សាក់[លោកុប្បត្តិ 21:12] ។ ទុកម៉ាណាសេមួយឡែក ទ្រង់ក៏ផ្តល់កិត្តិយសដល់
 អេប្រាអ៊ីមជាង [លោកុប្បត្តិ 48:20] ។

6. ការជ្រើសរើសយ៉ាកុបមិនមែនជាព្រះពរនៅផែនដីឡើយ

ប៉ុន្តែឧបមាថាមាននរណាម្នាក់រំខានខ្ញុំ ដែលនិយាយថាយើងមិនគួរសន្និដ្ឋានពីអត្ថ
 ប្រយោជន៍តិចតួចនេះទាក់ទងនឹងជីវិតទាំងមូលដែលនឹងមកដល់ទេ អ្នកដែលត្រូវ
 បានលើកតម្កើងដល់កិត្តិយសនៃកូនច្បងគួរតែត្រូវបានចាត់ទុកថាជាកូនចិញ្ចឹម
 សម្រាប់នឹងមរតកនៃស្ថានសួគ៌ ។ ពីព្រោះមានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនលើក
 លែងសូម្បីតែប៉ុណ្ណោះពីការចោទប្រកាន់ដែល នៅក្នុងទីបន្ទាល់ដែលបានដកស្រង់

ដែលថាគាត់បានបំប្លែងបទគម្ពីរទៅជាអត្ថន័យរបស់បរទេស ។ ខ្ញុំនិយាយឡើងវិញដូចពីមុនថា សាវ័កមិនបានរំលងដោយការមិនបានគិត ឬដោយចេតនាក្នុងការប្រើប្រាស់ទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរដោយចេតនាខុសទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់បានឃើញអ្វីដែលពួកគេមិនអាចទទួលយកមកពិចារណាបានថា ៖ ថាព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យដោយនិមិត្តសញ្ញានៅលើផែនដីដើម្បីប្រកាសការរើសតាំងខាងវិញ្ញាណរបស់យ៉ាកុបដែលបើមិនដូច្នេះទេបានលាក់ខ្លួននៅក្នុងកៅអីជំនុំជំរះដែលមិនអាចចូលរួចរបស់ទ្រង់ ។ ប្រសិនបើយើងមិនសំដៅលើសិទ្ធិនៃបុព្វកាលដែលបានផ្តល់ឱ្យគាត់នាពេលដែលនឹងមកដល់ វានឹងក្លាយជាព្រះពរទទេរ និងមិនសមហេតុសមផល ចាប់តាំងពីគាត់ទទួលបានអ្វីក្រៅពីភាពលំបាក បញ្ហា ការនិរទេសដីសោកសៅ ទុក្ខសោកជាច្រើន និងការខ្វល់ខ្វាយដ៏ជូរចត់ ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលប៉ូលបានឃើញដោយមិនសង្ស័យថា តាមរយៈការប្រទានពរខាងក្រៅ ព្រះជាម្ចាស់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះព្រះពរខាងវិញ្ញាណ និងមិនចេះសាបសូន្យដែលទ្រង់បានរៀបចំនៅក្នុងអាណាចក្ររបស់ទ្រង់សម្រាប់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់នោះគាត់មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការស្វែងរកព្រះពរពីខាងក្រៅដែលជាភស្តុតាងដើម្បីបញ្ជាក់អំពីព្រះពរខាងវិញ្ញាណនោះទេ ។ [អេភេសូរ 1:3] ។ យើងត្រូវចងចាំនៅក្នុងគំនិតថា សេចក្តីសន្យាពីលំនៅស្ថានសួគ៌ត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងទឹកដីកាណាន ។ ដូច្នេះ វាគ្មានអ្វីត្រូវសង្ស័យទេថា យ៉ាកុបជាមួយនឹងទេវតា បានផ្សំទៅក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលគាត់នឹងបានចូលរួមនៅក្នុងជីវិតតែមួយ ។

ដូច្នេះ យ៉ាកុបត្រូវបានជ្រើសរើស និងញែកចេញដាច់ពីអេសាដែលត្រូវបានគេបដិសេធដោយការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ ខណៈដែលគាត់មិនខុសពីគាត់ក្នុងគុណសម្បត្តិនោះទេ ។ បើអ្នកសួរហេតុផល នោះសាវ័កប្រាប់ថា ៖ “ដ្បិតទ្រង់

មានព្រះបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេថា “អញនឹងផ្សាយសេចក្តីមេត្តាករុណា ដល់អ្នកណាដែលអញមេត្តាករុណា ក៏នឹងមានសេចក្តីក្លល់អាណិត ដល់អ្នកណាដែលអញក្លល់អាណិត” [រ៉ូម 9:15] ។ ហើយខ្ញុំសួរថា តើការនេះមានន័យដូចម្តេចទៅ? ដោយសារអញ វាជាការប្រកាសយ៉ាងច្បាស់របស់ព្រះអម្ចាស់ដែលថា ទ្រង់រកមិនឃើញអ្វីដែលនៅក្នុងមនុស្សនូវហេតុផលដែលត្រូវប្រទានពរពួកគេទេ តែបានដកចេញពីវានូវសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ [រ៉ូម 9:16] ។ ដូច្នេះ ការសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់គឺជាកិច្ចការរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ដរាបណាព្រះបង្កើតសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នកនៅក្នុងអង្គទ្រង់តែម្នាក់ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកចុះមករកខ្លួនអ្នកទៅវិញ? ដោយសារតែទ្រង់តែងតាំងសម្រាប់អ្នករាល់គ្នានូវសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់តែមួយគត់ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករំពួកពីគុណសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នក? ដោយមើលឃើញថាទ្រង់បង្ហាត់និតរបស់អ្នកនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់តែមួយគត់ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកបង្វែរការយកចិត្តទុកដាក់របស់អ្នកដោយផ្នែកទៅលើកិច្ចការរបស់អ្នកទៅវិញ?

ដូច្នេះយើងត្រូវមកកាន់មនុស្សដែលតិចជាង ពីអ្នកដែលប៉ុលត្រង់កន្លែងមួយសរសេរថា ពួកគេត្រូវបានបដិសេធដោយសារព្រះ [រ៉ូម 11:2] ។ ពួកគេត្រូវបានបដិសេធមិនមែនដូចជាគូរប្រជែងរបស់យើងស្រមៃថាទ្រង់បានមើលឃើញមុននោះទេ ចេញពីប៉មយាមរបស់ព្រះក្លែងក្លាយ ដែលអ្វីដែលគេធ្វើមិនមានគេផ្ទាល់ជាអ្នកធ្វើ តែនៅក្នុងន័យមួយដែលយើងបានឃើញជាញឹកញាប់នូវពាក្យដែលត្រូវបានប្រើ ។ ដ្បិតប្រាកដណាស់ នៅពេលប៉ុលនិយាយ នៅក្នុងលូកា ថាព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ត្រូវបាន “ប្រគល់ទៅ” កាន់សេចក្តីស្លាប់ “តាមគម្រោងការដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់និងប្រាជ្ញាដឹងមុនរបស់ព្រះ” [កិច្ចការ 2:23] ព្រះដែលគាត់យកមកមិនមែន

គ្រាន់តែជាអ្នកដែលមើលទេ តែជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។

ដូច្នេះ ពេត្រុសនិយាយដូចគ្នាពីអ្នកជឿជាអ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើសតាមការដឹងមុនរបស់ព្រះ [១ពេត្រុស 1:2] បង្ហាញយ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវការកំណត់ទុកជាមុនជាសម្ងាត់ដែលព្រះបានកំណត់អ្នកដែលទ្រង់នឹងចង់បានជាកូនសម្រាប់អង្គទ្រង់ [១ពេត្រុស 1:2] ។ នៅក្នុងការបន្ថែមពាក្យថា “បំណង” ជាពាក្យន័យដូចមួយកាលដែលពាក្យនេះគ្រប់ទីកន្លែងន័យដូចបង្ហាញពីការកំណត់ទុកជាស្រេច គាត់គ្មានអ្វីសង្ស័យចង់បង្រៀនថាព្រះ កាលដែលទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ទ្រង់មិនចេញក្រៅពីអង្គទ្រង់ទេ ។ នៅក្នុងន័យនេះ នៅក្នុងជំពូកតែមួយ គាត់និយាយពីព្រះគ្រីស្ទថាទ្រង់ជាកូនចៀមដែលត្រូវបានដៅទុកមុនការបង្កបង្កើតនៃលោកិយនេះ [១ពេត្រុស 1:19-20] ។ ដ្បិតតើអ្វីដែលឆ្គងនិងគ្មានន័យជាងនេះដែល ព្រះមើលពីខាងលើនៅពេលដែលសេចក្តីសង្គ្រោះថាទ្រង់នឹងយាងមកជាមនុស្សនោះ! មនុស្សដែលត្រូវបានដៅទុក អោយប៉ុលបានលាយមួយផ្នែកតូចជាមួយនឹងមនុស្សជាច្រើន នូវអ្វីដែលអះអាងនូវព្រះនាមរបស់ព្រះខុសឆ្គង ។ កន្លែងផ្សេងទៀត ដើម្បីនឹងសង្កត់ការអួតអាងរបស់អស់អ្នកដែលត្រូវបានគ្របដោយម៉ាស់ ដែលអះអាងសម្រាប់ខ្លួនពួកគេនៅចំពោះលោកិយនូវតំណែងនៅក្នុងចំណោមអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ ប៉ុលក៏និយាយថា “ព្រះអម្ចាស់ស្គាល់អស់អ្នកដែលជារបស់ទ្រង់” [២ធីម៉ូថេ 2:19] ។ និយាយដោយខ្លីទៅជាមួយនឹងពាក្យដែលប៉ុលចង្អុលបង្ហាញមនុស្សពីរប្រភេទមកដល់យើង ៖ មួយមកពីពូជពង្សរបស់អំប្រាហាំទាំងមូល ។ មួយទៀត ដែលត្រូវបានបំបែកចេញពីវា ហើយត្រូវបានដកចេញពីក្រោមព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានលាក់បាំងពីភ្នែកមនុស្ស ។ គ្មានអ្វីត្រូវសង្ស័យទេថា គាត់បានយកចេញពីម៉ូសេ ជាអ្នកដែល

ប្រកាសថា ព្រះនឹងមានមេត្តាដល់អ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ [និក្ខមនំ 33:19] ទោះបីជាសម្តីនេះទាក់ទងនឹងវាស្ត្រដែលបានជ្រើសរើសក៏ដោយ ដែលលក្ខខណ្ឌខាងក្រៅរបស់ពួកគេមានលក្ខណៈស្មើគ្នា ដូចជាគាត់បាននិយាយថានៅក្នុងទូទៅ ដូចជាកំណប់ទ្រព្យដ៏បរិសុទ្ធជាង ។ ហើយថាការតាំងសញ្ញារួមមិនរារាំងចំនួនតូចនោះពីការញែកចេញពីដំណាប់ និងឯកសារនោះទេ ។ ហើយទ្រង់ស្ម័គ្រចិត្តតាំងអង្គទ្រង់ជាអ្នកចែកចាយដោយឥតគិតថ្លៃ និងជាអ្នកវិនិច្ឆ័យលើរឿងនេះ ប្រកាសដោយសង្ខេបថា ទាល់តែវាបានគាប់ចិត្តទ្រង់ឱ្យទ្រង់មានចិត្តមេត្តាចំពោះម្នាក់ជាជាងចំពោះអ្នកផ្សេង ។ ដ្បិតកាលណាសេចក្តីមេត្តាករុណាមកដល់អ្នកណាដែលស្វែងរកវា ទោះជាអ្នកនោះមិនទទួលរងការបដិសេធក្តី ក៏អ្នកនោះរំពឹងទុក ឬមួយផ្នែកក៏ទទួលបាននូវសេចក្តីអនុគ្រោះសម្រាប់ខ្លួនឯងដែលព្រះបានលើកសរសើរដល់អង្គទ្រង់ ។

(ចម្លើយទៅកាន់អ្នកប្រឆាំងនៃគ្រឹះនៃការរើសតាំងនេះ ដែលការជំនុំជំរះ 7-11)

7. បន្ទាល់របស់ព្រះត្រីសូទាក់ទងនឹងការរើសតាំង

ឥឡូវនេះសូមឱ្យចៅក្រម និងជាម្ចាស់បញ្ចេញមតិលើសំណួរទាំងមូល ។ ដោយឃើញភាពរឹងរូសយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងអ្នកស្តាប់ដែលទ្រង់ស្ទើរតែខ្វះខាតពាក្យសម្តីនៅចំពោះមុខហ្វូងមនុស្ស ដើម្បីជម្នះឧបសគ្គនេះ ទ្រង់បានស្រែកឡើងថា៖ “អស់អ្នកណាដែលព្រះរូបិតាប្រទានមកខ្ញុំ នោះនឹងមកឯខ្ញុំ ហើយអ្នកណាដែលមកឯខ្ញុំ ខ្ញុំក៏មិនដែលចោលទៅក្រៅឡើយ” [យ៉ូហាន 6:37] ។ “ឯបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះរូបិតា ដែលចាត់ឱ្យខ្ញុំមក នោះគឺមិនចង់ឱ្យខ្ញុំបាត់អ្នកណា ក្នុងគ្រប់អស់ទាំងមនុស្ស ដែលទ្រង់ប្រទានមកខ្ញុំនោះឡើយ គឺទ្រង់ចង់ឱ្យខ្ញុំប្រោស

ទាំងអស់ឱ្យរស់ឡើង នៅថ្ងៃចុងបំផុតវិញ” [យ៉ូហាន 6:39] ។ សូមកត់ចំណាំ
ថា អំណោយទានរបស់ព្រះវរបិតា គឺជាការចាប់ផ្តើមនៃការទទួលយើងចំពោះ
ការធានា និងការការពាររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រហែលជាមាននរណាម្នាក់នៅទី
នេះនឹងបង្វែរអំណះអំណាងទៅមក ហើយជំទាស់ថាមានតែអ្នកដែលមានជំនឿ
ដោយស្ម័គ្រចិត្តប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជារបស់ព្រះវរបិតា ។ ប៉ុន្តែ ព្រះ
គ្រីស្ទបានទទួលលើចំណុចនេះតែមួយថា ៖ ទោះបីជាការបោះចោលនៃហ្វូងមនុស្ស
ដ៏ច្រើនបានធ្វើឱ្យកកើតពិភពលោកទាំងមូលក៏ដោយ ក៏ផែនការដ៏ម៉ឺងម៉ាត់របស់
ព្រះដែលការរើសតាំងមិនអាចត្រូវរង្គោះរង្គើ ហើយនឹងមានស្ថិរភាពជាងស្ថាន
សួគ៌ទៅទៀត ។ ពួករើសតាំងត្រូវបានគេនិយាយថានៅចំពោះព្រះវរបិតាមុន
ពេលទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយដល់គេ ។ ពួកគេសួរថាតើវាដោយធម្ម
ជាតិមែនទេ? ទេ ។ អ្នកដែលជាជនចម្លែកដែលទ្រង់បង្កើតឱ្យក្លាយជារបស់
ទ្រង់ដោយទាញពួកគេមកកាន់ទ្រង់ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺច្បាស់ពេក
សម្រាប់គ្របដណ្តប់ដោយពពកនៃការចេចចេញ ។ “គ្មានអ្នកណាអាចនឹងមកឯខ្ញុំ
បានទេ លើកតែព្រះវរបិតា ដែលចាត់ខ្ញុំឱ្យមក ទ្រង់ទាញនាំគេប៉ុណ្ណោះ ហើយ
ខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នកនោះរស់ឡើងវិញ នៅថ្ងៃចុងបំផុតដែរ នៅក្នុងគម្ពីរពួកហោរាមាន
សេចក្តីចែងទុកមកថា “ព្រះទ្រង់នឹងបង្រៀនគេទាំងអស់គ្នា” ដូច្នេះ អស់អ្នក
ណាដែលឮព្រះវរបិតា ហើយបានរៀនពីទ្រង់ នោះក៏មកឯខ្ញុំ” [យ៉ូហាន 6:44-
45] ។ ប្រសិនបើមនុស្សទូទៅនឹងលត់ជង្គង់នៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ការរើសតាំង
នឹងបានជាទូទៅ ។ ពេលនេះដោយចំនួនតិចតួចនៃអ្នកជឿនោះបង្ហាញពីភាព
ចម្រុះឡើង ។ ដូច្នេះ បន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទប្រកាសថា សិស្សដែលត្រូវបានប្រគល់
មកទ្រង់ជាមរតកពិសេសរបស់ព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន 17:6] បន្តិចក្រោយមក

ទ្រង់បន្ថែមថា ៖ “ទូលបង្គំអធិស្ឋានឱ្យគេ មិនមែនអធិស្ឋានឱ្យលោកីយ៍ទេ គឺឱ្យអស់អ្នកដែលទ្រង់បានប្រទានមកទូលបង្គំវិញ ពីព្រោះគេជារបស់ផងទ្រង់” [យ៉ូហាន 17:9; យ៉ូហាន 15:19] ។ កាលដែលថា ពិភពលោកទាំងមូលមិនមែនជារបស់អ្នកបង្កើតទេ លើកលែងតែដោយព្រះគុណដែលជួយសង្គ្រោះពីបណ្តាសា និងកំហឹងរបស់ព្រះ និងសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច នូវចំនួនកំណត់ដែលនឹងវិនាសបើមិនដូច្នោះទេ ។ ប៉ុន្តែ លោកីយផ្ទាល់ត្រូវបានទុកសម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់វា ដែលវាត្រូវបានកំណត់មកហើយ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ទោះជាព្រះគ្រីស្ទបញ្ចូលអង្គទ្រង់ជាអ្នកផ្សះផ្សាក៏ដោយ ក៏ទ្រង់អះអាងដោយអង្គទ្រង់ ដូចគ្នាជាមួយនឹងព្រះវរបិតា នូវសិទ្ធិក្នុងការជ្រើសរើស ។ “ខ្ញុំមិនមែននិយាយពីអ្នករាល់គ្នាទាំងអស់ទេ ខ្ញុំស្គាល់អស់អ្នកដែលខ្ញុំបានរើស” [យ៉ូហាន 13:18] ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់សួរ ថាពេលណាដែលទ្រង់បានរើសពួកគេ ទ្រង់ឆ្លើយនៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀតថា ៖ “ពីលោកីយ” [យ៉ូហាន 15:19] ដែលទ្រង់បានរាប់ចេញពីការអធិស្ឋានរបស់គាត់ នៅពេលដែលទ្រង់លើកពីសិស្សរបស់ទ្រង់ទៅកាន់ព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន 17:9] ។ នេះជាការដែលយើងត្រូវជឿ ៖ នៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថា ទ្រង់ស្គាល់អ្នកដែលទ្រង់បានរើស ទ្រង់បង្ហាញនៅក្នុងប្រភេទមនុស្សនូវប្រភេទពូជដែលពិសេស ដែលខុសពីគេ មិនមែនដោយគុណភាពនៃគុណតម្លៃរបស់វាទេតែដោយការកំណត់របស់ស្ថានសួគ៌វិញ ។

ចេញពីនេះយើងអាចសន្និដ្ឋានថា គ្មាននរណាម្នាក់ពូកែដោយការខិតខំប្រឹងប្រែង ឬការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ដោយមើលឃើញថាព្រះគ្រីស្ទតាំងអង្គទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធនៃការរើសតាំង ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់រាប់យូដាសក្នុងចំណោមអ្នករើសតាំង ទោះជាគាត់ “ជាអារក្ស” ក៏ដោយ [យ៉ូហាន 6:70] ។

ការនេះសំដៅតែទៅលើតំណែងនៃពួកសាវ័ក ដែលបើទោះជាវាជាវាឆ្លុះយ៉ាង
ច្បាស់នូវសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ដូចជាប៉ូលជាញឹកញាប់ទទួលស្គាល់នៅក្នុងខ្លួន
គាត់ផ្ទាល់ [កាឡាទី 1:16; អេភេសូរ 3:7] នៅតែមិនផ្ទុកក្នុងនោះផ្ទាល់នូវសេ
ចក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចឡើយ ។ រួចមកយូរជាសមាជិកនៃពួក
ជាងអារក្សថែមទៀតផង កាលដែលគាត់ត្រូវបានដកចេញពីតំណែងជាសាវ័ក
ដោយសារគ្មានជំនឿ តែព្រះគ្រីស្ទមិនព្រមអនុញ្ញាតឱ្យអស់អ្នកដែលដែលទ្រង់
បានផ្សំម្តងរួចមកក្នុងរូបកាយរបស់ទ្រង់ត្រូវវិនាសនោះទេ [យ៉ូហាន 10:28] ។
ដ្បិតការដែលរក្សាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេ នោះទ្រង់នឹងធ្វើនូវអ្វីដែលទ្រង់
សន្យា គឺ ទ្រង់នឹងបង្ហាញមកនូវព្រះចេស្ដារបស់ព្រះ ដែល “ប្រសើរជាងទាំង
អស់” [យ៉ូហាន 10:29] ។ ដ្បិតអ្វីដែលទ្រង់មានបន្ទូលនៅកន្លែងមួយថា “អ្នក
ទាំងនេះនៅក្នុងលោកីយ៍...ឯពួកអ្នកដែលទ្រង់បានប្រទានមកទូលបង្គំ នោះសូម
ទ្រង់រក្សាគេដោយព្រះនាមទ្រង់ផង...នោះទូលបង្គំបានរក្សាគេ ដោយព្រះនាម
ទ្រង់ដែរ ទូលបង្គំបានរក្សាទុកនូវអស់អ្នក ដែលទ្រង់ប្រទានមកទូលបង្គំ គ្មាន
អ្នកណាមួយត្រូវវិនាសឡើយ បានវិនាសតែ១នាក់នោះ ដែលបានតម្រូវឱ្យត្រូវ
វិនាសប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីឱ្យបានសំរេចតាមបទគម្ពីរ” [យ៉ូហាន 17:11-12] បើ
ទោះជាពាក្យនេះមិនត្រូវបានប្រើដោយត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ក៏វាមិនបានបញ្ចូលភាព
ស្រពិចស្រពិលឡើយ ។ សរុបមក ៖ ដោយការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមដោយឥតគិតថ្លៃ
នោះព្រះធ្វើឱ្យអស់អ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យធ្វើជាបុត្ររបស់ទ្រង់ ។ មូលដ្ឋាន
គ្រឹះនៃហេតុការនេះគឺនៅក្នុងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ដោយសារទ្រង់ជាផ្ទុកនៅក្នុងការ
គាប់ព្រះទ័យដែលសម្ងាត់របស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។

**8. បិតានៃក្រុមជំនុំដើម ជាពិសេសលោក Augustine អំពីការដឹងមុន
របស់ព្រះ**

តែ លោក Ambrose លោក Origen និងJerome ប្រកាន់ខ្ជាប់ថា ព្រះចែកចាយព្រះគុណរបស់ទ្រង់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សតាមដែលទ្រង់បានឃើញមុន ថា ម្នាក់ៗនឹងប្រើវាបានឬ ។ ក្រៅពីនោះ លោក Augustine ធ្លាប់មានគំនិតនេះ មួយរយៈដែរ តែបន្ទាប់ពីគាត់បានទទួលចំណេះដឹងគ្រាន់បើពីបទគម្ពីរមក គាត់មិនត្រឹមតែដកថយពីវាដោយសារវាជាការខុសឆ្គងយ៉ាងច្បាស់នោះទេ តែគាត់ក៏ប្រឆាំងនឹងវាយ៉ាងខ្លាំងផងដែរ ។ ពិតណាស់ បន្ទាប់ពីបានដកថយចេញពីវាដោយការរិះគន់ដល់ Pelagians ពីព្រោះពួកគេនៅតែរឹងចចេសក្នុងកំហុសរបស់ពួកគេ គាត់និយាយថា ៖ “តើអ្នកណាមិនភ្ញាក់ផ្អើលដែលសាវ័កមិនអាចនឹងចាប់បាននូវការបញ្ជោតនេះ?” ដ្បិតបន្ទាប់ពីគាត់បានដាក់អ្វីមួយដែលភ្ញាក់ផ្អើលទាល់ទងនឹងមនុស្សដែលមិនទាន់នឹងកើតមក ហើយរួចមកក៏នាំខ្លួនគាត់ទៅប្រឈមនឹងសំណួរដែលថា ៖ “រួចមកវាយ៉ាងម៉េច?” “តើព្រះអយុត្តិធម៌មែនទេ?” [រ៉ូម 9:14] នេះជាកន្លែងសម្រាប់គាត់ឆ្លើយថា ព្រះបានឃើញមុននូវការប្រព្រឹត្តល្អរបស់មនុស្សគ្រប់ៗគ្នា ។ តែគាត់នៅតែមិននិយាយការនេះ តែបានជ្រកក្រោមការជំនុំជំរះនិងសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះវិញ ។ ហើយនៅក្នុងអត្ថបទគម្ពីរមួយទៀត ដោយបានដកចេញនូវគ្រប់ទាំងការប្រព្រឹត្តទាំងអស់ពីចំពោះការរើសតាំងរួចមក លោកAugustine និយាយថា ៖ “នៅទីនេះ ប្រាកដណាស់ត្រូវបានគេចាត់ទុកជាមោឃៈនូវហេតុផលនៃអ្នកដែលការពារការដឹងជាមុនរបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះ ដូច្នេះហើយនិយាយថាយើងត្រូវបានជ្រើសរើសមុនការបង្កើតពិភពលោកមកម៉្លេះ ពីព្រោះព្រះបានដៅទុកមុនថាយើង

នឹងល្អ មិនមែនថាទ្រង់ផ្ទាល់នឹងធ្វើឱ្យយើងល្អនោះទេ ។ ព្រះអង្គដែលមានព្រះបន្ទូលថា ៖ “អ្នករាល់គ្នាមិនបានរើសខ្ញុំទេ តែខ្ញុំបានរើសអ្នករាល់គ្នាវិញ ។” [យ៉ូហាន 15:16] មិននិយាយពីសេចក្តីល្អដែលបានមើលឃើញមុននោះទេ ។ ដ្បិតប្រសិនបើ ទ្រង់បានជ្រើសរើសយើង ដោយសារទ្រង់បានឃើញមុនថា យើងនឹងល្អ នោះទ្រង់នឹងក៏បានឃើញមុនថាយើងនឹងរើសយកទ្រង់ ហើយជាលទ្ធផលបែបនោះ ។” ចូរអនុញ្ញាតឱ្យទីបន្ទាល់របស់ Augustine មានទម្ងន់នៅក្នុងចំណោមយើង ជាអ្នកដែលចង់ពឹងផ្អែកលើសិទ្ធិអំណាចរបស់បិតានៃក្រុមជំនុំ ។ លោក Augustine មិនអនុញ្ញាតខ្លួនគាត់ឱ្យត្រូវបានកាត់ចេញពីពួកឪពុកដើមណានោះទេ តែដោយប្រើភស្តុតាងយ៉ាងច្បាស់បង្ហាញពីការបែងចែកនេះជាមួយនឹងការស្តាប់ដែលពួក Pelagians ដាក់បន្ទុកដល់គាត់ ដែលវាខុសឆ្គង ។ ដោយគាត់បានលើកយកពី Ambrose ថា: “ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ត្រាស់ហៅអ្នកដែលទ្រង់បង្ហាញនូវសេចក្តីមេត្តា ។” ដូច្នេះ ៖ “ប្រសិនបើទ្រង់សព្វព្រះទ័យ នោះទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យអ្នកដែលមិនបរិសុទ្ធឱ្យបានបរិសុទ្ធ ។ តែព្រះត្រាស់ហៅអ្នកដែលទ្រង់ផ្តល់នូវការត្រាស់ហៅ ហើយធ្វើឱ្យបានសុចរិតអ្នកណាដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ” ។ ប្រសិនបើខ្ញុំចង់ផ្តុំវត្ថុទាំងស្រុងពីលោក Augustine នោះខ្ញុំនឹងបង្ហាញដល់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំរួចហើយថា ខ្ញុំត្រូវការភាសាផ្សេងទៀតជាភាសារបស់គាត់ ។ តែខ្ញុំមិនចង់ផ្តល់បន្ទុកដោយប្រើពាក្យសម្តីច្រើននោះទេ ។

ប៉ុន្តែមកឥឡូវនេះ ចូរយើងស្រមៃថាពួកឪពុកទាំងនេះនៅស្ងៀម ។ អនុញ្ញាតឱ្យយើងយកចិត្តទុកដាក់លើបញ្ហានោះផ្ទាល់តែម្តង ។ សំណួរដ៏ពិបាកមួយត្រូវបានចោទឡើងថា ៖ តើព្រះបានប្រព្រឹត្តដោយសុចរិតក្នុងការផ្តល់ព្រះគុណរបស់ទ្រង់ចំពោះមនុស្សខ្លះឬទេ ។ ប៉ុលអាចដោះស្រាយរឿងនេះក្នុងពាក្យមួយដោយស្មើឱ្យ

មានការពិតគួរចំពោះការប្រព្រឹត្ត ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីគាត់មិនធ្វើបែបនេះ ប៉ុន្តែ បន្តការបង្រៀនដែលពោរពេញដោយការលំបាកដូចគ្នា? ហេតុអ្វីបានជាគាត់ មិនគួរ? សម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ទ្រង់មានបន្ទូលតាមរយៈមាត់របស់គាត់ មិនបានរងទុក្ខពីកំហុសនៃការភ្លេចភ្លាំងនោះទេ ។ ដូច្នេះ គាត់ឆ្លើយដោយគ្មាន ការពង្វាងឡើយ ។ ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាចំពោះពួកគេ ព្រោះ ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យដូច្នេះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សេចក្តីប្រកាសនោះថា ៖ “អញនឹងឱ្យអស់ទាំងសេចក្តីសប្បុរសរបស់អញដើរកាត់នៅមុខឯង ព្រមទាំង ប្រកាសពីព្រះនាម “យេហូវ៉ា” នៅមុខឯងផង អញនឹងប្រោសដល់អ្នកណា ដែលអញចង់ប្រោស ហើយនឹងផ្សាយសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អ្នកណាដែលអញ ចង់ផ្សាយឱ្យ” [និក្ខមនំ 33:19] ដូចជាគាត់បាននិយាយថា ៖ “ព្រះទ្រង់បាន នាំឱ្យមានសេចក្តីមេត្តាមិនមែនដោយសារហេតុផលណាឡើយ តែទ្រង់សព្វព្រះទ័ យនឹងមានមេត្តា ។” រួចមក ការនិយាយរបស់លោក Augustine នៅតែត្រូវ ដដែលថា ៖ “ព្រះគុណរបស់ព្រះមិនស្វែងរកទេ តែធ្វើឱ្យពួកគេបានសមនឹងបាន ជ្រើសរើសវិញ ។”

9. តើការរើសតាំងមិនភ្ជាប់ជាមួយការដឹងមុនរបស់ព្រះពីការប្រព្រឹត្តរបស់ មនុស្សកាលដែលព្រះគុណដែលឥតគិតថ្លៃធ្វើឱ្យគុណតម្លៃទាំងនោះទៅរួច នោះ?

យើងមិននិយាយច្រើនសូម្បីតែនៅភាពប៊ុនប្រសប់របស់ថ្ងៃម៉ាសផង ការដឹងជា មុនអំពីកុសលមិនមែនជាហេតុនៃការដៅទុកជាមុននៅផ្នែកនៃការប្រព្រឹត្តនៃការ ដៅទុកជាមុននោះទេ ប៉ុន្តែខាងយើងអាចហៅបានថា ៖ តាមការប៉ាន់ស្មានជាក់ លាក់នៃការដៅទុកជាមុន ដូចជាកាលដែលព្រះមានព្រះបន្ទូលទុកជាមុនសម្រាប់

សិរីល្អសម្រាប់មនុស្សដោយសារតែបុណ្យស័ក្តិ ព្រោះទ្រង់បានប្រោសប្រទាននូវ ព្រះគុណដល់មនុស្សនូវសិរីល្អ ។ ដោយសារព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យថា ក្នុង ការរើសតាំង យើងមិនបានសញ្ជឹងគិតអ្វីក្រៅតែពីសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ បើអ្នកណាប្រាថ្នាចង់ដឹងអ្វីបន្ថែមទៀតនោះ នេះនឹងជាការមិនសមហេតុផល ទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងស្ម័គ្រចិត្តនឹងស្តាប់ចិត្តដោយល្បិចកល នោះយើងមាន មធ្យោបាយដើម្បីបដិសេធការនិយាយរបស់ថ្ងៃម៉ាសនេះ ។ គាត់និយាយថាសិរី រុងរឿងនៅក្នុងរង្វាស់មួយត្រូវបានដៅទុកសម្រាប់អ្នករើសតាំងពីការប្រព្រឹត្ត ដ្បិតព្រះកំណត់ទុកមុននូវព្រះគុណសម្រាប់ពួកគេ ដោយវានោះពួកគេនឹងបាន ទទួលសិរីរុងរឿង ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើខ្ញុំនឹងលើកយកការប្រឆាំងនោះ ថាការដៅ ទុកមុនឱ្យព្រះគុណចុះចូលទៅនឹងការរើសតាំងដល់ជីវិត ហើយវាដូចជាអ្នកបម្រើ ទៅកាន់វាមែនទេ? ព្រះគុណនោះត្រូវបានដៅទុកមុនសម្រាប់អស់អ្នកដែល សម្បត្តិសិរីល្អរបស់ពួកគេត្រូវបានកំណត់ទុកជាយូរមកហើយ ពីព្រោះវាគាប់ ព្រះទ័យដល់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការនាំកូនៗរបស់ទ្រង់ពីការរើសតាំងទៅកាន់ការរាប់ ជាសុចរិត? រួចមក វានឹងបន្តថា ការដៅទុកមុនទៅកាន់សិរីល្អជាហេតុបង្កនៃ ការដៅទុកមុនទៅកាន់ព្រះគុណ ជាជាងការផ្ទុយគ្នា ។ ប៉ុន្តែ ចូរលាទៅកាន់ការ ទាស់ទែងគ្នាទាំងនេះ ព្រោះពួកវាមិនចាំបាច់នៅក្នុងចំណោមអ្នកដែលគិតថាមាន ប្រាជ្ញាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពួកគេក្នុងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ។ តាំងពីយូរយារណាស់មក ហើយ អ្នកនិពន្ធរបស់ក្រុមជំនុំម្នាក់ពិតជាបានសរសេរថា “អ្នកដែលចាត់ការ រើសតាំងរបស់ព្រះថាជាគុណសម្បត្តិគឺឆ្លាតជាងដែលពួកគេគួរតែឆ្លាតហើយ” ។

10. ភាពជាសកលនៃការអញ្ជើញរបស់ព្រះនិងភាពច្បាស់លាស់នៃការរើស តាំង

អ្នកខ្លះជំទាស់ថាព្រះនឹងប្រឆាំងនឹងអង្គទ្រង់ ប្រសិនបើទ្រង់នឹងអញ្ជើញមនុស្ស
ទាំងអស់ជាសកលមករកទ្រង់ ប៉ុន្តែទ្រង់ទទួលជ្រើសរើសយកតែពីរបីនាក់
ប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ តាមទស្សនៈរបស់ពួកគេ ភាពជាសកលនៃការសន្យានឹងដក
ចេញនូវភាពខុសគ្នានៃព្រះគុណពិសេស ។ ហើយមនុស្សកម្រិតមធ្យមមួយចំនួន
និយាយដូច្នេះ មិនមែនច្រើនដើម្បីរារាំងការពិត ដើម្បីរារាំងសំណួរដែលចាក់ដូច
បន្ទា និងរារាំងការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់មនុស្សជាច្រើន ។ បំណងដ៏គួរ
ឱ្យសរសើរ នេះប៉ុន្តែការរចនាមិនត្រូវបានអនុម័តទេ ព្រោះការគេចចេញមិន
អាចដោះសាបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលជេរប្រមាថការរើសតាំងដោយជេរ
ប្រមាថផ្តល់នូវការលេងសើចដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមពេក ឬកំហុសគួរឱ្យអាម៉ាស់ខ្លាំង
ង ។

ខ្ញុំបានពន្យល់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតពីរបៀបដែលបទគម្ពីរផ្សះផ្សាគោលគំនិតពីរ
ដែលទាំងអស់ត្រូវបានហៅមកកាន់ការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿដោយការ
អធិប្បាយពីខាងក្រៅ ប៉ុន្តែថាវិញ្ញាណនៃការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿមិនត្រូវ
បានផ្តល់ឱ្យដល់មនុស្សទាំងអស់នោះទេ ។ មិនយូរប៉ុន្មាន ខ្ញុំនឹងត្រូវនិយាយ
ឡើងវិញនូវចំណុចមួយចំនួន ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបដិសេធនូវអ្វីដែលគេអះអាង
ព្រោះវាមិនពិតតាមការពីរយ៉ាង ។ ដ្បិតអ្នកណាដែលគំរាមថា ពេលភ្លៀងធ្លាក់
មកលើក្រុងមួយ នោះនឹងមានគ្រោះរាំងស្ងួតនៅក្រុងមួយទៀត ។ [អាម៉ុស
4:7] ហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតអ្នកដែលប្រកាសនូវគ្រោះរាំងស្ងួតនៃការ
បង្រៀន [អាម៉ុស 8:11] មិនចង់អង្គទ្រង់ដោយក្រឹត្យវិន័យដែលបានដាក់ត្រូវ
ហៅមនុស្សទាំងអស់ស្មើគ្នាឡើយ ។ ហើយទ្រង់ដែលហាមប៉ុលមិនឱ្យនិយាយ
ព្រះបន្ទូលនៅអាស៊ី [កិច្ចការ 16:6] ហើយបង្វែរគាត់ទៅម្ខាងចេញពីបីធីនៀ

បាននាំគាត់ទៅកាន់ម៉ាសេដូន [កិច្ចការ 16:7] ។ ដូច្នេះបង្ហាញថាទ្រង់មានសិទ្ធិចែកចាយទ្រព្យសម្បត្តិនេះដល់អ្នកដែលទ្រង់ពេញចិត្ត ។ តាមរយៈអេសាយទ្រង់នៅតែបង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែច្បាស់អំពីរបៀបដែលទ្រង់ដឹកនាំការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាពិសេសចំពោះអ្នកជើងតាំង ត្បិតទ្រង់ប្រកាសថាពួកគេតែម្នាក់ឯង មិនមែនមនុស្សជាតិទាំងមូលដោយគ្មានរើសអើងនោះទេ ដែលត្រូវក្លាយជាសិស្សរបស់ទ្រង់ [អេសាយ 8:16] ។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ថា គោលលិទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលត្រូវបាននិយាយថាបានទុកទាំងស្រុងនិងដោយឡែកសម្រាប់បុត្រនៃក្រុមជំនុំ គឺត្រូវបានបង្ហាញដោយខុសឆ្គងនៅពេលបង្ហាញមកថាមានផលប្រយោជន៍យ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពដល់មនុស្សទាំងអស់ ។

សូមឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន ៖ ទោះបីជាសំឡេងនៃដំណឹងល្អនិយាយជាទូទៅក៏ដោយ ក៏អំណោយនៃសេចក្តីជំនឿគឺកម្រមានណាស់ ។ អេសាយបានលើកឡើងពីមូលហេតុថា ៖ “ព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់” មិនបាន “បើក” ដល់មនុស្សទាំងអស់នោះទេ ។ [អេសាយ 53:1] ។ ប្រសិនបើគាត់បាននិយាយថាដំណឹងល្អគឺត្រូវបានមើលងាយអាក្រក់និងដោយទុច្ចរិត ដោយសារមនុស្សជាច្រើនរីងរួសមិនព្រមស្តាប់ប្រហែលជាទិដ្ឋភាពនៃការហៅជាសកលនេះនឹងមានកម្លាំង ។ ប៉ុន្តែ វាមិនមែនជាចេតនារបស់ព្យាករណ៍ដែលត្រូវលុបបំបាត់កំហុសរបស់មនុស្សនោះទេ នៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថា ប្រភពនៃភាពងងឹតងងុលគឺថា ព្រះអម្ចាស់មិនអនុញ្ញាតឱ្យបង្ហាញព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ដល់ពួកគេនោះទេ ។ [អេសាយ 53:1] ។ ទ្រង់គ្រាន់តែព្រមានថា ដោយសារសេចក្តីជំនឿជាអំណោយទានពិសេស ត្រចៀកដែលស្តាប់ដោយអសាឥតការច្រើនដែលនូវពាក្យ

បង្រៀនខាងក្រៅ ។ ពេលនេះ ខ្ញុំចង់នឹងពិភាក្សាទាំងនេះថា តើជាការអធិប្បាយតែមួយ ឬជំនឿ ដែលបង្កើតឱ្យមានព្រះកូនរបស់ព្រះនោះ ។

ប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងជំពូក១នៃយ៉ូហានថា ៖
"ប៉ុន្តែអស់អ្នកណាដែលទទួលទ្រង់ គឺអស់អ្នកដែលជឿដល់ព្រះនាមទ្រង់ នោះ
ទ្រង់បានប្រទានអំណាច ឱ្យបានត្រឡប់ជាកូនព្រះ" [យ៉ូហាន 1:12] គ្មានការ
ច្រឡំអ្វីនៅទីនោះទេ តែជាលំដាប់ពិសេសដែលបានផ្តល់ដល់អ្នកជឿ "គឺជាកូន
ដែលមិនមែនកើតមកពីឈាម ឬតាមប្រាថ្នាខាងរូបសាច់ ឬតាមចំណង់នៃ
មនុស្សឡើយ គឺកើតមកអំពីព្រះវិញ" [យ៉ូហាន 1:13] ។

ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថា មានការយល់ស្របរួមរវាងសេចក្តីជំនឿ និងព្រះបន្ទូល ។
នេះគឺជាត្រង់ណាដែលមានជំនឿ តែដើម្បីឱ្យគ្រាប់ពូជធ្លាក់នៅកណ្តាលបន្ទា
[ម៉ាថាយ 13:7] ឬនៅលើថ្ម [ម៉ាថាយ 13:5] គ្មានអ្វីថ្មីទេ ពីព្រោះផ្នែកដែលធំ
ជាងពិតណាស់បង្ហាញខ្លួនយ៉ាងមាំមួនរឹងមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះ តែដោយសារមិន
មែនគ្រប់គ្នាត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់ដោយភ្នែកនិងត្រចៀកទេ ។ ដូច្នេះ តើវានឹងសម
ស្របយ៉ាងណាដែលព្រះហៅអង្គទ្រង់ថាជាអង្គបុគ្គលដែលទ្រង់ស្គាល់នឹងមិនមក?
អនុញ្ញាតឱ្យ Augustine ឆ្លើយជំនួសខ្ញុំថា "តើអ្នកចង់ប្រកែកជាមួយខ្ញុំមែន
ទេ? ភ្ញាក់ផ្អើលជាមួយខ្ញុំ ហើយឈានមាត់ថា 'ឱ ជម្រៅ! ចូរយើងទាំងពីរ
យល់ស្របនៅក្នុងសេចក្តីកោតខ្លាច មិនដូច្នេះទេ យើងនឹងវិនាសទៅនៅក្នុង
កំហុស ។" លើសពីនេះ ប្រសិនបើការរើសតាំង ដូចដែលប៉ុលផ្លែងទីបន្ទាល់ គឺ
ជាមាតានៃសេចក្តីជំនឿ នោះខ្ញុំបានត្រលប់មកវិញនៅពេលដែលពួកគេបានឮនូវ
អំណះអំណាងថា សេចក្តីជំនឿមិនមានលក្ខណៈទូទៅទេ ពីព្រោះការរើសតាំង គឺ
ពិសេស ។ ដ្បិតពីប្រព័ន្ធនៃហេតុ និងផលនេះ យើងអាចទាញការសន្និដ្ឋាននេះ

បានយ៉ាងងាយស្រួលថា ៖ នៅពេលដែលប៉ូលបានថ្លែងថា "សូមសរសើរដល់
ព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតានៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ដែលទ្រង់
បានប្រទានពរមកយើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដោយគ្រប់ទាំងព្រះពរខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ
នៅស្ថានដ៏ខ្ពស់ តាមដែលទ្រង់បានរើសយើងរាល់គ្នាក្នុងព្រះគ្រីស្ទ តាំងពីមុន
កំណើតលោកីយ៍មកប្រយោជន៍ឱ្យយើងរាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធ ហើយឥតកន្លែង
បន្ទោសបាននៅចំពោះទ្រង់ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់" [អេភេសូរ 1:3-4] ភាព
មានបាននេះមិនមានទូទៅសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ទេ ដ្បិតព្រះទ្រង់បានជ្រើស
អ្នកណាដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ។ ហេតុនេះបានជាប៉ូលត្រង់កន្លែងផ្សេងទៀត
លើកពីសេចក្តីជំនឿទៅកាន់អ្នកដែលរើសតាំង [ទីតុស 1:1] ៖ ថាគ្មាននរណា
ម្នាក់នឹងគិតថា គេនឹងបានជំនឿដោយការការខំប្រឹងរបស់គេផ្ទាល់ទេ តែថាសិរី
ល្អនេះនឹងស្ថិតនៅជាមួយនឹងព្រះ ដែលទ្រង់នឹងបើកសម្តែងដោយសេរីទៅដល់
អ្នកដែលទ្រង់បានជ្រើសពីមុនមក ។ ដ្បិតលោក Bernard និយាយយ៉ាងត្រឹម
ត្រូវថា ៖ "សម្លាញ់អើយចូរស្តាប់ដោយផ្ទាល់នៅពេលដែលទ្រង់និយាយទៅកាន់
ពួកគេថា កុំភ័យខ្លាចឡើយ ចៀមតូចអើយ" [លូកា12:32] ដ្បិតសម្រាប់អ្នក
ត្រូវបានបើកឱ្យបានដឹងអាថ៌កំបាំងនៃនគរស្ថានសួគ៌" [ម៉ាថាយ 13:11] ។ តើ
ពួកគេជានរណា? 'ដ្បិតអ្នកណាដែលទ្រង់បានស្គាល់ជាមុន នោះទ្រង់ក៏តម្រូវ
ទុកជាមុន ឱ្យបានត្រឡប់ដូចជារូបអង្គនៃព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ដើម្បីឱ្យព្រះរាជ
បុត្រាបានធ្វើជាបងច្បងគេក្នុងពួកបងប្អូនជាច្រើន' [រ៉ូម 8:29] ហើយទៅអ្នក
អ្នកដែលគម្រោងដ៏អស្ចារ្យនិងអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញឱ្យបានស្គាល់
ថា ៖ 'ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ស្គាល់អស់អ្នកដែលជារបស់ផងទ្រង់' [២ធីម៉ូថេ 2:19]
តែអ្វីដែលព្រះទ្រង់ជ្រាបត្រូវបានបង្ហាញដល់មនុស្ស ។ ហើយពិតណាស់ ទ្រង់

មិនផ្តល់ទៅអ្នកផ្សេងឱ្យបានចូលរួមនៅក្នុងអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យនេះនោះទេ ទុក
សម្រាប់អ្នកដែលទ្រង់ស្គាល់មុន និងបានដៅទុកជាបស់ទ្រង់វិញ ។” បន្តិច
ក្រោយមកទ្រង់សរុបមកថា ៖ “តែសេចក្តីសប្បុរសនៃព្រះយេស៊ូវ៉ាស្ថិតស្ថេរនៅ
តាំងពីអស់កល្បដល់ដល់អស់កល្បជានិច្ចចំពោះអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ទ្រង់
សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ក៏នៅរហូតដល់កូនចៅគេតទៅ’ [ទំនុកដំកើង
103:17; 102:17] ។ ពីអស់កល្បជានិច្ចដោយសារតែការដៅទុកជាមុន ទៅ
កាន់អស់កល្បជានិច្ចពីព្រោះការញែកជាបរិសុទ្ធអ្នកដែលមិនបានដឹងពីដើមដំបូង
អ្នកផ្សេងទៀតដែលគ្មានពីបញ្ចប់ ។” តែហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវលើកពី លោក
Bernard ទុកជាបន្ទាល់ នៅពេលយើងស្តាប់ពីបុរាណវិទ្យាមាត់របស់លោកម្ចាស់រួច
ហើយថា ៖ “នេះមិនមែនថា មានអ្នកណាដែលឃើញព្រះវរបិតានោះឡើយ
មានតែព្រះអង្គ ដែលយាងមកពីព្រះប៉ុណ្ណោះ ព្រះអង្គនោះទើបទ្រង់បានឃើញ
ព្រះវរបិតាមែន” [យ៉ូហាន 6:46]? ដោយសារពាក្យទាំងនេះ ទ្រង់មានន័យថា
មិនមែនគ្រប់គ្នាកើតជាថ្មីពីព្រះត្រូវបានភ្ញាក់ឆ្លើយដោយភាពចែងចាំងនៃព្រះភ័ក្ត្រ
របស់ទ្រង់នោះទេ ។ ហើយពិតណាស់ សេចក្តីជំនឿត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការ
រើសតាំងយ៉ាងសមស្រប ដែលធ្វើឱ្យវាស្ថិតនៅទីពីរ ។ លំដាប់លំដោយនេះនៅ
កន្លែងផ្សេងទៀតបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ “ឯ
បំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតា ដែលចាត់ឱ្យខ្ញុំមក នោះគឺមិនចង់ឱ្យខ្ញុំបាត់អ្នក
ណា ក្នុងគ្រប់អស់ទាំងមនុស្ស ដែលទ្រង់ប្រទានមកខ្ញុំនោះឡើយ គឺទ្រង់ចង់ឱ្យខ្ញុំ
ប្រោសទាំងអស់ឱ្យរស់ឡើង នៅថ្ងៃចុងបំផុតវិញ នេះហើយជាបំណងព្រះ
ហឫទ័យនៃព្រះវរបិតាខ្ញុំ គឺឱ្យអស់អ្នកណាដែលឃើញព្រះរាជបុត្រា ហើយក៏ជឿ
ដល់ទ្រង់ បានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នកនោះរស់ឡើងវិញ

នៅថ្ងៃចុងបំផុត” [យ៉ូហាន 6:39-40] ។ ប្រសិនបើទ្រង់សព្វព្រះទ័យចង់ឱ្យមនុស្សទាំងអស់បានសង្គ្រោះ នោះទ្រង់នឹងដាក់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់លើពួកគេ ហើយនឹងផ្សំពួកគេទាំងអស់នៅក្នុងរូបកាយរបស់ទ្រង់ដោយចំណងយ៉ាងបរិសុទ្ធ នៃជំនឿហើយ ។ ពេលនេះ វាច្បាស់ថា ជំនឿជាគ្រឿងបញ្ចាំចិត្តតែមួយគត់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតា ដែលរក្សាទុកសម្រាប់បុត្រដែលទ្រង់បានរាប់ជាកូនចិញ្ចឹម ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលនៅអត្ថបទគម្ពីរមួយទៀតថា ៖ “កាលបានបញ្ចេញច្រើនខ្លួន ទៅក្រៅអស់ហើយ នោះគាត់ដើរមុនវា ហើយច្រើនក៏ដើរតាមក្រោយទៅ ដ្បិតវាស្គាល់សំឡេងគាត់ វាមិនព្រមតាមមនុស្សដទៃទេ វានឹងរត់ចេញពីគេវិញ ពីព្រោះវាមិនស្គាល់សំឡេងរបស់មនុស្សដទៃណាសោះ” [យ៉ូហាន 10:4-5] ។ តើនៅពេលដែលការប្រឆាំងគ្នានេះងើបចេញ តែចេញពីសេចក្តីពិតដែលថាត្រចៀករបស់គេត្រូវបានបោះដោយព្រះអម្ចាស់? ដ្បិតគ្មាននរណាអាចធ្វើខ្លួនគេទៅជាច្រើនទេ តែត្រូវបានក្លាយទៅជាច្រើនដោយព្រះគុណនៃស្ថានសួគ៌វិញ ។ កាលដែលព្រះអម្ចាស់បង្រៀនថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងនឹងប្រាកដនឹងមានសុវត្ថិភាពអស់កល្បជានិច្ច ដោយសារវាត្រូវការការពារដោយព្រះចេស្ដាដែលមិនចេះរលត់របស់ព្រះ [យ៉ូហាន 10:29] ។ ដូច្នេះ ទ្រង់សរុបមកថា អ្នកមិនជឿមិនមែនជាច្រើនរបស់ទ្រង់ទេ [យ៉ូហាន 10:26] ។ គឺថាពួកគេមិនមែនជាចំនួនរបស់អ្នកដែលព្រះបានសន្យាតាមរយៈអេសាយ ដែលនឹងត្រូវក្លាយជាសិស្សនោះទេ [អេសាយ 8:16; 54:13] ។ ពេលនេះ ដោយសារទីបន្ទាល់ដែលខ្ញុំបានលើកបញ្ជាក់ពីការស្វិតស្វាញ នោះពួកវាក្នុងពេលតែមួយធ្វើបន្ទាល់ពីភាពស្ថិតស្ថេរដែលមិនចេះរលត់នៃការរើសតាំង ។

**11. ការបដិសេធមិនស្ថិតនៅក្នុងមូលដ្ឋាននៃការប្រព្រឹត្តតែ តែតាមបំណង
របស់ព្រះវិញ**

ឥឡូវនេះ ពាក្យមួយស្តីអំពីពាក្យគិះដៀលដែលសាវ័កនៅក្នុងពេលនោះក៏
ខ្វល់ខ្វាយដែរ ។ ដ្បិតយ៉ាកុបមិនសាកសមនឹងអ្វីដោយការប្រព្រឹត្តអំពើនោះទេ
នោះអេសាវក៏មិនត្រូវបានខូចដែលត្រូវស្អប់ដែរ [រ៉ូម 9:13] ។ បើយើងបើក
ភ្នែកមើលទៅការប្រព្រឹត្ត យើងធ្វើបង្កាច់ពួកសាវ័ក ហាក់ដូចជាមិនបានឃើញអ្វី
ដែលហាក់ដូចជាច្បាស់លាស់ដល់យើង! ឥឡូវនេះវាបង្ហាញថាគាត់មិនបាន
ឃើញទេ ព្រោះគាត់បញ្ជាក់យ៉ាងជាក់លាក់ថា កាលណាគេមិនទាន់នឹងបានធ្វើអ្វី
ល្អ ឬអាក្រក់នៅឡើយ នោះម្នាក់ត្រូវបានគេជ្រើសរើស ហើយម្នាក់ទៀតត្រូវ
បានបដិសេធ ។ នេះគឺដើម្បីបញ្ជាក់ថាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការដៅទុកជាមុនរបស់
ព្រះគឺមិនស្ថិតនៅក្នុងការប្រព្រឹត្តទេ ។ ពេលដែលគាត់លើកឡើងនូវការជំទាស់
ទោះបីជាព្រះអប្បធម៌ក៏ដោយ ក៏ទ្រង់មិនប្រើនូវអ្វីដែលអាចការពារសេចក្តី
សុចរិតរបស់ទ្រង់បានច្បាស់លាស់បំផុតដែរ ៖ ព្រះជាម្ចាស់បានតបស្នងដល់អេ
សាវ តាមបំណងអាក្រក់របស់គេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់ពេញចិត្តនឹងដំណោះ
ស្រាយផ្សេងពីនេះ ដែលអ្នកដែលត្រូវជាប់ទោសត្រូវបានលើកឡើងរហូតដល់ទី
បញ្ចប់ ដែលតាមរយៈពួកគេ សិរីល្អរបស់ព្រះអាចនឹងត្រូវបានបើកសម្តែង ។
ជាចុងក្រោយ គាត់បន្ថែមការសន្និដ្ឋាននោះថា ៖ “ដូច្នេះ ទ្រង់តែងផ្សាយមេត្តា
ករុណា ដល់អ្នកណាតាមព្រះហឫទ័យ ហើយទ្រង់ធ្វើឱ្យអ្នកណាវឹងទទឹងក៏តាមតែ
ព្រះហឫទ័យដែរ” [រ៉ូម 9:18] ។ តើអ្នកឃើញពីរបៀបដែលប៉ុលចាត់ទុកការ
ទាំងពីរជារបស់ព្រះតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះដែរទេ? ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងមិនអាច
កំណត់ហេតុផលថាហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់រាស្ត្រទ្រង់ លើកលែងតែវា

គាប់ព្រះហឫទ័យគាត់ប៉ុណ្ណោះ ហើយយើងក៏មិនមានហេតុផលសម្រាប់ការ
បដិសេធអ្នកដទៃក្រៅពីបំណងរបស់ទ្រង់ដែរនោះទេ ។ ដ្បិតនៅពេលដែលគេ
និយាយថាព្រះធ្វើឱ្យរឿងរូស ឬបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អ្នកដែលទ្រង់សព្វ
ព្រះទ័យ នោះមនុស្សត្រូវបានព្រមានដោយការនេះកុំឱ្យស្វែងរកមូលហេតុក្រៅពី
ព្រះហឫទ័យទ្រង់ឡើយ ។

ជំពូកទី XXIII

ការនិយាយប្រឆាំងនឹងការចោទប្រកាន់ខុសឆ្គងជាមួយនឹងអ្វីដែលគោលលិខ្ខ បានត្រូវគេដាក់បន្ទុកយ៉ាងអយុត្តិធម៌

(ការត្រូវជាប់ទោសស្របគ្នានឹងការរើសតាំងនិងកិច្ចការនៃបំណងព្រះហឫទ័យ
របស់ព្រះ 1-3)

1. ការរើសតាំងតែគ្មានការត្រូវជាប់ទោស?

ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលការយល់ដឹងរបស់មនុស្សបានឮរឿងទាំងនេះ ភាព
ព្រងើយកន្តើយរបស់វាមិនអាចទប់ទល់បាន ដែលវាបានផ្ទុះទៅជាភាពច្របូក
ច្របល់ជាច្រើននិងលើសលប់ផង ប្រៀបដូចជាស្នូរត្រៃនៃសង្គ្រាមដែរ ។

ពិតណាស់ មនុស្សជាច្រើន ហាក់បីដូចជាពួកគេចង់បញ្ចៀសពីការស្តីបន្ទោសពី
ព្រះ ទទួលយករើសតាំងក្នុងលក្ខខណ្ឌបែបនេះ រហូតដល់បដិសេធថា គ្មាន
នរណាម្នាក់ត្រូវបានថ្កោលទោសទេ ។ ប៉ុន្តែពួកគេធ្វើបែបនេះដោយល្ងង់ខ្លៅ
និងបែបជាកូនក្មេង ព្រោះការរើសតាំងផ្ទាល់មិនអាចឈរជាប់បានឡើយ លើក
លែងតែត្រូវដាក់ទាស់នឹងការត្រូវជាប់ទោសប៉ុណ្ណោះ ។ ព្រះជាម្ចាស់បានមាន
បន្ទូលថានឹងញែកអស់អ្នកដែលទ្រង់ទទួលមកក្នុងការសង្គ្រោះ ។ វានឹងជារឿង
មិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងការនិយាយថា អ្នកដទៃទទួលបានដោយចៃដន្យ ឬ
ទទួលបានដោយការខិតខំរបស់ខ្លួននូវអ្វីដែលការរើសតាំងផ្តល់ដល់មនុស្សបន្តិចប
ន្តួច ។ ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលព្រះបានរំលងនោះ ទ្រង់ថ្កោលទោស ។ ហើយការ
នេះទ្រង់ធ្វើដោយគ្មានហេតុផលផ្សេងក្រៅពីទ្រង់ចង់ដកពួកគេចេញពីមរតកដែល

ទ្រង់កំណត់ទុកជាមុនសម្រាប់បុត្ររបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ហើយភាពព្រងើយ
កន្តើយរបស់មនុស្សគឺមិនអាចទ្រាំទ្របានទេ ប្រសិនបើវាបដិសេធមិនព្រមទទួល
ការបង្ខំដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលប្រព្រឹត្តចំពោះផែនការដែលមិនអាច
យល់បានរបស់ទ្រង់ដែលពួកទេវតាផ្ទាល់ក៏គោរពផងដែរនោះ ។ ទោះជាយ៉ាង
ណាក៏ដោយ ឥឡូវនេះ យើងត្រូវបានគេបង្រៀនថា ការរឹងមាំគឺនៅក្នុងព្រះ
ហស្ត និងបំណងរបស់ព្រះ ដូចជាសេចក្តីមេត្តាករុណាដែរ ។ [រ៉ូម 9:14] ។
ហើយប៉ុល ដូចដែលអស់អ្នកដែលខ្ញុំបាននិយាយ គាត់ខំប្រឹងដោយព្រួយបារម្ភ
ដើម្បីនឹងបង្កើតការចោទប្រកាន់ខុសនៅក្នុងការការពាររបស់ព្រះនោះទេ ។ គាត់
គ្រាន់តែព្រមានថា វាមិនសមស្របទេសម្រាប់ឱ្យដឹកនាំដ្ឋប្រកែកទាស់នឹងជាងសួន
របស់វាទេ [រ៉ូម 9:20] ។ នៅពេលនេះ តើអ្នកដែលមិនទទួលស្គាល់ថា
ថាមិនត្រូវបានបោះបង់ទោសដោយព្រះចាត់ទុកបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលថា ៖
“គ្រប់ដើមឈើណាដែលបិតារបស់ខ្ញុំមិនបានដាំនឹងត្រូវបានដកចេញ” [ម៉ាថាយ
15:13]? ការនេះមានន័យយ៉ាងច្បាស់ថា អស់អ្នកដែលព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌
មិនបានសម្រេចថានឹងដាំទុកជាដើម្បីដែលបរិសុទ្ធនៅក្នុងដីរបស់ទ្រង់ទេ នោះ
ត្រូវបានសម្គាល់និងមានបំណងសម្រាប់សេចក្តីវិនាសអន្តរាយវិញ ។ ប្រសិនបើ
ពួកគេនិយាយថាគ្មានសញ្ញានៃការត្រូវជាប់ទោសទេ នោះមិនមានអ្វីដែលច្បាស់
ថាវាអាចបញ្ជាក់ដល់ពួកគេនោះទេ ។ នេះមានន័យយ៉ាងច្បាស់ថា អស់អ្នក
ដែលព្រះវរបិតាស្នើមិនបានកំណត់ឱ្យដាំជាដើមឈើពិសិដ្ឋក្នុងចំការរបស់ទ្រង់ត្រូវ
បានសម្គាល់ និងមានបំណងសម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញ ។ ប្រសិនបើពួកគេ
និយាយថានេះមិនមែនជាសញ្ញានៃការស្តីបន្ទោសទេនោះ គ្មានអ្វីច្បាស់លាស់ដែល
អាចបញ្ជាក់បានចំពោះពួកគេ ។

ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេមិនឈប់ខាំពីខាងក្រោយទេ នោះចូរឱ្យជំនឿដែលជ្រះ
ស្រឡះបានស្តាប់ស្តាប់នឹងការស្តីបន្ទោសរបស់ប៉ុលប៉ា ៖ គ្មានហេតុផលដែលត្រូវ
ប្រកែកជាមួយនឹងព្រះទេ “បើសិនបើចង់” ម្យ៉ាងទៀត “ដើម្បីបង្ហាញសេចក្តី
ក្រោធរបស់ទ្រង់និងធ្វើឱ្យអំណាចរបស់ទ្រង់បានគេស្គាល់ នោះទ្រង់បានសូមទ្រាំ
ដោយសេចក្តីអត់ធន់យ៉ាងខ្លាំង” ហើយការបន្ទាបខ្លួន “ជាភាជន៍នៃសេចក្តី
ក្រោធដែលបង្កើតឡើងសម្រាប់សេចក្តីបំផ្លាញ” តែម្ខាងទៀត “ធ្វើឱ្យបានស្គាល់
នូវសេចក្តីបរិបូណ៌នៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់សម្រាប់ភាជន៍នៃសេចក្តីមេត្តាដែលទ្រង់បាន
រៀបចំសម្រាប់សិរីរុងរឿង” (រ៉ូម 9:22-23) ។ ចូរឱ្យអ្នកអានដឹងថា ប៉ុល ការ
ដែលកាត់ចោលនូវឱកាសនៃការឱ្យបង្ហាញនិងចំអក គាត់ផ្តល់នូវអំណាចព្រះ
ចេស្ដារបស់ព្រះទាំងអស់នៃសេចក្តីក្រោធនិងអំណាចរបស់ព្រះមក ដ្បិតវាជាសេច
ក្តីទុច្ចរិតដែលចុះចូលនូវការតាំងចិត្តរបស់យើងទៅក្នុងការជំនុំជំរះយ៉ាងជ្រៅដែល
បានត្របាក់លេបនូវអំណាចនៃគំនិតរបស់យើងទាំងអស់ ។ សត្រូវរបស់យើង
បានផ្តល់នូវចម្លើយដែលគ្មានតម្លៃថា ៖ ថាព្រះមិនបដិសេធទាំងស្រុងនូវអស់អ្នក
ដែលទ្រង់លើកលែងដោយភាពអត់ធ្មត់ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ផ្អាកការវិនិច្ឆ័យលើពួកគេវិញ
បើសិនជាពួកគេប្រែចិត្ត ។ ដូចជាប៉ុលបានលើកនូវការអត់ធ្មត់ជាលក្ខណៈរបស់
ព្រះ ដែលនៅក្នុងការរង់ចាំនូវការប្រែចិត្តជឿនៃអ្នកដែលទ្រង់និយាយថានឹងត្រូវ
“វិនាស”! (រ៉ូម 9:22) ។ លោក Augustine បានពន្យល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវអត្ថ
បទគម្ពីរនេះថា ៖ ត្រង់កន្លែងណាដែលមានមហិទ្ធិឬទ្ធិចេស្ដានៅជាប់នឹងការអត់
ធន់ នោះព្រះជាម្ចាស់មិនអនុញ្ញាតទេ ប៉ុន្តែទ្រង់គ្រប់គ្រងដោយអំណាចរបស់
ទ្រង់វិញ ។ ពួកគេបន្ថែមទៀតថាភាជន៍នៃសេចក្តីក្រោធគឺសម្រាប់ហេតុផលដ៏ល្អ
ដែលត្រូវបានគេនិយាយថាត្រូវបាន “បង្កើតឡើងដើម្បីបំផ្លាញ” ប៉ុន្តែថា “ព្រះ

បានរៀបចំរាជន័នៃសេចក្តីមេត្តាករុណា” ។ [រ៉ូម 9:22] ។ ដ្បិតដោយវិធីនេះ ប៉ុលបានរៀបរាប់ និងអះអាងថា ព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់តម្លៃដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ កាលដែលទ្រង់ទម្លាក់កំហុសចំពោះការវិនាសរបស់ពួកគេមកលើអស់អ្នកដែលនឹង នាំវាមកលើខ្លួនពួកគេ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាខ្ញុំនឹងសារភាពចំពោះពួកគេថា ប៉ុល ដោយប្រើការបង្ហាញខុសៗគ្នា ធ្វើឱ្យខ្សោយនៃភាពឃោរឃៅនៃឃ្លាពីមុនក៏ដោយ ក៏វាមិនស៊ីសង្វាក់គ្នាទាំងស្រុងក្នុងការផ្ទេរការបង្កើតមកសម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញ ទៅជាអ្វីក្រៅពីផែនការដ៏សម្ងាត់របស់ព្រះនោះទេ ។ នេះក៏ត្រូវបានប្រកាសក្នុងប រិបទមុននេះបន្តិចដែរថា ៖ ព្រះបានជំរុញព្រះចៅផាណែន [រ៉ូម 9:17] ។ រួចមក “ទ្រង់ធ្វើឱ្យគេរឹងទទឹង នូវអស់អ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ” [រ៉ូម 9:18] ។ បន្ទាប់ពីការនេះមាននូវគម្រោងផែនការសម្ងាត់របស់ព្រះ ដែលជាហេតុនៃការរឹង ទទឹង ។ យ៉ាងហោចណាស់ខ្ញុំរក្សានូវការបង្រៀនរបស់លោក Augustine ថា ៖ ការដែលទ្រង់បង្កើតច្រើនចេញពីចចក នោះទ្រង់ផ្លាស់ប្តូរពួកគេដោយព្រះគុណ យ៉ាងមានចេតនាថែមទៀតដើម្បីបន្ទាបនូវភាពរឹងរូសរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះដែរ ព្រះមិនធ្វើឱ្យអ្នកដែលរឹងរូសជឿទេ ពីព្រោះទ្រង់មិនបង្ហាញនូវព្រះដែលមាន ចេតនាថែមទៀត ដែលវានឹងមិនខ្វះឡើយប្រសិនបើទ្រង់ចង់ផ្តល់វាទៅ ។

(ការបដិសេធទីមួយ ៖ គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងធ្វើឱ្យព្រះទ្រង់ជាជនដែលផ្តាច់ ការ 2-3)

2. បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាការគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តីសុចរិត

ចំពោះអ្នកគោរពបូជា និងសមស្រប និងអ្នកដែលមានគំនិតថាពួកគេជាមនុស្ស នោះពាក្យទាំងនេះគួរតែគ្រប់គ្រាន់ណាស់ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារសត្វឆ្កែដែលមាន

ពិសទាំងនេះបានបញ្ចេញពិសច្រើនជាងមួយប្រភេទប្រឆាំងនឹងព្រះ នោះយើង
នឹងឆ្លើយរៀងៗខ្លួន តាមបញ្ហាតម្រូវ ។

មនុស្សល្ងើញទៅជាមួយព្រះតាមរបៀបជាច្រើន ហាក់បីដូចជាពួកគេឱ្យ
ទ្រង់ទទួលខុសត្រូវចំពោះការចោទប្រកាន់របស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ មុនដំបូង គេ
សួរថា ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់ព្រះពិរោធនឹងមនុស្សលោកដោយសារសិទ្ធិអ្វី ដែលពួក
គេមិនបានធ្វើអ្វីដល់ទ្រង់ ដោយអំពើបាបពីមុនមកនោះ ។ ព្រោះការកំណត់ឱ្យ
ត្រូវសេចក្តីវិនាសតាមដែលទ្រង់ពេញចិត្ត នោះប្រៀបដូចជាការកាត់ទោសរបស់
អ្នកផ្តាច់ការ ជាជាងការកាត់ទោសតាមច្បាប់របស់ចៅក្រម ។ ដូច្នេះ វាហាក់
ដូចជាពួកគេថា មនុស្សមានហេតុផលនៃការមិនពេញចិត្តជាមួយព្រះ ប្រសិនបើ
ពួកគេត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុនសម្រាប់ការស្លាប់អស់កល្បជានិច្ចដោយការ
សម្រេចរបស់ទ្រង់ ក្រៅពីគុណសម្បត្តិរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ប្រសិនបើគំនិត
ប្រភេទនេះកើតឡើងដល់មនុស្សដែលគោរពដល់ព្រះ នោះពួកគេនឹងត្រូវបាន
បំពាក់យ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីនូវកម្លាំងរបស់ពួកគេទោះបីដោយការពិចារណាមួយ
ដែលវាទុច្ចរិតដែលស្វែងរកហេតុផលនៃបំណងរបស់ព្រះ ។ ដ្បិតបំណងរបស់ទ្រង់
គឺ និងត្រូវតែគួរតែ ជាហេតុនៃការទាំងអស់ទាំងនោះ ។ ដ្បិតប្រសិនបើវាមិន
មានហេតុផលទេ ត្រូវតែមានអ្វីមួយដែលបណ្តាលវា ដែលដូចជាវាត្រូវបានច
ង ។ វាមិនត្រូវដែលត្រូវស្រមើស្រមៃ ។ ដ្បិតបំណងរបស់ព្រះជាច្បាស់ក៏ខ្ពស់
បំផុតនៃសេចក្តីសុចរិត ដែលអ្វីដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ដោយការពិតដែលទ្រង់
មានបំណងដល់វា នោះត្រូវតែរាប់ថាសុចរិត ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលអ្នកណា
សួរថាហេតុអ្វីបានជាទ្រង់បានធ្វើដូច្នេះ នោះយើងត្រូវឆ្លើយថា ៖ ពីព្រោះទ្រង់
មានបំណងដូច្នេះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើចង់សួរថាម្យ៉ាងណា ហេតុអ្វីទ្រង់មាន

បំណងដូច្នេះ នោះអ្នកកំពុងតែស្វែងរកអ្វីដែលប្រសើរជាងនិងខ្ពស់ជាងបំណង
របស់ព្រះ ដែលមិនអាចរកបានហើយ ។ ចូរឱ្យភាពប្រញាប់ប្រញាល់របស់
មនុស្សយ៉ាងខ្លួនវា ហើយមិនស្វែងរកអ្វីដែលមិនមាន មិនដូច្នោះទេ វានឹងមិន
អាចរកឃើញអ្វីដែលមិនមាននោះទេ ។ ការបង្វិកនេះ ខ្ញុំនិយាយថា នឹងត្រូវ
បានរារាំងយ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាពនូវអ្នកណាម្នាក់ដែលចង់សញ្ជឹងគិតនៅក្នុងការ
គោរពដល់សេចក្តីសម្ងាត់របស់ព្រះរបស់គេ ។ ប្រឆាំងនឹងភាពក្លាហានរបស់
មនុស្សអាក្រក់ដែលមិនខ្លាចនឹងដាក់បណ្តាសាព្រះជាម្ចាស់ដោយចំហ ព្រះអម្ចាស់
ផ្ទាល់នឹងការពារអង្គទ្រង់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ដោយភាពសុចរិតរបស់ទ្រង់ ដោយ
គ្មានជំនួយពីយើងទេ នៅពេលដែលយើងដកហូតសតិសម្បជញ្ញៈពីការគេចវេស
ទាំងអស់នោះ ទ្រង់នឹងផ្តន្ទាទោសពួកគេ ហើយថ្កោលទោសពួកគេ ។

ហើយយើងមិនតស៊ូមតិនឹងការប្រឌិតនៃ "អំណាចដាច់ខាត" ដោយសារតែនេះ
ជាការប្រមាថ វាគួរតែគួរឱ្យស្អប់ចំពោះយើង ។ យើងមិនចង់មានព្រះដែលគ្មាន
ច្បាប់ណាដែលជាច្បាប់សម្រាប់ខ្លួនទ្រង់ឡើយ ។ ដូចផ្លាតូបាននិយាយថា
មនុស្សដែលមានបញ្ហាតណ្ហាគឺត្រូវការច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជា
ម្ចាស់មិនត្រឹមតែគ្មានកំហុសទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាច្បាប់ខ្ពស់បំផុតនៃភាពឥត
ខ្មោះ និងសូម្បីតែច្បាប់នៃច្បាប់ទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែយើងបដិសេធថាទ្រង់មិនទទួល
ខុសត្រូវក្នុងការផ្តល់ហេតុផលអ្វីនោះឡើយ ។ យើងក៏បដិសេធថា យើងជា
ចៅក្រមដែលមានសមត្ថភាពនឹងប្រកាសការកាត់ទោសនៅក្នុងបញ្ហានេះតាមការ
ចេះដឹងរបស់យើងដែរ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងមានបំណងច្រើនជាអ្វីដែល
អនុញ្ញាត នោះចូរឱ្យការតម្រាមរបស់ទំនុកដំកើងដែលវាយប្រហារយើងដោយ

សេចក្តីភ័យខ្លាចថា ៖ ព្រះទ្រង់នឹងជាអ្នកមានជ័យជំនះជានិច្ចគ្រប់ពេលដែលត្រូវ
ជំនុំជំរះដោយមនុស្ស [ទំនុកជំរើង 51:4; 50:6] ។

3. ព្រះទ្រង់សុចរិតទៅកាន់អ្នកដែលត្រូវជាប់ទោស

ដូច្នេះការនៅស្ងៀម ព្រះអាចទប់ស្កាត់សត្រូវរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងយើង
អនុញ្ញាតឱ្យគេចំអកដល់ព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ដោយភាពសេរី ដោយចេញពី
ព្រះបន្ទូលទ្រង់ ទ្រង់ប្រទានអារុំដល់យើងទាំងនឹងពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយ បើ
អ្នកណាម្នាក់ចូលមកជិតយើងដោយនិយាយថា ៖ “ហេតុអ្វីបានជាតាំងពីដើម
ដំបូងមក មិនបានកំណត់ទុកជាមុនថាអ្នកខ្លះសម្រាប់ការស្លាប់ ដែលតាំងពីពួក
គេមិនទាន់កើតមក មិនទាន់នឹងសមទទួលការកាត់ទោសនៃការស្លាប់ផងនៅ
ឡើយនោះ? អនុញ្ញាតឱ្យយើងជំនួសឱ្យការឆ្លើយតប សូមសួរពួកគេថា តើពួក
គេគិតថាព្រះជាម្ចាស់ដ៏ពាក់មនុស្សបែបណា ប្រសិនបើទ្រង់នឹងវិនិច្ឆ័យគេតាម
លក្ខណៈរបស់ទ្រង់ ។ ដោយសារយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបានរងទុក្ខដោយអំពើបាប
នោះយើងអាចតែគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះប៉ុណ្ណោះ ហើយនោះមិនមែនមកពីអំពើ
យោរយៅបែបផ្តាច់ការនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារការគិតពិចារណាដោយយុត្តិធម៌
បំផុត ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់កំណត់ទុកជាមុនសម្រាប់
សេចក្តីស្លាប់ត្រូវតាមលក្ខខណ្ឌនៃធម្មជាតិដែលត្រូវកាត់ទោសជាសេចក្តីស្លាប់ តើ
ពួកគេអាចនឹងត្អូញត្អែរអំពីភាពអយុត្តិធម៌អ្វីចំពោះខ្លួនគេទៅ?

ឱ្យកូនរបស់អ័ដាមទាំងអស់ចេញមក ឱ្យពួកគេឈ្លោះប្រកែកគ្នា ហើយជជែកគ្នា
ជាមួយនឹងអ្នកបង្កើតរបស់ពួកគេថា ពួកគេគឺដោយសារការកំណត់ដ៏អស់កល្ប
របស់ទ្រង់ មុនពេលពួកគេកើតសម្រាប់គ្រោះមហន្តរាយដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ តើ

គេអាចលើកឡើងអ្វីខ្លះប្រឆាំងនឹងការការពារនេះ នៅពេលដែលព្រះនឹងហៅពួក
 គេមករៀបរាប់កិច្ចការរបស់ពួកគេនៅចំពោះមុខទ្រង់នោះ? បើគ្រប់គ្នាទាញ
 ចេញពីទំហំដែលពុករលួយ មិនមានអ្វីឆ្ងល់ថាគេត្រូវថ្កោលទោស! កុំឱ្យពួកគេ
 ចោទប្រកាន់ព្រះពីភាពអយុត្តិធម៌ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានកំណត់ដោយការវិនិច្ឆ័យ
 ដ៏អស់កល្បនៃសេចក្តីស្លាប់ ដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថាពួកគេនឹងទទួល
 ឬមិននោះទេ—ថាពួកគេត្រូវបានដឹកនាំដោយធម្មជាតិរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។
 អាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេក្នុងការតវ៉ាគឺមានភាពរឹងរូសយ៉ាងណានោះ គឺបានមក
 ពីការពិតដែលថាពួកគេចេតនាបង្ក្រាបមូលហេតុនៃការថ្កោលទោស ដែលពួកគេ
 ត្រូវបានបង្ខំឱ្យទទួលស្គាល់ក្នុងខ្លួនរបស់ពួកគេ ដើម្បីដោះខ្លួនពួកគេដោយ
 បន្ទោសព្រះជាម្ចាស់វិញ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាខ្ញុំនឹងសារភាពមួយរយដងថាព្រះជា
 ម្ចាស់ជាអ្នកបង្កើតវាក៏ដោយ - ហើយដែលនេះជាការពិតណាស់ ប៉ុន្តែពួកគេ
 មិនបានលាងជម្រះកំហុសដែលធ្លាក់លើមនសិការរបស់ពួកគេ ម្តងហើយម្តង
 ទៀតបានឃើញនឹងភ្នែករបស់ពួកគេនោះទេ ។

(សេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះមិនចុះចូលការចោទសួររបស់ពួកយើងទេ 4-7)

4. សេចក្តីព្រឹត្យរបស់ព្រះត្រូវបានលាក់ក្នុងសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់

ពួកគេជំទាស់ម្តងទៀតថា ៖ តើពួកគេមិនត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុនដោយពិធី
 បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ដែលអំពើពុករលួយដែលឥឡូវនេះត្រូវបានអះអាងថាជាមូល
 ហេតុនៃការថ្កោលទោសឬ? ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលពួកគេវិនាសនៅ
 ក្នុងអំពើពុករលួយរបស់ពួកគេ ពួកគេបានបង់ពិន័យនៃទុក្ខវេទនាដែលអំជាម
 បានធ្លាក់ចុះដោយការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ ហើយបានអូសកូនចៅរបស់

គាត់តាមក្រោយគាត់ទៅ ។ ដូច្នេះ តើទ្រង់មិនមែនអយុត្តិធម៌ទេឬដែលធ្វើទោស
ដល់ភាវៈរបស់ទ្រង់យ៉ាងសាហាវបែបនេះ? ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា
នៅក្នុងស្ថានភាពដ៏វេទនានេះដែលមនុស្សត្រូវបានចងភ្ជាប់នៅពេលនេះ កូនៗ
របស់អ័ដាមទាំងអស់បានធ្លាក់ចុះតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ។ ហើយនេះ
ជាអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយដើម្បីនឹងចាប់ផ្តើម ថា យើងត្រូវតែត្រលប់ទៅរកការ
សម្រេចចិត្តតែមួយគត់នៃព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាដរាប ដែលជាមូលហេតុដែល
លាក់នៅក្នុងទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ វាមិនបានធ្វើតាមផ្ទាល់ដែលថាព្រះជាប្រធានត្រូវនឹង
ការពិះដៀលនេះ ។ ដ្បិតយើងនឹងឆ្លើយដោយប៉ូលតាមរបៀបនេះ ៖ “ប៉ុន្តែ ឱ
មនុស្សអើយ តើអ្នកជាអ្វី ដែលហ៊ានឆ្លើយទាស់នឹងព្រះដូច្នេះ តើរបស់ដែលជាង
សួនបានសួរធ្វើហើយ និងនិយាយទៅជាងនោះថា ហេតុអ្វីបានជាសួនធ្វើអញ
ដូច្នេះឬអី? តើជាងសួនគ្មានអំណាចលើដីឥដ្ឋ និងយកដុំដីដែលធ្វើជារត្ន១សំ
រាប់ការដ៏ប្រសើរ ហើយទៀតសំរាប់ការមិនប្រសើរទេឬអី” [រ៉ូម 9:20-21] ។

ពួកគេនឹងនិយាយថា សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះមិនត្រូវបានការពារយ៉ាងពិត
ប្រាកដនោះទេ ប៉ុន្តែថាយើងកំពុងតែព្យាយាមជំនួសអ្នកដែលខ្វះការដោះសារ
ត្រឹមត្រូវនឹងអ្នកដែលមិនមាន ។ តើមានអ្វីផ្សេងទៀតដែលហាក់ដូចជាត្រូវបាន
និយាយនៅទីនេះជាងដែលថា ព្រះមានអំណាចដែលមិនអាចរារាំងមិនឱ្យធ្វើអ្វី
ដែលគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់នឹងធ្វើវានោះ? ប៉ុន្តែវាពិតឆ្ងាយណាស់ ។ តើមាន
ហេតុផលអ្វីខ្លាំងជាងដែលយើងត្រូវបានប្រាប់ឱ្យសញ្ជឹងគិតថាព្រះជានរណា?
តើអ្នកដែលជាចៅក្រមនៃផែនដីអាចអនុញ្ញាតឱ្យមានភាពអយុត្តិធម៌យ៉ាងដូច
ម្តេច? [លោកុប្បត្តិ ១៨:២៥]? បើការកាត់ទោសឱ្យបានត្រឹមត្រូវជាលក្ខណៈ
របស់ព្រះ នោះដោយធម្មជាតិ ទ្រង់ស្រឡាញ់សេចក្តីសុចរិត ហើយស្អប់ភាពទុច្ចរិត

ត ។ ដូច្នេះ សាវ័កមិនបានស្វែងរកចន្លោះប្រហោងនៃការគេចខ្លួនដូចជាគាត់
ខ្មាសអៀនក្នុងការប្រកែករបស់គាត់នោះទេ ប៉ុន្តែបានបង្ហាញថាហេតុផលនៃសេ
ចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគឺខ្ពស់ជាងខ្នាតតម្រាបរបស់មនុស្សអាចវាស់វែងបាន ឬលើស
ពីប្រាជ្ញារបស់មនុស្សដែលអាចយល់បានផង ។ សាវ័កថែមទាំងទទួលស្គាល់ថា
ជម្រៅចិត្តបែបនេះមានមូលដ្ឋានលើការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ [រ៉ូម. 11:33] ថាចិត្ត
របស់មនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវលេបចូលប្រសិនបើពួកគេព្យាយាមជ្រៀតចូលទៅ
ក្នុងវា ។ ប៉ុន្តែគាត់ក៏បង្រៀនផងដែរថា តើវាមិនសក្តិសមយ៉ាងណាក្នុងការកាត់
បន្ថយកិច្ចការរបស់ព្រះចំពោះច្បាប់បែបនេះទេ ដែលពេលយើងមិនយល់ពីហេតុ
ផលរបស់ពួកគេ យើងហ៊ានថ្កោលទោសពួកគេ ។ ពាក្យរបស់សាឡូម៉ូនត្រូវបាន
គេដឹងយ៉ាងច្បាស់ ទោះបីជាមនុស្សពិចណាស់យល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវថា៖ “ព្រះអទិ
ករដ៏អស្ចារ្យនៃការទាំងអស់ទ្រង់នឹងសងដល់មនុស្សល្ងើលល្ងើលរបស់ពួកគេ
និងពួកដែលបះបោរនូវថ្លៃឈ្នួលរបស់ពួកគេផងដែរ [សូភាសិត 26:10] ។ ដ្បិត
គាត់កំពុងតែឧទានអំពីភាពអស្ចារ្យនៃព្រះ ដែលការសម្រេចចិត្តរបស់ទ្រង់គឺជា
ការដាក់ទោសមនុស្សល្ងើល និងអ្នកបំពាន ទោះបីជាទ្រង់មិនបានប្រទានព្រះ
វិញ្ញាណរបស់គាត់មកលើពួកគេក៏ដោយ ។ ពិតជាឆ្លុតមែនទែនរបស់មនុស្សដែល
ប្រាថ្នាចង់ធ្វើបែបនេះដោយចង់ដាក់អ្វីដែលមិនអាចវាស់វែងបានតាមការដែល
អាចវាស់វែងបាននៃហេតុផលរបស់ខ្លួន! ប៉ុលហៅពួកទេវតាដែលឈរក្នុងភាព
ទៀងត្រង់ថាជាអ្នករើសតាំង [១ធីម៉ូថេ 5:21] ។ ប្រសិនបើការខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់
ពួកគេមានមូលដ្ឋាននៅក្នុងការពេញចិត្តរបស់ព្រះ ការបះបោររបស់អ្នកដទៃ
បង្ហាញថាអ្នកក្រោយមកត្រូវបានបដិសេធចោល ។ គ្មានមូលហេតុផ្សេងទៀតនៃ

ការពិតនេះអាចត្រូវបានបន្ថែមទៀត ប៉ុន្តែការជាប់មានទោស ដែលត្រូវបានលាក់ក្នុងផែនការសម្ងាត់របស់ព្រះ ។

5. ការព្រឹត្តិដែលលាក់កំបាំងរបស់ព្រះមិនសម្រាប់នឹងស្វែងរកទេ តែត្រូវបានកោតសរសើរដោយការស្តាប់បង្ហាញបំរើ

ចូរមកឥឡូវនេះ ឧបមាថាសិស្សរបស់លោក Mani ឬ Coelestius, ជាអ្នកចោទប្រកាន់ពីការកំណត់របស់ព្រះ ដែលមានវត្តមាននេះ ។ ខ្ញុំនិយាយជាមួយប៉ុលថា យើងមិនគួរស្វែងរកហេតុផលណាសម្រាប់ការនេះទេ ពីព្រោះនៅក្នុងភាពអស្ចារ្យរបស់វានោះវាហួសលើសពីការយល់ដឹងរបស់យើងឆ្ងាយណាស់ [រ៉ូម 9:19-23] ។ អ្វីដែលអស្ចារ្យនេះ ឬអ្វីដែលមិនសមហេតុផលនេះ? តើគាត់ចង់ឱ្យកម្លាំងរបស់ព្រះមានកម្រិត ដែលមិនអាចសម្រេចបានលើសពីការគិតរបស់គេមែនទេ? ខ្ញុំនិយាយជាមួយ Augustine ថា៖ ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតអស់អ្នកដែលទ្រង់បានដឹងទុកជាមុនថា ពួកគេនឹងវិនាស ។ រឿងនេះបានកើតឡើងដោយសារតែទ្រង់មានបំណងដូច្នេះ ។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ពេញចិត្តយ៉ាងនេះ នោះវាមិនមែនជាហេតុផលរបស់យើងក្នុងការសាកសួរបែបនេះទេ ព្រោះយើងមិនអាចយល់បាន ។ ហើយវាមិនសមទេដែលព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគួរត្រូវបានអូសទាញចូលទៅក្នុងភាពចម្រូងចម្រាសក្នុងចំណោមពួកយើង ត្បិតនៅពេលណាដែលការលើកឡើងពីវា ក្រោមឈ្មោះរបស់វា វាត្រូវបានចាត់តាំងជាច្បាប់កំពូលនៃសេចក្តីសុចរិត ។ ហេតុអ្វីបានជាលើកជាសំណួរអំពីភាពទុច្ចរិតនៅកន្លែងដែលភាពសុចរិតលេចចេញមកយ៉ាងច្បាស់បែបនេះ? ហើយកុំឱ្យយើងខ្មាសឡើយ ដោយធ្វើតាមគំរូរបស់ប៉ុល ដើម្បីបញ្ឈប់មាត់មនុស្សទុច្ចរិត ហើយរាល់ពេលណាដែលពួកគេហ៊ានប្រមាថ នោះចូរនិយាយដូចគ្នានេះឡើងវិញថា៖

“ប៉ុន្តែ ឱមនុស្សអើយ តើអ្នកជាអ្វី ដែលហ៊ានឆ្លើយទាស់នឹងព្រះដូច្នេះ?” [រ៉ូម 9:20] ។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកចោទប្រកាន់ទ្រង់ដោយសារទ្រង់មិនបង្កប់ភាពអស្ចារ្យនៃស្នាដៃរបស់ទ្រង់ចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់អ្នកនោះ? ដូចជារបស់ទាំងនេះ អាក្រក់ដោយសារត្រូវបានលាក់ពីសាច់ឈាមអ៊ីចឹង! វាត្រូវបានគេស្គាល់ចំពោះអ្នកដោយភស្តុតាងយ៉ាងច្បាស់ថាការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះគឺហួសពីការវាស់វែងបាន ។ អ្នកដឹងថាពួកគេត្រូវបានហៅថាជា “ជម្រៅដ៏ធំ” [ទំនុកដំកើង 36:6] ។ ឥឡូវនេះ សូមពិចារណាពីភាពចង្អៀតនៃចិត្តរបស់អ្នកថា តើវាអាចចាប់យកអ្វីដែលព្រះបានសម្រេចជាមួយខ្លួនគេឬទេ? តើវានឹងធ្វើអ្វីល្អដល់អ្នកក្នុងការស្វែងរកដ៏ឆ្ងុយរបស់អ្នកដើម្បីធ្លាក់ចូលទៅក្នុង “ជ្រៅ” ដែលហេតុផលផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកប្រាប់អ្នកថានឹងក្លាយជាការវិនាសរបស់អ្នកនោះ? ហេតុអ្វីបានជាការភ័យខ្លាចមួយចំនួនយ៉ាងហោចណាស់រារាំងអ្នកដោយសារប្រវត្តិរបស់យ៉ូប ក៏ដូចជាសៀវភៅទំនាយប្រកាសពីប្រាជ្ញានិងកម្លាំងដ៏គួរឱ្យស្វែងខ្លាចរបស់ព្រះ?

ប្រសិនបើចិត្តរបស់អ្នកមានបញ្ហា កុំខ្មាស់អៀនក្នុងការទទួលយកដំបូន្មានរបស់ Augustine ដែលថា៖ “អ្នកជាមនុស្សម្នាក់ដែលចង់បានចម្លើយពីខ្ញុំ ខ្ញុំក៏ជាមនុស្សដូចគ្នា ។ ដូច្នេះ ចូរយើងទាំងពីរនាក់ស្តាប់ព្រះមួយអង្គដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា “ឱមនុស្សអើយ តើឯងជានរណា?” [រ៉ូម 11:33] ពេត្រុសបដិសេធតែចោរបានជឿ ។ ពេត្រុសបដិសេធដោរជឿ ។ ‘ឱទីដម្រៅ!’ អ្នកមានហេតុផលស្អាតជាងគេមែនទេ? ខ្ញុំញ័រនៅនឹងជម្រៅ ។ ចូរអ្នករំលឹកពេកផលចុះ ។ ខ្ញុំនឹងស្ទើរចរាចរណ៍ ។ ចូរអ្នកប្រកែករំលឹកពេកចុះ ។ ខ្ញុំនឹងជឿ ។ ខ្ញុំឃើញជម្រៅ ។ ខ្ញុំមិនឈានដល់បាតទេ ។ ប៉ុន្តែបានសម្រាក ដ្បិតគាត់បានឃើញការអស្ចារ្យ ។ គាត់ហៅការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះថា ‘ការមិនអាចស្វែងរកបាន’

ហើយតើអ្នកតាំងចិត្តស្វែងរកវាមែនទេ? គាត់និយាយអំពីផ្លូវរបស់ទ្រង់ថា 'មិនអាចកាត់ថ្លៃបាន' [រ៉ូម 11:33] ហើយឯងតាមដានការទាំងនេះឬ?" វានឹងមិនធ្វើការល្អអ្វីដល់យើងទេ ក្នុងការបន្តដំណើរទៅឆ្ងាយទៀតនោះ ដ្បិតវានឹងមិនពេញចិត្តនឹងការគ្រោធគ្រាតរបស់ពួកគេ ឬព្រះអម្ចាស់មិនត្រូវការការការពារផ្សេងទៀតជាងអ្វីដែលទ្រង់បានប្រើតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ដែលបានមានបន្ទូលតាមមាត់របស់ប៉ុល ហើយយើងភ្លេចនិយាយល្អនៅពេលដែលយើងឈប់និយាយជាមួយព្រះ ។

6. ការប្រឆាំងទីពីរ ៖ គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងដឹកនាំហុសនិងទំនួលខុសត្រូវចេញពីមនុស្ស

ភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេក៏បង្កើតឱ្យមានការជំទាស់មួយទៀត ដែលទំនងជាមិនមែនជាការចោទប្រកាន់ព្រះដោយផ្ទាល់ដើម្បីដោះសារមនុស្សមានបាបនោះទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកណាដែលព្រះជាម្ចាស់ថ្កោលទោសថាជាមនុស្សមានបាប មិនអាចរាប់ជាសុចរិតដោយមិនបង្ហាប់ដល់ចៅក្រមឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកដែលប្រមាថព្រះនិយាយយ៉ាងនេះថា ៖ ហេតុអ្វីបានជាព្រះគួរដាក់ទោសមនុស្សថាការទាំងនោះជាអំពើបាប ដែលជាភាពចាំបាច់ដែលទ្រង់បានកំណត់ដោយការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ទ្រង់? តើពួកគេគួរធ្វើអ្វី? តើពួកគេគួរតទល់នឹងក្រឹត្យរបស់ទ្រង់ឬ? ប៉ុន្តែពួកគេនឹងធ្វើបែបនេះដោយឥតប្រយោជន៍ព្រោះពួកគេមិនអាចធ្វើវាបានទាល់តែសោះ ។ ដូច្នេះ គេមិនត្រូវបានគេដាក់ទោសដោយត្រឹមត្រូវដោយសារតែរឿងទាំងនោះដែលបុព្វហេតុចម្បងគឺនៅក្នុងការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ ។ នៅទីនេះ ខ្ញុំនឹងជៀសវាងការការពារដែលអ្នកនិពន្ធនៃក្រុមជំនុំតែងតែមានវិធី ៖ ពោលគឺ ការដឹងជាមុនរបស់ព្រះមិនរារាំង

មនុស្សពីការរាប់ជាអ្នកមានបាបឡើយ ។ កាលណាអំពើអាក្រក់ដែលព្រះទ័ត ឃើញជារបស់មនុស្ស នោះគឺមិនមែនជារបស់ទ្រង់ទេ ។ ដ្បិតការអ្វីទាំងនឹងមិន បញ្ឈប់នៅទីនេះទេ ប៉ុន្តែជាជាង នឹងជំរុញឱ្យព្រះប្រហែលជាបានរាប់អំពើ អាក្រក់ដែលទ្រង់បានឃើញទុកជាមុនប្រសិនបើទ្រង់មានបំណងដូច្នេះ ។

ដោយសារទ្រង់មិនបានធ្វើដូច្នេះទេ ទ្រង់បានបង្កើតមនុស្សមកដល់ទីបំផុតនេះ ដោយផែនការដែលទ្រង់បានកំណត់ទុកជាមុន ដើម្បីឱ្យគេមានឥរិយាបថនៅលើ ផែនដីនេះ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការកំណត់របស់ ព្រះចំពោះលក្ខខណ្ឌនេះ បន្ទាប់មកគេនឹងធ្វើអ្វីទាំងអស់ដែលគេធ្វើ នោះគាត់មិន ត្រូវបន្ទោសចំពោះអ្វីដែលគាត់មិនអាចចៀសវាង និងធ្វើតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះឡើយ ។

ដូច្នេះសូមឱ្យយើងមើលថា តើការលំបាកនេះគួរតែត្រូវបានដោះស្រាយយ៉ាង ណា? ជាដំបូង អ្វីដែលសាឡាម៉ូនមានប្រសាសន៍គួរតែត្រូវបានយល់ស្របក្នុង ចំណោមអ្នករាល់គ្នាថា ៖ “ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានធ្វើគ្រប់របស់ទាំងអស់ ឱ្យសម នឹងប្រយោជន៍នៃរបស់នោះឯង អើ ទោះទាំងមនុស្សអាក្រក់ក៏បានកើតមកសំ រាប់ថ្ងៃនៃសេចក្តីអាក្រក់ដែរ ។” [សូភាសិត 16:4] ។ មើលចុះ! ដោយសារ ការចាត់ចែងនៃអ្វីៗទាំងអស់ស្ថិតនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះ ចាប់តាំងពីការ សម្រេចចិត្តនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ឬសេចក្តីស្លាប់ស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ បានតែងតាំងដោយផែនការ និងបំណងរបស់ទ្រង់ ដែលក្នុងចំណោមមនុស្សមួយ ចំនួនបានកើតមកមានវាសនាត្រូវស្លាប់ជាក់លាក់តាំងពីក្នុងផ្ទៃម្តាយ ដែលគេ លើកតម្កើងព្រះនាមទ្រង់ដោយសេចក្តីវិនាសរបស់ពួកគេ ។ បើអ្នកណាម្នាក់ឆ្លើយ ថា ដោយការកំណត់របស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះទ្រង់មិនបានដាក់ពួកគេទន្ទៀវការ ចាំបាច់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានបង្កើតពួកគេក្នុងលក្ខខណ្ឌនេះ ដោយសារទ្រង់បាន

មើលឃើញទុកជាមុននូវអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេដែលនឹងមក នោះអ្នកនោះ និយាយអ្វីមួយ ប៉ុន្តែមិនមែនអ្វីៗទាំងអស់ ។ អ្នកនិពន្ធចាស់ៗមានទម្លាប់ប្រើ ដំណោះស្រាយនេះនៅពេលខ្លះ ប៉ុន្តែមានការស្ទាត់ស្ទើរ ។ ប៉ុន្តែអ្នកសិក្សាផ្នែក នៅលើវាហាក់ដូចជាគ្មានការជំទាស់នឹងវាទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំនឹងទទួល ស្គាល់ដោយសេរីថា ការដឹងជាមុនតែម្នាក់ឯងមិនចាំបាច់សម្រាប់ការដែលត្រូវ បានបង្កើតមកនោះទេ ប៉ុន្តែមិនមែនទាំងអស់សុទ្ធតែយល់ព្រមចំពោះរឿងនេះ ទេ ។ ព្រោះមានអ្នកខ្លះប្រាថ្នាចង់បានហេតុនោះផង ប៉ុន្តែចំពោះខ្ញុំថា Valla ជាបុរសម្នាក់ដែលមិនសូវមានបទពិសោធន៍ច្រើនក្នុងរឿងសក្តារៈនោះទេ គាត់ បានឃើញកាន់តែច្បាស់ និងប្រកបដោយប្រាជ្ញា ព្រោះវាបង្ហាញថាការឈ្លោះ ប្រកែកគ្នានេះមានលក្ខណៈគ្មានប្រយោជន៍ទេ ព្រោះថាទាំងជីវិត និងសេចក្តី ស្លាប់ គឺជាទង្វើនៃព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ច្រើនជាងការដឹងមុនរបស់គាត់ ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រាន់តែទតឃើញព្រឹត្តិការណ៍របស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ ហើយទ្រង់មិន បានចាត់ចែង និងកំណត់វាដោយការសម្រេចរបស់ទ្រង់ទេ នោះនឹងមានចំណុច មួយចំនួនក្នុងការលើកឡើងនូវសំណួរនេះ ៖ ថាតើការទន្ទឹងរង់ចាំរបស់ទ្រង់មាន អ្វីដែលពាក់ព័ន្ធជាមួយភាពចាំបាច់របស់ពួកគេឬអត់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់ទត ឃើញពីព្រឹត្តិការណ៍អនាគតដោយហេតុផលដែលទ្រង់បានសម្រេចថានឹងកើត ឡើង ទើបពួកគេដក់ដៃកណ្តាប់ពីការយល់ដឹងមុន កាលដែលវាចង់សព្វគ្រប់ហើយ ដោយដឹងច្បាស់ថាអ្វីៗកើតឡើងដោយការតាំងចិត្តនិងការបង្គាប់របស់ទ្រង់ ។

7. ព្រះក៏បានកំណត់ការធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអំពើបាប

ពួកគេនិយាយថា វាមិនត្រូវបានសរសេរច្រើនទេថា ព្រះបានតាក់តែងមកថា អាដាមនឹងត្រូវវិនាសដោយសារការបះបោរ ។ ពិតណាស់ ហាក់ដូចជា ព្រះ

ដែលទ្រង់ តាមបទគម្ពីរប្រកាសថា “ទ្រង់ធ្វើអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ទ្រង់” [ទំនុកដំកើង 115:3] នឹងបានបង្កើតភាវៈដ៏ថ្លៃថ្នូបំផុតរបស់ទ្រង់ដល់ទីបញ្ចប់ ដែលមិនច្បាស់លាស់ ។ ពួកគេនិយាយថា ទ្រង់មានជម្រើសដោយសេរី ដើម្បី ឱ្យទ្រង់អាចបង្កើតអនាគតរបស់ទ្រង់ ហើយថាព្រះជាម្ចាស់មិនបានតែងតាំងអ្វី ក្រៅពីការប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់នោះទេ ។

ប្រសិនបើការប្រឌិតដែលមិនមានផលផ្លែបែបនេះត្រូវបានទទួលយក តើភាព ពេញលេញនៃព្រះនឹងនៅឯណា ដែលទ្រង់គ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់តាមផែនការ សម្ងាត់របស់ទ្រង់ ដែលអាស្រ័យតែលើខ្លួនវាផ្ទាល់នោះ? ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ការកំណត់ទុកជាមុន ទោះជាពួកគេចង់ ឬអត់ក៏ដោយ បានបង្ហាញខ្លួននៅក្នុង កូនចៅរបស់អ័ដាម ។ ពីព្រោះវាមិនបានកើតឡើងដោយហេតុផលនៃធម្មជាតិ ដែលដោយកំហុសរបស់ឪពុកម្តាយតែមួយនោះទាំងអស់ត្រូវបានកាត់ចេញពីការ សង្គ្រោះ ។ តើអ្វីរវាងពួកគេពីការទទួលស្គាល់ទាក់ទងនឹង ការដែលមនុស្សតែ ម្នាក់នូវអ្វីដែលពួកគេស្ម័គ្រចិត្តព្រមទទួលខុសត្រូវអំពីពូជមនុស្សទាំងមូល? ហេតុ អ្វីបានជាពួកគេគួរលះបង់ការខិតខំរបស់ខ្លួនក្នុងការគេចវេសបែបនេះ? បទគម្ពីរ ប្រកាសថា មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានចងជាប់នៅលើសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច នៅនឹងបុគ្គលម្នាក់ [រ៉ូម 5:12] ។ ដោយសារវាមិនអាចបញ្ជាក់ពីធម្មជាតិបាន នោះវាច្បាស់ណាស់ថាវាបានចេញមកពីផែនការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ ។ វាជារឿង មិនទំនងទាល់តែសោះដែលអ្នកការពារដ៏ល្អនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះត្រូវព្យួរនឹង ចំបើងតែលោតលើដំបូលខ្ពស់!

ខ្ញុំសូមម្តងទៀតថា ៖ “តើវាកើតឡើងនៅពេលណា ដែលការធ្លាក់ចុះរបស់អ័ដាម បានជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងមនុស្សជាច្រើន រួមជាមួយនឹងកូនចៅរបស់ពួកគេ ក្នុង

សេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច លុះត្រាតែព្រះពេញចិត្ត នៅទីនេះ អណ្តាតរបស់
ពួកគេ បើមិនដូច្នេះទេ និយាយច្រើន គួរត្រូវតែក្លាយទៅជាស្ងាត់ ។ ក្រឹត្យតាក់
តែង ។ បើអ្នកណាអ្វីទាស់នឹងការដឹងមុនរបស់ព្រះនៅត្រង់ចំណុចនេះ នោះ
គាត់ជំពប់ដួលដោយមិនដឹងខ្លួនហើយ ។ តើមានហេតុផលអ្វីដែលត្រូវចោទ
ប្រកាន់ចៅក្រមនៃស្ថានសួគ៌នោះ ដោយសារទ្រង់មិនមែនមិនដឹងថានឹងមានអ្វី
កើតឡើងទេ? ប្រសិនបើមានការតវ៉ាត្រឹមត្រូវ ឬបង្ហាញឱ្យឃើញ នោះវាអនុ
វត្តចំពោះការកំណត់ទុកជាមុន ។ ហើយវាមិនគួរមើលទៅមិនទំនងទាល់តែសោះ
សម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការនិយាយថា ព្រះមិនត្រឹមតែបានប្រមើលមើលការធ្លាក់ចុះរបស់
មនុស្សដំបូងទេ និងនៅក្នុងគេនោះការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃកូនចៅរបស់គេផងថប៉ុន្តែ
ទ្រង់ថែមទាំងបានបំពេញវាដោយអនុលោមតាមការសម្រេចចិត្តរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ផង
។ ដ្បិតប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ក្នុងការដឹងពីអ្វីៗទាំងអស់ដែលនឹងកើតឡើង ដូច្នេះវា
ទាក់ទងនឹងអំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុងការគ្រប់គ្រងនិងគ្រប់គ្រងទាំងអស់ដោយដៃ
របស់ទ្រង់ ។ ហើយ Augustine ក៏បង្ហាញសំណួរនេះយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ ដូចជា
អ្នកផ្សេងទៀតថា ៖ "យើងសូមសារភាពទាំងស្រុងនូវអ្វីដែលយើងបានយ៉ាងត្រឹម
ត្រូវបំផុតថា ព្រះនិងជាព្រះអម្ចាស់លើការទាំងអស់ ដែលទ្រង់បានបង្កើតគ្រប់
ការទាំងអស់ល្អបំផុត [លោកុប្បត្ត 1:31] ហើយទ្រង់បានដឹងមុនថា ការ
អាក្រក់នឹងចេញមកពីការល្អ ហើយក៏បានដឹងថា វាទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តី
សប្បុរសនៃអំណាចចេស្តាក្នុងការធ្វើគ្រប់យ៉ាងទាំងអស់របស់ទ្រង់ ដែលនាំចេញ
នូវការល្អពីការអាក្រក់នោះ ជាងការមិនអនុញ្ញាតឱ្យការអាក្រក់មាន...ដូច្នេះ
ហើយបានតែងតាំងជីវិតរបស់ទេវតា និងមនុស្សទាំងឡាយដែលនៅក្នុងនោះ
ដែលជាដំបូងទ្រង់នឹងអាចបង្ហាញពីបំណងសេរីដែលអាចធ្វើបាន ហើយបន្ទាប់

មកអ្វីដែលព្រះពរនៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ និងសាលក្រមនៃយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់អាច ធ្វើបាន ។”

(ព្រះទ្រង់មានបំណងដូច្នេះ មិនត្រឹមតែទ្រង់អនុញ្ញាតទេ ពីការធ្លាក់ចុះរបស់អ័ ដាម និងការបដិសេធនៃការត្រូវជាប់ទោស តែដោយមានយុត្តិធម៌ 8-11)

8. គ្មានការបែងចែករវាងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ និងការអនុញ្ញាតរបស់ ព្រះទេ!

នៅទីនេះពួកគេមានការទាមទារចំពោះភាពខុសគ្នារវាងបំណង និងការអនុញ្ញា ត ។ ដោយហេតុនេះ ពួកគេនឹងរក្សាថាមនុស្សអាក្រក់ត្រូវវិនាសដោយសារព្រះ អនុញ្ញាត មិនមែនដោយសារទ្រង់សព្វព្រះទ័យនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជា យើងត្រូវនិយាយថា “អនុញ្ញាត” លុះត្រាតែវាគឺដោយសារព្រះទ្រង់មានបំណង ដូច្នេះ? ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី វាមិនមែនដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ទេ ដែលមនុស្សបាន នាំសេចក្តីវិនាសមកលើខ្លួនគាត់ តាមរយៈខ្លួនគេផ្ទាល់ ដោយគ្រាន់តែមានការ អនុញ្ញាតពីព្រះ និងដោយគ្មានការតែងតាំងទុកណាមួយឡើយ ។ ដូចជាព្រះមិន បានកំណត់លក្ខខណ្ឌដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យពីរបស់ដែលទ្រង់បង្កើតមកទៅជា យ៉ាងណា! ដូច្នេះ ខ្ញុំនឹងមិនស្នាក់ស្ទើរឡើយ ដោយសារភាពជាមួយ Augustine ថា “បំណងរបស់ព្រះគឺជាភាពចាំបាច់នៃអ្វីៗទាំងអស់” ហើយថាអ្វី ដែលទ្រង់ចង់បាននឹងបានជាការចាំបាច់ត្រូវតែកើតឡើង ដូចអ្វីដែលទ្រង់បាន កំណត់ទុកជាមុននឹងកើតឡើង ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើពួក Pelagians ឬ Manichees ឬ Anabaptists ឬ Epicureans (សម្រាប់បញ្ហានេះ យើងត្រូវ ដោះស្រាយជាមួយនឹងនិកាយទាំងបួននេះ) ជាលេសសម្រាប់ខ្លួនគេ និងសម្រាប់

មនុស្សទុច្ចរិត លើកឡើងដោយវិធីជំទាស់នឹងភាពចាំបាច់ដែលពួកគេត្រូវបានរឹតបន្តឹង ។ ដោយសារការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ ពួកគេមិនអាចប្រកែកបានចំពោះបុព្វហេតុនោះទេ ។ ប្រសិនបើការកំណត់ទុកជាមុនគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីអាថ៌កំបាំងនៃយុត្តិធម៌របស់ព្រះទេ ពិតប្រាកដណាស់ ប៉ុន្តែគ្មានកំហុសទេ ពីព្រោះវាប្រាកដណាស់ថាពួកគេមិនសក្តិសមក្នុងការកំណត់ទុកជាមុនចំពោះលក្ខខណ្ឌនេះ វាប្រាកដដូចគ្នាថាការវិនាសដែលពួកគេបានឆ្លងកាត់ដោយការកំណត់ទុកជាមុនក៏មានច្រើនបំផុតដែរ ។ គ្រាន់តែ ម្យ៉ាងទៀត ការវិនាសរបស់ពួកគេអាស្រ័យទៅលើការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ តាមរបៀបដែលបុព្វហេតុ និងឱកាសរបស់វាមាននៅក្នុងខ្លួនវា ។ មនុស្សទីមួយបានដួល ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានវិនិច្ឆ័យថាវាសមស្រប ។ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់កាត់ទោសយ៉ាងនេះត្រូវលាក់បាំងពីយើង ។ ប៉ុន្តែ ប្រាកដណាស់ថាទ្រង់បានវិនិច្ឆ័យយ៉ាងដូច្នេះ ពីព្រោះទ្រង់បានឃើញថាដោយហេតុនេះសិរីល្អនៃព្រះនាមរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបើកសម្តែងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។

នៅកន្លែងដែលអ្នកល្អសិរីល្អរបស់ព្រះ សូមគិតអំពីយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់ ។ សម្រាប់អ្វីដែលសមនឹងទទួលបានការសរសើរត្រូវតែយុត្តិធម៌ ។ ដូច្នេះ មនុស្សធ្លាក់ចុះគឺតាមការបង្គាប់របស់ព្រះ ប៉ុន្តែគាត់ធ្លាក់ដោយកំហុសខ្លួនឯងដែរ ។ មុននេះបន្តិច ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថា “អ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់បានធ្វើ... គឺល្អខ្លាំងណាស់” ។ [លោកុប្បត្តិ 1:31] ។ ដូច្នេះ តើអំពើទុច្ចរិតមកដល់មនុស្សពីណាមក ដែលធ្វើឱ្យគាត់ងាកចេញពីព្រះរបស់ខ្លួន? ក្រែងយើងគិតថាវាមកពីការបង្កបង្កើត នោះព្រះបានដាក់ត្រានៃការពេញចិត្តចំពោះអ្វីដែលកើតចេញពីខ្លួនឯង ដូច្នេះ ដោយចេតនាអាក្រក់របស់គេ មនុស្សបានបង្កូចលក្ខណៈបរិសុទ្ធ

ដែលគេបានទទួលពីព្រះអម្ចាស់ ។ ហើយដោយការធ្លាក់ចុះរបស់គាត់ គាត់បាន
ទាញពូជពង្សទាំងអស់របស់គាត់ទៅជាមួយនឹងគាត់នៅក្នុងការវិនាសផង ។
ដូច្នេះហើយ យើងគួរតែសញ្ជឹងគិតអំពីមូលហេតុជាក់ស្តែងនៃការថ្កោលទោស
នៅក្នុងធម្មជាតិដ៏អាក្រក់នៃមនុស្ស—ដែលនៅជិតយើងជាង—ជាជាងស្វែងរក
មូលហេតុដែលលាក់កំបាំង និងមិនអាចយល់បានទាំងស្រុងនៅក្នុងការកំណត់
ទុកជាមុនរបស់ព្រះ ។ ហើយកុំឱ្យយើងខ្មាសក្នុងការដាក់ចុះចូលនូវការយល់ដឹង
របស់យើងចំពោះប្រាជ្ញារបស់ព្រះដែលគ្មានព្រំដែនរហូតបង្ហាញពីអាថ៌កំបាំងជា
ច្រើនរបស់វា ។ ពីអ្វីដែលគេមិនបានផ្តល់ឱ្យ ឬមិនគួរនឹងដឹង ភាពល្ងង់ខ្លៅត្រូវ
បានរៀន ។ សេចក្តីប្រាថ្នាចង់ដឹង ជាប្រភេទនៃភាពឆ្គួតម្យ៉ាង ។

9. សេចក្តីសង្ខេបការជំទាស់នៃការបដិសេធទីពីរ

ប្រហែលជាមាននរណាម្នាក់នឹងនិយាយថា ខ្ញុំមិនទាន់បានបង្ហាញភស្តុតាងដើម្បី
បំបិទមាត់នូវលេសដ៏អាក្រក់នេះទេ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា នេះមិនអាចធ្វើទៅ
បានទេ ដូច្នេះថាអំពើបាបមិនចេះចប់មិនចេះហើយមិនចេះតែស្រែកថ្ងៃ ។ ប៉ុន្តែ
ចំពោះខ្ញុំថា ខ្ញុំបាននិយាយគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីហាមប្រាម មិនត្រឹមតែហេតុផល
សម្រាប់ការលើកឡើងនោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាបរិបទទាំងអស់ដែកធ្វើដូច្នេះផងដែរ ។
អ្នកដែលត្រូវជាប់ទោសប្រាថ្នាចង់ឱ្យគេពិចារណាថាមានលេសក្នុងការធ្វើអំពើបាប
ដោយឈរលើមូលដ្ឋានដែលពួកគេមិនអាចជៀសវាងពីភាពចាំបាច់នៃអំពើបាប
ជាពិសេសដោយសារតែការចាំបាច់ប្រភេទនេះត្រូវបានដាក់មកលើពួកគេដោយ
ការកំណត់របស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែយើងបដិសេធថា ពួកគេមិនត្រូវបានដោះសារត្រឹម
ត្រូវទេ ពីព្រោះពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះ ដែលពួកគេបានត្អូញត្អែរថាពួកគេត្រូវកំណត់
ថាត្រូវវិនាសដោយមានសមធម៌រៀងៗខ្លួន ដែលមិនបានដឹង តែសម្រាប់យើង

ប្រាកដណាស់ ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាជំងឺដែលពួកគេទទួលបានត្រូវបានធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ពួកគេដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏សុចរិតបំផុតរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះហើយ យើងបង្រៀនថា ពួកគេប្រព្រឹត្តដោយបះបោរ ដែលស្វែងរកប្រភពនៃការកាត់ទោសរបស់ពួកគេ ដែលបង្វែរការសម្លឹងមើលទីជម្រកលាក់កំបាំងនៃផែនការរបស់ព្រះ ហើយក្រឡេកមើលការពុករលួយនៃធម្មជាតិ ដែលវាកើតឡើងពិតប្រាកដ ។ ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីការពារពួកគេពីការចោទប្រកាន់វាប្រឆាំងនឹងទ្រង់ ទ្រង់ផ្ទៃងទីបន្ទាល់ចំពោះការបង្កើតរបស់ទ្រង់ ។ ទោះបីជាដោយសារការផ្តល់ជំនួយដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីឆ្លងកាត់គ្រោះមហន្តរាយដែលញ្ចេញរងទុក្ខក៏ដោយ វានៅតែត្រូវការឱកាសរបស់វាពីមនុស្សផ្ទាល់ មិនមែនមកពីព្រះទេ ពីព្រោះហេតុផលតែមួយគត់សម្រាប់ការវិនាសរបស់គាត់គឺថាគាត់បានរង្វេងចេញពីការបង្កើតដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។ ចូលទៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់និងមិនបរិសុទ្ធ ។

10. ការជំទាស់ទីបី៖ គោលយុទ្ធនៃការរើសតាំងនាំទៅរកទស្សនៈថា ព្រះបង្ហាញភាពលំអៀងទៅកាន់បុគ្គល

ឥឡូវនេះ ពួកខ្មាំងសត្រូវនៃការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះបង្ខំចក្ខុឈ្មោះវាដោយភាពមិនសមហេតុផលទីបី ។ ដោយសារយើងសំដៅទៅលើការសម្រេចរបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះនឹងរួចផុតពីការបំផ្លិចបំផ្លាញជាសកលនៃអស់អ្នកដែលទ្រង់ទទួលជាអ្នកស្នងនៃអាណាចក្ររបស់ទ្រង់ ពីនេះពួកគេបានសន្និដ្ឋានថាមាន "ភាពលំអៀងចំពោះមនុស្ស" ជាមួយព្រះ ដែលបទគម្ពីរនៅគ្រប់ទីកន្លែងបដិសេធទៅ ។ ពួកគេសន្និដ្ឋានបន្ថែមទៀតថា បទគម្ពីរមិនស្របនឹងខ្លួនឯង ឬថានៅក្នុងការរើសតាំងរបស់ព្រះមានការពិចារណាអំពីគុណសម្បត្តិ ។ ទីមួយ បទគម្ពីរ

បដិសេធចាព្រះបង្ហាញភាពលំអៀងចំពោះបុគ្គលក្នុងន័យផ្សេងជាងអ្វីដែលពួកគេ
វិនិច្ឆ័យ ។ ព្រោះពាក្យថា "បុគ្គល" មិនមែនជាមនុស្សទេ តែជាបស់ដែល
មើលឃើញដោយភ្នែក ជាធម្មតា បង្កើតការពេញចិត្ត ព្រះគុណ និងសេចក្តី
ថ្លៃថ្នូរ ឬធ្វើឱ្យមានការស្អប់ ការមើលងាយ និងភាពអាម៉ាស់ ។ ការទាំងនោះ
មានទ្រព្យសម្បត្តិ អំណាច ភាពថ្លៃថ្នូរ ការិយាល័យ ប្រទេស រូបរាងកាយ
និងវត្ថុផ្សេងៗទៀត [ចោទិយកថា 10:17] ។ ក៏មានភាពក្រីក្រ សេចក្តីត្រូវការ
ភាពជាមូលដ្ឋាន ការអាក្រក់ កំហឹង និងការបែបនោះ ។ ដូច្នេះពេត្រុស
បង្រៀនថា "ព្រះមិនរើសមុខអ្នកណាទេ" [កិច្ចការ 10:34; រ៉ូម 2:11; កាឡា
ទី 2:6] ដោយសារទ្រង់មិនបែងចែករវាងសាសន៍យូដានិងសាសន៍ក្រិកទេ
[កាឡាទី 3:28] ដូច្នេះដែលបដិសេធម្នាក់ តែក្រសោបម្នាក់ទៀតដោយផ្អែកលើ
ជាតិសាសន៍តែមួយ ។ ដូច្នេះយ៉ាងកុបប្រើពាក្យដូចគ្នា នៅពេលគាត់ចង់
ប្រកាសថា ព្រះនៅក្នុងការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់មិនរាប់ពីភាពមានបាននោះទេ
[យ៉ាកុប 2:5] ។ តែប៉ុល នៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត និយាយទាក់ទងនឹងព្រះ
ថា នៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យទោស សភាពនៃសេរីភាព ឬនៅក្នុងចំណងមិនត្រូវបាន
យកមកពិចារណាទេ [កូឡុស 3:25; អេភេសូរ 6:9] ។ ដូច្នេះ គ្មានអ្នកណា
នឹងជំទាស់នឹងយើងទេ ប្រសិនបើយើងនិយាយថា ព្រះជ្រើសរើសជាកូនទ្រង់នូវ
អ្នកណាដែលទ្រង់ពេញព្រះទ័យ តាមបំណងរបស់ទ្រង់ពេញចិត្ត មិនគិតពីការ
ប្រព្រឹត្តទេ កាលដែលទ្រង់បោះចោលនិងធ្វើទោសដល់អ្នកផ្សេងនោះ ។ ទោះជា
យ៉ាងនេះក្តី បញ្ហាអាចត្រូវបានពន្យល់ឱ្យកាន់តែពេញចិត្តថែមទៀត ។ គេសួរថា
តើមនុស្សពីរនាក់មិនអាចបែងចែកពីគ្នាដាច់បានទេក្នុងការប្រព្រឹត្តល្អនោះ ព្រះ
ក្នុងការរើសតាំងរបស់ទ្រង់បានរំលងកាត់ម្នាក់តែយកម្នាក់ទៀតនោះ? ខ្ញុំសួរថា ៖

“តើពួកគេគិតថា នៅទីនេះមានអ្វីមួយនៅក្នុងអ្នកដែលអាចយកទៅដាក់នៅ ចំពោះព្រះដែរឬទេ? ប្រសិនបើពួកគេទទួលស្គាល់ថាគ្មានអ្វីដូចដែលពួកគេត្រូវ មានទេ នោះនឹងកើតឡើងថាព្រះមិនពិចារណាលើមនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែស្វែងរក សេចក្តីសប្បុរសពីអង្គទ្រង់ផ្ទាល់វិញ នូវហេតុផលដើម្បីធ្វើល្អដល់គេ ។ ដូច្នេះ ការដែលព្រះជាម្ចាស់ជ្រើសរើសមនុស្សម្នាក់ តែបដិសេធម្នាក់ទៀត មិនមែនកើត ឡើងពីមនុស្សនោះទេ គឺកើតចេញពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គតែប៉ុណ្ណោះ ដែលមានសេរីភាពក្នុងការបង្ហាញ និងបង្ហាញខ្លួនឯងថា តើទ្រង់ពេញចិត្តនៅទី ណា និងនៅពេលណា ។ យើងក៏ឃើញនៅក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀតដែលថា “ក្នុង ពួកអ្នកដែលទ្រង់បានហៅ មិនសូវមានអ្នកប្រាជ្ញច្រើនខាងឯសាច់ឈាម ឬច្រើន នាក់មានអំណាច និងច្រើននាក់ដែលមានត្រកូលខ្ពស់នោះទេ” [១កូរិនថូស 1:26] ដើម្បីឱ្យព្រះអាចបន្ទាបចុះនូវអំណាចនៃសាច់ឈាម រហូតមកដល់ពេល នេះគឺជាការពេញចិត្តរបស់ព្រះមិនជាប់នឹងមនុស្ស!

11. សេចក្តីមេត្តានិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនៅក្នុងការដៅទុកមុន

ដូច្នេះ អ្នកខ្លះចោទប្រកាន់ព្រះដោយខុសឆ្គង និងដោយទុច្ចរិតពីយុត្តិធម៌ដែល លំអៀង ពីព្រោះក្នុងការកំណត់ទុកជាមុន ទ្រង់មិនរក្សាអាកប្បកិរិយាដូចគ្នា ចំពោះមនុស្សទាំងអស់ទេ ។ បើគេថា ទ្រង់រកឃើញថាមនុស្សទាំងអស់មាន ទោស ចូរឱ្យទ្រង់ដាក់ទោសទាំងអស់ឱ្យស្មើៗគ្នាចុះ ។ ប្រសិនបើគ្មានទោសត្រូវ ឱ្យគាត់ទប់ស្កាត់ការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់ពីគ្រប់យ៉ាង ។ ប៉ុន្តែពួកគេប្រព្រឹត្តចំពោះ ទ្រង់ដូចជាសេចក្តីមេត្តាត្រូវហាមឃាត់មកគាត់អ៊ីចឹង ឬដូចជាពេលដែលទ្រង់ចង់ បង្ហាញក្តីមេត្តា ទ្រង់ត្រូវបង្ខំឱ្យបោះបង់ការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ទាំងស្រុង ។ តើពួក គេត្រូវការអ្វី? បើអ្នកទាំងអស់គ្នាមានទោស នោះអ្នកទាំងអស់គ្នាត្រូវទទួល

ទោសដូចគ្នា ។ យើងទទួលស្គាល់កំហុសធម្មតា ប៉ុន្តែយើងនិយាយថា សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជួយដល់មនុស្សខ្លះ ។ សូមអោយវាជួយទាំងអស់គ្នា ពួកគេនិយាយ ។ ប៉ុន្តែយើងឆ្លើយតបថា វាត្រឹមត្រូវសម្រាប់ទ្រង់ក្នុងការបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាចៅក្រមយុត្តិធម៌ផងដែរក្នុងការដាក់ទោស ។ នៅពេលដែលពួកគេមិនអនុញ្ញាត តើពួកគេធ្វើដូចម្តេច ប៉ុន្តែព្យាយាមដកចេញពីព្រះនូវសមត្ថភាពដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា ឬយ៉ាងហោចណាស់អនុញ្ញាតឱ្យវាទៅទ្រង់ក្នុងលក្ខខណ្ឌថាគាត់បោះបង់ចោលគឺជាការវិនិច្ឆ័យទាំងស្រុង ?

សមស្របបំផុតជាមួយនឹងរឿងនេះ ៖ “តាំងពីមនុស្សដំបូងមក មហាជនទាំងមូលនៃពូជសាសន៍ទាំងអស់បានធ្លាក់នៅក្រោមការថ្កោលទោស... ភាជន៍ទាំងនោះដែលធ្វើឡើងដើម្បីកិត្តិយសនោះ មិនមែនជាគ្រឿងនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ពួកគេទេ... ប៉ុន្តែមកពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ការដែលគ្មានកិត្តិយសវិញ [រ៉ូម 9:21] ត្រូវដាក់មិនឱ្យសួរដេញដោលទេ តែត្រូវកាត់ទោសវិញ” ។ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់មិនសមនឹងទទួលទោសដល់អ្នកដែលទ្រង់ថ្កោលទោសទេ ប៉ុន្តែបានចែកចាយព្រះគុណដែលមិនសាកសមដល់អ្នកដែលទ្រង់ត្រាស់ហៅនោះ ទ្រង់ត្រូវបានរួចផុតពីការចោទប្រកាន់ទាំងអស់ ដូចជាអ្នកឱ្យខ្លីដែលមានអំណាចក្នុងការលើកបំណុលទៅឱ្យអ្នក តែទាមទារការសងវាពីអ្នកផ្សេង ។ “ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ក៏អាចប្រទានព្រះគុណ... ដល់អ្នកដែលទ្រង់ចង់... ពីព្រោះទ្រង់មានចិត្តមេត្តា ហើយមិនប្រទានដល់មនុស្សទាំងអស់ទេ ដោយសារទ្រង់ជាចៅក្រមដ៏សុចរិត ។ ដោយសារការផ្តល់ឱ្យនូវអ្វីដែលពួកគេមិនសមនឹងទទួលបាន...ទ្រង់អាចបង្ហាញព្រះគុណដោយសេរីរបស់ទ្រង់... ដោយការមិនផ្តល់ដល់មនុស្សទាំងអស់ នោះ

ទ្រង់អាចបង្ហាញពីអ្វីដែលមនុស្សទាំងអស់សមនឹងទទួលបាន” ។ សម្រាប់ពេលដែលប៉ូលសរសេរថា “ព្រះជាម្ចាស់បានបិទអ្វីៗទាំងអស់នៅក្រោមអំពើបាបដើម្បីឱ្យទ្រង់មានសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់មនុស្សទាំងអស់” ។ [រ៉ូម 11:32; កាឡាទី 3:22] ក្នុងពេលតែមួយ ត្រូវបានបន្ថែមថា ទ្រង់មិនជំពាក់ដល់អ្នកណាម្នាក់នោះទេ ដ្បិត “គ្មាននរណាម្នាក់បានផ្តល់ដល់ទ្រង់ជាដំបូងទេ ដែលគេត្រូវទាមទារអ្វីទៅវិញនោះទេ” [រ៉ូម 11:35] ។

(ការអធិប្បាយពីការដៅទុកជាមុនមិនមែនត្រូវផ្តល់ទុក្ខទោសទេ តែមានប្រយោជន៍វិញ 12-14)

12. ការជំទាស់ទីបួន ៖ គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងបំផ្លាញគ្រប់ទាំងការខ្វះខ្ពើង សម្រាប់ជីវិតដែលសុចរិតទាំងអស់

ដើម្បីបោះចោកការកំណត់ទុកជាមុន គួបដឹកនាំរបស់យើងក៏លើកឡើងផងដែរថាប្រសិនបើវាយនៅ ការប្រុងប្រយ័ត្ន និងឧស្សាហ៍ព្យាយាមទាំងអស់នឹងត្រូវបំផ្លាញ ។ សម្រាប់អ្នកណាអាចស្តាប់ ពួកគេនិយាយថា ជីវិត ឬសេចក្តីស្លាប់ត្រូវបានតែងតាំងសម្រាប់គាត់ដោយការកំណត់តែងដ៏អស់កល្ប និងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានរបស់ព្រះ ដោយមិនបានគិតភ្លាមៗថា វាមិនមានអ្វីប្លែកពីរបៀបដែលគាត់ប្រព្រឹត្តដោយខ្លួនឯងនោះទេ កាលដែលការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះមិនអាចរារាំង ឬ ឈានទៅមុខដោយការខិតខំរបស់គាត់? យ៉ាងនេះ មនុស្សទាំងឡាយនឹងលះបង់ខ្លួនចេញទៅ ដោយសេចក្តីអស់សង្ឃឹម ប្រញាប់ប្រញាល់ទៅណាមកណាតាមតណ្ហានាំខ្លួនទៅ ។ ជាក់ស្តែង ពួកគេមិនមែនកុហកទាំងស្រុងនោះទេ ត្បិតមានជ្រូកជាច្រើន ដែលបំពុលដល់គោលលិទ្ធិនៃការ

កំណត់ទុកជាមុន ជាមួយនឹងការប្រមាថដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេ ហើយដោយសារ
លេសនេះគេចរើសពីការដាស់តឿន និងការស្តីបន្ទោសទាំងអស់ ។ ព្រះទ្រង់
ជ្រាបនូវអ្វីដែលទ្រង់បានតាំងចិត្តធ្វើជាមួយយើងម្តងឬទាំងអស់ ៖ ប្រសិនបើទ្រង់
បានតាក់តែងសេចក្តីសង្គ្រោះ ទ្រង់នឹងនាំយើងទៅរកវានៅក្នុងពេលវេលារបស់
ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ប្រសិនបើទ្រង់បានកំណត់យើងឱ្យស្លាប់ យើងនឹងតទល់នឹងវា
ដោយឥតប្រយោជន៍ ។

ប៉ុន្តែ ខគម្ពីរ ខណៈពេលដែលវាតម្រូវឱ្យយើងពិចារណាអំពីអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យ
នេះដោយការគោរព និងការកោតខ្លាចកាន់តែច្រើន ទាំងពីរនេះណែនាំដល់អ្នក
ដែលកោតខ្លាចព្រះចំពោះអាកប្បកិរិយាខុសគ្នាឆ្ងាយ ហើយបដិសេធយ៉ាងមាន
ប្រសិទ្ធភាពចំពោះភាពឆ្លងនៃទោសរបស់មនុស្សទាំងនេះ ។ ដ្បិតបទគម្ពីរមិន
បាននិយាយអំពីការកំណត់ទុកជាមុនក្នុងចេតនាដាស់តឿនយើងឱ្យមានចិត្ត
ក្លាហានដែលយើងអាចនឹងព្យាយាមដោយភាពអាក្រក់ក្នុងការស្វែងរកអាថ៌កំបាំង
ដែលមិនអាចទៅដល់បានរបស់ព្រះនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គោលបំណងរបស់វា
គឺថា ដោយត្រូវបន្ទាបខ្លួន ហើយទម្លាក់ចុះ យើងអាចរៀនញាប់ញ័រចំពោះការវិ
និច្ច័យរបស់ទ្រង់ ហើយគោរពសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ។ វាគឺនៅសញ្ញា
នេះដែលអ្នកជឿមានគោលបំណងទៅដល់ ។ ប៉ុន្តែការស្រែកថ្ងៃរបស់ជ្រូកទាំង
នេះត្រូវបានប៉ូលបិទមាត់យ៉ាងជិត ។ ពួកគេនិយាយថា ពួកគេបន្តដោយមិន
ខ្វល់ខ្វាយនឹងអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ ។ បើពួកគេមាននៅក្នុងចំណោមអ្នកដែល
ត្រូវបានរើសតាំង អំពើអាក្រក់នឹងមិនរារាំងពួកគេមិនឱ្យទៅដល់ជីវិតនៅទីបំផុត
ឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុលបង្រៀនថា យើងត្រូវបានជ្រើសរើសដល់ទីបញ្ចប់នេះ
ដើម្បីឱ្យយើងអាចដឹកនាំជីវិតដ៏បរិសុទ្ធ និងគ្មានកំហុស [អេភេសូរ 1:4] ។

ប្រសិនបើការរើសតាំងមានគោលបំណងនៃភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិត វាក៏ត្រូវតែ ដាស់តឿន និងជំរុញយើងដោយខ្លះខ្លួនក្នុងការតាំងគំនិតរបស់យើងលើវា ជា ជាងធ្វើជាលេសថាមិនធ្វើអ្វីសោះ ។ អ្វីដែលខុសគ្នាខ្លាំងរវាងរឿងទាំងពីរនេះ គឺ ឈប់ធ្វើអំពើល្អ ព្រោះការរើសតាំងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការសង្គ្រោះហើយ ហើយ ប្តេជ្ញាខ្លួនឯងស្វែងរកអំពើល្អតាមគោលដៅនៃការរើសតាំង! ដូច្នេះ ដោយការ លះបង់បែបនេះទៅឆ្ងាយ ពីព្រោះពួកគេធ្វើខុសនឹងរបៀបនៃការរើសតាំងទាំងមូល ។

ប៉ុន្តែពួកគេពន្លាតការប្រមាថរបស់ពួកគេថែមទៀត នៅពេលដែលពួកគេនិយាយ ថា អ្នកដែលត្រូវបានដាក់ទោសដោយព្រះ ជាអ្នកដែលខំប្រឹងតាមរយៈជីវិតដែល គ្មានទោសនិងត្រឹមត្រូវដែលធ្វើឱ្យខ្លួនបានជាទីពេញចិត្តដល់ព្រះ [២ធីម៉ូថេ 2:15] នឹងបាត់បង់ការខំប្រឹងរបស់គាត់ ។ នៅក្នុងការរីកញែកនេះ ពួកគេត្រូវ ជាប់ទោសពីសេចក្តីខុសឆ្គងដ៏អាម៉ាស់បំផុត ។ តើការខំប្រឹងបែបនេះនឹងកើត ចេញពីណា តែចេញមកពីការរើសតាំងវិញ? ដ្បិតអ្នកណាដែលនៅក្នុង ចំណោមអ្នកជាប់ទោស កាលដែលពួកគេជាភាជន៍នៃសេចក្តីអាម៉ាស់ [រ៉ូម 9:21] ដូច្នេះពួកគេមិនឈប់ដោយទោសជាបន្តរបស់ពួកគេទាំងនឹងខ្លួនពួកគេទេ និងផ្លាស់ប្តូរដោយសញ្ញាយ៉ាងច្បាស់ថា ការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះត្រូវបានប្រកាសរួច ហើយមកលើពួកគេ មិនថាពួកគេខំគេចប៉ុណ្ណានោះទេ ។

13. ការជំទាស់ទីប្រាំ : គោលលិទ្ធិនៃការរើសតាំងធ្វើឱ្យការព្រមានទាំងអស់ ទៅជាគ្មានន័យ

ប៉ុន្តែ អ្នកដទៃទៀតដោយព្យាបាទ និងមិនអៀនខ្មាសបំភាន់គោលលទ្ធិនេះ ហាក់ដូចជាវាបានទម្លាក់ការដាស់តឿនដល់ការរស់នៅតាមព្រះ ។ រឿងនេះម្តង ម្កាលបានបង្កទុក្ខធំចំពោះ Augustine ដែលគាត់បានលុបចោលដោយសៀវភៅ Rebuke and Grace ទៅ Valentinus ។ ការអានសៀវភៅនេះនឹងពេញ ចិត្តចំពោះមនុស្សទាំងអស់ដែលគោរពព្រះ និងអាចបង្រៀនបាន ។ ទោះយ៉ាង ណាក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងនិយាយអំពីរឿងមួយចំនួននៅទីនេះ ដែលខ្ញុំសង្ឃឹមថានឹង បំពេញចិត្តអ្នកដែលទៀងត្រង់ និងមិនស្តប់ចិត្ត ។ អ្វីដែលជាអ្នកអធិប្បាយដែល និយាយមិនច្បាស់អំពីការរើសតាំងដោយសេរី ប៉ុលត្រូវបានគេឃើញពីមុនមក ។ ដូច្នេះ តើគាត់ត្រជាក់ក្នុងការស្តីបន្ទោស និងដាស់តឿនឬ? ចូរឱ្យអ្នកមានចិត្ត ល្អទាំងនេះប្រៀបធៀបនឹងចិត្តស្មោះត្រង់របស់គេចុះ របស់គេនឹងត្រូវបានគេរក ឃើញទឹកកក បើធៀបនឹងចិត្តក្លៀវក្លាបស់គេ ។ ហើយប្រាកដណាស់ការច្របូក ច្របល់ទាំងអស់ត្រូវបានដកចេញដោយគោលការណ៍ដែលថាយើងមិនត្រូវបាន ហៅទៅជាភាពស្មោកគ្រោកឡើយ ។ [១ថៃស្យាឡូនិច 4:7] តែ “ចេះរក្សាអត្ត ភាពខ្លួន ដោយសេចក្តីបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីប្រសើរ” [១ថៃស្យាឡូនិច 4:4] ។ “បិតាយើងរាល់គ្នាជាស្នាដៃ ដែលទ្រង់បង្កើតក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវសំរាប់ការល្អ ដែលព្រះបានរៀបចំជាមុន ឱ្យយើងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាម ។” [អេភេសូរ 2:10]

។

សរុបមក អស់អ្នកដែលមានការយល់ស្របនឹងប៉ុល ដោយគ្មានភស្តុតាងរឹង ឆ្ងាយ នឹងយល់ពីរបៀបដែលគាត់ធ្វើសមមូលនឹងរឿងទាំងនោះ ដែលពួកគេធ្វើ ពុតជាមិនយល់ស្រប ។ ព្រះគ្រីស្ទបង្គាប់ឱ្យយើងជឿលើទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ នៅពេល ទ្រង់មានបន្ទូលថា “គ្មានអ្នកណាអាចមកឯខ្ញុំបានទេ លុះត្រាតែព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ

បានប្រទានដល់គេ” [យ៉ូហាន 6:65] នោះការផ្លែរបស់គាត់មិនពិត ឬផ្ទុយ នឹងបញ្ជារបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យការអធិប្បាយដើរតាមផ្លូវដែលវាអាច នាំមនុស្សឱ្យមានសេចក្តីជំនឿ ហើយសង្កត់ពួកគេឱ្យខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងការព្យាយាម ដោយមានផលចំណេញជាបន្ត ។ ក៏ប៉ុន្តែ កុំឱ្យចំណេះដឹងអំពីការកំណត់ទុកជា មុនត្រូវបានរារាំងឡើយ ដើម្បីឱ្យអស់អ្នកដែលស្តាប់តាមនឹងមិនមានអំនួតដូចអ្វី ដែលខ្លួនគេផ្ទាល់ឡើយ ប៉ុន្តែអាចលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ។ ដោយហេតុផល ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថាៈ “ចូរឱ្យអ្នកដែលមានត្រចៀកស្តាប់ចុះ” [ម៉ាថាយ 13:9] ។ ដូច្នេះនៅពេលយើងជម្រុញ និងអធិប្បាយដល់ពួកទាំងនោះដែលត្រូវ បានផ្តល់ជាត្រចៀក នោះពួកគេស្តាប់តាមដោយស្ម័គ្រចិត្ត តែនៅក្នុងអស់អ្នក ដែលខ្វះការទាំងនោះវិញគឺពេញដោយអ្វីដែលសរសេរថា៖ “ស្តាប់មែន តែពួក គេស្តាប់មិនឮទេ” [អេសាយ 6:9] ។ “ប៉ុន្តែហេតុអ្វីទៅ” លោក Augustine និយាយថា “តើអ្នកដែលមានត្រចៀកស្តាប់ និងអ្នកដែលមិនមែនត្រចៀកមែន ទេ? តើអ្នកអាចស្គាល់ពីគំនិតរបស់ព្រះទៅ [រ៉ូម 11:34] ។ តើអ្វីដែលបង្ហាញ មកត្រូវតែបានបដិសេធ ពីព្រោះអ្វីដែលលាក់កំបាំងនោះវាមិនអាចយល់បានមែន ទេតើការដែលបង្ហាញឱ្យឃើញត្រូវបដិសេធទេ ព្រោះរបស់ដែលលាក់មិនអាច យល់បាន? » ។ ខ្ញុំបានរាយការណ៍ដោយស្មោះត្រង់ពី Augustine ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពាក្យរបស់គាត់ប្រហែលជាមានសិទ្ធិអំណាចខ្លាំងជាងខ្ញុំ សូមមកឥឡូវ នេះ ចូរយើងដកស្រង់នូវអ្វីដែលគាត់បានសរសេរ៖ “ដ្បិតកាលណាបានឮ សេចក្តីនេះហើយ បុគ្គលនោះត្រូវគ្រប់ដណ្តប់ទៅដោយសេចក្តីក្រោធ និងសេចក្តី ខឹងច្រអូស ហើយតាំងពីការព្យាយាម ឈានទៅរកសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់ខ្លួន តើនេះមានន័យថាសេចក្តីដែលបាននិយាយអំពីការដឹងមុនរបស់ព្រះដូច្នេះត្រូវរាប់

ថាមិនពិតឬ? បើព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ជ្រាបថា ពួកគេនឹងល្អ តើគេនឹងមិនល្អទេ ទោះជាមានជម្រៅនៃអំពើអាក្រក់ ដែលពួកគេកំពុងទាក់ទងគ្នាឱ្យនេះឬ? ហើយប្រសិនបើទ្រង់បានដឹងទុកជាមុនថាពួកគេនឹងអាក្រក់ តើពួកគេនឹងមិនអាក្រក់មែនទេ អ្វីដែលជាការល្អឱ្យនេះអាចនឹងត្រូវបានយល់ឃើញនៅក្នុងពួកគេ?” ដោយសារហេតុផលទាំងនេះ ដូច្នេះ តើការពិតដែលត្រូវបាននិយាយអំពីការដឹងមុនរបស់ព្រះត្រូវបដិសេធ ឬត្រូវរក្សាទុកនៅពេលមួយ ឧទាហរណ៍ដូចជានៅពេលដែលវាមិនត្រូវបាននិយាយ កំហុសផ្សេងទៀតនឹងកើតឡើង? គាត់និយាយថា "ហេតុផលសម្រាប់ការរក្សាការពិតគឺជារឿងមួយ ភាពចាំបាច់នៃការនិយាយការពិតគឺជារឿងមួយទៀត ។ វានឹងជាការធុញទ្រាន់ក្នុងការសាកសួរ... ហេតុផលទាំងអស់សម្រាប់ការរក្សាការពិត ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយនេះគឺជាមួយក្នុងចំណោមការទាំងនោះ" ក្រែងយើងគួរធ្វើឱ្យអ្នកដែលមិនយល់កាន់តែយ៉ាប់ទៅវិញទៀត ដោយប្រាថ្នាចង់ឱ្យអ្នកដែលយល់កាន់តែយល់ ។ ទាំងនេះមិនត្រូវបានធ្វើឱ្យរៀនបន្ថែមទៀតទេ" ដោយការនិយាយរបស់យើងណាមួយបែបនោះ "ក៏មិនត្រូវបានធ្វើឱ្យកាន់តែអាក្រក់ដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដែលការពិតមួយមានលក្ខណៈបែបនេះ ដែលអ្នកដែលមិនអាចទទួលវាបានកាន់តែអាក្រក់ដោយការនិយាយរបស់យើង ហើយអ្នកណាដែលអាចទទួលវាបានកាន់តែអាក្រក់ដោយការដែលយើងនៅស្ងៀមអំពីវា តើយើងគិតថាត្រូវធ្វើដូចម្តេច? តើយើងមិនត្រូវនិយាយការពិត ដើម្បីឱ្យអ្នកដែលអាចទទួលបាន នោះនឹងទទួល ជាជាងនៅស្ងៀម ដើម្បីកុំឱ្យមិនត្រឹមតែទទួលវាប៉ុណ្ណោះទេ សូម្បីតែអ្នកដែលឆ្លាតជាងក៏ត្រូវអាក្រក់ជាងមុនដែរ? ប្រសិនបើគាត់ស្តាប់ ហើយទទួលវា នោះមនុស្សជាច្រើនអាចរៀនតាមរយៈគាត់... ហើយយើងមិនចង់និយាយអ្វី

ដែលយើងអាចនិយាយដោយទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរនោះទេ ។ ព្រោះយើងខ្លាច
 ហើយ! ធ្វើឱ្យយើងអាក់អន់ចិត្តដល់អ្នកណាដែលមិនអាចទទួលសេចក្តីពិត ប៉ុន្តែ
 យើងមិនខ្លាចទេ ក្រែងយើងនៅស្ងៀម នោះអ្នកណាដែលទទួលបានការពិត
 អាចនឹងជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការមិនពិត” ។ ជាចុងក្រោយ បង្រួមគំនិតនេះឱ្យ
 កាន់តែខ្លី គាត់បញ្ជាក់វាកាន់តែច្បាស់ទៀត ។ “ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើ
 ទាំងសាវ័ក និងគ្រូនៃក្រុមជំនុំដែលបានទទួលជោគជ័យ ដែលពួកគេបានធ្វើកិច្ច
 ការទាំងពីរនេះ—ពោលគឺ និយាយពីការរើសតាំងដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះដោយការ
 គោរព ហើយកាន់អ្នកជឿនៅក្រោមការប្រៀនប្រដៅនៃជីវិតដែលគោរពព្រះ—
 ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សទាំងនេះនៅសម័យរបស់យើង ទោះជាត្រូវចងដោយកម្លាំង
 នៃការមិនអាចទទួលយកបាននៃការពិតគិតថា វាត្រឹមត្រូវសម្រាប់ពួកគេនិយាយ
 ថា ៖ “បើទោះជាអ្វីដែលបាននិយាយពីការរើសតាំង...ពិតមែន តែវាគួរតែត្រូវ
 បានអធិប្បាយទៅកាន់មនុស្សមែនទេ?” ច្បាស់ណាស់ថាវាត្រូវតែបានប្រកាស
 ដូច្នេះទើប “អ្នកដែលមានត្រចៀកស្តាប់នឹងបានស្តាប់ឮ” [ម៉ាកុស 4:9; ម៉ាថា
 11:15; លូកា 8:8] ។ ប៉ុន្តែ តើអ្នកណាមានការទាំងនោះ បើគាត់មិន
 បានទទួលពីអ្នកដែលសន្យាថានឹងឱ្យទាំងនោះផង? “ប្រាកដណាស់ អ្នកណា
 ដែលមិនទទួលអាចនឹងបដិសេធ រីឯអ្នកណាដែលទទួលក៏នឹងទទួលយកទៅផឹក
 ផឹកហើយក៏រស់ ។ ព្រោះជាការគោរពបូជាត្រូវតែត្រូវបានអធិប្បាយ... ដើម្បីឱ្យ
 ព្រះត្រូវបានគោរពប្រណិប័តន៍យ៉ាងត្រឹមត្រូវ... ដូច្នេះក៏ត្រូវតែត្រូវបានអធិប្បាយ
 អំពីសិរីល្អបែបនេះ មិនមែនដោយខ្លួនគេទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះ ។”

**14. លោក Augustine ជាគម្រោងនៃឥរិយាបថត្រឹមត្រូវនៃការអធិប្បាយពី
 ការដៅទុកជាមុន**

ប៉ុន្តែ មនុស្សវិសុទ្ធនោះ ដោយមានចិត្តខ្មោះខ្មែងយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការពង្រឹង ទ្រង់បានរំខានដល់វិធីបង្រៀនសេចក្តីពិត ដើម្បីកុំឱ្យមានការប្រមាថមើលងាយតាមដែលអាចធ្វើបាន ។ ដ្បិតទ្រង់រំលឹកឃើងថា ការដែលនិយាយពិតមែន នឹងអាចនិយាយបានត្រឹមត្រូវ ។ បើអ្នកណានិយាយបែបនេះថា៖ “បើអ្នករាល់គ្នាមិនជឿទេ ហេតុផលគឺថា អ្នកបានត្រូវវិនាសអន្តរាយពីព្រះរួចហើយ នោះមិនត្រឹមតែធ្វើឱ្យមានសេចក្តីខ្ជិលច្រអូសប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏ផ្តល់ឱ្យនូវចេតនាអាក្រក់ដែរ ។ បើអ្នកណាពង្រីកទៅអនាគត ក៏ឱ្យដល់នូវចេតនាអាក្រក់ដែរ ។ បើអ្នកណានិយាយទៅថ្ងៃអនាគតនោះអ្នកណាជឿនឹងមិនជឿទេ ព្រោះគេត្រូវគេថ្កោលទោស នោះវានឹងក្លាយជាការដាក់បណ្តាសាជាជាងការបង្រៀន ។ ដូច្នេះហើយ Augustine ស្នើឱ្យមនុស្សបែបនេះត្រូវចាកចេញពីក្រុមជំនុំ ក្នុងនាមជាគ្រូល្ងង់ ឬហោរាដែលខុសឆ្គង ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់បានជំទាស់នឹងគំនិតដែលថាមនុស្សម្នាក់ទទួលបានផលប្រយោជន៍ដោយការស្តីបន្ទោស នៅពេលដែលអ្នកដែលបង្កជាអ្នកដែលគាត់ចង់បានប្រាក់ចំណេញ ទោះបីជាគ្មានការស្តីបន្ទោសបានបង្ហាញក្តីមេត្តា និងផ្តល់ជំនួយ ។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាបែបនេះជាមួយនឹងមនុស្សម្នាក់ តែបែបនោះជាមួយនឹងមនុស្សម្នាក់ទៀត? កុំឱ្យឃើងនិយាយថា ការវិនិច្ឆ័យជាកម្មសិទ្ធិរបស់ដីឥដ្ឋ មិនមែនរបស់ជាងសួននោះ! ក្រោយមក គាត់សរសេរថា៖ “ប៉ុន្តែនៅពេលដែលមនុស្សមក ឬត្រឡប់ចូលទៅក្នុងផ្លូវនៃសេចក្តីសុចរិតវិញ ដោយការស្តីបន្ទោស ទ្រង់ដែលធ្វើការសង្គ្រោះក្នុងចិត្តគេ តែជាអ្នកដែលផ្តល់នូវការកើនឡើងដោយមិនគិតថាអ្នកណាដាំឬអ្នកណាស្រោចទឹកឡើយ ។ [១កូរិនថូស 3:6-8]-ជាអ្នកដែលគ្មានជម្រើសដោយសេរីរបស់មនុស្សណានឹងជៀសផុតឡើយ នៅពេលដែលទ្រង់មានបំណងនឹងសង្គ្រោះគេនោះ? ហើយគ្មានអ្វីត្រូវ

សង្ស័យទេថា បំណងរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានធ្វើការទាំងអស់ដែលទ្រង់សព្វព្រះ ទ័យទាំងនៅស្ថានសួគ៌និងផែនដី [ទំនុកដំកើង 135:6] ហើយជាអ្នកដែលបាន បង្កើតគ្រប់ការដែលនឹងមកដល់ផង [អេសាយ 45:11]-ទ្រង់មិនអាចត្រូវបាន ជៀសផុតដោយបំណងរបស់មនុស្ស ដែលអាចនឹងទប់ស្កាត់អ្វីដែលទ្រង់មាន បំណងនោះទេ" ។ ម្តងទៀត ៖ នៅពេលដែលទ្រង់នឹងនាំមនុស្សមករកអង្គទ្រង់ ផ្ទាល់ ។ "តើទ្រង់ចង់ពួកគេដោយច្រវ៉ាក់ខាងរូបកាយមែនទេ? តើទ្រង់ធ្វើការ នៅខាងក្នុងវិញ ។ ទ្រង់ចាប់ចិត្តខាងក្នុងរបស់ពួកគេជាប់ ។ ទ្រង់បំផ្លាសចិត្ត របស់ពួកគេខាងក្នុង ។ ហើយទ្រង់នាំពួកគេដោយបំណងរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ដែលទ្រង់បានខាត់ជ្រុងនៅខាងក្នុងពួកគេរួចហើយ ។" ប៉ុន្តែ យើងមិនគួរលុប ចោលអ្វីដែលទ្រង់បានបន្ថែមភ្លាមៗនោះទេថា ៖ "ដ្បិតយើងមិនដឹងថាអ្នកណា ជាសមាជិតនៃចំនួនអ្នកដែលបានកំណត់ទុកជាមុន ឬមិនមែននោះទេ យើងគួរ តែគិតចង់ឱ្យមនុស្សទាំងអស់បានសង្គ្រោះវិញ" ។ ដូច្នេះវានឹងកើតឡើងដែល យើងព្យាយាមធ្វើឱ្យអ្នករាល់គ្នាដែលយើងបានជួបបានរួមចែករំលែកក្នុងសន្តិភាព របស់យើងដែរ ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើងនឹងស្ថិតនៅលើកូននៃសេចក្តី សុខសាន្ត [លូកា 10:6; ម៉ាថាយ 10:13] ។ អាស្រ័យហេតុនេះ តាមដែល យើងខ្វល់ខ្វាយ... ការស្តីបន្ទោសដែលមានសុខភាពល្អ និងធ្ងន់ធ្ងរ គួរតែត្រូវ បានអនុវត្តជាថ្នាំសម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេវិនាស ឬបំផ្លាញអ្នកដ ទៃ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ដើម្បីធ្វើឱ្យការស្តីបន្ទោស នោះមានប្រយោជន៍ចំពោះអ្នកដែលទ្រង់ ... បានស្គាល់ និងកំណត់ទុកជាមុ ន ។

ជំពូកទី XXIV

ការរើសតាំងត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ ។ លើសពីនោះ ទៀត មនុស្សអាក្រក់យកសេចក្តីវិនាសមកដាក់លើខ្លួនពួកគេ ដែលនោះពួកគេ ត្រូវបានកំណត់មកបែបនោះ

(អ្នករើសតាំងត្រូវបានហៅមកយ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាព ហើយត្រូវបានរូបរួមនៅក្នុង ការប្រកបនៃព្រះគ្រីស្ទ 1-5)

1. ការត្រាស់ហៅផ្នែកលើការរើសតាំងនិងតាមទាំងស្រុងលើកិច្ចការនៃព្រះ គុណ

ប៉ុន្តែដើម្បីធ្វើឲ្យរឿងនេះកាន់តែច្បាស់ យើងត្រូវដោះស្រាយទាំងការត្រាស់ហៅ អ្នករើសតាំង និងការធ្វើឱ្យខ្វាក់ភ្នែក និងធ្វើឱ្យមានការរើសរូបរបស់មនុស្សអាក្រក់ ។

ពីអតីតកាល ខ្ញុំបាននិយាយអ្វីមួយរួចហើយ នៅពេលដែលប្រឆាំងនឹងកំហុស របស់អ្នកដែលគិតថា ភាពជាសកលនៃការសន្យាធ្វើឱ្យមនុស្សជាតិទាំងអស់បាន ស្មើភាពគ្នា ។ ប៉ុន្តែ វាមិនមែនដោយគ្មានការរើសអើងទេដែលព្រះដោយការ ត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់បង្ហាញការរើសតាំង ដែលទ្រង់បានលាក់ទុកនៅក្នុងអង្គទ្រង់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាអាចត្រូវបានគេហៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា "ការបញ្ជាក់ អះអាង" របស់ទ្រង់ ។ "ដ្បិតអ្នកណាដែលទ្រង់បានស្គាល់ជាមុន នោះទ្រង់ក៏ តម្រូវទុកជាមុន ឲ្យបានត្រឡប់ដូចជារូបអង្គនៃព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ដើម្បីឲ្យព្រះ រាជបុត្រាបានធ្វើជាបងច្បងគេក្នុងពួកបងប្អូនជាច្រើន" (រ៉ូម 8:29) ។ "ឯពួក

អ្នកដែលទ្រង់បានតម្រូវទុកជាមុន នោះទ្រង់ក៏ហៅ ហើយពួកអ្នកដែលទ្រង់បាន
ហៅ នោះទ្រង់ក៏រាប់ទុកជាសុចរិត ហើយពួកអ្នកដែលទ្រង់បានរាប់ជាសុចរិត
នោះទ្រង់ក៏បានដំកើងឡើងដែរ” [រ៉ូម 8:30] ដើម្បីឱ្យទ្រង់លើកតម្កើងពួកគេ ។
ទោះជាជានៅក្នុងការជ្រើសរើសរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ដែលព្រះអម្ចាស់បានយកពួកគេ
ធ្វើជាកូនរបស់ទ្រង់រួចហើយក៏ដោយ យើងឃើញថាពួកគេមិនបានចូលមកកាន់
កាប់របស់ល្អអស្ចារ្យនោះទេ លើកលែងតែនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានហៅ ។
ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគេហៅ ពួកគេទទួលបានចំណែកខ្លះ
នៃការរើសតាំងរបស់ពួកគេរួចទៅហើយ ។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលហៅព្រះ
វិញ្ញាណដែលពួកគេទទួលថាជា “វិញ្ញាណនៃការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹម” ។ [រ៉ូម
8:15] ហើយជា “ត្រា” និងជា “ការធានានៃមរណភាពដែលនឹងត្រូវមកដល់” [អេ
ភេសូរ 1:13-14; ២កូរិនថូស 1:22; 5:5] ។ ដ្បិតទ្រង់បានបង្កើតយ៉ាង
ប្រាកដនិងបោះត្រានៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេដោយទីបន្ទាល់ជាការធានាអះអាងនៃ
ការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមដែលនឹងមកដល់ ។

ទោះបីជាការផ្សាយដំណឹងល្អហូរចេញពីប្រភពនៃការរើសតាំងក៏ដោយ
ដោយសារការផ្សព្វផ្សាយបែបនេះត្រូវបានចែកចាយជាមួយនឹងមនុស្សអាក្រក់ដែរ
នោះវាមិនអាចជាកត្តាពេញលេញនៃការបោះឆ្នោតនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះ
បង្រៀនយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពដល់អ្នករើសតាំងរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យទ្រង់អាចនាំ
ពួកគេឲ្យមានជំនឿ ។ ចំពោះឥទ្ធិពលនេះ យើងបានដកស្រង់ពីមុនមកពីព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ “មានតែព្រះអង្គ ដែលយាងមកពីព្រះប៉ុណ្ណោះ ព្រះ
អង្គនោះទើបទ្រង់បានឃើញព្រះវរបិតាមែន” [យ៉ូហាន 6:46] ។ ម្តងទៀត ៖
“ឯពួកអ្នក ដែលទ្រង់បានប្រទានមកទូលបង្គំ អំពីមនុស្សលោក នោះទូលបង្គំ

បានបើកសំដែងឲ្យគេស្គាល់ព្រះនាមទ្រង់ អ្នកទាំងនោះជារបស់ផងទ្រង់ ហើយ ទ្រង់បានប្រទានគេមកទូលបង្គំ គេក៏កាន់តាមព្រះបន្ទូលទ្រង់” [យ៉ូហាន 17:6]

។ នៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀតទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ “គ្មានអ្នកណាអាចនឹងមកឯ ខ្ញុំបានទេ លើកតែព្រះវរបិតា ដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក ទ្រង់ទាញនាំគេប៉ុណ្ណោះ ហើយខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នកនោះរស់ឡើងវិញ នៅថ្ងៃចុងបំផុតដែរ” [យ៉ូហាន 6:44] ។

លោក Augustine បាននិយាយដោយប្រាជ្ញានូវបទគម្ពីរនេះនៅក្នុងពាក្យទាំង នេះថា ៖ “ប្រសិនដូចអ្វីដែលសេចក្តីពិតនិយាយ មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលបានរៀន នឹងមក” [យ៉ូហាន 6:45] អ្នកណាមិនមក ប្រាកដជាមិនបានរៀន ។ ...

ដូច្នេះហើយ វាមិនធ្វើតាមថាអ្នកដែលអាចមកពិតនឹងមកនោះទេ លុះត្រាតែ គាត់មានបំណងនិងធ្វើតាមវា ។ រីឯអស់អ្នកដែលរៀនពីព្រះបិតា មិនត្រឹមតែ អាចមកប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងអាចមកបានទៀតផង ។ ហើយក្នុងលទ្ធផលនេះ មានស្រាប់ហើយនូវអត្ថប្រយោជន៍នៃលទ្ធភាព ឥទ្ធិពលនៃបំណងនិងឥទ្ធិពលនៃ សកម្មភាព” ។ នៅកន្លែងមួយទៀត ទ្រង់បង្ហាញវាកាន់តែច្បាស់ថា ៖ “តើអ្វីជា អត្ថន័យនៃពាក្យថា គ្រប់គ្នាដែលបានស្តាប់ឮនឹងបានរៀនពីព្រះវរបិតានឹងមក ឯខ្ញុំ” [យ៉ូហាន 6:45] លើកលែងតែគ្មានអ្នកណាដែលឮពីព្រះវរបិតា ហើយ រៀនទេ ជាអ្នកមិនមកឯខ្ញុំ? ប្រសិនបើអស់អ្នកដែលបានឮពីព្រះបិតា ហើយ បានរៀនមក ។ ពិតប្រាកដណាស់ អស់អ្នកដែលមិនបានមក មិនបានឮពីព្រះ បិតា ឬបានរៀនទេ ។ ប្រសិនបើគាត់បានឮ និងបានរៀន គាត់នឹងមក ។ ...

គឺឆ្ងាយពីអារម្មណ៍ខាងសាច់ឈាម គឺជាការបង្រៀនដែលព្រះវរបិតាត្រូវបានបាន ឮ ហើយបង្រៀនយើងឲ្យមករកព្រះរាជបុត្រា” ។ មិនយូរប៉ុន្មាន ៖ “ដូច្នេះ ព្រះគុណនេះ ដែលត្រូវបានផ្តល់ដោយសម្ងាត់ដល់ចិត្តមនុស្ស មិនត្រូវបានទទួល

ដោយចិត្តរឹងចចេសនោះទេ ។ វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់គោលបំណងនេះ ៖
ភាពរឹងនៃចិត្តអាចត្រូវបានដកចេញជាមុនសិន ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលព្រះវរ
បិតាត្រូវបានឮនៅក្នុង... ទ្រង់បានយកបេះដូងនៃថ្មចេញ ហើយផ្តល់បេះដូងនៃ
សាច់ឈាមវិញ [អេសេគាល 11:19; 36:26]. ... [ជំពូក 13] ។ ចុះហេតុអ្វី
បានជាទ្រង់មិនព្រមបង្រៀនទាំងអស់ដើម្បីឱ្យពួកគេបានមកកាន់ព្រះគ្រីស្ទ?

លើកលែងតែទ្រង់បង្រៀនដោយសេចក្តីមេត្តាអស់អ្នកដែលទ្រង់បង្រៀន ប៉ុន្តែ
ទ្រង់បង្រៀនមិនដោយការវិនិច្ឆ័យទោសដល់អ្នកដែលទ្រង់មិនបង្រៀននោះទេឬ?
ដ្បិត ‘ដូច្នេះ ទ្រង់តែងផ្សាយមេត្តាករុណា ដល់អ្នកណាតាមព្រះហឫទ័យ
ហើយទ្រង់ធ្វើឲ្យអ្នកណារឹងទទឹងក៏តាមតែព្រះហឫទ័យដែរ’ [រ៉ូម 9:18; ជំពូក
14] ។”

ដូច្នេះ ព្រះតាំងជាកូនរបស់ទ្រង់អស់អ្នកដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស ហើយតាំងអង្គ
ទ្រង់ជាបិតារបស់ពួកគេផង ។ លើសពីនេះ តាមរយៈការត្រាស់ហៅ ទ្រង់ទទួល
ពួកគេចូលទៅក្នុងគ្រួសាររបស់ទ្រង់ ហើយបង្រួបបង្រួមពួកគេទៅនឹងទ្រង់ ដើម្បី
អោយពួកគេក្លាយជាតែមួយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលការហៅត្រូវបានផ្សំជាមួយ
នឹងការរើសតាំង តាមរបៀបនេះ បទគម្ពីរបានណែនាំគ្រប់គ្រាន់ថា គ្មានអ្វីក្រៅ
ពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះទេដែលត្រូវបានរកឃើញ ។ បើយើងសួរថាទ្រង់
ហៅអ្នកណា ហើយមូលហេតុអ្វី នោះទ្រង់ឆ្លើយថាអ្នកណាដែលទ្រង់បានរើស ។
ម្យ៉ាងទៀត កាលដែលការរើសតាំង មានមេត្តាតែងឯងលេចចេញគ្រប់ផ្នែក ។
នេះជាការថ្លែងរបស់ប៉ុលពិតជាមានន័យថា ៖ “ដូច្នេះ មិនសំរេចនឹងអ្នកណា
ដែលចង់បាន ឬនឹងអ្នកណាដែលខំរត់តាមនោះទេ គឺស្រេចនឹងព្រះ ដែលមាន
សេចក្តីមេត្តាករុណាវិញ” [រ៉ូម ៩:១៦] ។ ហើយវាមិនមែនដូចអ្នកដែលយល់ជា

ទូទៅទេដែលបែងចែកវារវាងព្រះគុណរបស់ព្រះ និងបំណង និងការរត់របស់មនុស្ស ។ ដ្បិតពួកគេពន្យល់ថា បំណងប្រាថ្នា និងការខិតខំរបស់មនុស្សខ្លួនឯង គ្មានទម្ងន់ឡើយ លុះត្រាតែពួកគេត្រូវបានពេញចិត្តដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានជួយដោយព្រះពររបស់ទ្រង់ ពួកគេក៏មានចំណែករបស់ពួកគេផងដែរ មនុស្សទាំងនេះជំទាស់ក្នុងការទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ។

ខ្ញុំនឹងប្រឆាំងនូវការរអ៊ូរបស់ពួកគេដោយពាក្យសម្តីរបស់ Augustine ជាជាងនិយាយជាមួយនឹងពាក្យខ្ញុំ ។ “ប្រសិនបើសាវ័កគ្មានន័យអ្វីក្រៅពីថា វាមិនមែនជារឿងពីបំណង ឬដំណើរការរបស់មនុស្សទេ លុះត្រាតែព្រះអម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាទ្រង់មានវត្តមាន នោះវានឹងអាចអនុញ្ញាតក្នុងការបង្វែរសេចក្តីថ្លែងការណ៍មកវិញថា វាមិនមែនជាបញ្ហានៃសេចក្តីមេត្តាករុណាតែឯងទេ លុះត្រាតែមានបំណង និងដំណើរការមានវត្តមាន ។ ប៉ុន្តែ បើនេះជាការមិនសមហេតុផល សូមកុំឲ្យយើងសង្ស័យថា សាវ័កលើកពីគ្រប់យ៉ាងចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយមិនទុកអ្វីតាមបំណង ឬការខិតខំរបស់យើងឡើយ” ។ មនុស្សដ៏វិសុទ្ធនោះបានសរសេរអំពីឥទ្ធិពលនេះ ។ ខ្ញុំបាត់ទុកថាមិនសមជាចម្លើយនូវចំណុចដ៏ស្រទន់ដែលពួកគេនាំយកមកទីនេះ ៖ ប៉ុន្តែនឹងមិនបាននិយាយឡើងនេះទេ លុះត្រាតែមានការខិតខំប្រឹងប្រែង និងបំណងខ្លះនៅក្នុងខ្លួនយើង ។ ព្រោះគាត់មិនបានគិតពីអ្វីដែលមាននៅក្នុងមនុស្សទេ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានឃើញថាមនុស្សមួយចំនួនបានសន្មតថាជាផ្នែកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាការខិតខំរបស់មនុស្ស គាត់គ្រាន់តែថ្កោលទោសកំហុសរបស់ពួកគេនៅក្នុងពាក់កណ្តាលទីមួយនៃការកាត់ទោស ហើយនៅពាក់កណ្តាលចុងក្រោយបាន

អះអាងថាសេចក្តីសង្គ្រោះទាំងមូលគឺដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។
ហើយតើពួកហោរាធ្វើអ្វីទៀតប៉ុន្តែបន្តផ្សាយការត្រាស់ហៅដោយឥតគិតថ្លៃរបស់
ព្រះ?

**2. បញ្ហានៃការត្រាស់ហៅផ្ទាល់ចង្អុលយ៉ាងច្បាស់ថាវាពឹងផ្អែកលើព្រះគុណ
តែមួយគត់**

លើសពីនេះ សូម្បីតែធម្មជាតិ និងអភ័យឯកសិទ្ធិនៃការហៅបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពី
ការពិតនេះ ព្រោះវាមិនត្រឹមតែនៅក្នុងការអធិប្បាយនៃព្រះបន្ទូលប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែក៏មាននៅក្នុងការបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណផងដែរ ។ យើងរៀននៅក្នុងព្យាការី
អំពីគោលបំណងអ្វីដែលព្រះប្រទានព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់មកថា៖ “អញបានតប
ឆ្លើយនឹងពួកអ្នក ដែលមិនបានសួររកអញ ហើយពួកអ្នកដែលមិនបានស្វែងរក
អញ នោះអញបានឲ្យគេប្រទះឃើញអញវិញ អញបាននិយាយដល់សាសន៍១
ដែលមិនបានហៅតាមឈ្មោះអញថា មើល នេះអញហើយ” [អេសាយ 65:1]

។ ហើយដើម្បីកុំឲ្យសាសន៍យូដាចាត់ទុកសេចក្តីសប្បុរសនេះថាអនុវត្តចំពោះតែ
សាសន៍ដទៃនោះទេ ទ្រង់ក៏រំពួកពួកគេពីទីកន្លែងដែលទ្រង់បានយកលោកអំប្រា
ហាំជាឪពុករបស់ពួកគេ ពេលដែលលោកថ្វាយបង្គំដើម្បីបង្ហាញការពេញចិត្តដល់
រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ត្រូវបានលិច [យ៉ូសេ 24:2-3] ។ នៅពេលដែលទ្រង់បំភ្លឺជា
លើកដំបូងជាមួយនឹងពន្លឺនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់លើអ្នកដែលមិនបានទទួល នោះ
ទ្រង់បង្ហាញភស្តុតាងច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់នៃសេចក្តីសប្បុរសដោយឥតគិតថ្លៃ
របស់ទ្រង់ ។ នៅទីនេះ ភាពសប្បុរសគ្មានដែនកំណត់របស់ព្រះកំពុងបង្ហាញខ្លួន
វាច្បាស់ហើយ ប៉ុន្តែមិនមែនចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះនៃមនុស្សទាំងអស់នោះទេ ។
ដ្បិតការកាត់ទោសធ្ងន់ជាងនេះនៅតែមានលើមនុស្សអាក្រក់ ដោយសារពួកគេ

បដិសេធទីបន្ទាល់អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ។ ហើយព្រះក៏ដើម្បីបង្ហាញសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ដកការធ្វើការដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ចេញពីពួកគេ ។ ដូច្នេះ ការត្រាស់ហៅខាងក្នុងនេះគឺជាការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលមិនអាចបញ្ឆោតយើងបានទេ ។ វាដូចទៅនឹងសម្តីរបស់យ៉ូហានថា ៖ “អ្នកណាដែលកាន់តាមបញ្ញត្តិទ្រង់ នោះឈ្មោះថាទៅជាប់ក្នុងទ្រង់ ហើយទ្រង់ក៏គង់នៅក្នុងអ្នកនោះដែរ យើងដឹងថា ទ្រង់គង់នៅក្នុងយើង ដោយសារព្រះវិញ្ញាណដែលទ្រង់ប្រទានមក” [១យ៉ូហាន 3:24; 4:13] ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងលោសាចឈាមនោះអ្នកថា យ៉ាងហោចណាស់បានឆ្លើយតបមក ពេលដែលទ្រង់ត្រាស់ហៅនិងផ្តល់មកដោយឥតគិតថ្លៃ ទ្រង់ប្រកាសថាគ្មានត្រចៀកស្តាប់ គ្មានភ្នែកមើលទេ លុះត្រាតែទ្រង់បង្កើតវា ។ លើសពីនេះទៅទៀត គាត់ធ្វើមិនមែនតាមការដឹងគុណរបស់មនុស្សម្នាក់ៗទេ ប៉ុន្តែតាមការរើសតាំងរបស់ទ្រង់វិញ ។ អ្នកមានឧទាហរណ៍ដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់អំពីរឿងនេះនៅក្នុងលូកា ជាកន្លែងដែលសាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃបានឮការអធិប្បាយរបស់ប៉ុល និងបាណាបាស ។ នៅពេលទាំងអស់គ្នាត្រូវបានណែនាំដោយព្រះបន្ទូលតែមួយ វាត្រូវបានចែងថា “អ្នកដែលត្រូវបានតែងតាំងឲ្យមានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចបានជឿ” [កិច្ចការ 13:38] ។ ជាមួយនឹងភាពអៀនខ្មាសអ្វីដែលយើងអាចបដិសេធថាការត្រាស់ហៅ គឺឥតគិតថ្លៃនៅពេលដែលនៅក្នុងវាសូម្បីតែដល់ផ្នែកចុងក្រោយការរើសតាំងតែឯងសោយរាជ្យក៏ដោយ?

3. សេចក្តីជំនឿជាកិច្ចការនៃការរើសតាំង តែការរើសតាំងមិនពឹងផ្អែកលើជំនឿទេ

ប៉ុន្តែនៅទីនេះ យើងត្រូវតែប្រយ័ត្នចំពោះកំហុសពីរ ៖ សម្រាប់អ្នកខ្លះធ្វើឱ្យ
មនុស្សក្លាយជាអ្នករួមការងារជាមួយព្រះ ដើម្បីផ្តល់សិទ្ធិអំណាចលើការរើសតាំង
ដោយការយល់ព្រមរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះ យោងតាមពួកគេ បំណងរបស់មនុស្ស
គឺប្រសើរជាងផែនការរបស់ព្រះ ។ ដូចជាបទគម្ពីរបានបង្រៀនថា យើងគ្រាន់
តែត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនូវសមត្ថភាពដើម្បីជឿប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនមែនជាជំនឿនោះ
ទេ! អ្នកផ្សេងទៀត ទោះបីជាពួកគេមិនបានធ្វើឱ្យព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធចុះខ្សោយនៅឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវបានដឹកនាំដោយហេតុផលខ្លះ ឬផ្សេងទៀត
ក៏ដោយ ធ្វើឱ្យការរើសតាំងអាស្រ័យលើជំនឿ ប្រៀបដូចជាវាគួរឱ្យសង្ស័យ និង
គ្មានប្រសិទ្ធភាពរហូតដល់មានការបញ្ជាក់ដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ពិតប្រាកដ
ណាស់ ថាវាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយទាក់ទងនឹងយើង គឺច្បាស់ទាំងស្រុង ។
យើងក៏បានឃើញរួចមកហើយថា ផែនការសម្ងាត់របស់ព្រះ ដែលលាក់កំបាំង
ត្រូវបាននាំមកបំភ្លឺ ដែលផ្តល់ឱ្យអ្នកយល់ដោយភាសានេះ ដោយគ្រាន់តែថា អ្វី
ដែលមិនស្គាល់ឥឡូវនេះ ត្រូវបានផ្ទៀងផ្ទាត់ - បិទត្រា ដូចដែលវាបានបិទ
ត្រា ។ ប៉ុន្តែ វាជាការមិនពិតដែលនិយាយថា ការរើសតាំងមានឥទ្ធិពលតែ
បន្ទាប់ពីយើងបានទទួលយកដំណឹងល្អ ហើយយកសុពលភាពរបស់វាចេញពី
នេះ ។ យើងគួរតែស្វែងរកការធានាពីរឿងនេះ ។ ប្រសិនបើយើងព្យាយាម
ជ្រៀតចូលទៅក្នុងការតែងតាំងដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ នោះទីជ្រៅបំផុតនឹងលេប
ត្របាក់យើង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានតែងតាំងយ៉ាងសាមញ្ញ
ដល់យើង នោះយើងត្រូវតែឡើងខ្ពស់ ក្រែងលោឥទ្ធិពលនោះគ្របសង្កត់លើបុព្វ
ហេតុ ។ ដ្បិតនៅពេលដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀនថា យើងត្រូវបានបំភ្លឺស្របតាម
ព្រះបានជ្រើសរើសយើង តើអ្វីដែលមិនសមហេតុផល និងមិនសក្តិសមជាងការ

ដែលភ្នែករបស់យើងភ្លឺដោយឆ្លាតវៃនៃពន្លឺនេះ ដូចជាការបដិសេធមិនគិតពីការរើសតាំងដែរទេ? ក្នុងពេលនេះ ខ្ញុំមិនបដិសេធទេថា ដើម្បីធានាបាននូវសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង យើងត្រូវចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល ហើយថាទំនុកចិត្តរបស់យើងគួរតែមានចេតនាចង់អំពាវនាវដល់ព្រះជាព្រះវរបិតារបស់យើង ។ សម្រាប់មនុស្សមួយចំនួន ដើម្បីឱ្យប្រាកដអំពីផែនការរបស់ព្រះ ដែលនៅជិតយើង នៅក្នុងមាត់ និងចិត្តរបស់យើង ។ [ចោទិយកថា 30:14] ។ ប៉ងប្រាថ្នាចង់ហោះពីលើពពក ។ ដូច្នេះហើយ ភាពប្រញាប់ប្រញាលនេះ ត្រូវតែរារាំងដោយភាពស្ងប់ស្ងាត់នៃសេចក្តីជំនឿថា នៅក្នុងព្រះបន្ទូលខាងក្រៅរបស់ទ្រង់ ព្រះជាម្ចាស់អាចធ្វើបន្ទាល់បានគ្រប់គ្រាន់នូវព្រះគុណដ៏សម្ងាត់របស់ទ្រង់ចំពោះយើង ដោយបានផ្តល់តែបំពង់ទឹក ដែលទឹកហូរចេញយ៉ាងបរិបូរណ៍សម្រាប់យើងផឹក មិនរារាំងយើងពីនេះបើយោងតាមកិត្តិយសរបស់វាចំពោះប្រភពទឹក ។

4. ផ្លូវដែលត្រូវនិងផ្លូវដែលខុសដើម្បីនឹងទទួលបានភាពប្រាកដប្រជានៃការរើសតាំង

ដូច្នេះ ដោយសារវាជារឿងខុសក្នុងការធ្វើឱ្យកម្លាំងនៃការរើសតាំងផ្អែកលើជំនឿលើដំណឹងល្អ ដោយយើងមានអារម្មណ៍ថាវាសមស្របនឹងយើង ដូច្នេះយើងនឹងធ្វើតាមលំដាប់ល្អបំផុត ប្រសិនបើក្នុងការស្វែងរកភាពប្រាកដប្រជានៃការរើសតាំងរបស់យើង យើងប្រកាន់ខ្ជាប់នូវ សញ្ញាក្រោយៗទៀត ដែលបញ្ជាក់ច្បាស់អំពីវា ។ សាតាំងមិនមានការល្អឆ្លងដ៏សោកសៅ ឬគ្រោះថ្នាក់ដល់ពួកអ្នកជឿដែលបាក់ទឹកចិត្តជាងពេលដែលវាធ្វើឱ្យពួកគេមានការសង្ស័យអំពីការរើសតាំងរបស់ពួកគេនោះទេ ស្របពេលជាមួយគ្នានោះ វាធ្វើឱ្យពួកគេមានអារម្មណ៍

អាក្រក់នឹងស្វែងរកវានៅក្រៅផ្លូវ ។ ខ្ញុំហៅវាថា "ការស្វែងរកនៅក្រៅផ្លូវ" នៅពេលដែលមនុស្សគ្រាន់តែជាមនុស្សព្យាយាមទម្លាយចូលទៅក្នុងទីធ្លាខាងក្នុងនៃប្រាជ្ញាដ៏ទេវភាព ហើយព្យាយាមជ្រៀតចូលរហូតដល់ភាពអស់កល្បដ៏ខ្ពស់បំផុតដើម្បីរកមើលថាតើការសម្រេចចិត្តអ្វីខ្លះត្រូវបានធ្វើឡើងទាក់ទងនឹងខ្លួនគាត់នៅឯបល្ល័ង្កនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ។ ពេលនោះ គាត់បានទម្លាក់ខ្លួនទៅក្នុងជម្រៅនៃទឹកហូរដ៏ជ្រៅមួយ ដែលត្រូវលេបចូល ។ បន្ទាប់មកគាត់ចង់ខ្លួនឯងនៅក្នុងអន្ទាក់រាប់មិនអស់ និងមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន; បន្ទាប់មក គាត់បានកប់ខ្លួនគាត់ក្នុងទីងងឹតដែលមើលមិនឃើញ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីល្ងង់ខ្លៅនៃការយល់ដឹងរបស់មនុស្សត្រូវទទួលទោសដោយសេចក្តីវិនាសដ៏គួរឲ្យខ្លាច កាលដែលមនុស្សព្យាយាមដោយកម្លាំងរបស់ខ្លួន ដើម្បីឡើងដល់កម្ពស់នៃប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ។ ហើយការល្អៗនេះគឺកាន់តែសាហាវទៅទៀត ព្រោះយើងស្ទើរតែទាំងអស់មានទំនោរទៅរកវាជាងអ្វីទាំងអស់ ។

កម្រណាស់ដែលគំនិតមិនត្រូវវាយដដែលៗជាមួយនឹងគំនិតនេះ ៖ តើសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នកមកពីណា ប៉ុន្តែមកពីការរើសតាំងរបស់ព្រះ? ឥឡូវនេះ តើការបើកសម្តែងអ្វីខ្លះដែលអ្នកមានពីការរើសតាំងរបស់អ្នក? គំនិតនេះបានធ្វើឲ្យគាត់មានការស្ញើចសរសើរ មិនថាគាត់បន្តវាយគាត់ក្នុងទុក្ខវេទនាដោយទារុណកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ឬគ្របសង្កត់គាត់ទាំងស្រុង ។ ពិតមែនហើយ ខ្ញុំមិនគួរមានអំណះអំណាងច្បាស់លាស់ណាមួយដើម្បីបញ្ជាក់អំពីរបៀបដែលមនុស្សប្រភេទនេះស្រមៃទុកជាមុនអំពីការកំណត់ទុកជាមុនជាងបទពិសោធន៍នោះទេ ។ ពីព្រោះចិត្តមិនអាចឆ្លងមេរោគដោយកំហុសដ៏កាចសាហាវជាងអ្វីដែលគ្របដណ្តប់និងធ្វើឱ្យមនសិការមិនស្ងប់ពីសន្តិភាពនិងភាពស្ងប់ស្ងាត់របស់វាចំពោះព្រះទេ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើយើងខ្លាចកប៉ាល់លិច យើងត្រូវជៀសវាងថ្មនេះ ដោយប្រយ័ត្នប្រយែង ដែលគ្មានអ្នកណាម្នាក់ត្រូវបាក់ដោយគ្មានការបំផ្លិច បំផ្លាញឡើយ ។ ទោះបីជាការពិភាក្សាអំពីការកំណត់ទុកជាមុនត្រូវបានប្រដូច ទៅនឹងសមុទ្រដ៏គ្រោះថ្នាក់ក៏ដោយ ក៏នៅតែក្នុងការឆ្លងកាត់វា មនុស្សម្នាក់បាន រកឃើញភាពវៃឆ្លាត និងស្ងប់ស្ងាត់—ខ្ញុំក៏បន្ថែមការជិះទូកកម្សាន្តដ៏រីករាយ លុះ ត្រាតែគាត់មានបំណងចង់បង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ខ្លួនឯង ។ ដូចគ្នានឹងអ្នកដែលលុក លុយខ្លួនឯងនៅក្នុងទីជ្រៅបំផុត ដែលដើម្បីធ្វើឱ្យការរើសតាំងរបស់ពួកគេ កាន់តែប្រាកដ ស៊ើបអង្កេតផែនការដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ ក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ ទ្រង់ ដូច្នេះអស់អ្នកដែលពិនិត្យមើលវាដោយត្រឹមត្រូវ និងសមរម្យ ដូចដែលវា មាននៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ទទួលផលនៃការល្អងលោមដែលមិនអាចប៉ាន់ ស្មានបាន ។ ដូច្នេះ សូមឲ្យនេះជាផ្លូវនៃការស៊ើបអង្កេតរបស់យើង ៖ ដើម្បី ចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ ហើយបញ្ចប់ដោយវា ។

នៅតែ ការនេះមិនបានរារាំងអ្នកជឿពីការមានអារម្មណ៍ថា ផលប្រយោជន៍ ដែលពួកគេទទួលពីព្រះហស្តរបស់ព្រះត្រូវបានយកចេញពីការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹម ដោយសម្ងាត់ ដូចជាមាននិយាយនៅក្នុងអេសាយ “ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទ្រង់ជា ព្រះនៃទូលបង្គំ ទូលបង្គំនឹងលើកដំកើងទ្រង់ឡើង ទូលបង្គំនឹងសរសើរដល់ព្រះ នាមទ្រង់ ពីព្រោះទ្រង់បានធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យ គឺជាការដែលបានគិតសំរេចនឹង ធ្វើតាំងពីបុរាណមក ដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់ពិតប្រាកដ” [អេសាយ 25:1] ។ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងបញ្ជាក់ដល់យើងតាមរយៈនេះ តាមរ យៈសញ្ញាសម្គាល់មួយ តាមដែលយើងអាចដឹងដោយស្របច្បាប់អំពីផែនការរបស់ ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងថាទីបន្ទាល់នេះហាក់ដូចជាទន់ខ្សោយចំពោះអ្នកណាម្នាក់

សូមឲ្យយើងពិចារណាថាតើវាផ្តល់ឱ្យយើងនូវភាពច្បាស់លាស់ និងការធានា កម្រិតណា ។ Bernard និយាយអំពីបញ្ហានេះ ។ ក្រោយពីបានប្រព្រឹត្តតាម ពាក្យស្តីបន្ទោស នោះក៏ពោលថា ៖ “ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះយេស៊ូវបានតាំងមាំមួន ។ គោលបំណងនៃសន្តិភាពរបស់ទ្រង់ឈរយ៉ាងរឹងមាំចំពោះអ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ មើលរំលងអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ ហើយផ្តល់រង្វាន់ដល់អំពើល្អរបស់ពួកគេ ដូច្នេះដោយវិធីដ៏អស្ចារ្យនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ មិនត្រឹមតែអំពើល្អប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកអាក្រក់ក៏ធ្វើការរួមគ្នាដើម្បីសេចក្តីល្អផងដែរ ។ ... ‘តើអ្នកណានឹងចោទប្តឹងពីពួកវេសតាំងរបស់ព្រះបាន ដ្បិតគឺជាព្រះហើយ ដែលទ្រង់រាប់គេជាសុចរិត?’ [រ៉ូម 8:33] ។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់សេចក្តីសុចរិតទាំងអស់សម្រាប់ខ្ញុំ ដែលមានទ្រង់តែមួយអង្គនៅខាងខ្ញុំ ប្រឆាំងនឹងអ្នកណាដែលខ្ញុំបានអាក់អន់ចិត្ត ។ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទ្រង់បានសម្រេចចិត្តមិនចោទប្រកាន់ខ្ញុំគឺដូចជាមិនទាន់មាន” ។ ហើយបន្តិចក្រោយមក ៖ “អូ កន្លែងដ៏ពិតដែលខ្ញុំអាចហៅដោយមិនសមនឹងឈ្មោះថា ‘បន្ទប់’! ឱកន្លែងដែលព្រះត្រូវបានមើលឃើញ មិនមែនដូចជាបានដាស់តឿននិងសេចក្តីក្រោធនោះទេ មិនដូចជារំខានដោយការយកចិត្តទុកដាក់ទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងនោះមានបទពិសោធន៍នូវឥទ្ធិពលនៃបំណងដ៏ល្អ និងអំណោយផល និងភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ទ្រង់! រូបភាពនោះមិនគួរឱ្យភ័យខ្លាចទេ តែធ្វើឱ្យធូរស្បើយ ។ វាមិនបង្កឱ្យមានការចង់ដឹងមិនស្ងប់ទេប៉ុន្តែបន្ថយវារិញ ហើយវាមិននឿយហត់ទេ តែធ្វើអោយអារម្មណ៍ស្ងប់រិញ ។ នៅទីនេះការសម្រាកពិតប្រាកដត្រូវបានមានអារម្មណ៍ដឹង ។ ព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្តទ្រង់ធ្វើឲ្យគ្រប់ទាំងសេចក្តីសុខសាន្ត ហើយការឃើញទ្រង់នៅក្នុងសេចក្តីសុខ គឺត្រូវបានសម្រាក” ។

5. ការរើសតាំងគួរតែត្រូវបានយល់និងសម្គាល់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់

ដំបូង ប្រសិនបើយើងស្វែងរកសេចក្តីមេត្តាជាឪពុករបស់ព្រះ និងចិត្តល្អ នោះយើងគួរតែបែរភ្នែករបស់យើងទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលនៅលើអង្គទ្រង់តែមួយគត់ដែលព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះស្ថិតនៅ [ម៉ាថាយ 3:17] ។ ប្រសិនបើយើងស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះ ជីវិត និងភាពអមតៈនៃនគរស្ថានសួគ៌ នោះគ្មានអ្នកណាផ្សេងទៀតដែលយើងអាចរត់ទៅរកបានឡើយ ដោយមើលឃើញថាទ្រង់តែមួយគត់គឺជាប្រភពនៃជីវិត ជាយុទ្ធានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជាអ្នកទទួលមរតកនៃនគរស្ថានសួគ៌ ។ ឥឡូវនេះ តើអ្វីទៅជាគោលបំណងនៃការរើសតាំង ប៉ុន្តែដើម្បីឲ្យយើង ដែលបានរើសជាកូនចិញ្ចឹមដោយព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌របស់យើងនោះយើងអាចទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ និងភាពអមតៈ ដោយសារការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ ? មិនថាអ្នកបោះវាច្រើនប៉ុណ្ណា ហើយរហូតដល់វាចប់ អ្នកនឹងដឹងថា ព្រំដែនចុងក្រោយរបស់វានៅតែមិនរឹងឆ្ងាយ ។ ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលព្រះបានយកមកជាកូនរបស់ទ្រង់ត្រូវបានគេនិយាយថា មិនមែនត្រូវបានជ្រើសរើសដោយខ្លួនគេទេ គឺដោយព្រះគ្រីស្ទរបស់ទ្រង់វិញ ។ [អេភេសូរ 1:4] ។ ដ្បិតបើទ្រង់មិនអាចស្រឡាញ់ពួកគេក្នុងលោកទេ ទ្រង់ក៏មិនអាចលើកតម្កើងពួកគេជាមួយនឹងភាពមរតកនៃនគររបស់ទ្រង់បានទេ ប្រសិនបើពួកគេមិនបានចូលរួមជាមួយទ្រង់ពីមុន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងត្រូវបានជ្រើសរើសនៅក្នុងទ្រង់នោះយើងនឹងមិនស្វែងរកការធានានៃការរើសតាំងរបស់យើងនៅក្នុងខ្លួនយើងទេ ។ សូម្បីតែនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតាក៏ដោយ ប្រសិនបើយើងចាត់ទុកព្រះអង្គដូចជាបានផ្តាច់ចេញពីព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះអង្គ ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទគឺជា

កញ្ចក់ដែលយើង ហើយដោយមិនមានការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯង អាចសង្ឃឹម
គិតអំពីការរើសតាំងរបស់យើងផ្ទាល់ ។ ដ្បិតដោយសារវានៅក្នុងរូបកាយរបស់
ទ្រង់ ព្រះបិតាបានកំណត់អ្នកដែលត្រូវផ្សំ ដែលទ្រង់មានបំណងតាំងពីអស់
កល្បជារៀងរហូត ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចរាប់ជាកូនទាំងអស់អ្នកដែលទ្រង់ទទួលស្គាល់
ថាជាសមាជិករបស់ទ្រង់ នោះយើងមានទីបន្ទាល់ច្បាស់លាស់ និងរឹងមាំគ្រប់
គ្រាន់ ដែលយើងត្រូវបានចារឹកនៅក្នុងសៀវភៅនៃកុហក [វិវរណៈ 21:27]
ប្រសិនបើយើងនៅក្នុងការប្រកបជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ។

ពេលនេះទ្រង់បានផ្តល់ដល់យើងថា ការប្រកបដែលប្រាកដជាមួយអង្គទ្រង់ នៅ
ពេលទ្រង់ធ្វើបន្ទាល់តាមការអធិប្បាយដំណឹងល្អដែលបានទ្រង់បានផ្តល់ដល់យើង
ដោយព្រះវរបិតាមកជារបស់យើងជាមួយនឹងផលប្រយោជន៍ទាំងអស់ [រ៉ូម
8:32] ។ យើងត្រូវបាននិយាយឱ្យដាក់ទ្រង់ [រ៉ូម 13:14] ឱ្យធំធាត់ទាំងអស់គ្នា
នៅក្នុងទ្រង់ [អេភេសូរ 4:15] ដែលយើងនឹងរស់ ដោយសារទ្រង់រស់នៅដែរ ។
ជាញឹកញាប់ គោលលិទ្ធិនេះត្រូវបាននិយាយម្តងហើយម្តងទៀតថា ៖ ព្រះវរបិតា
មិនបានរក្សាជីវិតរបស់បុត្រទ្រង់តែមួយទេ [រ៉ូម 8:32; យ៉ូហាន 3:15]
“អស់អ្នកណាដែលជឿនឹងមិនត្រូវវិនាសឡើយ” [យ៉ូហាន 3:16] ។ តែ “អ្នក
ណាដែលជឿដល់ទ្រង់” ត្រូវបាននិយាយថា “បានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅ
កាន់ជីវិត” [យ៉ូហាន 5:24] ។ នៅក្នុងន័យនេះ ទ្រង់ហៅអង្គទ្រង់ថា “នំប៉័ង
ឯជីវិត” [យ៉ូហាន 6:35] ។ អ្នកដែលបរិភោគនំប៉័ងនេះនឹងមិនស្លាប់ឡើយ [យ៉ូ
ហាន 6:51, 58] ។ ខ្ញុំនិយាយថា ទ្រង់គឺជាសាក្សីរបស់យើងថា ព្រះវរបិតានៃ
ស្ថានសួគ៌នឹងរាប់ជាកូនរបស់ទ្រង់អស់អ្នកដែលបានទទួលទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ ។
ប្រសិនបើយើងចង់បានអ្វីលើសពីការរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមបុត្រ និង

អ្នកស្នងមរដករបស់ព្រះ នោះយើងត្រូវតែឡើងខ្ពស់លើសព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រសិនបើ
នេះជាគោលដៅចុងក្រោយរបស់យើង តើយើងឆ្លុះយ៉ាងណាទៅ ក្នុងការស្វែង
រកពីខាងក្រៅទ្រង់ នូវអ្វីដែលយើងទទួលបាននៅក្នុងទ្រង់ ហើយអាចរកឃើញ
នៅក្នុងទ្រង់តែម្នាក់គត់នោះ? ម្យ៉ាងទៀត ដោយសារទ្រង់ជាប្រាជ្ញាដ៏អស់កល្ប
របស់ព្រះវរបិតា ជាសេចក្តីពិតដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ដំបូន្មានដ៏ម៉ឺងម៉ាត់
របស់ទ្រង់ នោះយើងមិនគួរភ័យខ្លាចនូវអ្វីដែលទ្រង់មានបន្ទូលប្រាប់យើងនៅក្នុង
ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ខុសបន្តិចពីបំណងរបស់ព្រះវរបិតាដែលយើងស្វែងរកនោះ
ទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់បើកសម្តែងដោយស្មោះត្រង់ដល់យើងថា បំណងប្រាជ្ញា
ដូចជាតាំងពីដើមមក ហើយនឹងមានជារៀងរហូត ។ ការអនុវត្តគោលលទ្ធិនេះក៏
គួរតែរីកចម្រើននៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់យើងដែរ ។ ទោះបីជាជំនឿលើការរើស
តាំងជំរុញយើងឲ្យអំពាវនាវដល់ព្រះក៏ដោយ ក៏នៅពេលដែលយើងធ្វើការ
អធិស្ឋានរបស់យើង វានឹងមានភាពយឺតយ៉ាវក្នុងការដាក់ពាក្យនេះទៅលើព្រះ ឬ
ចរចាតាមលក្ខខណ្ឌនេះថា៖ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ បើខ្ញុំត្រូវបានជ្រើសរើស សូម
ស្តាប់ខ្ញុំចុះ” ។ ព្រោះយើងស្តាប់ចិត្តនឹងពាក្យសន្យារបស់ទ្រង់ ហើយមិនសួររក
កន្លែងផ្សេងទៀតថាតើទ្រង់ចង់ស្តាប់យើងឬអត់ ។ ការប្រុងប្រយ័ត្ននេះនឹងរំដោះ
យើងពីអន្ទាក់ជាច្រើន ប្រសិនបើយើងដឹងពីរបៀបអនុវត្តចំពោះការប្រើប្រាស់
ត្រឹមត្រូវ នូវអ្វីដែលត្រូវបានសរសេរយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែ ចូរយើងកុំទាញ
ចេញដោយមិនគិតពិចារណានៅទីនេះ ហើយអំពីអ្វីដែលគួររក្សាទុកក្នុងដែន
កំណត់នោះ ។ ”

(នៅក្រោមការថែរក្សារបស់ព្រះគ្រីស្ទនៃអ្នកដែលរើសតាំងត្រូវមានសុវត្ថិភាព ៖
អត្ថបទព្រះគម្ពីរលើកពីការជំទាស់ដែលត្រូវបានបកស្រាយ, 6-11)

**6. ព្រះគ្រីស្ទបានផ្តល់ដល់វាស្ត្រទ្រង់នូវភាពច្បាស់លាស់ថា ការរើសតាំង
របស់ពួកគេនៅជាប់ជានិច្ចនិងជាប្បវេណីរហូត**

ការពិតដែលថា ដូចដែលយើងបាននិយាយ ភាពរឹងមាំនៃការរើសតាំងរបស់
យើងត្រូវបានចូលរួមជាមួយនឹងការគ្រាន់ហោររបស់យើង គឺជាមធ្យោបាយមួយ
ផ្សេងទៀតនៃការបង្កើតការធានារបស់យើង ។ សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយណាដែល
ព្រះគ្រីស្ទបានបំភ្លឺដោយចំនេះដឹងនៃព្រះនាមទ្រង់ ហើយបានណែនាំទៅក្នុងទ្រង់
នៃពួកជំនុំទ្រង់ នោះទ្រង់គឺជាជំនួយក្នុងការទទួលយកមកក្នុងការយកចិត្ត
ទុកដាក់ និងការរក្សារបស់ទ្រង់ ។ អស់អ្នកណាដែលទ្រង់ទទួល នោះព្រះវរបិតា
ត្រូវបានគេនិយាយថាបានប្រគល់ និងប្រគល់ដល់ទ្រង់ឱ្យរក្សាជីវិតអស់កល្បជា
និច្ច ។ តើយើងនឹងមានអ្វី? ព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសឮៗថា ទ្រង់បានយកមក
ក្រោមការការពាររបស់ទ្រង់អស់អ្នកដែលព្រះវរបិតាសព្វព្រះទ័យឲ្យបានសង្គ្រោះ
[យ៉ូហាន 6:37, 39; 17:6, 12] ។ ដូច្នេះ ចូរយើងសួរថា តើទ្រង់បាន
ប្រគល់យើងដល់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានតាំងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះតែមួយគត់នៃវា
ស្ត្រទ្រង់ឬទេ? ប្រសិនបើយើងនៅតែសង្ស័យថា តើយើងត្រូវបានទទួលដោយ
ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការមើលថែ និងការការពាររបស់ទ្រង់ ឬយ៉ាងណានោះ ទ្រង់បាន
បញ្ឈប់ការសង្ស័យនោះ នៅពេលដែលទ្រង់ស្ម័គ្រថ្វាយខ្លួនមកជាអ្នកគង្វាល
ហើយប្រកាសថា យើងនឹងរាប់គេបញ្ចូលក្នុងហ្វូងច្រើនរបស់ទ្រង់ ប្រសិនបើ
យើងឮសំឡេងទ្រង់ [យ៉ូហាន 10:3] ។ ដូច្នេះ ចូរយើងឱបក្រសោបព្រះគ្រីស្ទ
ដែលបានថ្វាយដោយចិត្តសប្បុរស ហើយទ្រង់មករកយើង ។ ទ្រង់នឹងរាប់យើង
ក្នុងហ្វូងច្រើនរបស់ទ្រង់ ហើយគ្របបាំងយើងក្នុងហ្វូងរបស់ទ្រង់ផង ។ ប៉ុន្តែការ
ខ្វល់ខ្វាយអំពីសភាពនៅពេលអនាគតនៅតែជ្រៀតចូលមក ។ ដ្បិតប៉ុលបង្រៀន

ថា ពួកគេត្រូវបានគ្រាន់ហៅគឺជាអ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើសពីមុនមក [រ៉ូម 8:30] ដូច្នេះព្រះគ្រីស្ទបង្ហាញថា “មានមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានហៅ តែមានតិចទេដែលត្រូវរើស” [ម៉ាថាយ 22:14] ។ ពិតណាស់ ប៉ុលផ្ទាល់ក៏បំបាក់ទឹកចិត្តយើងឱ្យចេញពីការដែលមានទំនុកចិត្តជ្រុលផងដែរថា ៖ “ចូរឱ្យអ្នក” គាត់និយាយថា “ដែលឈររឹងមាំស្តាប់ ដើម្បីកុំឱ្យគេត្រូវដួលចុះឡើយ” [១កូរិនថូស 10:12] ។ ម្តងទៀតថា ៖ អ្នកត្រូវបានផ្សំនៅក្នុងរាស្ត្ររបស់ព្រះមែនទេ? “កុំមានអំណូតឡើយ តែត្រូវកោតខ្លាចវិញ” [រ៉ូម 11:21-23] ។ ចុងក្រោយយើងត្រូវបានបង្រៀនដោយបទពិសោធន៍នេះថា ការគ្រាន់ហៅនិងជំនឿមិនណាស់ណាទេ ទាល់តែមានការស្និទ្ធស្នាលត្រូវបានបន្ថែមមក ។ ហើយការនេះមិនកើតឡើងដល់គ្រប់គ្នាទេ ។ តែព្រះគ្រីស្ទបានរំដោះយើងពីការខ្វល់ខ្វាយនេះដោយសារការសន្យាទាំងនេះនឹងប្រើនៅពេលអនាគត ៖ “

អ្វីៗដែលព្រះបិតាប្រទានអោយខ្ញុំ នឹងមករកខ្ញុំ ។ ហើយអ្នកណាដែលមកឯខ្ញុំ ខ្ញុំក៏មិនដេញចេញដែរ» [យ៉ូហាន ៦:៣៧] ។ ដូច្នេះ ៖ «នេះជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំមក គឺជាព្រះវរបិតាដែលខ្ញុំមិនបាត់បង់អ្វីទាំងអស់ដែលព្រះអង្គបានប្រទានមកខ្ញុំឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃចុងក្រោយ» ។ [យ៉ូហាន ៦:៣៩] ។ កូរិនថូស «ចៀមរបស់ខ្ញុំឮសំឡេងខ្ញុំ... ហើយពួកវាមកតាមខ្ញុំ ។ ខ្ញុំស្គាល់ពួកគេ ហើយខ្ញុំផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយពួកគេនឹងមិនវិនាសឡើយ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់អាចឆក់យកពួកគេចេញពីដៃរបស់ខ្ញុំឡើយ ។ ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ ដែលបានប្រទានពួកគេមកខ្ញុំ គឺធំជាងមនុស្សទាំងអស់ ហើយគ្មាននរណាអាចឆក់យកពួកគេចេញពីព្រះហស្តរបស់ព្រះវរបិតាខ្ញុំបានឡើយ» ។

[យ៉ូហាន 10:27-29] ។ ពេលនេះនៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថា «គ្រប់ដើម
ឈើដែលបិតាខ្ញុំមិនបានដាំ នោះនឹងត្រូវកាត់ចេញ» ។ [ម៉ាថាយ 15:13]
គាត់ផ្តល់ការណែនាំយ៉ាងស្មើថា អស់អ្នកដែលចាក់ឫសនៅក្នុងព្រះនឹងមិនត្រូវ
បានដកចេញពីសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ ។ ដោយសម្តីរបស់យ៉ូហាននេះយល់ស្រប
ថា ៖ "បើគេជាយើង គេមិនចេញពីយើងទេ" [យ៉ូហាន 2:19] ។ ហើយនៅទី
នេះជាហេតុផលដែលប៉ុលលើកខ្ពស់ជាម្ចាស់លើជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់ នូវការ
ទាំងឡាយដែលនៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននិងការដែលត្រូវមក [រ៉ូម 8:38] ។ ការ
អ្នកនេះនឹងត្រូវបានស្នើនៅលើគ្រឹះនៃអំណោយទាននៃការស្វិតស្វា ។ គ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់
ទេថា គាត់ប្រើគំនិតនេះដើម្បីនឹងគ្រាន់ហៅពួកដែលរើសតាំង ។ ត្រង់កន្លែង
ផ្សេងទៀត ប៉ុលនិយាយការដូចគ្នាថា ៖ «អ្នកណាដែលបានចាប់ផ្តើមការល្អក្នុង
អ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើឲ្យសម្រេចនៅថ្ងៃនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ» ។ [ភីលីព 1:6] ។ ជា
រឿងដូចគ្នានៅពេលដែលជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានខ្សោយ បានសម្រាកនៅលើការ
គាំទ្រនេះថា ៖ "សូមកុំបោះបង់កិច្ចការនៃស្នាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ឡើយ" [ទំនុកដំ
កើង 138:8] ។ ពេលនេះគ្មានអ្វីឆ្ងល់ទេ នៅពេលព្រះគ្រីស្ទអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នក
រើសតាំងរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ ដែលទ្រង់បានទូលអង្វរសម្រាប់ពួកគេនូវការដូចគ្នា
ដែលទ្រង់បានអង្វរសម្រាប់ពេត្រុស ឱ្យជំនឿរបស់ពួកគេមិនត្រូវធ្លាក់ចុះនោះ
ឡើយ [លូកា 22:32] ។ ចេញពីការនេះ យើងសន្មតថា ពួកគេបានចេញពី
គ្រោះថ្នាក់នៃការធ្លាក់ចេញដោយសារតែព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ ដែលសូមឱ្យសេ
ចក្តីសប្បុរសរបស់ពួកគេត្រូវបានរក្សាឱ្យបានជាប់លាប់ ដោយមិនត្រូវរងការ
បដិសេធឡើយ ។ តើព្រះគ្រីស្ទចង់ឱ្យយើងរៀនអ្វីចេញពីការនេះ តែឱ្យទុកចិត្ត

ថាយើងនឹងនៅតែជាអ្នកបរិសុទ្ធ ពីព្រោះយើងត្រូវបានធ្វើឱ្យក្លាយជារបស់ទ្រង់ ម្តងរួចជាស្រេចហើយមែនទេ?

7. អ្នកដែលជឿពិតប្រាកដមិនអាចនឹងធ្លាក់ចេញឡើយ

ប៉ុន្តែ វាកើតឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃថា អស់អ្នកដែលហាក់ដូចជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ធ្លាក់ចេញពីទ្រង់ម្តងទៀត ហើយទៅរកការបំផ្លិចបំផ្លាញជាប្រញាប់ ។ ប្រាកដណាស់ ក្នុងវគ្គដដែលនោះ ដែលជាកន្លែងដែលទ្រង់ប្រកាសថា គ្មានអស់អ្នកណាដែលព្រះវរបិតាបានប្រទានដល់ទ្រង់ត្រូវវិនាសឡើយ ក៏ទ្រង់ទទួលបុត្រនៃសេចក្តីវិនាសដែរ [យ៉ូហាន 17:12] ។

ហើយខ្ញុំមិនបដិសេធថាពួកគេមានសញ្ញានៃការហៅដែលស្រដៀងនឹងអ្នកដែលបានជ្រើសរើសនោះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនព្រមទទួលស្គាល់ពួកគេនូវការបង្កើតការបោះឆ្នោតដែលខ្ញុំស្នើឱ្យអ្នកជឿស្វែងរកពីព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អនោះទេ ។ ដូច្នេះ កុំឲ្យករណីបែបនេះជំរុញយើងឲ្យបោះបង់ចោលការពឹងផ្អែកស្ងាត់ទៅលើការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ នៅពេលដែលគាត់ប្រកាសថាអ្នកទាំងអស់ដែលគាត់ទទួលដោយសេចក្តីជំនឿពិតត្រូវបានប្រទានមកគាត់ដោយព្រះវរបិតាគ្មាននរណាម្នាក់ឡើយ ចាប់តាំងពីគាត់ អាណាព្យាបាល និងអ្នកគង្វាលរបស់ពួកគេនឹងត្រូវវិនាស [យូហាន 3:16; 6:39].

យើងនឹងនិយាយអំពីយូដាក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ។ ប៉ូល [I Cor. 10:12] មិនបំបាក់ទឹកចិត្តគ្រីស្ទបរិសុទ្ធពីភាពជឿជាក់សាមញ្ញនោះទេ ប៉ុន្តែជាជាងពីភាពយោរយៅ និងទំនុកចិត្តចំពោះសាច់ឈាម ដែលផ្ទុកនូវភាពក្រអឺតក្រទម ភាពក្រអឺតក្រទម និងការមើលងាយអ្នកដទៃ បំបាត់ភាពរាបទាប និងការគោរព

ចំពោះព្រះ ហើយធ្វើឱ្យមនុស្សម្នាក់ភ្លេចព្រះគុណដែលបានទទួល ។ ដ្បិតប៉ុល
ប្រាប់សាសន៍ដទៃ ដែលគាត់កំពុងតែបង្រៀន កុំឲ្យនិយាយអ្នកអាង និង
អមនុស្សធម៌លើសាសន៍យូដា ពីព្រោះគេបានណែនាំជំនួសអ្នកក្រោយដែលបាន
រត់ចោល[11:18]។

ទ្រង់ក៏ទាមទារការភ័យខ្លាចផងដែរ មិនមែនថាយើងអាចនឹងស្រងាកចិត្ត ហើយ
រើរវាយនោះទេ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេង ក្នុងការរៀបចំ
យើងដោយរាបទាប ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះ នោះការទុកចិត្តរបស់
យើងលើទ្រង់ប្រហែលជាមិនថយចុះឡើយ ។ ជាងនេះទៅទៀត គាត់មិន
និយាយទៅកាន់បុរសម្នាក់ៗទេ ប៉ុន្តែជាទូទៅចំពោះនិកាយ ។ សម្រាប់បន្ទាប់ពី
ក្រុមជំនុំចំពោះបុរសម្នាក់ៗ ប៉ុន្តែជាទូទៅចំពោះនិកាយ ។ ត្បិតបន្ទាប់ពីសាសនា
ចក្របានបែងចែកជាពីរផ្នែក ហើយការប្រជែងគ្នានាំឱ្យមានការបែកបាក់គ្នា ប៉ុ
លបានព្រមានពួកសាសន៍ដទៃ ដែលត្រូវបានដាក់ជំនួសមនុស្សដ៏វិសុទ្ធថា នេះ
គួរតែជាហេតុផលសម្រាប់ការភ័យខ្លាច និងសុភាពរាបសា ។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោម
ពួកគេ មនុស្សជាច្រើនមានការងឿងឆ្ងល់ ដែលអ្នកខ្លួនទទេ មានប្រយោជន៍
ក្នុងការត្រួតពិនិត្យ ។ ប៉ុន្តែយើងឃើញនៅកន្លែងផ្សេងទៀតដែលក្តីសង្ឃឹមរបស់
យើងលាតសន្ធឹងទៅអនាគត សូម្បីតែហួសពីសេចក្តីស្លាប់ ហើយគ្មានអ្វីដែលផ្ទុយ
ពីធម្មជាតិរបស់វាជាងការសង្ស័យថានឹងមានអ្វីកើតឡើងចំពោះយើងនោះទេ ។

8. ការហៅទូទៅ និងពិសេស [ម៉ាថាយ ២២:២]

សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទ «មានមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានហៅ ប៉ុន្តែមាន
មនុស្សតិចណាស់ដែលត្រូវបានជ្រើសរើស [ម៉ាថាយ. ២២:១៤] គឺតាមរបៀប

នេះ យល់យ៉ាងអាក្រក់ ។ គ្មានអ្វីនឹងមានភាពមិនច្បាស់លាស់ទេ ប្រសិនបើ យើងប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលគួរតែច្បាស់លាស់ពីអ្វីដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ៖

ការហៅមានពីរប្រភេទ ។ មានការត្រាស់ហៅជាទូទៅ ដែលព្រះជាម្ចាស់អញ្ជើញ មនុស្សទាំងអស់ឱ្យស្មើគ្នា តាមរយៈការអធិប្បាយខាងក្រៅនៃព្រះបន្ទូល—សូម្បី តែអ្នកដែលទ្រង់កាន់វាចេញជាក្លិននៃសេចក្តីស្លាប់[II កូរិនថូស ។ ២:១៦] ហើយជាឱកាសសម្រាប់ការថ្កោលទោសកាន់តែខ្លាំង ។ ការហៅប្រភេទផ្សេង ទៀតគឺពិសេស ដែលគាត់បានកំណត់សម្រាប់ផ្នែកភាគច្រើន ដើម្បីផ្តល់ឱ្យអ្នក ជឿតែម្នាក់ឯង ខណៈពេលដែលដោយការបំភ្លឺខាងក្នុងនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ គាត់បណ្តាលឱ្យព្រះបន្ទូលអធិប្បាយនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ពេលខ្លះ ទ្រង់ក៏បណ្តាលឱ្យអ្នកដែលទ្រង់បំភ្លឺសម្រាប់តែពេលមួយដើម្បីទទួលវា; បន្ទាប់មក ព្រះអង្គក៏បោះបង់ពួកគេចោលដោយសុចរិត ដោយសារតែភាពមិនកតញ្ញូរបស់ ពួកគេ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេងងឹតភ្នែកកាន់តែខ្លាំងថែមទៀត ។

ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានទតឃើញដំណឹងល្អដែលបានបោះពុម្ពផ្សាយ យ៉ាងទូលំទូលាយ ដែលត្រូវបានមើលងាយដោយមនុស្សជាច្រើន មានតម្លៃត្រឹម តែតិចតួចប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់បានពិពណ៌នាអំពីព្រះដល់យើងនៅក្នុងបុគ្គលនៃស្តេច ដែលនៅក្នុងពិធីបុណ្យដ៏ឧឡារិកមួយ បញ្ជូនសារាចររបស់ទ្រង់មកដើម្បីអញ្ជើញ ។ ហ្នឹងមនុស្សដ៏ច្រើន ប៉ុន្តែអាចទទួលយកបានពីមនុស្សតិចតួចបំផុត សម្រាប់ម្នាក់ៗអះអាងថាមានអ្វីមួយរវាងគាត់ពីការមក ។ ដោយសារពួកគេមិន ព្រម គាត់ត្រូវបង្ខំឱ្យហៅចេញពីផ្លូវបំបែកទាំងអស់ដែលជួបនៅទីនោះ [ម៉ាថាយ 22:2-9] ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ អ្នករាល់គ្នាឃើញថាពាក្យប្រៀបប្រដូចត្រូវ យល់អំពីការហៅទៅខាងក្រៅ ។ ក្រោយមក គាត់បន្ថែមថា ព្រះធ្វើដូចជាម្ចាស់

ផ្ទះដ៏ល្អ ដែលធ្វើដំណើរពីតុមួយទៅតុ ហើយស្វាគមន៍ភ្ញៀវដោយស្ម័គ្រស្មាល ។
តែបើរកឃើញអ្នកណាមិនស្លៀកពាក់សម្លៀកបំពាក់មិនស្អាត គាត់មិនអនុញ្ញាត
ឲ្យគាត់ស្លៀកពាក់មិនស្អាត នាំឲ្យខូចកិត្តិយសក្នុងពិធីដប់លៀងដោយសម្លៀក
បំពាក់មិនស្អាត ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាឃ្លានេះគួរតែយល់ថាជាការអនុវត្តន៍ចំពោះ
អ្នកដែលចូលព្រះវិហារដោយវិជ្ជាជីវៈនៃសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែមិនបានស្លៀកពាក់ជា
បរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ព្រះនឹងមិនទទួលនូវភាពអាម៉ាស់បែបនេះជាម្យ៉ាង
រហូត សូម្បីតែមហារីកនៃក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ ប៉ុន្តែតាមតែភាពសមស្រប
របស់ពួកគេនឹងដេញពួកគេចេញ ។ ដូច្នេះ មានមនុស្សតិចណាស់ដែលត្រូវបាន
ជ្រើសរើសពីចំនួនដ៏ច្រើននៃអ្នកដែលត្រូវបានហៅ[ម៉ាថាយ 20:16]; ទោះយ៉ាង
ណាក៏ដោយ យើងមិននិយាយថា នេះគឺជាការអំពាវនាវដែលអ្នកជឿគួរតែគិត
គួរអំពីការបោះឆ្នោតរបស់ពួកគេនោះទេ ។ សម្រាប់ការហៅនេះក៏ជាអ្វីៗធម្មតា
ចំពោះមនុស្សអាក្រក់ដែរ ប៉ុន្តែអ្នកឯទៀតមានព្រះវិញ្ញាណនៃការបង្កើតឡើងវិញ
[ទីតុស ៣:៥] ជាការធានា និងត្រានៃមរតកដែលនឹងមក [អេភ. ១:១៣-១៤]
ដែលចិត្តរបស់យើងត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ [II Cor. ១:២២] ដល់ថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ ។
សរុបមក នៅពេលដែលមនុស្សលាក់ពុត ដែលមិនខុសពីអ្នកគោរព
ប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ ដែលអ្នកអំពីការគោរព នោះព្រះគ្រីស្ទនឹងប្រកាសថា
ពួកគេនឹងត្រូវបណ្តេញចេញពីកន្លែងដែលពួកគេកាន់កាប់ដោយខុស [ម៉ាថាយ
២២:១៣] ដូចក្នុងទំនុកតម្កើងមានចែងថា ៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ តើអ្នកណា
នឹងស្នាក់នៅក្នុងរោងឧបោសថរបស់ទ្រង់? [ទំនុក. ១៤:១; ១៥:១] ។ «ដៃ
ឥតទោសនិងចិត្តបរិសុទ្ធ» [ទំនុក. ២៤:៤; ទំ. ១៥:២] ។ ហើយកន្លែងផ្សេង
ទៀត ៖ «នេះជាជំនាន់នៃអស់អ្នកដែលស្វែងរកព្រះ គឺជាអ្នកដែលស្វែងរកមុខ

ព្រះនៃយ៉ាកុប» ។ [ទំនុក. ២៤:៦; ២៣:៦] ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះវិញ្ញាណ
ដាស់តឿនអ្នកជឿឲ្យមានការអត់ធ្មត់ ដើម្បីកុំឲ្យមានការរអាក់រអួលក្នុងការរួម
គ្នានៃពួកអ៊ីស្រាអែលជាមួយនឹងសាសនាចក្រ ព្រោះនៅទីបំផុតនឹងត្រូវបានបិទ
បាំង ហើយដេញចេញដោយអម៉ាស់ ។

១. គំរូរបស់យូដាសមិនមែនជាការប្រឆាំងទេ

ហេតុផលដូចគ្នានេះអនុវត្តចំពោះករណីលើកលែងដែលបានលើកឡើងខាងលើ
ដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា «គ្មានអ្នកណាម្នាក់ត្រូវវិនាសឡើយ ក្រៅពីជាកូន
នៃសេចក្តីវិនាស» [យ៉ូហាន ១៧:១២]; នេះជាការពិតជាការបញ្ចេញមតិមិន
ច្បាស់លាស់ ប៉ុន្តែមិនច្បាស់ទាល់តែសោះ ។ ដ្បិតគាត់ត្រូវបានគេរាប់ក្នុង
ចំណោមច្រើនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនដោយសារគាត់ពិតជាមួយទេ ប៉ុន្តែ
ដោយសារគាត់បានកាន់កាប់កន្លែងតែមួយ ។ ការអះអាងរបស់ព្រះអម៉ាស់នៅ
ក្នុងវគ្គមួយទៀតដែលថាទ្រង់ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយទ្រង់ជាមួយនឹងពួកសាវ័ក
គឺធ្វើឡើងដោយយោងទៅលើកិច្ចបម្រើផ្សាយប៉ុណ្ណោះ ។ គាត់បាននិយាយថា
"ខ្ញុំបានជ្រើសរើសដប់ពីរនាក់" ហើយម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេគឺជាអារក្ស ។ [យ៉ូ
ហាន ៦:៧០] ។ នោះគឺគាត់បានជ្រើសរើសគាត់សម្រាប់ការិយាល័យសាវ័ក ។
ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់និយាយអំពីការបោះឆ្នោតដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះ គាត់បាន
បញ្ចេញគាត់ឱ្យឆ្ងាយពីលេខ នៃអ្នកដែលបានជ្រើសរើស ។ ខ្ញុំស្គាល់អ្នកដែល
ខ្ញុំបានជ្រើសរើស» [យ៉ូហាន ១៣:១៨] ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ច្រឡំពាក្យ "ការ
បោះឆ្នោត" នៅក្នុងផ្លូវនេះនោះគាត់នឹងជាប់ពាក់ព័ន្ធខ្លួនឯងយ៉ាងវែងឆ្ងាយ ។
ប្រសិនបើគាត់កត់សម្គាល់ភាពខុសគ្នារបស់ពួកគេ គ្មានអ្វីច្បាស់លាស់ជាងនេះ
ទេ ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលហ្គេរហ្គេរីបង្រៀនថា យើងដឹងតែពីការហៅ

របស់យើង ប៉ុន្តែមិនប្រាកដក្នុងការបោះឆ្នោតរបស់យើង គាត់មានកំហុសខុស
ឆ្គង និងគ្រោះថ្នាក់ ។ តាមការយល់ឃើញនេះ ទ្រង់ដាស់តឿនមនុស្សទាំងអស់
ឲ្យភ័យញាប់ញ័រ ដោយប្រើហេតុនេះថា ទោះជាយើងដឹងថាយើងជាអ្វីសព្វថ្ងៃ
នេះ ក៏យើងមិនដឹងថាយើងនឹងទៅជាយ៉ាងណាដែរ ។ ប៉ុន្តែក្នុងវគ្គនេះ គាត់
បានប្រកាសយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ពីរបៀបដែលគាត់បានជាន់លើថ្មនេះ ។ ព្រោះថា
ដរាបណាគាត់ធ្វើការបោះឆ្នោតអាស្រ័យលើគុណសម្បត្តិនៃការងារ គាត់បានប្រើ
ហេតុផលដ៏ច្រើនដើម្បីឱ្យចិត្តរបស់មនុស្សធ្លាក់ទឹកចិត្ត ។ គាត់មិនអាចពង្រឹងពួក
គេបានទេ ត្បិតគាត់មិនបានផ្ទេរពួកគេពីខ្លួនពួកគេទៅជាការទុកចិត្តលើសេចក្តី
ល្អរបស់ព្រះទេ ។

ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ច្រឡំពាក្យ "ការបោះឆ្នោត" នៅក្នុងផ្លូវនេះនោះគាត់នឹង
ជាប់ពាក់ព័ន្ធខ្លួនឯងយ៉ាងវែងឆ្ងាយ ។ ប្រសិនបើគាត់កត់សម្គាល់ភាពខុសគ្នារបស់
ពួកគេ គ្មានអ្វីច្បាស់លាស់ជាងនេះទេ ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលហ្គេហ្គារី
បង្រៀនថា យើងដឹងតែពីការហៅរបស់យើង ប៉ុន្តែមិនប្រាកដក្នុងការបោះឆ្នោត
របស់យើង គាត់មានកំហុសខុសឆ្គង និងគ្រោះថ្នាក់ ។ តាមការយល់ឃើញនេះ
ទ្រង់ដាស់តឿនមនុស្សទាំងអស់ឲ្យភ័យញាប់ញ័រ ដោយប្រើហេតុនេះថា ទោះជា
យើងដឹងថាយើងជាអ្វីសព្វថ្ងៃនេះក៏ដោយ ក៏យើងមិនដឹងថាយើងនឹងទៅជាយ៉ាង
ណាដែរ ។ ប៉ុន្តែក្នុងវគ្គនេះ គាត់បានប្រកាសយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ពីរបៀបដែលគាត់
បានជាន់លើថ្មនេះ ។ ព្រោះថា ដរាបណាគាត់ធ្វើការបោះឆ្នោតអាស្រ័យលើ
គុណសម្បត្តិនៃការងារ គាត់បានប្រើហេតុផលដ៏ច្រើនដើម្បីឱ្យចិត្តរបស់មនុស្ស
ធ្លាក់ទឹកចិត្ត ។ គាត់មិនអាចពង្រឹងពួកគេបានទេ ត្បិតគាត់មិនបានផ្ទេរពួកគេ
ពីខ្លួនពួកគេទៅជាការទុកចិត្តលើសេចក្តីល្អរបស់ព្រះទេ ។

ពីអ្នកជឿនេះមានរសជាតិខ្លះនៃអ្វីដែលយើងបានកំណត់នៅដើមដំបូង៖ ការ
កំណត់ទុកជាមុន ការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវ នាំមកនូវការមិនរង្គោះរង្គើនៃសេចក្តី
ជំនឿ ប៉ុន្តែជាការបញ្ជាក់ដ៏ល្អបំផុតរបស់វា ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនបដិសេធទេថា ពេល
ខ្លះព្រះវិញ្ញាណសម្របតាមពាក្យសម្តីដល់កម្រិតនៃការយល់ដឹងរបស់យើង—
ឧទាហរណ៍ ពេលគាត់មានប្រសាសន៍ថា ៖

ពួកគេនឹងមិននៅក្នុងទីកំបាំងនៃរាស្ត្ររបស់យើង ឬចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីអ្នកបម្រើ
របស់យើងឡើយ» ។ ១៣:៩] ។ វាដូចជាប្រសិនបើព្រះកំពុងចាប់ផ្តើមសរសេរ
នៅក្នុងសៀវភៅជីវិត អ្នកដែលទ្រង់បានរាប់ក្នុងចំណោមចំនួនរាស្ត្ររបស់ទ្រង់
ទោះបីជាយើងដឹង ដូចដែលគ្រីស្ទធ្វើបន្ទាល់ [លូកា 10:20] ថាឈ្មោះនៃកូន
ចៅរបស់ព្រះត្រូវបាន បានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅជីវិតតាំងពីដើមដំបូង [ភី.
៤:៣] ។ ប៉ុន្តែ ពាក្យទាំងនេះគ្រាន់តែបង្ហាញពីការបណ្តេញអស់អ្នកដែលមើល
ទៅដូចជាមេក្នុងចំណោមអ្នករើសតាំង ដូចទំនុកតម្កើងមានវាថា ៖ «សូមឲ្យពួក
គេត្រូវលុបចេញពីសៀវភៅជីវិត ។ កុំឲ្យគេចុះឈ្មោះក្នុងចំណោមមនុស្សសុចរិត
ឡើយ» [ទំនុក. ៦៩:២៩; វិវរណៈ ៣:៥] ។

**10. អ្នកជ្រើសរើសមុនការហៅរបស់ពួកគេ ។ មិនមាន “គ្រាប់ពូជនៃការ
រើស”**

ពួកអ្នករើសតាំងត្រូវបានប្រមូលផ្តុំទៅក្នុងហ្វូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយការហៅមិន
មែនភ្លាមៗនៅពេលកើត ហើយមិនមែនទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយនោះទេ ប៉ុន្តែ
តាមដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងចែកចាយព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដល់ពួកគេ ។
ប៉ុន្តែមុនពេលដែលពួកគេត្រូវបានប្រមូលផ្តុំទៅកាន់អ្នកតង្វាលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នោះ

ពួកគេបានដើរខ្ចាត់ខ្ចាយនៅក្នុងទីរហោស្ថានជាទូទៅសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ។
 ហើយពួកវាមិនខុសគ្នាអ្វីទាំងអស់ពីអ្នកដទៃឡើយ លើកលែងតែពួកគេត្រូវបាន
 ការពារដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាពិសេសរបស់ព្រះពីការប្រញាប់ប្រញាល់ឈាន
 ទៅរកការបំផ្លិចបំផ្លាញចុងក្រោយនៃសេចក្តីស្លាប់ ។ ប្រសិនបើអ្នកក្រឡេកមើល
 ពួកគេ អ្នកនឹងឃើញកូនចៅរបស់អ័ដាម ដែលចូលចិត្តភាពពុករលួយទូទៅនៃ
 មហាជន ។ ការដែលគេមិនត្រូវគេនិយាយ ហើយសូម្បីតែអំពើទុច្ចរិតដ៏អស់
 សង្ឃឹម គឺមិនមែនមកពីសេចក្តីល្អពីកំណើតរបស់ពួកគេនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារ
 ព្រះនេត្រនៃព្រះទតមើលសុវត្ថិភាពរបស់ពួកគេ ហើយព្រះហស្តទ្រង់ក៏លាតទៅ
 គេ!

សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយណាដែលស្រមៃថាគ្រាប់ពូជនៃការបោះឆ្នោតត្រូវបានសាប
 ព្រោះពីកំណើតដោយខ្លួនឯង ហើយថាដោយអំណាចរបស់វា ពួកគេតែងតែមាន
 ទំនោរទៅរកការគោរពបូជា និងការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ មិនត្រូវបានគាំទ្រ
 ដោយសិទ្ធិអំណាចព្រះគម្ពីរ ហើយត្រូវបានបដិសេធដោយបទពិសោធន៍ខ្លួន
 ឯង ។ ពួកគេបានលើកឧទាហរណ៍មួយចំនួនដែលបង្ហាញថាអ្នកជីវិតតាំងមុនពេល
 បំភ្លឺមិនមែនជាអ្នកចម្លែកចំពោះសាសនាទេ ៖ ប៉ុលបានរស់នៅដោយគ្មានកំហុស
 ក្នុងនាមជាអ្នកផារីស៊ី [Phil. 3:5-6]; កូនេលាស ដោយទទួលទានអាហារ
 និងការអធិដ្ឋានគឺអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ [កិច្ចការ ១០:២] ហើយដូចគ្នា
 នេះដែរ បើមាន ។ និងផ្សេងទៀតប្រសិនបើមាន ។ ចំពោះលោកប៉ុល យើង
 ផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវចំណុចរបស់ពួកគេ ។ នៅក្នុង Cornelius យើងនិយាយថាពួក
 គេត្រូវបានបញ្ឆោត ។ ត្បិតវាហាក់ដូចជាពេលនោះទ្រង់បានត្រាស់ដឹង ហើយ
 បានបង្កើតឡើងវិញហើយ ដូច្នេះទ្រង់មិនខ្វះអ្វីក្រៅពីការបើកសម្តែងដ៏

ច្បាស់លាស់នៃដំណឹងល្អនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ តើពួកគេនឹងលើកយកអ្វីចេញពី ឧទាហរណ៍មួយចំនួននេះ? តើអ្នករើសតាំងទាំងអស់តែងតែមានចិត្តស្មោះត្រង់ ឬ? ឥឡូវនេះច្រើនជាងប្រសិនបើនរណាម្នាក់ - ដោយបង្ហាញពីភាពទៀង ត្រង់របស់ Aristides, Socrates, Xenocrates, Scipio, Curius, Camillus និងអ្នកដទៃ - សន្និដ្ឋានពីវាថាអ្នកទាំងអស់ដែលត្រូវបានគេបោះបង់ចោលនៅ ក្នុងភាពងងឹតនៃការគោរពបូជារូបព្រះគឺជាអ្នកស្វែងរកភាពបរិសុទ្ធនិងភាពបរិសុ ទ្ធ ។ ពិតប្រាកដណាស់ បទគម្ពីរបដិសេធពួកគេដោយបើកចំហនៅកន្លែងច្រើន ជាងមួយ ។

ស្ថានភាពនេះមុនពេលបង្កើតឡើងវិញដែលបានពិពណ៌នាដោយប៉ុលនៅក្នុង សំបុត្ររបស់គាត់ទៅកាន់ជនជាតិអេភេសូរមិនបង្ហាញថាគ្រាប់ពូជនេះទេ ។ គាត់ និយាយថា "អ្នកបានស្លាប់ហើយ" តាមរយៈអំពើរំលងនិងអំពើបាបដែលអ្នក ... បានដើរតាមដំណើរនៃពិភពលោកនេះបើយោងតាមព្រះអង្គម្ចាស់នៃអាកាសដែល ឥឡូវនេះកំពុងធ្វើការនៅក្នុងកូនប្រុសដែលមិនស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់ ។ ក្នុង ចំណោមនោះ យើងទាំងអស់គ្នាធ្លាប់រស់នៅក្នុងតណ្ហានៃសាច់ឈាមរបស់យើង ធ្វើតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានៃសាច់ឈាម និងនៃចិត្ត ។ ដូច្នេះ យើងនៅជាកូន នៃសេចក្តីក្រោធ ដូចអ្នកឯទៀត» ។ [អេភ. ២:១២] ។ ដូចគ្នានេះដែរ ៖ « ពីមុនអ្នកធ្លាប់ជាភាពងងឹត ប៉ុន្តែឥឡូវនេះជាពន្លឺនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ។ ដើរដូច ជាកុមារនៃពន្លឺ» ។ [អេភ. ៥:៨-៩] ។

ប៉ុន្តែពួកគេប្រហែលជាចង់សំដៅទៅលើភាពល្ងង់ខ្លៅនៃព្រះពិត ដែលពួកគេមិន បដិសេធទេ អ្នកដែលជ្រើសរើសត្រូវបានប្រារព្ធឡើងមុនពេលពួកគេត្រូវបានគេ

ហៅថា ។ ប៉ុន្តែ នេះនឹងជាភាពអៀនខ្មាសឥតខ្មាស ។ ដោយសារគាត់ទាញ
ការសន្និដ្ឋានថា ពួកគេមិនគួរនិយាយកុហកទៀតទេ

[អេភ. ៤:២៥] ឬលូច [អេភ. ៤:២៨] ។ ប៉ុន្តែ តើពួកគេនឹងឆ្លើយយ៉ាងណា
ចំពោះវគ្គផ្សេងទៀត? ដូចជានៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ពួកកូរិនថូស ដែលបន្ទាប់
ពីបានប្រកាសថា « ទាំងអ្នកប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ឬអ្នកថ្វាយបង្គំរូប
ព្រះ ឬអ្នកផិតក្បត់ ឬស្រីកំណាញ់ ឬពួកសេដ ឬចោរ ឬលោភលន់ នឹង
ទទួលបានព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះជាមរតក» [កូ. ៦:៩-១០] គាត់បន្ថែម
ភ្លាមថា ពួកគេមានទោសចំពោះការរំលងទាំងនោះ មុននឹងពួកគេស្គាល់ព្រះគ្រី
ស្ទ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះត្រូវបានលាងដោយលោហិតរបស់ទ្រង់ ហើយបានរំដោះដោយ
ព្រះវិញ្ញាណ [I Cor. ៩:១១] ។ ដូចគ្នាដែរ វគ្គមួយទៀតនៅក្នុងសំបុត្រទៅ
កាន់ពួករ៉ូម៖ «ដូចដែលអ្នក...បានប្រគល់សមាជិករបស់អ្នកធ្វើជាទាសករនៃ
ភាពមិនស្អាតស្អំ និងចំពោះអំពើទុច្ចរិតកាន់តែខ្លាំងឡើង ដូច្នេះឥឡូវនេះ ចូរ
ប្រគល់សមាជិករបស់អ្នកនៅក្នុងទាសភាពចំពោះសេចក្តីសុចរិត» [ch. ៦:១៩]
។ “តើអ្នកបានផ្លែអ្វីពីវត្ថុទាំងនោះដែលអ្នកមានដោយទឹកមុខយ៉ាងត្រឹមត្រូវ?”
[ច. ៦:២១] ។

11. ឥឡូវនេះ ការរីកលូតលាស់ពីគ្រាប់ពូជ ប៉ុន្តែការរំដោះពីព្រះ

តើពូជនៃការបោះឆ្នោតបែបណា នោះបានដុះពន្លកមកក្នុងពួកអ្នកដែលសៅហ្មង
ដោយច្រើនយ៉ាងពេញមួយជីវិត ដូចជាដោយអំពើទុច្ចរិតដ៏គួរឲ្យអស់សង្ឃឹម
ជាប់ក្នុងអំពើបាបដ៏គួរស្អប់ខ្ពើមបំផុត? ប្រសិនបើប៉ូលចង់និយាយ [កូរិនថូសទី១
6:9-11] ដូចដែលពួកគេបានធ្វើនោះ គាត់គួរតែបង្ហាញថាតើពួកគេជំពាក់គុណ

ប្រយោជន៍របស់ព្រះប៉ុន្មាន ដែលពួកគេបានសង្គ្រោះពីការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាព
កខ្វក់បែបនេះ ។ ដូច្នេះ ពេត្រុសក៏គួរដាស់តឿនអ្នកកាន់តាមលោកឲ្យដឹងគុណ
ដោយព្រោះពូជនៃការបោះឆ្នោតជាប្លង់រហូត ។ ប៉ុន្តែ ម្យ៉ាងវិញទៀត ទ្រង់
ព្រមានពួកគេថា អតីតកាលបានគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំពេញចំណង់របស់សាសន៍ដ
ទៃ ។

[ពេត្រុសទី១ ៤:៣] ។ ចុះបើយើងមកឧទាហរណ៍? ពូជនៃសេចក្តីសុចរិតគឺនៅ
ក្នុងវិហារ ជាស្រីពេស្យា [យ៉ូស. 2:1] មុនពេលនាងមានជំនឿ? នៅម៉ាណា
សេ ពេលក្រុងយេរូសាឡឹមត្រូវបានប្រឡាក់ ហើយស្ទើរតែប្រឡាក់ដោយឈាម
របស់ព្យាការី [II Kings 21:16]? នៅក្នុងចោរ តើអ្នកណានៅដង្ហើមចុង
ក្រោយរបស់គាត់ដែលគិតអំពីការប្រែចិត្ត [លូកា ២៣:៤២]? ឆ្ងាយពីនេះទៅ
នឹងទង្វើករណ៍ទាំងនេះ ដែលបុរសដែលមានចិត្តចង់បានយល់សប្តិឃើញថាខ្លួន
ឯងខុសពីបទគម្ពីរ! ប៉ុន្តែ សូមឲ្យអ្វីដែលបទគម្ពីរមាននៅជាមួយយើង ៖ «ទាំង
អស់ដូចជាច្រើនដែលរង់ចាំបានរង់ចាំ ។ មនុស្សគ្រប់គ្នាបានងាកទៅរកផ្លូវរបស់
ខ្លួនវិញ» ។ ៥:៣:៦] នោះគឺជាការវិនាស ។ អស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានតាំង
ចិត្តចាប់ពីយូងសមុទ្រនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញនេះ ព្រះអង្គពន្យារពេលរហូតដល់
ពេលរបស់ព្រះអង្គ ។ គាត់គ្រាន់តែការពារពួកគេពីការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការ
ប្រមាថដែលមិនអាចលើកលែងទោសបាន ។

(របៀបដែលព្រះចាត់ចែងនឹងការបន្ទោស, ១២-១៧)

12. ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌របស់ព្រះឆ្ពោះទៅរកការស្តីបន្ទោស

ដោយសារការធ្វើការប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពនៃការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់ទៅកាន់
ពួកអ្នករើសតាំង ធ្វើឱ្យសេចក្តីសង្គ្រោះបានល្អឥតខ្ចោះ ដែលតាមផែនការដ៏អស់
កល្បរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានកំណត់វាសនាពួកគេ ដូច្នេះទ្រង់មានសេចក្តីវិនិច្ឆ័យ
របស់ទ្រង់ប្រឆាំងនឹងការពិបាក ដែលទ្រង់អនុវត្តផែនការរបស់ទ្រង់សម្រាប់
ពួកគេ ។ ចុះអ្នកទាំងនោះដែលគាត់បានបង្កើតសម្រាប់ភាពអាប័នក្នុងជីវិត
និងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ដើម្បីក្លាយជាឧបករណ៍នៃកំហឹងរបស់
គាត់ និងឧទាហរណ៍នៃភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់គាត់? ដើម្បីឱ្យពួកគេឈានដល់ទី
បញ្ចប់ ជួនកាលទ្រង់បង្កពួកគេពីសមត្ថភាពស្តាប់ព្រះបន្ទូលទ្រង់ ។ ជួនកាល
គាត់បានបិទភ្នែក ហើយធ្វើឱ្យពួកគេស្រឡាំងកាំងដោយការអធិប្បាយអំពីវា ។
ដោយសារមានឧទាហរណ៍រាប់មិនអស់នៃឥទ្ធិពលដំបូង អនុញ្ញាតឱ្យយើងជ្រើស
រើសតែមួយគត់ ដែលច្បាស់ជាង និងគួរឱ្យកត់សម្គាល់ជាងអ្វីផ្សេងទៀត ។
មុនពេលការមកដល់របស់ព្រះគ្រីស្ទប្រហែលបួនពាន់ឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅ ក្នុង
អំឡុងពេលនោះគាត់បានលាក់ពន្លឺនៃគោលលទ្ធិសង្គ្រោះរបស់គាត់ពីគ្រប់សាសន៍
ទាំងអស់ ។

ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ឆ្លើយថា ខ្លួនមិនបានធ្វើឱ្យពួកគេចូលរួមក្នុងអត្ថប្រយោជន៍
ដ៏អស្ចារ្យនេះទេ ពីព្រោះគាត់បានវិនិច្ឆ័យថាពួកគេមិនសក្តិសម នោះកូនចៅ
របស់ពួកគេនឹងមិនមានភាពសក្តិសមជាងនេះឡើយ ។ បន្ថែមពីលើបទពិសោធន៍
ម៉ាឡាគីគឺជាសាក្សីដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនៃបញ្ហានេះ ៖ ខណៈពេលដែលបង្ហាញភាព
មិនជឿរបស់ពួកគេ លាយឡំនឹងការប្រមាថយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ គាត់ប្រកាសថាអ្នក
ប្រោសលោះនឹងមក ។

[ម៉ា ៤:១] ចុះហេតុអ្វីបានជាគេឲ្យទៅអ្នកក្រោយជាជាងអតីត? អ្នកដែលនៅទីនេះស្វែងរកបុព្វហេតុដ៏ជ្រៅជាងផែនការសម្ងាត់ និងមិនអាចគណនាបានរបស់ព្រះ នឹងធ្វើទារុណកម្មខ្លួនឯងដោយគ្មានគោលបំណង ។ យើងក៏មិនគួរខ្លាចដែរក្រែងសិស្សខ្លះនៃ Porphyry អាចនឹងទទួលទោសទណ្ឌនឹងយុត្តិធម៌របស់ព្រះ ខណៈដែលយើងមិនឆ្លើយអ្វីជំនួសវានោះទេ ។ សម្រាប់ពេលដែលយើងអះអាងថាគ្មានអ្នកណាម្នាក់ត្រូវវិនាសដោយឥតតសក្តិសមនោះទេ ហើយថាវាគឺដោយសារព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលអ្នកខ្លះត្រូវបានដោះលែង យើងបាននិយាយគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ដោយមិនចាំបាច់មានការគេចវេសឡើយ ។

ដូច្នេះ ចៅក្រមកំពូល បើកផ្លូវសម្រាប់ការកំណត់ទុកជាមុនរបស់គាត់ នៅពេលដែលគាត់ចាកចេញដោយភាពងងឹតងងុល អ្នកដែលគាត់បានថ្កោលទោស និងដកខ្លួនចេញពីការចូលរួមក្នុងពន្លឺរបស់គាត់ ។ នៃឥទ្ធិពលពីមុនមានភស្តុតាងប្រចាំថ្ងៃ ក៏ដូចជាភស្តុតាងជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ ប្រសិនបើធម្មទេសនាដដែលនោះ ត្រូវនិយាយទៅកាន់មនុស្សមួយរយនាក់ ម្តេចទទួលវាដោយការស្តាប់បង្គាប់ដែលត្រូវម្សៀតជាស្រេចនៃសេចក្តីជំនឿ ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតកាន់វាដោយគ្មានតម្លៃ ឬសើច ឬសើចចំអក ឬស្អប់វា ។ បើអ្នកណាគួរឆ្លើយថា ភាពច្របូកច្របល់នេះ កើតចេញពីសេចក្តីព្យាបាទ និងទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន ខ្ញុំនៅតែមិនឆ្គោត ព្រោះធម្មជាតិនៃអតីតកាល នឹងត្រូវកាន់កាប់ដោយព្យាបាទដដែល បើព្រះមិនកែតម្រូវដោយគុណធម៌ ។ ដូច្នេះ យើងនឹងច្របូកច្របល់ជានិច្ច លុះត្រាតែមានសំណួររបស់ប៉ុលមកក្នុងចិត្ត ៖ តើអ្នកណាអាចញែកអ្នកចេញ? [គូរិនថូសទី១ 4:7].

ដោយសារនេះ គាត់មានន័យថា អ្នកខ្លះពូកែមិនមែនដោយគុណធម៌របស់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះគុណរបស់ព្រះតែមួយមុខ ។

13. ការអធិប្បាយពីព្រះបន្ទូលផ្ទាល់អាចនាំឱ្យចិត្តរឹងប៉ឹង

ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ប្រទានព្រះគុណដល់អ្នកទាំងនេះ ប៉ុន្តែឆ្លងផុតអ្នកដទៃ? ពីអតីតកាល លូកាផ្តល់ហេតុផលថា ៖ ដោយសារពួកគេ « ត្រូវបានតែងតាំងឲ្យមានជីវិត » [កិច្ចការ ១៣:៤៨] ។ ពីក្រោយមក តើយើងនឹងគិតយ៉ាងណា លើកលែងតែ «ពួកវាជាគ្រឿងនៃសេចក្តីក្រោធសម្រាប់បង្កាប់» [រ៉ូម. ៩:២១-២២]? ដូច្នេះ ចូរយើងកុំខ្មាសក្នុងការនិយាយជាមួយ Augustine ថា ៖ «ព្រះអាច» គាត់និយាយថា «បង្វែរឆន្ទៈរបស់មនុស្សអាក្រក់ទៅជាល្អវិញ ពីព្រោះគាត់មានបួនទ្វារភាព ។ ជាក់ស្តែងគាត់អាចធ្វើបាន ។ ចុះហេតុអ្វីបានជាគាត់អត់? ព្រោះគាត់នឹងធ្វើផ្សេងទៀត ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់នឹងឈប់សម្រាកជាមួយគាត់» ។ ដ្បិតយើងមិនគួរមានប្រាជ្ញាលើសពីការក្លាយជាយើងឡើយ ។ នេះគឺគ្រប់គ្រាន់ជាងការនិយាយបញ្ឆោតជាមួយ Chrysostom ថាអ្នកណាដែលស្ម័គ្រចិត្តហើយលាតដៃព្រះទាញមកកាន់ខ្លួន ។ បើមិនដូច្នេះទេ ភាពខុសគ្នានឹងហាក់ដូចជាមិនកុហកនៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែស្ថិតនៅក្នុងការសម្រេចចិត្តរបស់មនុស្សតែប៉ុណ្ណោះ ។ ពិតហើយ វាមិនស្ថិតនៅក្នុងការជំរុញផ្ទាល់ខ្លួនរបស់មនុស្សទេ ហើយជាលទ្ធផល សូម្បីតែអ្នកមានជំនឿ និងអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះក៏នៅតែត្រូវការការបំផុសគំនិតដ៏ពិសេសពីព្រះវិញ្ញាណ ។ លីខាដែលជាអ្នកលក់ពណ៌ស្វាយ បានកោតខ្លាចព្រះ ប៉ុន្តែចិត្តនាងត្រូវបើកចិត្តដើម្បីទទួលការបង្រៀនរបស់ប៉ុល [កិច្ចការ ១៦:១៤] ហើយដើម្បីទទួលបានផលចំណេញពីវា ។ នេះមិនមែននិយាយពីស្ត្រីតែម្នាក់នោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្រៀន

យើងថា ការរីកចម្រើនរបស់បុរសគ្រប់រូបក្នុងភាពជាព្រះ គឺជាកិច្ចការសម្ងាត់នៃ
ព្រះវិញ្ញាណ ។ "ថាព្រះអម្ចាស់បញ្ជូនព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទៅកាន់មនុស្សជាច្រើន
ដែលមានភាពងងឹតងងុលដែលគាត់មានបំណងចង់បង្កើននោះពិតជាមិនអាច
ត្រូវបានគេហៅថាជាសំណួរនោះទេ ។ តើគាត់ធ្វើឲ្យជាងនាមទារច្រើនយ៉ាង
នេះក្នុងគោលបំណងអ្វី? តើវាដោយសារតែគាត់សង្ឃឹមថានឹងបន្តន់ចិត្តដោយ
ស្ថានទូតដដែលៗ? ទេ មុនពេលគាត់ចាប់ផ្តើម គាត់ទាំងពីរបានដឹង និងបាន
ទាយអំពីលទ្ធផល ។ "ទៅ"

[និក្ខ ៤:១៩ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា ៖ «សូមប្រកាស
អំពីបំណងប្រាថ្នារបស់យើងចំពោះផ្ទះវ៉ារ៉ុន ។ <តែខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យចិត្តគាត់រឹង> ដើម្បី
កុំឲ្យគាត់ស្តាប់បង្គាប់» [និក្ខ. ៤:២១] ។ ដូច្នេះ ពេលគាត់លើកអេសេគាល
ឡើង គាត់ព្រមានគាត់ថា គាត់នឹងបញ្ជូនគាត់ទៅឯប្រជាជនដែលរឹងរូស
ហើយបះបោរ [អេសេក. ២:៣] ដើម្បីកុំឲ្យគាត់ភ័យខ្លាច បើគាត់ឃើញខ្លួន
គាត់ច្រៀងដល់មនុស្សថ្លង់ [អេសេក. ១២:២] ។ ដូច្នេះ គាត់បានទូន្មានយេ
រេមាថា ការបង្រៀនរបស់គាត់នឹងប្រៀបដូចជាភ្លើង ដើម្បីបំផ្លាញនិងធ្វើឲ្យ
ប្រជាជនខ្ចាត់ខ្ចាយដូចជាចំបើង [យេ. ១:១០; ឆ. ៥:១៤] ។ ប៉ុន្តែទំនាយ
របស់អេសាយជំរុញវាឲ្យទៅផ្ទះឆ្ងាយជាងមុន ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ចាត់គាត់ឲ្យទៅ
ក្រៅដូច្នេះ ៖ «ចូរទៅប្រាប់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា ចូរស្តាប់ចុះ តែមិនយល់
ឃើញហើយឃើញ តែមិនយល់ ។ ក្រែងគេមើលឃើញនឹងភ្នែក ហើយឮដោយ
ត្រចៀក ហើយយល់ដោយចិត្ត ហើយបែរទៅជាជាសះស្បើយ» [អេ. ៦:៩-១០;
ម៉ាត់ ១៣:១៤-១៥; ម៉ាកុស ៤:១២; លូកា ៨:១០; យ៉ូហាន ១២:៤០; កិច្ចការ
២៨:២៦-២៧; រ៉ូម ១១:៨] ។ សង្កេតមើលថាគាត់ដឹកនាំសំឡេងរបស់គាត់ទៅ

ពួកគេ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យពួកគេកាន់តែធ្ងន់ ។ ព្រះអង្គដុតភ្លើង តែដើម្បីអោយគេ
ខ្វាក់ថែមទៀត ។ គាត់បានបង្កើតគោលលទ្ធិ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យពួកគេកាន់តែល្ងង់ ។
គាត់ប្រើថ្នាំព្យាបាល ប៉ុន្តែដើម្បីកុំឲ្យគេជាសះស្បើយ ។ ហើយ ចន គាត់ប្រើ
ថ្នាំព្យាបាល ប៉ុន្តែដើម្បីកុំឲ្យពួកគេជាសះស្បើយ ។ ហើយយ៉ូហានដែលអនុវត្ត
ទំនាយនេះ ចែងថាគាត់ជាសាសន៍យូដាមិនអាចជឿការបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
បានទេ [យ៉ូហាន ១២:៣៩] ត្បិតបណ្តាសារបស់ព្រះបានព្យួរលើពួកគេ ។

យើងមិនអាចនិយាយបានថា អ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យមិនបំភ្លឺទេ ព្រះទ្រង់
បញ្ជូនគោលលទ្ធិរបស់ទ្រង់ដែលរុំដោយគ្រឿងបរិក្ខារ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេទទួលបាន
ផលចំណេញពីវា លើកលែងតែត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅជាង ។ ដ្បិតព្រះគ្រី
ស្ទបានផ្ទៀងទីបន្ទាល់ថា មូលហេតុដែលទ្រង់ពន្យល់ដល់សាវ័កតែម្នាក់ឯងនូវ
ពាក្យប្រស្នាដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅកាន់ហ្វូងមនុស្សនោះ គឺចំពោះពួកគេ
«វាត្រូវបានប្រទានឲ្យដឹងពីអាថ៌កំបាំងនៃគរស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែមិនមែនដល់
មនុស្សទូទៅទេ» [ម៉ាថ. ១៣:១១] ។ តើព្រះអង្គចង់មានន័យយ៉ាងណា អ្នក
នឹងសួរដោយបង្រៀនអ្នកដែលព្រះអង្គមើលថែមិនឲ្យយល់? ពិចារណាពីកំហុស
របស់អ្នកណា ហើយឈប់សួរនាំ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពមិន
ច្បាស់លាស់ជាច្រើនអាចមាននៅក្នុងព្រះបន្ទូល វានៅតែមានពន្លឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បី
កាត់ទោសមនសិការរបស់មនុស្សទុច្ចរិត ។

14. មូលហេតុនៃបេះដូងរឹង

ឥឡូវនេះ វានៅតែមានសម្រាប់យើងដើម្បីមើលថាហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ធ្វើអ្វី
ដែលទ្រង់បានសម្តែង ។ បើគេឆ្លើយថា កើតមកព្រោះមនុស្សសមគួរ ព្រោះតែ

អរិដ្ឋា អំពើទុច្ចរិត សេចក្តីមិនគាប់ព្រះហឫទ័យ នេះពិតជាល្អ ហើយនិយាយ
យ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ប៉ុន្តែដោយសារមូលហេតុនៃការប្រែប្រួលនេះមិនទាន់ច្បាស់
នៅឡើយ ថាហេតុអ្វីបានជានៅពេលដែលអ្នកខ្លះងាកទៅរកការស្តាប់បង្គាប់
ប្រជាជនទាំងនេះនៅតែរឹងប៉ឹង - ដើម្បីស៊ើបអង្កេតបញ្ហាដែលយើងត្រូវឆ្លងកាត់
ចំណុចនោះ ដែលប៉ុលបានកត់សម្គាល់ពីម៉ូសេ [និក្ខ 9:16], នោះគឺ «
ប្រាកដណាស់ថា ព្រះអម្ចាស់តាំងពីដើមដំបូងបានលើកពួកគេឡើងដើម្បីបង្ហាញ
...ព្រះនាមទ្រង់... នៅទូទាំងផែនដី» [រ៉ូម. ៩:១៧] ។ ការពិតដែលថាអ្នក
បន្ទោសមិនស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅពេលដែលគេដឹង នោះនឹងត្រូវចោទ
ប្រកាន់ដោយយុត្តិធម៌ប្រឆាំងនឹងការព្យាបាទ និងភាពថោកទាបនៃដួងចិត្តរបស់
ពួកគេ ប្រសិនបើវាត្រូវបានបន្ថែមក្នុងពេលដំណាលគ្នាដែលពួកគេត្រូវបានគេ
ប្រគល់ឱ្យនូវភាពថោកទាបនេះ ដោយសារតែពួកគេមាន ត្រូវបានលើកឡើង
ដោយការជំនុំជម្រះដ៏ត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែមិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់ព្រះ ដើម្បីបង្ហាញ
សិរីល្អរបស់ទ្រង់នៅក្នុងការថ្កោលទោសពួកគេ ។ ស្រដៀងគ្នាដែរ ពេលនិយាយ
អំពីកូនប្រុសរបស់អេលីថាពួកគេមិនបានស្តាប់តាមការដាស់តឿនដ៏ល្អរបស់លោក
ទេ «ព្រោះវាជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីសម្លាប់ពួកគេ» ។ គេមិន
អាចបដិសេធបានទេថា ភាពរឹងចចេសរបស់ពួកគេកើតចេញពីអំពើទុច្ចរិតរបស់
គេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានេះ គេកត់សម្គាល់ឃើញថា ហេតុអ្វីបានជាពួក
គេត្រូវទុកក្នុងភាពរឹងចចេស បើទោះបីជាព្រះអម្ចាស់អាចបន្ទន់ចិត្តពួកគេក៏
ដោយ—ពីព្រោះក្រឹត្យវិន័យដែលមិនអាចកែប្រែបានរបស់ទ្រង់មានម្តងសម្រាប់
ពួកគេទាំងអស់ត្រូវបំផ្លាញចោល ។ ត្រង់ចំណុចដដែលនោះគឺការលើកឡើង
របស់លោក យូហាន ៖

«ទោះបីគាត់បានច្រៀងជាច្រើនមុនគេក៏ដោយ ក៏គេមិនជឿលើគាត់ដែរ ។ វាគឺថាពាក្យរបស់អេសាយអាចនឹងត្រូវបានសម្រេចថា ៖ < ព្រះអម្ចាស់ តើអ្នកណាបានជឿសេចក្តីវាយការណ៍របស់យើង? ។ អ៊ីសា ។ ៥៣:១] ។ ទោះបីជាគាត់មិនដោះសារពីការស្តីបន្ទោសក៏ដោយ ក៏គាត់នៅតែស្តាប់ចិត្តជាមួយនឹងហេតុផលនេះ ដែលថាព្រះគុណរបស់ព្រះគឺគ្មានរសជាតិសម្រាប់មនុស្សរហូតដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនាំមកនូវរសជាតិរបស់វា ។

ហើយព្រះគ្រីស្ទបានដកស្រង់ការព្យាករណ៍របស់អេសាយថា « ពួកគេទាំងអស់នឹងត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះ » [យ៉ូហាន 6:45; អ៊ីសា ។ 54:13] មានន័យថាមានតែពួកយូដាដែលត្រូវតែស្តីបន្ទោស និងជាជនបរទេសចំពោះក្រុមជំនុំដោយសារពួកគេមិនអាចបង្រៀនបាន ។ ហើយគាត់គ្មានហេតុផលអ្វីក្រៅពីការសន្យារបស់ព្រះមិនទាក់ទងនឹងពួកគេឡើយ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ូលបញ្ជាក់រឿងនេះ ៖ «ព្រះគ្រីស្ទ...ជាឧបសគ្គដល់សាសន៍យូដា និងភាពល្ងើលដល់សាសន៍ដទៃ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកដែលត្រូវបានគេហៅថា...ជាព្រះចេស្ដា... និងប្រាជ្ញារបស់ព្រះ» [I Cor. 9:២៣-២៤] ។ សម្រាប់ពេលដែលគាត់បានប្រាប់ពីអ្វីដែលជាធម្មតាកើតឡើងនៅពេលដែលដំណឹងល្អត្រូវបានអធិប្បាយ - មានន័យថាវាធ្វើឱ្យអ្នកខឹងខ្លះត្រូវបានបដិសេធដោយអ្នកដទៃ - គាត់និយាយថាវាមានតម្លៃតែក្នុងចំណោម "អ្នកដែលត្រូវបានហៅ" [I Cor. 9:២២, ២៤] ។ បន្តិចមុនគាត់បានហៅពួកគេថាជា «អ្នកជឿ» [I Cor. 9:២១],ប៉ុន្តែ គាត់មិនចង់បដិសេធចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះ ដែលមានមុនសេចក្តីជំនឿ ដែលជាកន្លែងត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានបន្ថែមសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទីពីរនេះតាមវិធីនៃការកែតម្រូវថា អ្នកដែលបានទទួលយកដំណឹងល្អអាចនឹងផ្តល់កិត្តិយស

សម្រាប់សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេចំពោះការហៅរបស់ព្រះ ។ ដូចគ្នាដែរ គាត់ បង្រៀនបន្តិចក្រោយមកថា ពួកគេត្រូវបាន«ជ្រើសរើសដោយព្រះ» ។ ពេល មនុស្សអាក្រក់ឮរឿងទាំងនេះ ពួកគេត្អូញត្អែរថា ព្រះដែលមានប្បទានភាពមិន ចេះបត់បែនបានបំពានលើសត្វដ៏វេទនារបស់លោកសម្រាប់ការកម្សាន្តដ៏ឃោរឃៅ របស់លោក ។ ប៉ុន្តែយើងដែលដឹងថាមនុស្សទាំងអស់ត្រូវរាប់បញ្ចូលច្រើនយ៉ាង ដែលទទួលខុសត្រូវនៅចំពោះមុខការជំនុំជំរះរបស់ព្រះដែលប្រឈមនឹងពិន្ទុមួយ ពាន់ ដែលពួកគេមិនអាចផ្តល់ការពេញចិត្តសូម្បីតែមួយនោះ សារភាពថា មនុស្សអាក្រក់មិនបានទទួលអ្វីក្រៅពីការវិនិច្ឆ័យដ៏សុចរិតបំផុតរបស់ព្រះ ។ ទោះជាយើងមិនយល់ច្បាស់ពីហេតុផលសម្រាប់រឿងនេះក៏ដោយ ក៏យើងមិនត្រូវ ស្ម័គ្រចិត្តទទួលយកភាពល្ងង់ខ្លៅខ្លះដែរ ដែលប្រាជ្ញារបស់ព្រះកើនឡើងដល់កម្ពស់ របស់វា ។

15. វគ្គបទគម្ពីរដែលហាក់ដូចជាបង្ហាញថាផ្ទុយពីគោលលទ្ធិដែលបានចែងថា ៖
(ក) អេសាយ ៣៣:១១

ប៉ុន្តែ គូប្រជែងរបស់យើងមានទម្លាប់ក្នុងការដកស្រង់ការប្រឆាំងបទគម្ពីរមួយ ចំនួនដែលព្រះហាក់ដូចជាបដិសេធថាមនុស្សអាក្រក់ត្រូវវិនាសដោយការ តែងតាំងរបស់ទ្រង់ លើកលែងតែដោយការតវ៉ាដ៏ខ្លាំងក្លារបស់ពួកគេ ពួកគេ បាននាំឱ្យពួកគេស្លាប់ ។ ដូច្នេះ សូមយើងពន្យល់ដោយខ្លីនូវវគ្គបទគម្ពីរទាំងនេះ ហើយបង្ហាញថាពួកគេមិនមានទំនាស់នឹងមតិខាងលើនោះទេ ។

អត្ថបទរបស់អេសាយត្រូវបានលើកឡើងថា « ព្រះមិនសព្វព្រះទ័យឲ្យមនុស្ស ទុច្ចរិតស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់សព្វព្រះទ័យឲ្យមនុស្សអាក្រក់ត្រឡប់មកវិញ ហើយរស់

ឡើងវិញ» [អេសេក. ៣៣:១១] ។ ប្រសិនបើវាផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះក្នុងការ
ពង្រីករឿងនេះដល់មនុស្សជាតិទាំងមូល ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនលើកទឹកចិត្តឱ្យ
ប្រែចិត្តមនុស្សជាច្រើនដែលមានចិត្តល្អជាងចំពោះការស្តាប់បង្គាប់ដែលគំនិត
របស់អ្នកដែលកាន់តែពិបាកនឹងរឹងប៉ឹងតាមការអញ្ជើញប្រចាំថ្ងៃរបស់ទ្រង់? ក្នុង
ចំណោមប្រជាជនក្រុងនីនីវេ

[ម៉ាថាយ 12:41] និងទីក្រុងសូដុម ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទថ្លែងទីបន្ទាល់ ការ
ផ្សាយដំណឹងល្អ និងអព្វកហេតុនឹងបានសម្រេចច្រើនជាងនៅស្រុកយូដា [ម៉ាថា
យ ។ 9:១៣] ។ ប្រសិនបើព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យមនុស្សទាំងអស់បាន
សង្គ្រោះ តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាដែលទ្រង់មិនបើកទ្វារនៃការប្រែចិត្តដល់
បុរសដែលមានទុក្ខព្រួយ ដែលនឹងត្រូវរៀបចំខ្លួនប្រសើរជាងមុន ដើម្បីទទួលព្រះ
គុណ? ហេតុដូច្នេះហើយ យើងអាចឃើញថា វគ្គបទគម្ពីរនេះត្រូវបានបំភាន់
យ៉ាងឃោរឃៅ ប្រសិនបើព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែលព្យាករ៍បានលើកឡើង
នោះ ប្រឆាំងទៅនឹងផែនការដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានញែកអ្នករើស
តាំងចេញពីការស្តីបន្ទោស ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងកំពុងស្វែងរកអត្ថន័យ
ពិតរបស់ព្យាករ៍ វាគឺថាគាត់នឹងនាំមកនូវក្តីសង្ឃឹមនៃការលើកលែងទោសដល់
មនុស្សដែលមានទោសតែប៉ុណ្ណោះ ។ ចំណុចសំខាន់របស់វាគឺថា ព្រះទ្រង់ប្រុង
ប្រៀបនឹងការអត់ទោស ដោយមិនមានការសង្ស័យ នៅពេលដែលមនុស្សមាន
បាបត្រូវបានរួមគ្នា ។ ដូច្នេះ រហូតដល់ពេលដែលព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងការប្រែ
ចិត្តរបស់មនុស្សមានបាប នោះគាត់មិនព្រមស្លាប់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែបទពិសោធន៍
បង្រៀនថា ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងការប្រែចិត្តរបស់អ្នកដែលទ្រង់អញ្ជើញមក
ខ្លួនគាត់ តាមរបៀបដែលទ្រង់មិនប៉ះពាល់ចិត្តមនុស្សទាំងអស់ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាមិនមែនជារឿងដែលនិយាយថាគាត់ប្រព្រឹត្តដោយ
 បោកបញ្ឆោតនោះទេ គ្បិតតែការហៅពីខាងក្រៅរបស់គាត់មិនអាចលើកលែង
 ទោសដល់អ្នកដែលបានឮហើយមិនស្តាប់បង្គាប់ក៏ដោយ ក៏វានៅតែត្រូវបានចាត់
 ទុកថាជាករណីនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ដែលគាត់បានផ្សះផ្សាមនុស្សជាមួយនឹង
 ខ្លួនគាត់ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងពិចារណាលើការណែនាំរបស់ព្យាការីដែលថា ការ
 ស្តាប់របស់មនុស្សមានបាបមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ដូចដែលបានបង្កើត
 ឡើងដើម្បីធានាដល់អ្នកជឿថា ព្រះត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចដើម្បីលើកលែងទោស
 ដល់ពួកគេភ្លាមៗនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយការប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែ
 ដើម្បីធ្វើឱ្យមនុស្សអាក្រក់មានអារម្មណ៍ថាអំពើល្អរបស់ពួកគេត្រូវបានកើន
 ឡើងទ្វេដង ដោយសារ ពួកគេមិនឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីសប្បុរសនិងសេចក្តីល្អដ៏
 អស្ចារ្យរបស់ព្រះឡើយ ។ ដូច្នេះ សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះនឹងតែងតែទៅ
 ជួបនឹងការប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែព្យាការី និងសាវ័កទាំងអស់ ក៏ដូចជាអេសេគាលផ្ទាល់
 បង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ដល់អ្នកណាដែលការប្រែចិត្តត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ។

16. (2) ពីម៉ូថេទី១ ២:៣-៤ និងវគ្គបទគម្ពីរស្រដៀងគ្នា

ទីពីរ ពួកគេបានដកស្រង់ឃ្លាពីប៉ុល ដែលគាត់បានចែងថា ព្រះ «សព្វព្រះទ័យ
 ឲ្យមនុស្សទាំងអស់បានសង្គ្រោះ» [I Tim. ២:៣-៤] ។ ទោះបីជានេះខុសពី
 ហេតុផលខាងលើក៏ដោយ វាមានអ្វីមួយដូចគ្នាជាមួយវា ។ ខ្ញុំឆ្លើយតប ៖ ដំបូង
 វាច្បាស់ពីបរិបទអំពីរបៀបដែលគាត់ចង់ ។ សម្រាប់ ប៉ុល ផ្ទៃផ្ទង់ ចំណុច ពីរ
 គឺ ថា ទ្រង់ ចង់ ឲ្យ ពួកគេ បាន សង្គ្រោះ និង ដើម្បី មក ទទួល
 ស្គាល់ ការពិត ។ ប្រសិនបើពួកគេមានន័យថា នេះត្រូវបានជួសជុលដោយ

ផែនការដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ ដើម្បីពួកគេអាចទទួលបានគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ តើការនិយាយរបស់ម៉ូសេមានន័យយ៉ាងណា ៖

តើប្រជាជាតិណាដែលរុងរឿងខ្លាំងដែលព្រះជាម្ចាស់ចាប់យកពេលយប់ ដូចព្រះអង្គធ្វើចំពោះអ្នក? [ដេត ១ ៤:៧] ។ តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាដែលព្រះបានដកប្រជាជនជាច្រើនចេញពីពិភពនៃដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ខណៈអ្នកដទៃទៀតរីករាយនឹងវា? តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាដែលការទទួលស្គាល់ដ៏បរិសុទ្ធនៃគោលលទ្ធិនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះមិនដែលកើតមានដល់អ្នកខ្លះ ខណៈអ្នកផ្សេងទៀតស្ទើរតែបានភ្ញាក់រសជាតិមិនច្បាស់លាស់មួយចំនួនពីវា? ពីនេះវានឹងងាយស្រួលក្នុងការកំណត់ការរសាត់នៃហេតុផលរបស់ប៉ុល គាត់បានបង្ហាត់ដល់ជីវិតម្តងទៀតធ្វើការអធិស្ឋានយ៉ាងឱឡារិកក្នុងព្រះវិហារសម្រាប់ស្តេច និងអ្នកគ្រប់គ្រង

ប៉ុន្តែ ដោយសារវាហាក់ដូចជាមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងការអធិដ្ឋានទៅព្រះសម្រាប់មនុស្សមួយក្រុមដែលស្ទើរតែអស់សង្ឃឹម (មិនត្រឹមតែជាមនុស្សចម្លែកទាំងអស់ចំពោះរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែមានចេតនាវាយកម្ទេចព្រះរាជាណាចក្ររបស់ទ្រង់ដោយអស់ពីកម្លាំង) ។

«នេះគឺជាការពេញចិត្តចំពោះព្រះ ដែលសព្វព្រះទ័យឲ្យមនុស្សទាំងអស់បានសង្គ្រោះ» [I Tim. ២:៣-៤] ។ តាមរយៈនេះ ប៉ុលច្បាស់ជាមានន័យតែមួយគត់ថា ព្រះមិនបានបិទផ្លូវទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សមានសណ្តាប់ធ្នាប់ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់គាត់យ៉ាងខ្លាំង ដែលគាត់នឹងគ្មានវាដោយគ្មានវា ។

សេចក្តីថ្លែងការណ៍ផ្សេងទៀតមិនប្រកាសពីអ្វីដែលព្រះបានកំណត់នៅក្នុងការជំនុំជំរះសម្ងាត់របស់ទ្រង់ទាក់ទងនឹងមនុស្សទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេប្រកាសថា មានការលើកលែងទោសរួចរាល់សម្រាប់មនុស្សមានបាបទាំងអស់ ប្រសិនបើពួកគេត្រឡប់ទៅស្វែងរកវិញ ។ ត្បិតបើពួកគេទទួលបានដោយអំណត់ក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ថា ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់គ្រប់គ្នា [រ៉ូម. ១១:៣២] ខ្ញុំលើកលែងតែអ្វីដែលត្រូវបានសរសេរនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា ៖ «ព្រះនៃយើងរាល់គ្នាគង់នៅស្ថានសួគ៌ ជាកន្លែងដែលទ្រង់ធ្វើតាមតែចិត្ត» [ទំនុក. ១១៥:៣]

។ ដូច្នេះ ពាក្យនេះត្រូវពន្យល់ដូចជាយល់ស្របនឹងអ្នកផ្សេងទៀតថា "ខ្ញុំនឹងអាណិតអ្នកដែលខ្ញុំអាណិត" [ខ. ៣៣:១៩] ។ អ្នកណាដែលជ្រើសរើសអ្នកដែលខ្លួនចង់ដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា នោះមិនផ្តល់ដល់មនុស្សទាំងអស់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែដោយសារវាបង្ហាញច្បាស់ថាគាត់មានការព្រួយបារម្ភជាមួយក្រុមបុរស មិនមែនជាបុរសជាបុគ្គលនោះទេ ហើយនៅឆ្ងាយពីការពិភាក្សាបន្ថែមទៀត! ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានេះ យើងគួរកត់សំគាល់ថា ប៉ុលមិនបានប្រាប់ពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើគ្រប់ពេលវេលា គ្រប់ទីកន្លែង និងចំពោះមនុស្សទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែទុកឱ្យគាត់មានសេរីភាពក្នុងការបង្កើតសូម្បីតែស្តេច និងចៅក្រមជាអ្នកចែករំលែកនៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃស្ថានសួគ៌ ទោះបីដោយសារតែពួកគេក៏ដោយ ។ ពិការភ្នែក ពួកគេគួរតែខឹងនឹងវា ។

ពួកគេហាក់ដូចជាលើកឡើងនូវការជំទាស់ខ្លាំងជាងមុនលើមូលដ្ឋាននៃវគ្គបទគម្ពីរមួយនៅក្នុងពេត្រុស ៖ « ព្រះទ្រង់មិនសព្វព្រះទ័យឲ្យអ្នកណាម្នាក់ត្រូវវិនាសឡើយ ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងទទួលទាំងអស់ដើម្បីប្រែចិត្ត » [ពេត្រុសទី ២ ៣:៩]

ប៉ុន្តែដំណោះស្រាយនៃការលំបាកកើតឡើងភ្លាមៗនៅក្នុងឃ្លាទីពីរ ពីព្រោះឆន្ទៈ ក្នុងការទទួលការប្រែចិត្តអាចយល់បានតែក្នុងន័យដែលត្រូវបានបង្រៀនជាទូទៅ ប៉ុណ្ណោះ ។ ការប្រែចិត្តជឿគឺច្បាស់នៅក្នុងដែរបស់ព្រះ៖ នៅពេលដែលគាត់ សន្យាថាគាត់នឹងផ្តល់ឱ្យបេះដូងសាច់ឈាមមួយចំនួនប៉ុន្តែទុកឱ្យនៅសល់ដោយ បេះដូងថ្ម [អេសេក ១ ៣៦:២៦] សូមឲ្យគាត់ត្រូវបានសួរថា តើគាត់ចង់ប្រែ ចិត្តទាំងអស់ឬទេ? វាពិតជាការពិតដែលថា លុះត្រាតែគាត់បានត្រៀមខ្លួនជា ស្រេចដើម្បីទទួលអ្នកដែលអំពាវនាវដល់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់គាត់នោះ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះនឹងហួសពីកន្លែង ៖

« ចូរប្រែចិត្តមកខ្ញុំ... ហើយខ្ញុំនឹងប្រែចិត្តជាអ្នក » [Zech. ១:៣] ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំ អះអាងថា គ្មានមនុស្សស្លាប់ទៅជិតព្រះឡើយ លុះត្រាតែព្រះទន្ទឹងរង់ចាំគាត់ ។ ហើយប្រសិនបើការប្រែចិត្តជាមនុស្សជ្រើសរើស នោះប៉ុលនឹងមិនបាននិយាយថា ៖ «ក្នុងករណីដែលព្រះអាចនឹងប្រទានឲ្យពួកគេប្រែចិត្ត» [II Tim. ២:២៥] ។ ប្រាកដណាស់ លុះត្រាតែព្រះតែមួយអង្គដែលដាស់តឿនមនុស្សទាំងអស់ឱ្យ ប្រែចិត្តដោយសំឡេងផ្ទាល់របស់គាត់ក៏បានទាក់ទាញអ្នកដែលបានជ្រើសរើសមក ខ្លួនគាត់ដោយចលនាសម្ងាត់នៃវិញ្ញាណរបស់គាត់ នោះយេរេម៉ានឹងមិនបាន និយាយថា ៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រែចិត្តទូលបង្គំចុះ នោះទូលបង្គំនឹងប្រែ ចិត្ត ។ ...ដ្បិតពេលដែលអ្នកបានប្រែចិត្តខ្ញុំ នោះខ្ញុំបានប្រែចិត្ត» [យេ. ៣១: ១៨-១៩] ។

17. ចម្លើយចំពោះការជំទាស់បន្ថែមទៀត

ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងនិយាយថា ប្រសិនបើនេះជាដូច្នេះ នោះនឹងមានជំនឿតិចតួចលើ ការសន្យានៃដំណឹងល្អ ដែលក្នុងការថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះព្រះហឫទ័យនៃព្រះ អះអាងថាទ្រង់នឹងធ្វើអ្វីដែលផ្ទុយនឹងក្រឹត្យដែលមិនអាចរំលោភបំពានរបស់ទ្រង់ ។ មិនមែនទាល់តែសោះ ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ការសន្យានៃសេចក្តី សង្គ្រោះជាសកល ប្រហែលជាវានៅតែមិនមានការគោរព ដែលមិនស្របនឹង ការកំណត់ទុកជាមុននៃ reprobate ដែលបានផ្តល់ឱ្យយើងយកចិត្តទុកដាក់លើ ឥទ្ធិពលរបស់វា ។ នៅពេលយើងទទួលបានការសន្យាដោយសេចក្តីជំនឿ យើង ដឹងថាពេលនោះ ហើយមានតែពេលនោះទេ ដែលវាមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងយើង ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលដែលជំនឿត្រូវបានដកចេញ នោះការសន្យាក៏ត្រូវបាន លុបចោលក្នុងពេលតែមួយដែរ ។ ប្រសិនបើនេះជាធម្មជាតិរបស់ពួកគេ សូមឲ្យ យើងមើលថាតើពួកគេមិនយល់ស្របជាមួយគ្នាឬអត់ ។ ព្រះត្រូវបានគេនិយាយ ថាបានតែងតាំងពីអស់កល្បជានិច្ចអ្នកដែលទ្រង់ចង់ឱបក្រសោបដោយសេចក្តី ស្រឡាញ់ និងអ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងបញ្ចេញកំហឹងរបស់ទ្រង់ ។

ប៉ុន្តែ ទ្រង់ប្រកាសសេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្សទាំងអស់ដោយមិនរើសអើង ។ ខ្ញុំ រក្សាថាសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះយល់ស្របគ្នាយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ។ ដោយសារ ការសន្យាដូច្នេះគាត់គ្រាន់តែមានន័យថាសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ត្រូវបាន ពង្រីកដល់គ្រប់គ្នាប្រសិនបើពួកគេស្វែងរកតាមនិងអង្វរវា ។ ប៉ុន្តែមានតែអ្នក ដែលគាត់បានបំភ្លឺប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើការនេះ ។ ហើយទ្រង់បំភ្លឺអស់អ្នកដែលទ្រង់ បានកំណត់ទុកជាមុនដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ក្រោយមកទៀតទាំងនេះមានសេចក្តីពិតដ៏ប្រាកដ និងមិនអាចបំបែកបាននៃការសន្យា ដូច្នេះមនុស្សម្នាក់មិន

អាចនិយាយអំពីការខ្វែងគំនិតគ្នារវាងការបោះឆ្នោតដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ និងទីបន្ទាល់អំពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់ផ្តល់ជូនដល់អ្នកជឿ ។

ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាគាត់និយាយថា "ទាំងអស់"? វាគឺថាសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់អាចសម្រាកបានកាន់តែមានសុវត្ថិភាព នៅពេលដែលពួកគេយល់ថាមិនមានភាពខុសគ្នាក្នុងចំណោមមនុស្សមានបាបដែលផ្តល់សេចក្តីជំនឿមានវត្តមាន ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សអាក្រក់មិនអាចទាមទារថាពួកគេខ្វះទីសក្ការៈដែលអាចលាក់ខ្លួនពីចំណងនៃអំពើបាបបានទេ ដរាបណាពួកគេបដិសេធពីភាពក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកគេ បដិសេធនៅពេលផ្តល់ជូន ។ ហេតុដូច្នេះហើយដោយសារសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះត្រូវបានផ្តល់ជូនដល់មនុស្សប្រភេទទាំងពីរតាមរយៈដំណឹងល្អ វាគឺជាសេចក្តីជំនឿ - ការបំភ្លឺរបស់ព្រះ - ដែលបែងចែករវាងអ្នកប្រាជ្ញ និង ទុច្ចរិត ដូច្នេះថាអតីតមានអារម្មណ៍ថាដំណើរការនៃដំណឹងល្អ ខណៈពេលដែលក្រោយមកទៀតមិនទទួលបានប្រាក់ចំណេញពី វា ។ ការបំភ្លឺខ្លួនឯងក៏មានការបោះឆ្នោតដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះជាការគ្រប់គ្រងរបស់វា ។

ការទូញសោករបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលពួកគេបានលើកឡើងថា ៖ «ឱក្រុងយេរូសាឡឹម ក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ... តើខ្ញុំនឹងប្រមូលកូនមាន់របស់អ្នកញឹកញាប់ប៉ុណ្ណាហើយអ្នកមិនព្រមទេ! [ម៉ាថាយ ២៣:៣៧] ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រឹមតែមានបន្ទូលក្នុងលក្ខណៈរបស់គាត់ជាបុរសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបន្ទោសពួកគេដោយបានបដិសេធព្រះគុណរបស់ទ្រង់នៅគ្រប់សម័យកាល ។

ប៉ុន្តែ យើងត្រូវកំណត់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែលឥឡូវកំពុងពិភាក្សា ។ វា ច្បាស់ណាស់ថា តើព្រះបានយកការឈឺចាប់យ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នយ៉ាងណាដើម្បីកាន់ មនុស្សនោះ ហើយរឹងចង្កូសប៉ុណ្ណា ពីខ្ពស់បំផុតទៅទាបបំផុត ដែលត្រូវបាន ប្រគល់ឱ្យនូវសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏រឹងមាំ ពួកគេបានបដិសេធមិនព្រមជួបជុំគ្នា ។ ប៉ុន្តែ វាមិនកើតឡើងពីការនេះទេ ដែលផែនការរបស់ព្រះត្រូវបានធ្វើជាមោឃៈ ដោយចេតនាអាក្រក់របស់មនុស្ស ។ ពួកគេជំទាស់ថា គ្មានអ្វីស្របតាមធម្មជាតិ របស់ព្រះ ជាងការដែលទ្រង់គួរមានឆន្ទៈទ្វេដង ។ នេះខ្ញុំផ្តល់ឱ្យពួកគេ ដោយផ្តល់ ឱ្យពួកគេពន្យល់បានត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាគេមិនពិចារណាវត្តជា ច្រើនដែលព្រះទទួលយកនូវអារម្មណ៍របស់មនុស្សចុះមកឯអ្វីដែលស្ថិតនៅក្រោម ភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់? គាត់និយាយថា គាត់បានលាត់ដៃរបស់គាត់ ... ដើម្បី ហៅមនុស្សបះបោរ [Isa. 65:2];

ពីព្រលឹម និងយ៉ីត គាត់បានយកចិត្តទុកដាក់ ដើម្បីនាំពួកគេត្រឡប់ទៅគាត់វិញ ។ ប្រសិនបើពួកគេចង់អនុវត្តអ្វីៗទាំងអស់នេះចំពោះព្រះ ដោយមិនយកចិត្ត ទុកដាក់លើតួរលេខនៃការនិយាយ ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាច្រើនលើសលប់នឹងកើត ឡើង ដែលដំណោះស្រាយមួយនេះអាចចោលបាន ៖ អ្វីដែលមនុស្សត្រូវបានផ្ទេរ ទៅព្រះ ។ ទោះបីជាដំណោះស្រាយដែលយើងមាននៅកន្លែងផ្សេងទៀត 3 ជឿនលឿនគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ ៖ ទោះបីជាតាមការយល់ឃើញរបស់យើង ឆន្ទៈ របស់ព្រះមានច្រើនក៏ដោយ ទ្រង់មិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងរឿងនេះនៅក្នុងខ្លួន គាត់ទេ ។ ប៉ុន្តែយោងទៅតាមប្រាជ្ញាដ៏សម្បូរបែបរបស់គាត់ ដូចដែលប៉ុលហៅ ថា [អេភ. 3:10] គាត់បានធ្វើឱ្យយើងស្រងូតស្រងាត់នូវអារម្មណ៍របស់យើង

រហូតដល់វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងដើម្បីទទួលស្គាល់ថាគាត់ពិតជាអស្ចារ្យយ៉ាងណា
ចំពោះអ្វីដែលហាក់ដូចជាផ្ទុយនឹងឆន្ទៈរបស់គាត់ ។

ពួកគេលេងជាមួយនឹងអំណះអំណាងដែលមិនសមហេតុផលថា ដោយសារព្រះជា
ម្ចាស់ជាព្រះវរបិតានៃមនុស្សទាំងអស់ វាជារឿងអយុត្តិធម៌សម្រាប់គាត់ក្នុងការ
លះចោលនោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលធ្លាប់មានកំហុសរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ទើបសមនឹង
ទទួលការផ្ដន្ទាទោសនេះ ។ ដូចជាចិត្តសប្បុរសរបស់ព្រះមិនមានសូម្បីតែជ្រូកនិង
ឆ្កែ! ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើវាជាសំណួររបស់មនុស្សជាតិ ចូរឱ្យពួកគេឆ្លើយថា ហេតុ
អ្វីបានជាព្រះជាម្ចាស់ចង់អង្គុយជាមួយមនុស្សតែម្នាក់ ដើម្បីធ្វើជាព្រះបិតា
របស់ពួកគេ ។ មូលហេតុដែលគាត់រើសបានចំនួនតិចតួចក្នុងចំណោមនេះ ដូច
ជាផ្កា ។ ប៉ុន្តែ ចំណង់ចង់និយាយអាក្រក់របស់គេរវាងអ្នកជេរប្រមាថទាំងនេះ
មិនឲ្យពិចារណាថា ៖ «ព្រះធ្វើឲ្យព្រះអាទិត្យរះលើសេចក្តីល្អនិងសេចក្តីអាក្រក់»
[ម៉ាថ. ៥:៤៥] ដូច្នេះ មរតកត្រូវបានប្រគល់ដល់អស់អ្នកតិចតួចដែលពេលខ្លះ
គាត់នឹងនិយាយថា « ចូរមកពរពីព្រះវរបិតាខ្ញុំ ទទួលរាជាណាចក្រជាមរតក
» [ម៉ាថ. ២៥:៣៤] ជាដើម ពួកគេក៏ជំទាស់ដែរថា ព្រះស្តាប់អ្វីទាំងអស់ដែល
ទ្រង់បានបង្កើត ។ នេះខ្ញុំបានទទួលស្គាល់ពួកគេ; ប៉ុន្តែ អ្វីដែលខ្ញុំបង្រៀនគឺ
ប្រកាន់ខ្ជាប់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថា ការបន្ទោសនោះជាការស្តាប់ខ្ពើមចំពោះព្រះ ហើយ
ដោយមានហេតុផលល្អណាស់ ។ ត្បិតដោយមិនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់
នោះគេមិនអាចបញ្ចេញអ្វីក្រៅពីហេតុផលសម្រាប់ការដាក់បណ្តាសាបានឡើយ ។

«មិនមានភាពខុសគ្នារវាងសាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃឡើយ» [រ៉ូម. ១០:១២]
ហើយជាលទ្ធផលព្រះគុណរបស់ព្រះត្រូវបានពង្រីកដល់មនុស្សទាំងអស់ដោយមិន
រើសមុខ ។ បានផ្តល់ឲ្យប្រាកដថាពួកគេទទួលស្គាល់ដូចដែលប៉ុលបានចែងថា

«ព្រះទ្រង់ត្រាស់ហៅមនុស្សទាំងពីរសាសន៍យូដា និងពីរសាសន៍ដទៃ តាមការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់» [រ៉ូម. 9:24] ដូច្នេះថាគាត់ត្រូវបានចងទៅនឹងនរណាម្នាក់ ។ ដោយវិធីនេះ យើងក៏បោះចោលការជំទាស់របស់ពួកគេដែលបានធ្វើឡើងនៅកន្លែងមួយទៀតថា «ព្រះជាម្ចាស់បានបិទអ្វីៗទាំងអស់នៅក្រោមអំពើបាបដើម្បីឲ្យទ្រង់មានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់មនុស្សទាំងអស់» [រ៉ូម. 9:១១: ៣២; ហ្គា ១ ៣:២២]; នោះគឺដើម្បីនិយាយថាដោយសារគាត់មានបំណងថាការសង្គ្រោះនៃអស់អ្នកដែលត្រូវបានសង្គ្រោះត្រូវបានកំណត់ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់គាត់ទោះបីជាប្រយោជន៍នេះមិនមែនជាទូទៅសម្រាប់ទាំងអស់ ។ ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលគំនិតជាច្រើនត្រូវបានបន្ថែមលើភាគីទាំងសងខាង ទុកអោយនេះជាសេចក្តីសន្និដ្ឋានរបស់យើង ៖ ដើម្បីញាប់ញ័រជាមួយប៉ូលនៅក្នុងអាថ៌កំបាំងដ៏ជ្រៅមួយ ។ ប៉ុន្តែ បើនិយាយតៗគ្នាទៅមុខ មិនត្រូវខ្មាសនឹងពាក្យឧទានរបស់គាត់ឡើយ ៖ «ឱមនុស្សអើយ អ្នកជាអ្នកណាដែលប្រកែកនឹងព្រះ? [រ៉ូម ១ ៩:២០] ដូចដែល Augustine ពិតជាបានប្រកែក អស់អ្នកដែលវាស់ស្ទង់យុត្តិធម៌ដ៏ទេវភាពតាមស្តង់ដារនៃយុត្តិធម៌របស់មនុស្សកំពុងប្រព្រឹត្តដោយខុសឆ្គង» ។

ការរស់ឡើងវិញចុងក្រោយបង្អស់

(ការប្រកាសពីគោលលិខិតសេចក្តីជំនឿនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញចុងក្រោយបង្អស់
1-4)

**1. សារៈសំខាន់នៃសង្ឃឹមនៃការរស់ឡើងវិញ និងការរារាំងដល់សង្ឃឹមនៃ
សេចក្តីរស់ឡើងវិញ**

ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត [ម៉ាឡាគី 4:2] ដែលចែងចាំតាមរយៈដំណឹងល្អ ហើយដែលបានយកឈ្មោះសេចក្តីស្លាប់ ដែលដូចប៉ុលធ្វើបន្ទាល់ថា បាននាំពន្លឺនៃជីវិតមកដល់យើង [២ធីម៉ូថេ 1:10] ។ ដូច្នេះ យើងក៏ដូចគ្នាដែរ ដោយបានជឿថា “បានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់មកកាន់ជីវិត” [យ៉ូហាន 5:24] ដែល “មិនមែនជាអ្នកដទៃ ឬជាអ្នកគ្រាន់តែសំណាក់នៅទៀតទេ គឺជាជាតិតែ ១នឹងពួកបរិសុទ្ធ ជាពួកដំណាក់ព្រះវិញ” [អេភេសូរ 2:19] ដែលជាអ្នក “ធ្វើឱ្យយើងអង្គុយ” ជាមួយនឹងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយ “នៅស្ថានសួគ៌” [អេភេសូរ 2:6] ដើម្បីឱ្យយើងមានសុភមង្គលដោយមិនខ្វះអ្វីសោះ ។ តែមិនពុំនោះទេ យើងនឹងនៅតែអនុវត្តដោយឈឺចាប់នៅក្រោមការបម្រើកងទ័ពយ៉ាងលំបាក គឺប្រៀបដូចជាយើងមិនបានទទួលផលប្រយោជន៍ពីជ័យជំនះដែលព្រះគ្រីស្ទបានយកឈ្មោះនោះទេ យើងត្រូវតែនៅជាប់ទៅនឹងអ្វីផ្សេងទៀតដែលបង្រៀនពីធម្មជាតិនៃសង្ឃឹមវិញ ។ កាលដែលយើងសង្ឃឹមដល់ការដែលយើងមើលមិនឃើញ [រ៉ូម 8:25] ហើយ ដូចជានិយាយនៅកន្លែងមួយថា “ជំនឿជាសំគាល់ពីការដែលមើលមិនឃើញ” [ហេប្រើរ 11:1] កាលណាដែលយើងត្រូវបានឃុំឃាំងនៅ

ក្នុងកុកនៃសាច់ឈាមនេះ នោះ “យើងខ្ញុំមានចិត្តជឿជាក់ជាដរាប ហើយដឹងថា ដែលយើងខ្ញុំនៅក្នុងរូបកាយនេះ នោះយើងខ្ញុំនៅឃ្លាតពីព្រះអម្ចាស់” [២កូរិនថូស 5:6] ។ ដោយហេតុផលនេះ ប៉ុលដដែលនិយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរមួយទៀតថា “ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាបានស្លាប់ហើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាក៏លាក់ទុកក្នុងព្រះជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ កាលណាព្រះគ្រីស្ទដ៏ជាជីវិតនៃយើង បានលេចមក នោះអ្នករាល់គ្នានឹងលេចមកក្នុងសិរីល្អ ជាមួយនឹងទ្រង់ដែរ” [កូរិនថូស 3:3-4] ។ ដូច្នេះនេះជាស្ថានភាពរបស់យើងគឺ៖ “ទាំងបង្ហាត់បង្រៀនយើងរាល់គ្នា ឱ្យលះចោលសេចក្តីទមិលល្មើស និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាក្នុងលោកនេះ ហើយឱ្យរស់នៅក្នុងសម័យនេះ ដោយសេចក្តីធ្ងន់ធ្ងរ សេចក្តីសុចរិត ហើយដោយគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះវិញ ទាំងរង់ចាំសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏មានពរ គឺឱ្យបានឃើញដំណើរលេចមកនៃសិរីល្អរបស់ព្រះដ៏ជាធំ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃយើង” [ទីតុស 2:12-13] ។ នៅទីនេះ យើងត្រូវការការអត់ធ្មត់ដែលលើសពីធម្មតាថែមទៀត នោះទើបយើងនឹងមិនដោយសារភាពនឿយណាយរបស់យើងត្រូវបង្វែរត្រឡប់ដំណើររបស់យើង ឬត្រូវបោះបង់ចោលនូវទីតាំងរបស់យើងនោះឡើយ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ អ្វីក៏ដោយដែលបានពន្យល់មកទល់ពេលនេះ ទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង តម្រូវឱ្យលើកគំនិតឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ដើម្បីឱ្យ “បានស្រឡាញ់ទ្រង់ ហើយទោះបីនៅជាន់ឥឡូវនេះ អ្នករាល់គ្នានៅតែមិនឃើញទ្រង់ទៀត គង់តែមានចិត្តជឿដែរ ហើយក៏ត្រេកអរសាទរក្នុងទ្រង់ ដោយសេចក្តីអំណរដ៏ប្រសើរ ដែលរកថ្លែងមិនបាន ដោយបានទទួលចុងបំផុតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះដល់ព្រលឹង” [១ពេត្រុស 1:8-9] ។ ដោយហេតុនេះ បានជាប៉ុលដនិយាយថា សេចក្តីជំនឿនិងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់

ពួកសុចរិតមានទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្ឃឹមដែលស្ថិតនៅលើស្ថានសួគ៌ [កូរិនថ្ន 1:4-5] ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលយើងសម្លឹងមើលព្រះគ្រីស្ទ យើងទន្ទឹងរង់ចាំស្ថានសួគ៌ ហើយគ្មានអ្វីនៅលើផែនដីរារាំងពួកគេពីការនាំយើងទៅកាន់ព្រះពរដែលបានសន្យានោះទេ ជាសេចក្តីពិតដែលត្រូវបានសម្រេចបំពេញ ។ “ពីព្រោះសម្បត្តិទ្រព្យរបស់អ្នកស្ថិតនៅកន្លែងណា នោះចិត្តអ្នកក៏នឹងនៅកន្លែងនោះដែរ” [ម៉ាថាយ 6:21] ។ ដូច្នេះ សេចក្តីពិតក៏លេចឡើងថា សេចក្តីជំនឿនោះគឺកម្រណាស់នៅក្នុងលោកិយនេះ ៖ គ្មានការអ្វីដែលលំបាកសម្រាប់ភាពយឺតយ៉ាវរបស់យើង ជាងការដែលត្រូវស្រវាឡើងឆ្លងកាត់ឧបសគ្គរាប់មិនអស់ “ទាំងរត់ដំរង់ទៅឯទី ដើម្បីឱ្យបានរង្វាន់នៃការងារដ៏ខ្ពស់” [ភីលីព 3:14] ។ ចំពោះទុក្ខវេទនាដ៏ធំដែលស្ទើរតែគ្របដណ្តប់លើយើង ត្រូវបានបន្ថែមដោយការសើចចំអករបស់មនុស្សចំអក ដែលវាយប្រហារលើភាពគ្មានទោសកំហុសរបស់យើង នៅពេលដែលយើងស្ម័គ្រចិត្តលះបង់ប្រយោជន៍បច្ចុប្បន្ននេះ គឺហាក់បីដូចជាយើងព្យាយាមដេញតាមព្រះពរដែលលាក់បាំងពីយើង ប្រៀបដូចជាស្រមោលមួយរំពេចវិញ ។ ទីបំផុត ទាំងខាងលើ និងខាងក្រោមយើង ទាំងនៅចំពោះមុខយើង និងពីក្រោយយើង មានការល្អៗដ៏យោរយោឡោមព័ទ្ធយើង ដែលចិត្តរបស់យើងមិនអាចទ្រាំទ្របាន តើវាមិនបានរួចផុតពីរបស់ដែលនៅលើផែនដីហើយចងភ្ជាប់ទៅនឹងជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ ដែលហាក់ដូចជានៅឆ្ងាយនោះទេ? ឆ្នេះហើយ អ្នកដែលបានទទួលផលយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងដំណឹងល្អ មានតែអ្នកដែលបានទម្លាប់ខ្លួនគាត់ក្នុងការធ្វើសញ្ជឹងគិតជាបន្តលើការរស់ឡើងវិញដ៏មានពរប៉ុណ្ណោះ ។

2. ការទន្ទឹងចង់នៅជាមួយនឹងព្រះ ជាកត្តាជំរុញសម្រាប់សង្ឃឹមនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ

ទស្សនវិទូបុរាណបានពិភាក្សាយ៉ាងអន្ទះសារអំពីសេចក្តីល្អឯករាជបុគ្គល ហើយថែមទាំងប្រកែកគ្នាអំពីរឿងនោះផង ។ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់សោះ លើកលែងតែលោកផ្លាតូបានទទួលស្គាល់ភាពល្អប្រសើរបំផុតរបស់មនុស្សថា ជាការរួបរួមជាមួយនឹងព្រះ ហើយគាត់ក៏មិនអាចយល់ពីធម្មជាតិរបស់វាបានដែរ ។ ហើយវាគ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់ឡើយ ដ្បិតគាត់មិនបានរៀនអ្វីសោះអំពីចំណងដ៏ពិសិដ្ឋនៃការរួបរួម ។ សូម្បីតែធម្មយាត្រារបស់យើងនៅលើផែនដីនេះ យើងដឹងថាមានតែសុភមង្គលតែមួយ ហើយដែលល្អឥតខ្ចោះ ។ ប៉ុន្តែសុភមង្គលនេះធ្វើឱ្យចិត្តយើងកាន់តែប្រាថ្នាចង់បានវាខ្លាំងឡើងៗជាប្រហែលថ្ងៃដើម្បី រហូតទាល់តែផលផ្លែពេញលេញនៃប្រយោជន៍របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលលើកឡើងក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេដល់ដំណើរនៃការរស់ឡើងវិញ ។ ដូច្នេះហើយបានជាប៉ុលបានកំណត់គោលដៅនេះដល់អ្នកជឿ [ភីលីព 3:8] ដែលគាត់និយាយថា គាត់បានខំប្រឹង ដោយបំភ្លេចគ្រប់ការទាំងអស់ [Phil. 3:13] ។ យើងសម្រេចបាន ។ យើងក៏គួរតែខិតខំឆ្ពោះទៅរកវាឱ្យកាន់តែខ្លះខ្លោង ក្រែងលោលោកិយនេះចាប់យើងជាប់ នោះយើងត្រូវទទួលទោសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដោយភាពខ្ជិលច្រអូសរបស់យើង ។ ដូច្នេះហើយនៅកន្លែងមួយទៀត ទ្រង់សម្គាល់អ្នកជឿដោយសញ្ញាសម្គាល់នេះថា "ការសន្មនារបស់ពួកគេគឺនៅស្ថានសួគ៌" ជាកន្លែងដែលពួកគេក៏ "រង់ចាំព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ" [ភីលីព 3:20] ។

ហើយដើម្បីឱ្យភាពក្លាហានរបស់ពួកគេមិនបរាជ័យក្នុងការប្រណាំងនេះ ប៉ុលបានភ្ជាប់ជាមួយភាវៈមានជីវិតទាំងអស់ជាដៃគូនឹងគ្នា ។ ដោយសារតែការបាក់បែក

ដែលគ្មានទម្រង់ត្រូវបានគេឃើញនៅគ្រប់ទីកន្លែង គាត់មានប្រសាសន៍ថា អ្វីៗ ទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដីព្យាយាមដេញតាមការកើតជាថ្មី [រ៉ូម 8:19] ។ ដ្បិតកាលដែល ដោយការធ្លាក់របស់គាត់នាំឱ្យមានការរាន់ច្រលំនូរស ណ្តាប់ធ្នាប់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃធម្មជាតិ ការជាប់ឃុំឃាំងដែលភាវៈទាំងនោះបានរង ទុក្ខដោយសារអំពើបាបរបស់មនុស្សគឺធ្ងន់ និងសោកសៅចំពោះពួកគេ ។ ឥឡូវ នេះ ពួកគេត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយការយល់ឃើញណាមួយ ប៉ុន្តែដោយធម្មជាតិ ពួកគេចង់បានស្ថានភាពដែលមិនខូចខាតនៅពេលដែលពួកគេបានធ្លាក់ចុះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ប៉ូលបានចាត់ទុកថាជា "ការថ្ងូរ" និង "ការឈឺចាប់ពេល សម្រាល" ។ [រ៉ូម 8:22] ទៅដល់ពួកគេ ថាឃើង "មានផលជាដំបូងរបស់ព្រះ វិញ្ញាណ" [រ៉ូម 8:23] គួរតែអម៉ាស់ដែលត្រូវរងទុក្ខនៅក្នុងសេចក្តីពុករលួយ របស់យើង ហើយយ៉ាងហោចណាស់មិនយកត្រាប់តាមការដែលស្លាប់ហើយ ដែលត្រូវរងការដាក់ទោសដោយសារអំពើបាបរបស់អ្នកផ្សេងឡើយ ។ ដើម្បីនឹង ពញ្ជាក់ឃើងឱ្យមុតជាងនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានហៅការយាងមកចុងក្រោយរបស់ព្រះ គ្រីស្ទថា "សេចក្តីប្រោសលោះរបស់យើង" [រ៉ូម 8:23] ។ វាពិតជាពិតប្រាកដ មែនដែលថា គ្រប់ផ្នែកនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់យើងនោះបានពេញលេញហើយ ។ តែដោយសារព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានថ្វាយម្តងរួចជាស្រេចសម្រាប់អំពើបាប ។ [ហេប្រើរ 10:12] "ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទក៏បែបយ៉ាងនោះដែរ...ទ្រង់នឹងលេចមកម្តង ទៀត ក្រៅពីរឿងអំពើបាប គឺសំរាប់នឹងជួយសង្គ្រោះដល់អស់អ្នកដែលរង់ចាំ ទ្រង់" [ហេប្រើរ 9:28] ។ មិនថាមានការលំបាកអ្វីដែលធ្វើទុក្ខដល់យើងទេ ចូរ ឱ្យ "សេចក្តីប្រោសលោះ" នេះទ្រទ្រង់យើងរហូតដល់ការសម្រេចចំពេញរបស់ វា ។

3. សេចក្តីរស់ឡើងវិញដែលសង្ឃឹមសម្រាប់រូបកាយនោះគឺ៖ សេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាគំរូដើម

សារៈសំខាន់ខ្លាំងនៃបញ្ហានេះគួរតែសម្រួចនូវការយកចិត្តទុកដាក់របស់យើង ។ ដ្បិតប៉ុលបាននិយាយដែកញែកយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា “បើសិនជាពួកស្លាប់មិនរស់ឡើងវិញមែន...នោះដំណឹងដែលយើងខ្ញុំផ្សាយនេះ ជាការឥតប្រយោជន៍ទេ” [១កូរិនថូស 15:13-14] ដ្បិតស្ថានភាពរបស់ពួកយើងនឹងកាន់តែគួរឱ្យសង្វេគជាងមនុស្សទាំងអស់ផង [១កូរិនថូស 15:19] ដោយឃើញថា ដោយត្រូវរងការដែលគេស្អប់ និងការមើលងាយពីមនុស្សជាច្រើន ដែលយើងនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់គ្រប់វេលា [១កូរិនថូស 15:30] “គេរាប់យើងទុកដូចជាច្រើមដែលសំរាប់សំឡាប់” [រ៉ូម 8:36; ទំនុកដំកើង 44:22; ខ 23] ។ ដូច្នេះហើយ សិទ្ធិអំណាចនៃដំណឹងល្អនឹងធ្លាក់ចុះមិនមែនត្រឹមតែមួយផ្នែកប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែផ្នែកទាំងស្រុង ដែលត្រូវបានទទួលយកក្នុងការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹមរបស់យើង និងឥទ្ធិពលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ដូច្នេះ ចូរយើងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះបញ្ហាដ៏សំខាន់បំផុតនេះ ដើម្បីកុំឱ្យយើងនឿយណាយយូរអង្វែងឡើយ ។ ខ្ញុំបានពន្យាពេលទៅកន្លែងនេះ ដែលការពិភាក្សាខ្លីៗរបស់ខ្ញុំអំពីសម្រាប់គោលបំណងនេះ៖ ដើម្បីឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំបានរៀន នៅពេលដែលពួកគេបានទទួលព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ដើម្បីឱ្យគេបានក្រោកឡើងខ្ពស់ ហើយអាចដឹងថាគេត្រូវបានបំពាក់ដោយភាពអស់កល្បជានិច្ច និងសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ ដើម្បីឱ្យរាងកាយទាំងមូលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរតាមក្បាលវិញ ។ សូម្បីតែនៅក្នុងបុគ្គលរបស់គេយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានកំណត់គំរូនៃការរស់ឡើងវិញនៅចំពោះមុខយើងម្តងហើយម្តងទៀត ។

វាជាការលំបាកក្នុងការជឿថា សាកសពនៅពេលដែលលេបដោយភាពពុករលួយ
នឹងត្រូវប្រោសឡើងវិញដល់រូបរបស់វា ។ ដូច្នេះ ទោះបីជាទស្សនវិទូជាច្រើន
បានប្រកាសថាព្រលឹងអមតៈក៏ដោយ ក៏មានមនុស្សតិចណាស់ដែលយល់ស្រប
លើការរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាម ។ ទោះបីជាមិនមានលេសសម្រាប់ទស្សនៈនេះ
ក៏ដោយ ក៏យើងត្រូវបានរំលឹកដោយវាថា វាជាឿងពិបាកពេកសម្រាប់ចិត្ត
មនុស្សក្នុងការចាប់យល់បាន ។ ព្រះគម្ពីរផ្តល់ជំនួយដោយសេចក្តីជំនឿដែល
អាចយកឈ្នះលើឧបសគ្គដ៏ធំនេះ ៖ ការមួយដែលស្របគ្នានឹងការរស់ឡើងវិញ
របស់ព្រះគ្រីស្ទ មួយទៀតនៅក្នុងភាពគ្រប់អំណាចចេស្តាទាំងអស់របស់ព្រះ ។

ឥឡូវនេះ នៅពេលណាដែលយើងពិចារណាអំពីការរស់ឡើងវិញ សូមឱ្យរូបភាព
របស់ព្រះគ្រីស្ទបានមកនៅចំពោះមុខយើងវិញ ។ នៅក្នុងធម្មជាតិដែលទ្រង់បាន
យកពីយើង ត្រូវបានបញ្ចប់នូវដំណើរជីវិតរមែងស្លាប់ ដែលឥឡូវនេះ ដោយ
បានទទួលអមតៈ ទ្រង់គឺជាការសន្យានៃការរស់ឡើងវិញដែលនឹងមកដល់របស់
យើង ។ សម្រាប់នៅក្នុងទុក្ខវេទនាដែលបានឡោមព័ទ្ធយើង [២កូរិនថូស 4:8-
9] “យើងខ្ញុំផ្ទុកសេចក្តីសុគតនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ នៅក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំជានិច្ច
ដើម្បីឱ្យព្រះជន្មនៃទ្រង់បានសំដែងមក ក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំដែរ” [២កូរិនថូស
4:10] ។ ហើយការដែលបំបែកទ្រង់ចេញពីយើងនោះមិនអនុញ្ញាតឡើយ ហើយ
ដែលមិនអាចទៅរួចផង ដោយមិនបានហែកទ្រង់ជាបំណែកនោះ ។ ដោយការ
នេះ ប៉ុលនិយាយថា ៖ “ដ្បិតបើសិនជាពួកស្លាប់មិនរស់ឡើងទេ នោះព្រះគ្រីស្ទ
ក៏មិនបានរស់ឡើងដែរ” [១កូរិនថូស 15:16] ។ ព្រោះគាត់ចាត់ទុកវាជាគោល
ការណ៍ដែលបានព្រមព្រៀងគ្នាថា មិនមែនសម្រាប់អង្គទ្រង់តែម្នាក់ទេដែលព្រះ
គ្រីស្ទត្រូវបានសុគត ឬថាទ្រង់បានទទួលជ័យជំនះលើសេចក្តីស្លាប់ដោយការរស់

ឡើងវិញនោះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ មានការចាប់ផ្តើមនៅក្នុង ក្បាលនូវអ្វីដែលត្រូវ
បំពេញនៅក្នុងសមាជិកទាំងអស់ យោងទៅតាមឋានៈ និងផ្នែកនីមួយៗ ។ ពិត
ហើយ វាមិនត្រឹមត្រូវទេសម្រាប់ពួកគេដែលត្រូវបង្កើតឱ្យស្មើនឹងទ្រង់គ្រប់បែប
យ៉ាងនោះ ។ វាត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងទំនុកដំកើងថា ៖ “ដ្បិតទ្រង់ក៏មិនព្រម
ឱ្យអ្នកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ឃើញសេចក្តីពុករលួយដែរ” [ទំនុកដំកើង 16:10; កិច្ច
ការ 2:27] ។ ទោះបីជាផ្នែកនៃការជឿទុកចិត្តនេះជារបស់យើងយោងទៅតាម
រង្វាស់នៃអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យក៏ដោយ ក៏ឥទ្ធិពលពេញលេញរបស់វាបានលេច
ឡើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ដែលភាពសុំទាស់នឹងអំពើពុករលួយទាំងអស់
នោះបានទទួលរូបកាយដ៏ល្អឥតខ្ចោះមកវិញ ។ ឥឡូវនេះ ថាការប្រកបរបស់
យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញដ៏មានព្រះពរ ឥឡូវនេះមិនមានការ
សង្ស័យ ឱ្យយើងអាចស្តាប់ចិត្តនឹងការសន្យានេះ ប៉ុលបានប្រកាសយ៉ាង
ច្បាស់លាស់ថា ព្រះគ្រីស្ទបានគង់នៅស្ថានសួគ៌ [អេភេសូរ 1:20] ហើយនឹង
យាងមកម្តងទៀតនៅគ្រាចុងក្រោយជាចៅក្រមដែលនឹងផ្លាស់ប្តូររូបកាយទន់
ទាបរបស់យើង រូបកាយដែលគ្មានសិរីល្អ ឱ្យទៅជារូបកាយដ៏ពេញដោយសិរីល្អ
របស់ទ្រង់ [គីរីលីព 3:20-21] ។ ប៉ុលក៏បង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀតផងដែរ
[កូឡូស 3:4] ថាព្រះទ្រង់បានប្រោសបុត្រាទ្រង់ពីស្លាប់ មិនបានធ្វើឱ្យគំរូតែមួយ
នៃព្រះចេស្តាទ្រង់ឱ្យបានស្គាល់នោះទេ តែដើម្បីនឹងបង្ហាញដល់យើងអ្នកជឿនូវ
កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណតែមួយ ដែលទ្រង់បានហៅថា “ជីវិត” កាលដែលទ្រង់
គង់នៅក្នុងយើង ពីព្រោះទ្រង់ត្រូវបានប្រទានមក រហូតដល់ទីបញ្ចប់ទ្រង់នឹង
ផ្លាស់ប្តូរអ្វីដែលតែងតែវិនាសនៅក្នុងយើងផង [រ៉ូម 8:11] ។

ខ្ញុំគ្រាន់តែប៉ះលើអ្វីដែលអាចត្រូវបានឱ្យបានពិភាក្សាលម្អិតជាងនេះ ហើយសមនឹងត្រូវបានកំណត់ឱ្យកាន់តែអស្ចារ្យ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំជឿជាក់ថា អ្នកអានដែលមានជំនឿនឹងរកឃើញនៅក្នុងពាក្យបន្តិចនេះ ជាសម្ភារៈគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីពង្រឹងជំនឿរបស់ពួកគេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញ ដើម្បីទ្រង់មានយើងជាដៃគូក្នុងជីវិតខាងមុខ ។ ទ្រង់ត្រូវបានប្រោសឡើងវិញដោយព្រះបិតា ដរាបណាទ្រង់ជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំ ដែលព្រះបិតាគង់នៅឆ្ងាយអនុញ្ញាតឱ្យទ្រង់ត្រូវបានរងទុក្ខវេទនា ។ ទ្រង់ត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាអង្គសង្គ្រោះដល់យើងដូចគ្នានឹងទ្រង់ដែរ ។ ទីបំផុត ទ្រង់បានត្រូវប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានក្លាយជា “សេចក្តីរស់ឡើងវិញនិងជាជីវិត” ផង ។ [យ៉ូហាន 11:25] ។ ដូចដែលយើងបាននិយាយនៅក្នុងកញ្ចប់នេះពីរូបភាពនៃការរស់ឡើងវិញគឺដែលយើងអាចឃើញច្បាស់ ដូច្នេះវាជាគ្រឹះដ៏រឹងមាំដើម្បីទ្រទ្រង់ចិត្តរបស់យើង ប្រសិនបើយើងមិននឿយណាយ ឬធុញទ្រាន់នឹងការពន្យារពេលយូរជាងនេះទេ ។ កិច្ចការរបស់យើងមិនមែនវាស់ពេលវេលាប៉ុន្មាននាទីតាមចិត្តយើងទេ តែយើងត្រូវអត់ធ្មត់រង់ចាំរហូតដល់ ពេលដែលព្រះទ្រង់ស្តារឡើងវិញនូវអាណាចក្ររបស់ទ្រង់ ។ ការដាស់តឿនរបស់ប៉ុលអំពីរឿងនេះ ៖ “តែគ្រប់គ្នាតាមលំដាប់រៀងខ្លួន គឺព្រះគ្រីស្ទជាផលដំបូង រួចពួកអ្នកដែលជារបស់ផងព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងកាលដែលទ្រង់យាងមក” [១កូរិនថូស 15:23]

។

ប៉ុន្តែ ដើម្បីកុំឱ្យសំណួរចោទឡើងទាក់ទងនឹងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលផ្អែកលើការរស់ឡើងវិញនៃយើងទាំងអស់គ្នា នោះយើងឃើញថាតើវាញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា និងតាមរបៀបផ្សេងៗដែលទ្រង់បានធ្វើឱ្យមានការបញ្ជាក់ដល់យើង

ង ។ អ្នកមើលងាយនឹងចាត់ទុកវាជាឿងនិទាន នូវអ្វីដែលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ
និយាយទាក់ទងនឹងប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ តើដំណឹងល្អនឹងមានតម្លៃអ្វីដែលនាំមក
ដោយស្រ្តីក្រីក្រដែលមានការភ័យខ្លាចម្នាក់ ហើយបញ្ជាក់ដោយពួកសិស្សស្ទើរតែ
គ្មានជីវិតដោយការភ័យខ្លាចនោះ? ហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទមិនតាំងជ័យជម្នះ
របស់ទ្រង់នៅកណ្តាលព្រះវិហារ និងនៅទីសាធារណៈ? ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិន
បង្ហាញខ្លួនជាមួយនឹងមនុស្សអាក្រក់នៅចំពោះមុខលោកពីឡាត់? ហេតុអ្វីបាន
ជាទ្រង់មិនបញ្ជាក់ប្រាប់ពួកសង្ឃ និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមទាំងមូលថា ទ្រង់បាន
រស់ឡើងវិញ? មនុស្សខាងលោកិយពិបាកនឹងទទួលស្គាល់ថាសាក្សីដែលទ្រង់
បានជ្រើសរើសគឺគ្រប់គ្រាន់ណាស់ ។

ខ្ញុំឆ្លើយថា ៖ ទោះបីជានៅដើមដំបូងទាំងនេះ ភាពទន់ខ្សោយរបស់ទ្រង់អាចត្រូវ
បានមើលងាយក៏ដោយ គឺដោយការរៀបចំដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ នោះអ្វីៗទាំងអស់
នេះត្រូវបានគ្រប់គ្រងពិត ដែលធ្វើឱ្យអ្នកដែលទើបតែរងទុក្ខដោយភាពភ័យខ្លាច
ត្រូវបាននាំយកទៅផ្ទះមួយផ្នែកដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការ
ស្រវាច់បានសេចក្តីគោរពដល់ព្រះ មួយផ្នែកដោយពួកគេ ដោយមិនជឿ
ដើម្បីឱ្យពួកគេមិនត្រឹមតែជាសាក្សីផ្ទាល់ភ្នែកអំពីឿងនេះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអាច
នឹងបានឮពីទេវតានូវឿងដដែលដែលពួកគេបានឃើញដោយភ្នែករបស់ពួកគេផ
ង ។ តើយើងអាចសង្ស័យភាពគួរឱ្យទុកចិត្តរបស់អ្នកដែលគិតថាអ្វីដែលពួកគេ
បានឮពីស្ត្រីគ្រាន់តែជាឿងនិទាន គឺរហូតដល់ពួកគេប្រឈមមុខនឹងការពិត
ដោយផ្ទាល់នោះដូចម្តេច? ចំពោះមនុស្សទាំងអស់ និងអ្នកគ្រប់គ្រងផ្ទាល់
បន្ទាប់ពីវាត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងបរិបូរណ៍ដល់ពួកគេ វាគ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលពួក
គេត្រូវបានដកហូតពីការមើលឃើញព្រះគ្រីស្ទក៏ដូចជាទីសំគាល់ផ្សេងៗទៀត ។

ផ្ទះត្រូវបានបិទជិត ដោយមានអ្នកយាមនៅការពារផង [ម៉ាថាយ 27:66] តែនៅថ្ងៃទីបី នោះព្រះកាយទ្រង់មិនត្រូវបានរកឃើញឡើយ [លូកា 24:3] [ម៉ាថាយ 28:6, 11; 27:24] ។ ទាហានដែលត្រូវបានគេស្នាក់ប៉ាន់បានចែកចាយពាក្យចាមអាវាមថា ទ្រង់ត្រូវបានសិស្សរបស់ទ្រង់លួចទៅបាត់ហើយ [ម៉ាថាយ 28:12-13, 15] ។ ហាក់បីដូចជាពួកសិស្សអាចយកឈ្នះក្រុមទាហាន ឬពួកគេមានអារុំធំ ឬមានបទពិសោធន៍គ្រប់គ្រាន់ដែលហ៊ានធ្វើទង្វើដូចនោះអីចឹង! ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកទាហានមិនមានសេចក្តីក្លាហាននឹងដេញពួកគេចេញទៅទេ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនដេញតាមពួកសិស្ស ដោយជំនួយពីប្រជាជន នោះពួកគេនឹងចាប់ពួកសិស្សបានហើយ? លោកពីឡាតពិតជាបានបោះត្រាការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងចិញ្ចៀនផ្ទាល់ខ្លួន ។ ហើយអ្នកដែលឈរជើងជាឆ្នាំយាមនៅផ្ទះ ដោយភាពស្ងៀមស្ងាត់ ឬការកុហករបស់ពួកគេ បានក្លាយជាអ្នកប្រកាសនៃការរស់ឡើងវិញដូចគ្នា ។ ខណៈនោះ សំឡេងទេវតាបានបន្តឡើងថា ៖ “ទ្រង់បានរស់ឡើងវិញហើយ ទ្រង់មិននៅទីនេះទេ” [ម៉ាថាយ 28:6; លូកា 24:6] ។ ភាពអស្ចារ្យនៃស្ថានសួគ៌បានបង្ហាញមកពួកគេយ៉ាងច្បាស់មកបែបជាមនុស្ស ប៉ុន្តែតាមពិតជាទេវតា ។

ក្រោយមកព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានដកការសង្ស័យទាំងអស់ដែលអាចនឹងនៅសេសសល់ចេញ [លូកា 24:38] ។ ពួកសិស្សបានឃើញទ្រង់ច្រើនជាងមួយដងហើយថែមទាំងបានប៉ះជើងនិងព្រះហស្ថទ្រង់ផង [លូកា 24:40; យូហាន 20:27] ហើយការគ្មានសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេបានចូលរួមយ៉ាងច្រើនដល់ការពង្រឹងនូវសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ។ ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅពួកគេអំពីអាថ៌កំបាំងនៃនគរព្រះ [កិច្ចការ 1:3] ហើយជាចុងក្រោយ ពេលពួកគេកំពុងមើល

ទៅ នោះទ្រង់បានយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌ [កិច្ចការ 1:9] ។ ទស្សនិយភាព
នេះបានបង្ហាញទៅមិនត្រឹមតែពួកសិស្សទាំង១១នាក់នោះទេ តែ “ក្រោយទៀត
ទ្រង់លេចមកឱ្យពួកបងប្អូនជាង៥០០នាក់ឃើញតែម្តង” [១កូរិនថូស 15:6] ។
ឥលូវនេះពេលទ្រង់បញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមក ទ្រង់បានប្រទានភស្តុតាងយ៉ាង
ច្បាស់មិនត្រឹមតែជីវិតទេ តែជាការដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ផងដែរ កាលដែល
ទ្រង់ប្រាប់មុនថា ៖ “ខ្ញុំប្រាប់តាមត្រង់ថា ដែលខ្ញុំទៅ នោះមានប្រយោជន៍ដល់
អ្នករាល់គ្នាវិញ ដ្បិតបើខ្ញុំមិនទៅទេ នោះព្រះដ៏ជាជំនួយក៏មិនមកឯអ្នករាល់គ្នា
ដែរ តែបើខ្ញុំទៅ នោះខ្ញុំនឹងចាត់ទ្រង់ឱ្យមក” [យ៉ូហាន 16:7] ។ ពេលនេះពិត
ណាស់ វាមិនមែនដោយអំណាចរបស់មនុស្សស្លាប់ទេ ដែលប៉ុលត្រូវបានដួលនៅ
លើផ្ទៃ តែគាត់បានដួល ដើម្បីឱ្យអ្នកដែលត្រូវបានវាយប្រហារ ឱ្យគាត់ទទួល
បានអំណាចដ៏ដ៏កើងខ្ពស់បំផុត [កិច្ចការ 9:4] ។ ទ្រង់បានលេចទៅកាន់ស្តេចា
នដោយហេតុផលមួយទៀត ដើម្បីឱ្យគាត់អាចយកឈ្នះសេចក្តីភ័យខ្លាចសេចក្តី
ស្លាប់ជាមួយនឹងការធានានៃជីវិតផង [កិច្ចការ 7:55] ។ ការមើលងាយដល់
ភស្តុតាងដែលច្បាស់លាស់ជាច្រើន មិនមែនជាការមិនជឿទេប៉ុណ្ណោះទេ តែជា
ភាពរឹងរូសដែលអាក្រក់និងឆ្គួតបំផុតវិញ ។

**4. អំណាចចេស្ដាលើគ្រប់ទាំងអស់របស់ព្រះជាត្រីនៃការរស់ឡើងវិញនៃរូប
កាយ**

យើងបាននិយាយថា ក្នុងការបញ្ជាក់អំពីសេចក្តីរស់ឡើងវិញ គំនិតរបស់យើងគួរ
តែត្រូវបានដឹកនាំទៅកាន់អំណាចគ្មានព្រំដែនរបស់ព្រះវិញ ។ ប៉ុលបង្រៀនយ៉ាង
ខ្លីថា ៖ “ដែលទ្រង់នឹងបំផ្លាស់បំប្រែរូបកាយទាបថោករបស់យើង ឱ្យត្រឡប់ដូច
ជារូបឧត្តមរបស់ទ្រង់ តាមដែលព្រះចេស្ដាទ្រង់ពូកែនឹងបញ្ចុះបញ្ចូលគ្រប់ទាំងអស់

នៅក្រោមអំណាចទ្រង់ផង” [ភីលីព 3:21] ។ ដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីដែលអាច
មិនសមជាងការគិតអំពីអ្វីមួយដែលអាចកើតឡើងនៅក្នុងធម្មជាតិ នៅពេល
ដែលមានអព្វតហេតុដែលមិនអាចគណនាបាននៅចំពោះមុខយើង ដែលភាពអ
ស្ចារ្យរបស់វាគ្របដណ្តប់លើអារម្មណ៍របស់យើង ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ប៉ុល
តាមរយៈការបង្ហាញភស្តុតាងពីធម្មជាតិ បង្ហាញភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់អ្នកដែល
បដិសេធការរស់ឡើងវិញថា “ឱមនុស្សកុំឡោតភ្នែក គ្រាប់ពូជដដែលអ្នកព្រោះ
ទៅ បើមិនងាប់ នោះមិនដុះពន្លកឡើងទេ” [១កូរិនថូស 15:36] ។ នៅក្នុង
ការសាបព្រោះ គាត់ប្រាប់យើងថា យើងបែងចែកឱ្យដាច់ពីរូបភាពនៃសេចក្តីរស់
ឡើងវិញ ដ្បិតជាគ្រាប់ដែលលូតចេញពីសេចក្តីពុករលួយ ។

ហើយការពិតនេះនឹងមិនពិបាកជឿនោះទេ ប្រសិនបើយើងយកចិត្តទុកដាក់ត្រឹម
ត្រូវចំពោះអព្វតហេតុដែលជំរុញឱ្យឃើញនៅចំពោះមុខភ្នែករបស់យើងទូទាំងគ្រប់
តំបន់នៃពិភពលោក ។ ប៉ុន្តែ ចូរយើងចាំថា គ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានជឿយ៉ាង
ពិតប្រាកដចំពោះការរស់ឡើងវិញដែលនឹងមកដល់ទេ លុះត្រាតែគាត់ត្រូវគ្រប
ដណ្តប់ដោយភាពងឿងឆ្ងល់ ហើយបញ្ជាក់ពីអំណាចនៃសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ
ដែលអេសាយលើកឡើងដោយការអះអាងនេះ និយាយថា ៖ “ឯពួកស្លាប់របស់
ឯង គេនឹងរស់ទៀត គេនឹងរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងសពរបស់អញ ឯងរាល់គ្នា
ដែលអាស្រ័យនៅក្នុងឆ្នូលដីអើយ ចូរភ្ញាក់ឡើង ហើយច្រៀងចុះ ដ្បិតទឹក
សន្សើមរបស់ឯង ប្រៀបដូចជាទឹកសន្សើមពេលព្រលឹម ឯដីនឹងបញ្ចេញមនុស្ស
ស្លាប់មក” [អេសាយ 26:19] ។ នៅក្នុងកាលៈទេសៈដ៏អស់សង្ឃឹម ដេវីឌបាន
ទៅកាន់ព្រះ ដែលជាអ្នកនិពន្ធនៃជីវិត ដែល “ហើយសេចក្តីរួចពីស្លាប់ក៏ស្រេច
នៅព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះអម្ចាស់ដែរ” ដូចជាបាននិយាយនៅក្នុងទំនុកដំកើង

[ទំនុកដំកើង 68:20] ។ យ៉ូហានប្រែប្រួលដូចជាសាកសពជាងមនុស្សរស់ គាត់
បានរំលឹកផ្នែកលើព្រះចេស្ដារបស់ព្រះ គាត់មិនបានសង្ស័យថា គាត់នឹងរស់ឡើង
វិញជាមនុស្សពេញលេញនៅថ្ងៃនោះទេ ៖ “ប៉ុន្តែ ឯខ្ញុំដឹងថា អ្នកដែលលោះខ្ញុំ
ទ្រង់មានព្រះជន្មរស់នៅ ហើយដល់ជាន់ក្រោយ ទ្រង់នឹងមកឈរនៅលើផែនដី”
(គឺដើម្បីបង្ហាញពីអំណាចរបស់ទ្រង់នៅត្រង់នោះ) “ហើយក្រោយដែលសំបក
កាយខ្ញុំនេះត្រូវរលាយទៅ គឺក្រៅពីរាងកាយនោះខ្ញុំនឹងបានឃើញព្រះ ដែលខ្ញុំ
គឺខ្លួនខ្ញុំនេះ នឹងឃើញដោយខ្លួនខ្ញុំ មិនមែនអ្នកណាទៀត គឺភ្នែកខ្លួនខ្ញុំនឹងបាន
ឃើញទ្រង់ ចិត្តខ្ញុំក៏ហៅទៅនៅក្នុងខ្លួន ដោយរង់ចាំពេលនោះ” [យ៉ូហ 19:25-
27] ។ ទោះបីសត្រូវរបស់យើងបានបង្វែរបទគម្ពីរទាំងនេះក៏ដោយ គឺវាហាក់
បីដូចជាពួកគេមិនបានពន្យល់ដោយលើកពីការរស់ឡើងវិញក៏ដោយ ប៉ុន្តែពួកគេ
បញ្ជាក់ពីអ្វីដែលពួកគេចង់ផ្តល់រំលឹក ។ សម្រាប់មនុស្សបរិសុទ្ធក្នុងគ្រាបាបរបស់
ពួកគេស្វែងរកការសម្រាលទុក្ខពីប្រភពផ្សេងទៀតដែលស្រដៀងនឹងការរស់ឡើង
វិញនោះទេ ។

នេះត្រូវបានគេទទួលស្គាល់កាន់តែច្បាស់ពីបទគម្ពីរមួយនៅក្នុងអេសេគាល ៖ នៅ
ពេលជនជាតិយូដាបដិសេធការសន្យាថានឹងរិលត្រឡប់មកវិញ ហើយជំទាស់ថា
ទំនងជាគ្មានផ្លូវត្រូវបើកឱ្យពួកគេជាងមនុស្សស្លាប់ត្រូវចេញពីផ្ទះនោះទេ ហោរា
ទទួល និមិត្តឃើញវាលមួយដែលពោរពេញទៅដោយឆ្អឹងស្អាត ដែលតាមបង្គាប់
របស់ព្រះគឺឱ្យបានទទួលសាច់ និងមានកំលាំងឡើងវិញ [អេសេគាល 37:1-10]
។ បើទោះជានៅក្រោមរូបភាពនោះ គាត់បានដាស់មនុស្សឱ្យមានសង្ឃឹមក្នុង
ការត្រឡប់មកវិញ តែគាត់បានកាន់នូវមូលដ្ឋានសម្រាប់ក្តីសង្ឃឹមពីសេចក្តីរស់
ឡើងវិញ ។ ប្រែប្រួលដូចជាវាជាការចម្បងសម្រាប់យើងជាតំរូវចម្បងនៃការ

ប្រោសលោះទាំងអស់ដែលអ្នកជឿអាចជួបប្រទះនៅក្នុងពិភពលោកនេះដែរ ។

ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានបង្រៀនថា សំឡេងនៃដំណឹងល្អនោះបាន ផ្តល់ជីវិត ដោយសារជនជាតិយូដាមិនបានទទួលវាទេ ភ្លាមនោះគាត់បន្ថែមថា ៖
“កុំឱ្យឆ្ងល់ពីសេចក្តីនេះឡើយ ដ្បិតមានពេលវេលាមក ដែលអស់ទាំងខ្មោចនៅ ក្នុងផ្នូរនឹងឮសំឡេងទ្រង់ ហើយនឹងចេញមក គឺពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តល្អ គេ នឹងរស់ឡើងវិញឱ្យបានជីវិត ឯពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់វិញ គេនឹងរស់ ឡើង ឱ្យជាប់មានទោស ។” [យ៉ូហាន 5:28-29] ។

ដូច្នេះ ក្រោយពីគំរូរបស់ប៉ុល សូមឱ្យយើងឥឡូវនេះមានជ័យជម្នះយ៉ាងខ្លះខ្លះ នៅក្នុងការប្រយុទ្ធរបស់យើង ពីព្រោះទ្រង់ដែលបានសន្យានឹងយើងនូវជីវិតនៅ ថ្ងៃអនាគត គឺទ្រង់អាចរក្សានូវអ្វីដែលបានប្រគល់មក [២ធីម៉ូថេ 1:12] ។
ហើយចូរយើងអរសប្បាយដែល មកុដនៃសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានលាតត្រដាងមក សម្រាប់យើង ដែលចៅក្រមសុចរិតនឹងផ្តល់មកយើង [២ធីម៉ូថេ 4:8] ។ ដូច្នេះ វានឹងកន្លងផុត គឺគ្រប់ការរំខានដែលយើងរងទុក្ខនឹងបង្ហាញដល់យើងមុននូវ ជីវិតដែលនឹងមកដល់ ។ ដ្បិតវាល្អនៅចំពោះធម្មជាតិរបស់ព្រះក្នុងការសង ជាមួយនឹងការធ្វើទុក្ខដល់មនុស្សទុច្ចរិតជាអ្នកដែលធ្វើបាបយើង តែទ្រង់នឹងសង យើងដោយការសម្រាកវិញ ជាអ្នកដែលត្រូវគេធ្វើបាបដោយអយុត្តិធម៌ នៅក្នុង លេចមករបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងពួកទេវតានៃចេស្តារបស់ទ្រង់ នៅក្នុងអណ្តាត ភ្លើង [២ធីម៉ូថេ 1:6-8] ។ តែយើងត្រូវចាប់នូវអ្វីដែលគាត់បន្ថែមមកក្រោយ បន្តិចថា ៖ ទ្រង់នឹងយាងមក “ក្នុងកាលដែលទ្រង់យាងមក ដើម្បីឱ្យបានដំ កើងឡើងក្នុងពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ហើយនៅថ្ងៃនោះ ឱ្យបានគេមើលទ្រង់ដោយ

អស្ចារ្យ ក្នុងពួកអ្នកដែលជឿ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាបានជឿពាក្យបន្ទាល់របស់យើងខ្ញុំ ហើយ” ពីព្រោះ ពួកគេមានជំនឿលើដំណឹងល្អ [២ធីម៉ូថេ 1:10] ។

(ការប្រឆាំងពីឋានៈជាច្រើននៃក្រុមប្រឆាំងទៅនឹងគោលលទ្ធិដែលគេបាន បដិសេធ 5-9)

5. ការបដិសេធរបស់អ្នកមិនជឿសេចក្តីរស់ឡើងវិញដែលនៅកណ្តាល ដោយពិធីបញ្ចុះសព ។ កំហុសរបស់ពួកអ្នកជឿលើរាជ១០០០ឆ្នាំ

ប៉ុន្តែទោះបីជាវាសមនឹងគំនិតរបស់មនុស្សដែលត្រូវបានកាន់កាប់ឥតឈប់ឈរក្នុង ការស្វែងរកការនេះក៏ដោយ ប្រៀបដូចជាចេតនាលុបបំបាត់ការចងចាំទាំងអស់ នៃការរស់ឡើងវិញ សេចក្តីស្លាប់ត្រូវបានគេហៅថាជាចំណងនៃអ្វីៗទាំងអស់ និងការផុតពូជរបស់មនុស្ស ។ ប្រាកដណាស់ សាឡាម៉ូនបានបញ្ចេញមតិធម្មតា ពីគំនិតដែលទទួលបានដោយនិយាយថា ៖ “ឆ្នែដែលមានជីវិតរស់ ប្រសើរជាង សត្វសិង្ហដែលងាប់វិញ” [សាស្តា 9:4] ។ ហើយបទគម្ពីរផ្សេងទៀតថា ៖ “តើ មានអ្នកណាដឹងបានថា វិញ្ញាណនៃមនុស្សឡើងទៅលើ ហើយវិញ្ញាណរបស់សត្វ ចុះទៅក្នុងដីវិញឬទេ?” [សាស្តា 3:21] ។ ដ្បិតនៅគ្រប់ជំនាន់ទាំងអស់ សេចក្តីចំកូតដ៏អាក្រក់នេះនៅតែធំដដែល ហើយក៏បានចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំផង ដែរ ដ្បិតពួកសាដូស៊ីហ៊ានអះអាងជាសាធារណៈថា គ្មានសេចក្តីរស់ឡើងវិញទេ [ម៉ាកុស 12:18; លូកា 20:27; កិច្ចការ 23:8] តាមពិតទៅ ដែលថាព្រលឹង មនុស្សគឺជាបស់លោកិយ ។

ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យភាពល្ងង់ខ្លៅដ៏អាក្រក់នេះមិនអាចដោះសារនរណាម្នាក់ដោយការ បំផុសគំនិតមិនគួរឱ្យជឿនៃធម្មជាតិមនុស្ស ដែលតែងតែមានរូបភាពនៃការរស់

ឡើងវិញនៅចំពោះមុខភ្នែករបស់ពួកគេ ។ ហេតុអ្វីបានជាទំនៀមទម្លាប់ដ៏ពិសិដ្ឋ និងមិនអាចរំលោភបាននៃការបញ្ចុះសព ប៉ុន្តែជាការច្បាស់លាស់នៃជីវិតថ្មី នោះ? ហើយគ្មាននរណាម្នាក់អាចអះអាងថាការនេះកើតឡើងដោយកំហុសទេ ពីព្រោះពិធីបញ្ចុះសពតែងតែត្រូវបានរក្សាក្នុងចំណោមបុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធ ។ ហើយព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យអោយទំនៀមទម្លាប់ដដែលនេះនៅក្នុងចំណោម សាសន៍ដទៃ ដើម្បីអោយរូបភាពនៃការរស់ឡើងវិញដែលដាក់នៅចំពោះមុខពួក គេ អាចបំបាត់ភាពងោកឡុយរបស់ពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ ទោះបីជាពិធីនោះមិន មានផលចំណេញក៏ដោយ វាពិតជាមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើង ប្រសិនបើ យើងពិនិត្យមើលគោលបំណងរបស់វាដោយប្រាជ្ញា ។ ព្រោះវាជាការបដិសេធដ៏ ធ្ងន់នៃភាពមិនជឿ ដែលទាំងអស់គ្នាបានប្រកាសពីអ្វីដែលគ្មាននរណាម្នាក់ជឿ!

ប៉ុន្តែសាតាំងមិនត្រឹមតែធ្វើឱ្យមនុស្សរង្វេងស្មារតី ធ្វើឱ្យពួកគេកប់ជាមួយនឹងការ ចងចាំអំពីការរស់ឡើងវិញប៉ុណ្ណោះទេ ។ វាក៏បានព្យាយាមបង្ខូចផ្នែកនៃគោល លទ្ធិនេះជាមួយនឹងការក្លែងបន្លំផ្សេងៗ ដែលវាអាចបំផ្លាញវាបានផងដែរ ។ ខ្ញុំ ឆ្លងកាត់ការពិតដែលនៅជំនាន់របស់ប៉ុល គាត់បានចាប់ផ្តើមផ្តល់រំលឹកចេញ ។ [១កូរិនថូស 15:12] ។ ប៉ុន្តែបន្តិចក្រោយមកមានពួកជឿលើរាជ្យ១០០០ឆ្នាំ ដែល កំណត់ការគ្រងរាជ្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទដល់មួយពាន់ឆ្នាំ ។ ឥឡូវនេះ ការប្រឌិត របស់ពួកគេគឺក្មេងពេក ទាំងត្រូវការ ឬមានតម្លៃក្នុងការបដិសេធ ។ ហើយគ្រា ចុងក្រោយដែលពួកគេប្រាកដជាបានទាញលេសសម្រាប់កំហុសរបស់ពួកគេ មិន គាំទ្រពួកគេទេ ។ សម្រាប់លេខ "មួយពាន់" [រិវរណៈ 20:4] មិននិយាយពី ភាពមានព្រះពរអស់កល្បនៃក្រុមជំនុំទេ តែពីការរំខានជាច្រើនដែលរងចាំក្រុម ជំនុំ កាលដែលកំពុងស្ទើរហត់នៅលើផែនដី ។ ផ្ទុយទៅវិញ គ្រប់បទគម្ពីរទាំង

អស់ប្រកាសថា នឹងគ្មានទីបញ្ចប់សម្រាប់ភាពមានព្រះពរនៃពួកវើសតាំង ឬដល់
ការដាក់ទោសដល់មនុស្សទុច្ចរិតឡើយ ។ [ម៉ាថាយ 25:41, 46] ។ ឥឡូវនេះ
បញ្ហាទាំងអស់ដែលគេចពីការក្រឡេកមើលរបស់យើង ហើយហួសពីសមត្ថភាព
នៃគំនិតរបស់យើង ត្រូវតែត្រូវបានជឿថាមកពីការអស្ចារ្យរបស់ព្រះ ឬបោះ
ចោលទាំងស្រុង ។ អស់អ្នកដែលបានរៀបមួយពាន់ឆ្នាំដល់កូនរបស់ព្រះ ដើម្បី
ទទួលមរតកនៃជីវិតខាងមុខ មិនដឹងថាពួកគេកំពុងធ្វើអាក្រក់ដល់ព្រះគ្រីស្ទ និង
នគររបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណានោះទេ ។ ដ្បិតបើសិនជាគេមិនបំពាក់ដោយជីវិតអស់កល្ប
ទេ នោះព្រះគ្រីស្ទអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ដែលគេនឹងត្រូវប្រែក្លាយទៅជាសិរីល្អរបស់ទ្រង់
គឺមិនត្រូវបានទទួលទៅសិរីល្អដែលមិនចេះរឹងស្អាតឡើយ [១កូរិនថូស 15:13] ។
ប្រសិនបើព្រះពររបស់ពួកគេត្រូវបានបញ្ចប់ នោះនគររបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលមាន
ភាពរឹងមាំដែលវាពឹងផ្អែក គឺវានឹងស្ថិតនៅបណ្តោះអាសន្នវិញ ។ សរុបមក មិន
ថាមនុស្សទាំងនោះសុទ្ធតែល្ងង់ខ្លៅចំពោះអ្វីៗជារបស់ព្រះ ឬពួកគេកំពុងព្យាយាម
ដោយទុច្ចរិតដោយនាំឱ្យក្លាយជាការឥតប្រយោជន៍នូវព្រះគុណទាំងអស់របស់ព្រះ
ជាម្ចាស់ និងព្រះចេស្ដារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាការសម្រេចបានរហូតដល់អំពើ
បាបត្រូវបានលុបបំបាត់ផង ហើយសេចក្តីស្លាប់បានលេបត្របាក់ ហើយជីវិត
ដែលគ្មានទីបញ្ចប់ត្រូវបានស្ដារឡើងវិញយ៉ាងពេញលេញផង !

សូម្បីតែមនុស្សខ្លាចក៏អាចឃើញនូវអ្វីដែលមនុស្សទាំងនេះនិយាយមិនសមហេតុ
សមផល ជាអ្នកដែលខ្លាចការបង្ហាញពីភាពយោរយោវាយហួសហេតុចំពោះព្រះ
ប្រសិនបើមនុស្សអាក្រក់ត្រូវបានបញ្ជូនទៅដាក់ទណ្ឌកម្មអស់កល្បជានិច្ច !
ប្រសិនបើព្រះយេស៊ូវដកហូតនគររបស់ទ្រង់ អស់អ្នកណាដែលមិនសក្តិសម
ដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន នោះវានឹងអយុត្តិធម៌ណាស់ ! ប៉ុន្តែពួកគេ

និយាយថា អំពើបាបរបស់ពួកគេគឺបណ្តោះអាសន្នទេ ។ ដែលបានផ្តល់មក ។
ប៉ុន្តែសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ និងភាពយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់ផងដែរ ដែលពួកគេបាន
បំពានដោយអំពើបាប គឺស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ច ។ ហេតុនេះ វាត្រូវមែនដែល
ការចងចាំពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេមិនត្រូវវិនាសឡើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ
ការដាក់ទណ្ឌកម្មនឹងលើសពីការបំពាន ។ ការប្រមាថនេះមិនត្រូវកើតឡើងទេ
នៅពេលដែលព្រះចេស្ដារបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានគេគោរពយ៉ាងតិចតួច នៅ
ពេលដែលការមើលងាយវាមានតម្លៃតិចជាងការបាត់បង់ព្រលឹងតែមួយនោះ ។
ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងរំលងរឿងតូចតាចទាំងនេះ ក្រែងលោផ្ទុយពីអ្វីដែលយើងបាន
និយាយពីមុនមក នោះយើងហាក់ដូចជានិច្ចការប្រណែនរបស់ពួកគេថាសាក
សមនឹងវែកញែកវិញ ។

6. សេចក្តីរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាម តែភាពអស់កល្បនៃព្រលឹង!

ក្រៅពីនេះ ពួកអ្នកដែលចង់ដឹងខុសឆ្គងបាននាំមកនូវការរំលងពីរផ្សេងទៀត ។
អ្នកខ្លះគិតថា មនុស្សទាំងមូលត្រូវស្លាប់ ព្រលឹងនឹងរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងរូបកាយ
។ អ្នកខ្លះទៀតទទួលស្គាល់ថាវិញ្ញាណនៅអស់កល្ប បានចាត់ទុកថានឹងត្រូវ
ពាក់ដោយរូបកាយថ្មីវិញ ។ ដូច្នេះ ពួកគេបដិសេធការរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាម
ម ។

ដោយសារខ្ញុំបានប៉ះពាល់ខ្លះៗពីការមុននៃគំនិតទាំងនេះក្នុងវែកញែកពីការបង្កើត
មនុស្ស វានឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដាស់តឿនអ្នកអានរបស់ខ្ញុំម្តងទៀតនូវកំហុសដ៏
យោធន៍មួយនេះគឺ៖ ការបង្កើតវិញ្ញាណ បង្កើតឡើងក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ វាជា
ដង្ហើមមួយភ្លែត ដែលធ្វើអោយរូបកាយរស់រវើកតែនៅក្នុងជីវិតបណ្តោះអាសន្ន

នេះ និងដើម្បីបំផ្លាញព្រះវិហារនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ជាចុងក្រោយ ដើម្បី បង្ខូចអំណោយនេះ ដែលជាផ្នែកនៃយើង ដែលព្រះទ្រង់បានចែងចាំងពន្លឺនោះ ហើយក្នុងនោះ មានសញ្ញាសម្គាល់ច្បាស់លាស់នៃភាពអស់កល្ប ដែលស្ថានភាព នៃរូបកាយប្រសើរជាង និងប្រសើរជាងព្រលឹងផង ។

ម្យ៉ាងទៀត គម្ពីរដែលប្រៀបធៀបរាងកាយនឹងខ្ទមដែលមានចែងថា យើងចាក ចេញទៅពេលយើងស្លាប់ ព្រោះក្នុងន័យនេះចាត់ទុកថាយើងខុសពីសត្វតិរច្ឆាន ។ ដូច្នេះ ពេត្រុសដែលជិតស្លាប់បាននិយាយថាដល់ពេលដើម្បីនឹង “ដោះចេញ” នូវ “ត្រសាល” របស់គាត់ [២ពេត្រុស 1:14] ។ ប៉ុន្តែប៉ុល និយាយពីអ្នកជឿ ក្រោយមកគាត់និយាយថា ៖ “បើត្រសាលដែលជាទីលំនៅរបស់យើងខ្ញុំ នៅផែន ដីនេះ ត្រូវបំផ្លាញវេលាណា នោះយើងខ្ញុំមានវិមាន១...លើស្ថានសួគ៌វិញ” [២កូរិនថូស 5:1] បន្ថែមថា “ដែលយើងខ្ញុំនៅក្នុងរូបកាយនេះ នោះយើងខ្ញុំនៅឃ្លាត ពីព្រះអម្ចាស់” [២ 6] តែយើងរងចាំព្រះវត្តមានរបស់ព្រះនៅក្នុងការអវត្តមាន នៃរូបកាយទ្រង់ផង [២ 8] ។ ប្រសិនបើព្រលឹងមិនរួចចេញពីរូបកាយទេ តើអ្វី ទៅដែលព្រះបង្ហាញ នៅពេលវាត្រូវបានបំបែកចេញពីរូបកាយនោះ? សាក រំសាយការសង្ស័យ ពេលគាត់បង្រៀនថាយើងត្រូវបានប្រមូល “ទៅកាន់វិញ្ញាណ នៃមនុស្សសុចរិត” ។ [ហេប្រើរ 12:23] ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ គាត់មាន ន័យថា យើងរួមរស់ជាមួយនឹងបុព្វបុរសបរិសុទ្ធ ដែលទោះបីជាស្លាប់ទៅហើយ ក៏បានបណ្តុះសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះដូចគ្នាដែរ ដូច្នេះយើងមិនអាចក្លាយជា សមាជិករបស់ព្រះគ្រីស្ទបានទេ លុះត្រាតែយើងរួមគ្នាជាមួយនឹងពួកគេ ។ ហើយប្រសិនបើព្រលឹងនៅពេលដែលបានទៅចោលរូបកាយរបស់ពួកគេមិននៅតែ រក្សាខ្លឹមសាររបស់ពួកគេ ហើយមានសមត្ថភាពនៃសិរីល្អនោះ នោះព្រះគ្រីស្ទនឹង

មិនមានបន្ទូលទៅកាន់ចោរថា ៖ “ថ្ងៃនេះ អ្នកនឹងនៅស្ថានបរមសុខជាមួយនឹងខ្ញុំ” [លូកា 23:43] ។ ដោយផ្អែកលើទីបន្ទាល់ច្បាស់ៗ នៅក្នុងការស្លាប់ ចូរយើងកុំស្ទាក់ស្ទើរឡើយ បន្ទាប់ពីគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឱ្យយើងបានថ្វាយព្រលឹងយើងដល់ព្រះ [លូកា 23:46] ឬក្រោយគំរូរបស់ស្នេដ្ឋាន ឱ្យយើងថ្វាយការទាំងនោះឱ្យព្រះគ្រីស្ទទ្រង់រក្សា [កិច្ចការ 7:58] ជាអ្នកដែលត្រូវបានហៅមកសម្រាប់ហេតុផលល្អ “អ្នកគង្វាលនិងត្រូបូជាចារ្យ” ដែលស្មោះត្រង់ [១ពេត្រុស 2:25] ។

ឥឡូវនេះ វាមិនមានច្បាប់ ឬជាការចាំបាច់ក្នុងការសាកសួរដើម្បីដោយចង់ដឹងចង់ឃើញអំពីស្ថានភាពកណ្តាលនៃព្រលឹងយើងទេ ។ មនុស្សជាច្រើនបានធ្វើទុក្ខទោសខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងការឈ្លោះប្រកែកអំពីកន្លែងដែលព្រលឹងកាន់កាប់ ហើយថាតើពួកគេទទួលបានសិរីរុងរឿងនៅស្ថានសួគ៌រួចហើយឬអត់ ។ ប៉ុន្តែ វាជារឿងល្ងង់ខ្លៅនិងរញ្ជ័រក្តៅក្នុងការសាកសួរអំពីបញ្ហាដែលមិនស្គាល់ជ្រៅជ្រះជាន់ការព្រះអនុញ្ញាតឱ្យយើងដឹង ។ បទគម្ពីរមិននិយាយឆ្ងាយជាន់ការដែលថាព្រះគ្រីស្ទមានវត្តមានជាមួយពួកគេ ហើយទ្រង់ទទួលពួកគេចូលទៅក្នុងឋានសួគ៌នោះ [យ៉ូហាន 12:32] ដែលពួកគេនឹងទទួលការល្អដល់ណាម ខណៈដែលព្រលឹងនៃអ្នកដែលជាមានបានរងនូវទារុណកម្មតាមដែលពួកគេសមនឹងទទួល ។ តើគ្រូឬចៅហ្វាយណានឹងបើកបង្ហាញដល់យើងនូវអ្វីដែលព្រះបានលាក់ទុកនោះ ? ទាក់ទិននឹងកន្លែងនេះ វាក៏មិនល្អឡើយតិចដែរ ហើយឥតប្រយោជន៍ក្នុងការសួរផង ព្រោះយើងដឹងថាព្រលឹងមិនមានទំហំដូចរូបកាយទេ ។ ការពិតដែលការប្រមូលផ្តុំវិញ្ញាណដែលបរិសុទ្ធត្រូវបានគេហៅថា “នៅទ្រូងរបស់អំប្រាហាំ” [លូកា 16:22] គឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធានាដល់យើងពីការទទួលបន្ទាប់ពីការធ្វើធម្ម

យាត្រានេះដោយព្រះវរបិតារួមនៃអ្នកស្មោះត្រង់ ដើម្បីឱ្យគាត់អាចចែករំលែក ផលផ្ទៃនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ជាមួយយើង ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ដោយសារបទ គម្ពីរនៅគ្រប់ទីកន្លែងជំរុញឱ្យយើងរង់ចាំដោយរំពឹងសម្រាប់ការយាងមករបស់ព្រះ គ្រីស្ទ ហើយពន្យាពេលរហូតដល់ពេលនោះដែលមកដល់នៃសិរីល្អ អនុញ្ញាតឱ្យ យើងស្តាប់ស្តាប់ជាមួយនឹងដែនកំណត់ដែលព្រះបានកំណត់សម្រាប់យើង ៖ ពេល គឺជាព្រលឹងនៃអ្នកគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះ ដោយបានបញ្ចប់ការនឿយហត់ របស់ពួកគេ សង្គ្រាម ឱ្យបានចូលទៅក្នុងការសម្រាកដ៏មានពរ ជាកន្លែងដែល ពួកគេរំពឹងដោយរីករាយ រង់ចាំការរីករាយនៃសិរីល្អដែលបានសន្យា ហើយដូច្នេះ អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានរក្សាដោយភាពមិនច្បាស់ រហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះដ៏ ប្រោសលោះបានលេចមក ។ អ្នកជាប់មានទោសច្រើនគឺមិនខុសគ្នានឹងអ្វីដែលយូ ដាសនិយាយទៅឱ្យអារក្សឡើយ គឺត្រូវឃុំខ្លួនជាប់ច្រវាក់រហូតដល់គេអូសយកទៅ ដាក់ទោស [យូដាស 6] ។

7. សេចក្តីរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយនោះ ដែលនៅទីនោះយើងត្រូវបានបំពាក់នៅក្នុងជីវិតនេះ

កំហុសដែលអាក្រក់ដូចគ្នានេះនៃអ្នកដែលស្រមៃថា ព្រលឹងនឹងមិនទទួលបានរូប កាយដូចគ្នាដែលពួកគេស្លៀកពាក់ឥឡូវនេះទេ ប៉ុន្តែនឹងត្រូវបានបំពាក់ដោយអ្វីថ្មី និងប្លែកៗ ។ ពួកម៉ានីយានផ្តល់ហេតុផលដ៏ឥតប្រយោជន៍សម្រាប់គំនិតនេះ ដោយប្រកាន់ថាជារឿងមិនសមគួរ ដែលការមិនស្អាត គួរតែរស់ឡើងវិញម្តង ទៀតនោះ ។ ហាក់ដូចជាគ្មានភាពស្មោកគ្រាកនៅក្នុងព្រលឹង ដែលទោះជា យ៉ាងណា ពួកគេមិនបានប្រកែកពីក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតស្ថានសួគ៌ទេ! វាដូចជាពួក គេនិយាយថា ៖ “អ្វីដែលឆ្លងដោយភាពខ្វះកំណែបមិនអាចត្រូវបាន

សម្អាតដោយព្រះឡើយ” ។ ខ្ញុំនិយាយអ្វីមិនចេញពីការបំភាន់នោះទេថា សាច់
នោះគឺដោយធម្មជាតិមិនបរិសុទ្ធ ចាប់តាំងពីវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអារ
ក្ស ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែបង្ហាញថា អ្វីក៏ដោយដែលមាននៅក្នុងយើងឥឡូវនេះ ដែល
មិនសក្តិសមនឹងស្ថានសួគ៌ មិនរារាំងដល់ការរស់ឡើងវិញនោះទេ ។ ដំបូងឡើយ
ដោយសារប៉ុលបានដាស់តឿនអ្នកជឿឱ្យសម្អាតខ្លួនពីភាពសៅហ្មងទាំងអស់នៃ
សាច់ឈាម និងវិញ្ញាណ [២កូរិនថូស 7:11] ការវិនិច្ឆ័យទោសដែលគាត់
ប្រកាសនៅកន្លែងមួយទៀតថា វាជាលទ្ធផលនៃការនេះគឺ៖ “ដើម្បីឱ្យគ្រប់គ្នា
ទទួលតាមការដែលបានធ្វើពីការរស់នៅក្នុងរូបកាយរៀងខ្លួនទោះបីអាក្រក់ក្តី”
[២កូរិនថូស 5:10] ។ ជាមួយនឹងការនេះវាស្របនឹងអ្វីដែលគាត់សរសេរទៅកាន់
ក្រុមជំនុំកូរិនថូសថា៖ “ដ្បិតយើងរាល់គ្នាដែលរស់នៅ នោះយើងត្រូវប្រគល់
ដល់សេចក្តីស្លាប់ជាដរាប ដោយព្រះព្រះយេស៊ូវ ដើម្បីឱ្យព្រះជន្មនៃទ្រង់បាន
សម្តែងមក ក្នុងរូបសាច់យើងដែលតែងតែស្លាប់នេះ” [២កូរិនថូស 4:11] ។
ដោយហេតុផលនេះ នៅក្នុងបទគម្ពីរផ្សេងទៀត គាត់អធិស្ឋានថា ឱ្យព្រះរក្សា
រូបកាយពួកគេក៏ដូចជាព្រលឹងនិងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេបន្តិចម្តងម្តងថា “រហូតដល់
ថ្ងៃនៃព្រះគ្រីស្ទ” [១ថែស្សាឡូនិច 5:23] ។ ហើយគ្មានអ្វីឆ្ងល់ទេ! វាពិតជាឆ្នាំ
ឆ្នងណាស់ដែល រូបកាយដែលព្រះបានញែកជាបរិសុទ្ធសម្រាប់អង្គទ្រង់ជាព្រះ
វិហារ [១កូរិនថូស 3:16] គួរតែដាច់ចេញទៅឆ្ងាយទៅក្នុងភាពកខ្វក់ដោយគ្មាន
ក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ! តើអ្វីជាសេចក្តីពិតដែលថា ពួកគេជាសមាជិក
របស់ព្រះគ្រីស្ទនោះ? [១កូរិនថូស 6:15] ។ ឬដែលថាព្រះទ្រង់បង្គាប់ដល់គ្រប់
ផ្នែករបស់ពួកគេឱ្យបានញែកជាបរិសុទ្ធដល់ទ្រង់? ឬ នោះជាគោលបំណងរបស់
ទ្រង់ដែល ព្រះនាមរបស់ទ្រង់ត្រូវបានសរសើរដោយអណ្តាតរបស់មនុស្ស ដែល

ដែលវិសុទ្ធបានលើកឡើងទៅកាន់ទ្រង់ [១ទីម៉ូថេ 2:8] ដែលយញ្ញបូជាត្រូវបានថ្វាយ [រ៉ូម 12:1]? តើវាជាសេចក្តីឆ្លាតសម្រាប់អ្វីដែលជាផ្នែករបស់មនុស្សដែលត្រូវបានពិចារណាដោយចៅក្រមខាងស្ថានសួគ៌ដែលសាកសមនឹងកិត្តិយសដែលចែងចាំងដូច្នេះ ដែលត្រូវបានកាត់បន្ថយដោយមនុស្សដែលតែងតែស្លាប់ទៅជាធុរៈដែលលើសពីសង្ឃឹមនៃការស្តារឡើងវិញ? ស្រដៀងគ្នាដែរ ប៉ុល នៅពេលគាត់ជំរុញយើងឱ្យស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ទាំងនៅក្នុងរូបកាយ និងនៅក្នុងព្រលឹង ដ្បិតទាំងពីរផ្នែកសុទ្ធតែជារបស់ព្រះ [១កូរិនថូស 6:20] ពិតណាស់មិនអនុញ្ញាតអ្វីដែលគាត់មាន និយាយដូច្នេះ អះអាងថាវិសុទ្ធដល់ព្រះ ដែលត្រូវតែត្រូវបានដាក់ទោសឱ្យចូលទៅក្នុងសេចក្តីពុករលួយអស់កល្ប!

ព្រះគម្ពីរក៏មិនផ្តល់និយមន័យអ្វីដែលច្បាស់ជាងសេចក្តីរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាមដែលយើងទ្រទ្រង់ពេលនេះ ។ “សម្រាប់ធម្មជាតិដែលតែងវិនាសនេះ” ប៉ុលនិយាយថា “ដ្បិតត្រូវតែរូបកាយដ៏ពុករលួយនេះ បានប្រដាប់ដោយសេចក្តីមិនពុករលួយវិញ ហើយរូបកាយដែលមែងស្លាប់នេះ ត្រូវតែបានប្រដាប់ដោយសេចក្តីមិនចេះស្លាប់វិញដែរ” [១កូរិនថូស 15:53] ។ ប្រសិនបើព្រះបង្កើតរូបកាយថ្មី តើការផ្លាស់ប្តូរនៃគុណភាពនេះនឹងលេចមកនៅឯណា? ប្រសិនបើវាគម្ពីរបាននិយាយថា យើងត្រូវតែត្រូវបានកើតជាថ្មី ជាការបង្ហាញដែលមិនច្បាស់លាស់ ប្រហែលនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱកាសសម្រាប់ការរក្សាមិនសមហេតុផលរបស់ពួកគេ ។ ពេលនេះនៅពេល ចង្អុលទៅកាន់រូបកាយដែលឡោមព័ទ្ធយើងទ្រង់សន្យាពួកគេនូវការមិនចេះពុករលួយ ទ្រង់បានបដិសេធដោយបើកចំហរថាមានថ្មីកើតឡើង ។ លោក Tertullian និយាយថា៖ “ពិតហើយ គាត់មិនអាចនិយាយបានច្បាស់ជាងនេះទេ លុះត្រាតែគាត់បានកាន់ស្បែកខ្លួនគាត់នៅ

ក្នុងដៃ” ។ ឥឡូវនេះ ពួកគេនឹងគេចផុតពីការពិតដែលប៉ុលនេកនៃកន្លែងផ្សេង
ដោយបញ្ជាក់ថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងធ្វើជាចៅក្រមនៃលោកិយ សំដៅទៅលើទីបន្ទាល់
របស់អេសាយ [រ៉ូម 14:11] “ដូចជាព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល” [អេសាយ
49:18] “ដែលគ្រប់ជង្គង់ត្រូវលឺចុះ” [អេសាយ 45:45; រ៉ូម 14:11] កាល
ដែលគាត់ប្រកាសច្បាស់ថា អ្នកដែលគាត់និយាយទៅកាន់នឹងត្រូវបានទាមទារឱ្យ
ផ្តល់ការរៀបរាប់ពីជីវិតរបស់ពួកគេ ។ ការនេះនឹងមិនសមហេតុផលទេ
ប្រសិនបើរូបកាយថ្មីនឹងត្រូវបាននាំមកនៅចំពោះបល្ល័ង្កនៃការកាត់ទោស ។
លើសពីនេះទៅទៀត គ្មានអ្វីដែលមិនច្បាស់លាស់ក្នុងពាក្យរបស់ដានីយ៉ែល
“ហើយពួកអ្នកដែលដេកលក់នៅក្នុងចូលីដី នឹងភ្ញាក់ឡើងវិញជាច្រើន គឺខ្លះឱ្យ
បានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច និងខ្លះឱ្យបានសេចក្តីអាម៉ាស់ខ្មាស ហើយឱ្យបានជាទី
ខ្ពើម ឆ្លើម នៅអស់កល្បជានិច្ចវិញ” [ដានីយ៉ែល 12:2] ។ ក្នុងកាលដែល
ទ្រង់មិនហៅនូវការថ្មីឱ្យមកពីធាតុទាំងបួនដើម្បីនឹងបង្កើតមនុស្ស តែជាមនុស្ស
ស្លាប់ពីផ្ទុររបស់ពួកគេវិញ ។

ហើយនេះជាអ្វីដែលហេតុផលកំណត់ ។ ប្រសិនបើការស្លាប់ដែលកើតចេញពីការ
ធ្លាក់របស់មនុស្សគឺជាការចែងនូវ នោះការស្តារឡើងវិញដែលព្រះគ្រីស្ទបាននាំ
យកមកជាកម្មសិទ្ធិរបស់រូបកាយតែមួយនោះ ដែលបានចាប់ផ្តើមជាជីវិតរមែង
ស្លាប់ ។ ហើយពីការពិតដែលប្រជាជនក្រុងអាថែនសើចពេលប៉ុលអះអាងអំពី
ការរស់ឡើងវិញនោះ ។ [កិច្ចការ 17:32] ។ យើងអាចសន្និដ្ឋានបានយ៉ាង
ងាយថាការអធិប្បាយរបស់គាត់មានលក្ខណៈដូចម្តេច ។ ហើយការសើចរបស់
ពួកគេមិនមានកម្រិតណាមួយជួយពង្រឹងជំនឿរបស់យើងទេ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់
ព្រះគ្រីស្ទគឺសក្តិសមគួរយកចិត្តទុកដាក់ ៖ “កុំឱ្យខ្លាចចំពោះពួកអ្នកដែលសំឡាប់

បានតែរូបកាយ តែពុំអាចនឹងសំឡាប់ដល់ព្រលឹងបាននោះឡើយ សូមឱ្យខ្លាចព្រះ អង្គវិញជាជាង ដែលទ្រង់អាចនឹងធ្វើឱ្យទាំងព្រលឹង និងរូបកាយវិនាសទៅក្នុង នរកផង” [ម៉ាថាយ 10:28] ។ ត្បិតគ្មានហេតុអ្វីគួរឱ្យខ្លាចឡើយ លុះត្រាតែ រូបកាយដែលយើងមានឥឡូវនេះត្រូវទទួលទោស ។ ហើយមានការនិយាយមួយ ទៀតអំពីព្រះគ្រីស្ទដែលមានលក្ខណៈសាមញ្ញដូចគ្នាច្បាស់ថា ៖ “កុំឱ្យឆ្ងល់ពីសេចក្តីនេះឡើយ ដ្បិតមានពេលវេលាមក ដែលអស់ទាំងខ្មោចនៅក្នុងផ្ទះនឹងឮ សំឡេងទ្រង់ ហើយនឹងចេញមក ២៩ គឺពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តល្អ គេនឹងរស់ឡើងវិញឱ្យបានជីវិត ឯពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់វិញ គេនឹងរស់ឡើង ឱ្យជាប់មានទោស” [យ៉ូហាន 5:28-29] ។ តើយើងនឹងនិយាយថាព្រលឹងបាន សម្រាកនៅក្នុងផ្ទះ ហើយពួកគេស្តាប់ទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទពីទីនោះឬ? តើយើងមិន គួរនិយាយជាជាងថា តាមបញ្ជារបស់ទ្រង់ នោះរូបកាយនឹងត្រូវបានស្តារឡើង វិញនូវកម្លាំងដែលពួកគេបានបាត់បង់ទេឬ?

ក្រៅពីនេះ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានផ្តល់នូវរូបកាយថ្មី តើក្បាល និងសមាជិក ត្រូវនឹងគ្នាណា? ព្រះគ្រីស្ទបានក្រោកឡើងថា ៖ តើវាបានធ្វើឡើងរូបកាយថ្មី សម្រាប់ខ្លួនគេឬ? ទេ ដូចដែលទ្រង់បានប្រាប់ទុកមុនថា “ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ ឆ្លើយទៅគេថា ចូរបំផ្លាញព្រះវិហារនេះចុះ រួចក្នុងរវាង៣ថ្ងៃ ខ្ញុំនឹងសង់ឡើង វិញ” [យ៉ូហាន 2:19] ។ ទ្រង់បានទទួលរូបកាយដែលចេះស្លាប់ម្តងទៀតគឺជារូប កាយដែលទ្រង់បានទទួលនោះ ។ ហើយវានឹងមិនចំណេញដល់យើងច្រើនទេ ប្រសិនបើរូបកាយដែលបានថ្វាយជាយញ្ញបូជាដង្វាយឆ្នួតត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយ ត្រូវបានជំនួសដោយរូបកាយថ្មីហើយនោះ ។ យើងត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវការ ប្រកបដែលសាវ័កប្រកាសថា យើងរស់ឡើងវិញ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បាន

រស់ឡើងវិញ [១កូរិនថូស 15:12] ។ ដ្បិតគ្មានអ្វីក្រៅពីសាច់ឈាមរបស់យើង ដែលយើងទ្រាំទ្រនឹងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់នោះទេ ដែលគួរត្រូវបានដកចេញពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះជាឧទាហរណ៍ជាក់ស្តែង ៖ នៅពេលព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់ “រូបកាយរបស់ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើន...ចេញមកពីផ្ទះ” [ម៉ាថាយ 27:52] ។ ហើយមិនអាចបដិសេធបានទេ ថានេះជាការលើកឡើងពីការរស់ឡើងវិញដែលយើងសង្ឃឹមនោះ ឬជាការសន្យាអំពីវា ។ ហើយវាមិនអាចបដិសេធបានទេថានេះជាការលើកឡើងអំពីដំណើររស់ឡើងវិញដែលយើងសង្ឃឹម ឬជាការសន្យាចំពោះវា ។ វាស្រដៀងទៅនឹងអ្វីដែលមានពីមុនរួចមកហើយនៅក្នុង អេណុក និងអេលីយ៉ា ដែល Tertullian ហៅថា “បេក្ខជនសម្រាប់ការរស់ឡើងវិញ” ដោយសារតែពួកគេត្រូវបានដោះលែងពីអំពើពុករលួយទាំងខាងរូបកាយ និងព្រលឹង ពួកគេត្រូវបានទទួលចូលទៅក្នុងការរក្សារបស់ព្រះ ។

8. សារៈសំខាន់នៃការធ្វើពិធីគោរពដល់រូបកាយ

ខ្ញុំខ្មាស់អៀនក្នុងការប្រើពាក្យច្រើនបែបនេះក្នុងរឿងធម្មតាមួយ ប៉ុន្តែអ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងទ្រាំនឹងការរំខាននេះដោយមិនមានការអ្វីរំខាន ដើម្បីកុំឱ្យការដែលបែកបាក់ណាត្រូវបានទុកចោលសម្រាប់គំនិតដែលល្ងង់និងអាក្រក់ឱ្យបានបញ្ចេញអ្នកមិនមានប្រាជ្ញាធ្វើអ្វី ។ វិញ្ញាណដែលតែងតែផ្លាស់ប្តូរដែលខ្ញុំកំពុងជជែកគ្នាឥឡូវនេះ វាបានបង្កើតផលិតផលមួយផ្ទាល់នៃខួរក្បាលរបស់ពួកគេ ថានៅក្នុងគ្រានៃការរស់ឡើងវិញនឹងមានការបង្កើតរូបកាយថ្មី ។ តើដោយសារមូលហេតុអ្វី បានជាពួកគេមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនឯងមានការជម្រុញខ្លាំង ដែលវាហាក់ដូចជាមិនគួរឱ្យជឿសម្រាប់ពួកគេ ដែលសាកសពជាយូរជាមួយនឹងសេចក្តីពុករលួយអាចត្រ

ឡប់ទៅសភាពដើមវិញនោះ? ដូច្នេះហើយ ការមិនជឿជាក់ស្តែងគឺជាមាតានៃ ការយល់ឃើញនេះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងបទគម្ពីរ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះកំពុងតែ ដាស់តឿនយើងឱ្យសង្ឃឹមលើការរស់ឡើងវិញនៃសាច់ឈាមរបស់យើង ។ ដូច្នេះ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យោងទៅតាមប៉ុល គឺជាត្រានៃការរស់ឡើងវិញនាពេល អនាគតរបស់យើង ។ [កូរិនថូស 2:12] ។ ពិធីជប់លៀងដ៏ពិសិដ្ឋដែលអញ្ជើញ យើងឱ្យមានទំនុកចិត្តលើវាមិនតិចទេ នៅពេលយើងទទួលតាមមាត់នូវនិមិត្ត សញ្ញានៃព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ ។ ហើយប្រាកដណាស់ការដាស់តឿនរបស់ប៉ុល ទាំងមូលថា យើងត្រូវប្រគល់សមាជិករបស់យើងទុកជាឧបករណ៍ដែលស្តាប់ បង្គាប់តាមសេចក្តីសុចរិត[រ៉ូម 6:13, 19] នឹងគ្មានន័យទេ ប្រសិនបើវាមិនត្រូវ បានទៅជាមួយដោយសម្តីដូចតទៅនេះរបស់គាត់ថា ៖ “នោះព្រះអង្គនោះឯង ដែលបានប្រោសព្រះគ្រីស្ទរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ ទ្រង់សណ្ឋិតក្នុងខ្លួនអ្នករាល់គ្នា ដែលទៀងនឹងស្លាប់ ឱ្យមានជីវិតឡើងវិញដែរ” [រ៉ូម 8:11] ។ ដ្បិតទ្រង់នឹង ជួយឱ្យថ្វាយជើង ដៃ និងដណ្តាតទៅកាន់ការបម្រើព្រះ ប្រសិនបើពួកគេមិន ត្រូវចែករំលែកនៅក្នុងផលផ្លែនិងរង្វាន់របស់វា? ការនេះប៉ុលបានអះអាងដោយ បើកចំហរនៅក្នុងសម្តីរបស់គាត់ថា ៖ “ឯរូបកាយមិនមែនសម្រាប់ការកំផិតទេ គឺ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់វិញ ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏សម្រាប់រូបកាយដែរ ។ ព្រះទ្រង់បាន ទាំងប្រោសឱ្យព្រះអម្ចាស់រស់ឡើងវិញ ហើយនឹងប្រោសឱ្យយើងរាល់គ្នារស់ឡើង វិញដែរ ដោយសារព្រះចេស្ដានៃទ្រង់” [១កូរិនថូស 6:13-14] ។ ពាក្យដែល មកតាមក្រោយនោះកាន់តែច្បាស់ ថារូបកាយរបស់យើងជាព្រះវិហារនៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងជាអាវៈយវៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [១កូរិនថូស 6:15, 19] ។ ពេលនេះ យើងឃើញថាគាត់ភ្ជាប់សេចក្តីរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងភាពស្អាតបាតពី

សេចក្តីកំផិតនិងភាពបរិសុទ្ធ ប្រៀបដូចជាបន្តិចក្រោយមក គាត់បានពង្រីកនូវ តម្លៃនៃការប្រោសឈោទៅកាន់រូបកាយផ្សេងៗ [១កូរិនថូស 6:20] ។ ពេល នេះវាមិនស្របនឹងហេតុផលទេ ដែលរូបកាយរបស់ប៉ុល ដែលបានទទួលសញ្ញា នៃព្រះគ្រីស្ទ [កាឡាទី 6:17] ហើយដែលគាត់បានប្រើដើម្បីថ្វាយសិរីល្អដល់ ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងខ្លាំង ដែលវាត្រូវដកចេញពីរង្វាន់នៃមកុដនោះ ។ ពេលដែលការ ថ្វាយសិរីល្អនោះត្រូវបានលើកឡើងថា ៖ “យើងក៏នៅចាំព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ទ្រង់យាងមកពីស្ថានសួគ៌នោះឯង ដែលទ្រង់នឹងបំផ្លាស់ បំប្រែរូបកាយទាបថោករបស់យើងឱ្យត្រឡប់ដូចជារូបអង្គឧត្តមរបស់ទ្រង់ តាម ដែលព្រះចេស្ដាទ្រង់ពូកែនឹងបញ្ចុះបញ្ចូលគ្រប់ទាំងអស់ នៅក្រោមអំណាចទ្រង់ផ ង ។” [គីលីព 3:20-21] ។ ហើយប្រសិនបើវាពិតថា “ត្រូវទ្រាំរងទុក្ខវេទនាជា ច្រើន ទើបនឹងចូលទៅក្នុងនគរព្រះបាន” [កិច្ចការ 14:22] គ្មានហេតុផល ដែលគាំទ្រការបដិសេធនូវច្រកចូលទៅកាន់រូបកាយ ដែលព្រះបានបង្ខិតនៅ ក្រោមស្តង់ដារនៃឈើឆ្កាង និងតុបតែងដោយការសរសើរនៃជ័យជំនះនោះទេ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ ក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធគ្មានការងឿងឆ្ងល់អំពីការពិតនេះទេ ដែលថាពួកគេគួរតែសង្ឃឹមថានឹងក្លាយទៅជាមិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលផ្ទេរទៅឱ្យ បុគ្គលរបស់ទ្រង់នូវទុក្ខវេទនាទាំងអស់ដែលយើងត្រូវបានសាកល្បង ដើម្បី បង្រៀនថាពួកគេជាអ្នកផ្តល់ជីវិត ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះបានបង្ហាត់បង្រៀន សូម្បីតែបុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធនៅក្រោមក្រិក្យរីន័យក្នុងជំនឿនេះ តាមរយៈពិធីខាង ក្រៅ ។ ហេតុអ្វីបានជាពិធីបញ្ចុះសពគួរតែកើតឡើងដូចបានកត់សម្គាល់ខាងលើ លុះត្រាតែប្រាប់ឱ្យមនុស្សដឹងថា ជីវិតថ្មីត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់រូបកាយឱ្យត្រូវ បានដកចេញ ។

ក្រឡឹងទេស និងនិមិត្តសញ្ញាផ្សេងទៀតនៃភាពអស់កល្ប ក៏មើលទៅចុងបញ្ចប់
 ដូចគ្នាទៅនឹងការលះបង់ដើម្បីកាត់បន្ថយភាពមិនច្បាស់លាស់នៃការបង្រៀន
 ក្រោមច្បាប់ ។ វាមិនមែនជាអបិយជំនឿដែលនាំឱ្យមានការអនុវត្តនេះទេ ចាប់
 តាំងពីពេលដែលយើងឃើញព្រះវិញ្ញាណមិនយកចិត្តទុកដាក់តិចជាងចំពោះពិធី
 បញ្ចុះសពដែលនឹងត្រូវរៀបរាប់ជាជាងអាថ៌កំបាំងសំខាន់ៗនៃជំនឿ ។ ហើយព្រះ
 ត្រីសួសសើរថានេះមិនមែនជាដំណែងដ៏អាក្រក់នោះទេ ។ [ម៉ាថាយ 26:10]
 ពិតណាស់ គ្មានហេតុផលអ្វីផ្សេងក្រៅពីការដែលវាលើកភ្នែករបស់យើងពីការ
 ក្រឡេកមើលផ្លូវដែលខូច និងបំផ្លិចបំផ្លាញអ្វីៗទាំងអស់ រហូតដល់ចក្ខុវិស័យនៃ
 ការបន្តឡើងវិញ ។ លើសពីនេះ ការប្រតិបត្តិយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ននៃពិធីនេះ ដែល
 ត្រូវបានអនុម័តនៅក្នុងបុព្វបុរស គឺជាភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់ថាវាជាជំនួយដ៏កម្រ
 និងមានតម្លៃចំពោះជំនឿសម្រាប់ពួកគេ ។ ហើយអំប្រាហាំនឹងមិនបានយកចិត្ត
 ទុកដាក់យ៉ាងល្អិតល្អន់អំពីផ្លូវរបស់ប្រពន្ធភាត់ទេ ។ [លោកុប្បត្តិ 23:4, 19] ។
 ប្រសិនបើសាសនា និងតម្លៃខ្ពស់ជាងលោកីយ៍នេះ មិនត្រូវបានតាំងនៅចំពោះ
 មុខគាត់ ។ នោះគឺជាការនិយាយថា ដោយការតុបតែងសពរបស់ភរិយាគាត់
 ជាមួយនឹងទិសដៅនៃការរស់ឡើងវិញ គាត់អាចនឹងពង្រឹងជំនឿរបស់គាត់ផ្ទាល់
 និងគ្រួសាររបស់គាត់ ។ ភស្តុតាងកាន់តែច្បាស់អំពីការពិតនេះ ដែលលេចឡើង
 នៅក្នុងគំរូរបស់យ៉ាកុប ដែលដើម្បីធ្វើបន្ទាល់ដល់កូនចៅរបស់គាត់ថា ក្តីសង្ឃឹម
 នៃទឹកដីសន្យាមិនចេញពីគំនិតរបស់គាត់សូម្បីតែនៅពេលស្លាប់ក៏ដោយ ក៏បញ្ជា
 ឱ្យយកឆ្អឹងរបស់គាត់ទៅទីនោះវិញ ។ [លោកុប្បត្តិ 47:30] ។ ខ្ញុំសូមអ្នកថា
 ប្រសិនបើគាត់ត្រូវបំពាក់ដោយរូបកាយថ្មី ។ តើវាមិនមែនជារឿងមិនសមហេតុ
 ផលទេឬអីដែលគាត់ចេញបញ្ជាពីឆ្ងល់ដ៏ថានឹងបន្ថយទៅជាអ្វី? ដូច្នេះ

ប្រសិនបើបទគម្ពីរមានកម្លាំងអ្វីជាមួយយើង នោះគ្មានគោលលទ្ធិណាដែលភស្តុតាងច្បាស់ជាងនេះអាចត្រូវបានគេចង់បានឡើយ ។

សូម្បីតែកុមារក៏យល់តាមរបៀបនេះនូវពាក្យ “ការរស់ឡើងវិញ” និង “រស់ឡើងវិញម្តងទៀត” ។ ដ្បិតយើងមិនបាននិយាយអំពីអ្វីដែលទើបតែបង្កើតឡើងថាវា “ងើបឡើងវិញ” ហើយការនិយាយអំពីព្រះគ្រីស្ទនឹងមិននៅស្ថិតស្ថេរឡើយ ៖ “ឯបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតា ដែលចាត់ឱ្យខ្ញុំមក នេះគឺមិនចង់ឱ្យខ្ញុំបាត់អ្នកណា ក្នុងគ្រប់អស់ទាំងមនុស្សដែលទ្រង់ប្រទានមកខ្ញុំនោះឡើយ គឺទ្រង់ចង់ឱ្យខ្ញុំប្រោសទាំងអស់ឱ្យរស់ឡើងនៅថ្ងៃចុងបំផុតវិញ” [យ៉ូហាន 6:39] ។ ពាក្យថា “ដេកលក់” មានការប្រើដូចគ្នា ក្នុងកាលដែលវានិយាយអំពីរូបកាយ ។ ដូច្នេះ ឈ្មោះដែលផ្តល់ឱ្យគឺ “ទឹកបំប្លែង” ។

(បែបបទនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ)

វានៅសល់សម្រាប់ខ្ញុំ ដែលមានការផ្តល់យោបល់ខ្លះនៃឥរិយាបថនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ ។ ខ្ញុំប្រើភាសានេះ ពីព្រោះប៉ុលហៅវាថា “អាចីកំបាំង” [១កូរិនថូស 15:51] ជំរុញយើងឱ្យបានគេចចេញពីការធ្វើបែបអ្នកប្រាជ្ញដោយសេរីនិងដោយមិនដឹងនោះឡើយ ។ ទីមួយ យើងត្រូវចាំថា ដូចដែលខ្ញុំបានចង្អុលប្រាប់រួចនិយាយពីធាតុវិញ យើងនឹងត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញម្តងទៀតនៅក្នុងសាច់ឈាមតែមួយដែលយើងមានពេលនេះ តែគុណភាពវិញគឺខុសគ្នា ។ ដូច្នេះគឺថានៅពេលសាច់ឈាមតែមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវបានថ្វាយជាយញ្ញបូជា នោះវាមិនទាន់បានលើសពីអំណោយទានផ្សេងទៀតប្រៀបដូចជាវាខុសគ្នាទាំងស្រុងនោះទេ ។ នេះជាការដែលប៉ុលនិយាយតាមរយៈឧទាហរណ៍ស្រដៀងគ្នា ។ [១

កូរិនថូស 15:39] ។ ដ្បិតប្រៀបដូចជាធាតុរបស់មនុស្ស ដូចទៅនឹងសាច់ឈាម របស់សត្វ នោះគ្មានគុណភាពទេ [ខ 39] ហើយគ្រប់ទាំងផ្កាយគឺមានសំភារៈ ដូចគ្នា តែខុសគ្នានៅក្នុងភាពរឹងឆ្លាតរបស់ពួកគេ [ខ 41] ។ ដូច្នេះ គាត់ បង្រៀនថា បើទោះជាយើងនឹងរក្សាធាតុនៃរូបការរបស់យើង នោះនឹងមានការ ផ្លាស់ប្តូរ [ខ 51-52] ដែលលក្ខខណ្ឌរបស់វាអាចនឹងជាស្ថានភាព ដែលល្អឥត ខ្មោះជាង ។ ដូច្នេះ ដែលយើងនឹងត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់រានឡើងវិញ ជារូប កាយដែលអាចខូចបាន វានឹងមិនត្រូវរលាយទៅ ឬត្រូវបំផ្លាញឡើយ តែត្រូវ បានទុលមួយផ្នែកចេញពីសេចក្តីពុករលួយ [ខ 53-54] ។ ក្នុងកាលដែលព្រះ មានគ្រប់ទាំងធាតុរួចរាល់នៅពេលនៃការគ្រាន់ហោរបស់ទ្រង់ គ្មានការលំបាក នឹងប្រទាក់នូវផែនដី ទឹក និងភ្លើងដែលទ្រង់បង្កាប់ដើម្បីនឹងស្តារអ្វីដែលហាត់ ដូចជាត្រូវបានឆេះខូច ។ អេសាយប្រកាសការនេះ បើទោះជានៅក្នុងការប្រៀប ធៀបក៏ដោយថា ៖ “ដ្បិតមើល ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់យាងចេញពីស្ថានរបស់ទ្រង់មក ដើម្បីនឹងសម្រេចទោសដល់មនុស្សនៅផែនដី ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់គេឯង នឹងបើកបង្ហាញឈាមគេឱ្យឃើញ ឥតគ្របបាំងមនុស្សដែលត្រូវគេសម្លាប់ទៀត ឡើយ” [អេសាយ 26:21] ។

ប៉ុន្តែការបែងចែកមួយគឺត្រូវកត់សម្គាល់រវាងអ្នកដែលបានស្លាប់យូរមកហើយនិង អ្នកដែលនៅថ្ងៃនោះនឹងរកឃើញថានៅមានជីវិត ។ ប៉ុលបាននិយាយថា ៖ “យើងទាំងអស់គ្នានឹងមិនដេកលក់ទៅទេ តែទាំងអស់គ្នានឹងបានផ្លាស់ប្តូរទៅក្នុង មួយរំពេចវិញ” ។ [១កូរិនថូស 15:51] ។ នោះគឺថា វានឹងមិនចាំបាច់ក្នុងការ ណែនាំពេលវេលានៅចន្លោះ រវាងការស្លាប់និងការចាប់ផ្តើមជីវិតទីពីរឡើយ ត្បិត “មួយប៉ប្រិចភ្នែក” សំឡេងព្រៃនឹងជ្រាបទៅកាន់មនុស្សស្លាប់ តើនរណា

នឹង ត្រូវបានប្រោសឡើងមិនឱ្យត្រូវវិនាស ហើយចំពោះអ្នកដែលមានជីវិត ដែលនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរភាពម្យ៉ាងទៅជាសិរីរុងរឿងដូចគ្នា [១កូរិនថូស 15:52-53] ។ ដូច្នេះ នៅកន្លែងមួយទៀត ទ្រង់បានកំសាន្តចិត្តដល់អ្នកជឿដែលត្រូវទទួលសេចក្តីស្លាប់ ដ្បិតអស់អ្នកដែលនៅរស់នៅពេលនោះ នឹងមិនបានទៅមុនអ្នកដែលបានស្លាប់ឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ អស់អ្នកដែលដេកលក់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទនឹងក្រោកឡើងមុនគេ [១ថែសាឡូនីច 4:15-16] ។

ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់បដិសេធ ដោយលើកនូវសម្តីរបស់សាវកដែលថា “បានតម្រូវឱ្យមនុស្សទាំងអស់ស្លាប់១ដង” [ហេប្រើរ 9:27] ។ ការពន្យល់គឺដោយថា៖ ត្រង់ដែលសភាពនៃធម្មជាតិត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ នៅទីនោះគឺមានការលេចមកនូវសេចក្តីស្លាប់ ហើយវាត្រូវបានហៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវដូច្នេះ ។ ដូច្នេះហើយ ការទាំងនេះស្របនឹងការដែលថា មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរជាថ្មីដោយសេចក្តីស្លាប់ នៅពេលពួកគេដោះរូបកាយដែលចេះស្លាប់ចេញ តែការបំបែករូបកាយនោះមិនចាំបាច់ទេ ត្រង់ដែលការផ្លាស់ប្តូរនោះតែមួយរំពេចទេ ។

9. សេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់មនុស្សទុច្ចរិត

ប៉ុន្តែនៅទីនេះសំណួរដែលពិបាកជាងនេះក៏ឡើងមកថា៖ តើសិទ្ធិអ្វីដែលមនុស្សទុច្ចរិត និងពួកត្រូវបណ្តាសារបស់ព្រះមានការរស់ឡើងវិញធម្មតា ដែលជាអត្ថប្រយោជន៍តែមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះ? យើងដឹងថានៅក្នុងអំបាមមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានកាត់ទោសឱ្យត្រូវស្លាប់ [រ៉ូម 5:12; ១កូរិនថូស 15:22] ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកជា “សេចក្តីរស់ឡើងវិញ និងជាជីវិត” [យ៉ូហាន 11:25] ។ តើទ្រង់បានមកដើម្បីផ្តល់ជីវិតដល់មនុស្សជាតិទាំងអស់ដោយគ្មានបែងចែកខុស

គ្នាឬទេ? ប៉ុន្តែ តើអ្វីនឹងមិនសូវសមជាង គឺថាការដែលពួកគេនៅក្នុងភាព
ងងឹតភ្នែករឹងរូស ដែលគួរទទួលបាននូវអ្វីដែលអ្នកគោរពថ្វាយបង្គំព្រះទទួល
ដោយសេចក្តីជំនឿតែមួយមុខនោះ? ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយការពិតនេះនៅតែ
រឹងមាំដដែលថា ៖ ម្នាក់នឹងរស់ឡើងវិញសម្រាប់ការជំនុំជំរះ ហើយមួយទៀតរស់
ឡើងវិញសម្រាប់ជីវិតវិញ [យ៉ូហាន 5:29] ហើយព្រះគ្រីស្ទនឹងយាងមក
“បំបែកច្រៀមពីចំណោមសត្វពពែ” [ម៉ាថាយ 25:32] ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា វាមិនគួរ
ចម្លែកពេកទេ ព្រោះតាមបទពិសោធន៍ប្រចាំថ្ងៃ យើងសង្កេតមើលអ្វីដែលត្រូវ
នឹងវា ។ យើងដឹងថានៅក្នុងអំបាម យើងត្រូវបានគេដកហូតមរតករបស់ពិភព
លោកទាំងមូល ហើយថាយើងត្រូវបានគេដកសិទ្ធិពីការបរិភោគអាហារធម្មតា
សម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នានឹងការបរិភោគដើមឈើជីវិតដែរ ។ តើវាកើតឡើង
ដោយរបៀបណាចំពោះព្រះនោះមិនត្រឹមតែ “ឱ្យព្រះអាទិត្យរះមកលើទាំងមនុស្ស
ល្អនិងមនុស្សអាក្រក់” [ម៉ាថាយ 5:45] តែដោយគិតពី ការប្រើប្រាស់ជីវិត
បច្ចុប្បន្ននេះ សេរីភាពដែលមិនអាចស្មានដល់របស់គេហូរចូលជាបន្តបន្ទាប់យ៉ាង
ច្រើនសន្លឹកសន្លាប់? អាស្រ័យហេតុនេះ យើងពិតជាទទួលស្គាល់ថា របស់ដែល
ត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះគ្រីស្ទ និងសមាជិករបស់ទ្រង់ ក៏បានចាក់ផ្សាយយ៉ាង
បរិបូរណ៍មកលើមនុស្សទុច្ចរិត មិនមែនដើម្បីក្លាយជាកម្មសិទ្ធិស្របច្បាប់របស់ពួក
គេទេ ប៉ុន្តែជាការផ្តល់ឱ្យពួកគេដែលមិនអាចលើកលែងទោសបាន ។ មនុស្ស
អាក្រក់តែងតែបានប្រទះនូវសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ តាមរយៈភស្តុតាងដ៏គួរឱ្យ
កត់សម្គាល់ ដូច្នេះជូនកាលដើម្បីដាក់ចូលម្លប់នៃព្រះពរទាំងអស់នៃអ្នកគោរព
ដល់ព្រះ ប៉ុន្តែទាំងនេះនាំទៅរកការថ្កោលទោសកាន់តែខ្លាំង ។

ប្រសិនបើនរណាម្នាក់នឹងជំទាស់ថាការរស់ឡើងវិញមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយផល
ប្រយោជន៍នៃផែនដីមួយភ្លែត ចម្លើយរបស់ខ្ញុំគឺថា នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបាន
កាត់ចេញពីព្រះដែលជាប្រភពនៃជីវិតដំបូង នោះពួកគេសមនឹងទទួលសេចក្តី
ស្លាប់របស់អារក្ស ដែលពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញទាំងស្រុងវិញ ។ ប៉ុន្តែដោយ
ផែនការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ ស្ថានភាពកម្រិតមធ្យមមួយត្រូវបានរកឃើញ ដូច្នេះ
ក្រៅពីជីវិតពួកគេត្រូវរស់នៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ។ វាមិនគួរមើលទៅមិនសមហេតុ
ផលជាងនេះទេ ប្រសិនបើមានការប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញដោយចៃដន្យនៃមនុស្ស
ទុច្ចរិត ដែលពួកគេនឹងត្រូវបញ្ឈប់ដោយស្ម័គ្រចិត្តនៅចំពោះមុខសាលជំនុំជំរះ
របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលឥឡូវនេះពួកគេបដិសេធមិនព្រមស្តាប់ក្នុងនាមជាចៅហ្វាយ
និងជាគ្រូរបស់ពួកគេ ។ ការដែលត្រូវស្លាប់នឹងបានជាការផ្ដន្ទាទោសស្រាល បើ
សិនជាគេមិនត្រូវបានគេនាំខ្លួនមកចំពោះមុខចៅក្រមដើម្បីទទួលទោសដោយសារ
ភាពរឹងទទឹងរបស់ពួកគេ ដែលការសងសឹកគ្មានទីបញ្ចប់ និងកម្រិតដែលពួកគេ
បានបង្កហេតុប្រឆាំងនឹងខ្លួនពួកគេ ។

ប៉ុន្តែ ទោះបីជាយើងត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលយើងបាននិយាយ និងចំពោះអ្វី
ដែលការសារភាពដ៏ល្បីរបស់ប៉ុលនោចចំពោះមុខលោក ហ្វីលីក—ថាគាត់រង់ចាំការ
រស់ឡើងវិញដែលនឹងមកដល់របស់ពួកសុចរិត និងពួកទុច្ចរិត ។ [កិច្ចការ
24:15]- នៅតែជាបទគម្ពីរជាញឹកញាប់បានចែងអំពីការរស់ឡើងវិញ រួមជាមួយ
នឹងសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ ដល់កូនរបស់ព្រះតែមួយគត់ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបានយាងមក
យ៉ាងត្រឹមត្រូវគឺមិនមែនសម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃពិភពលោកទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់
ការសង្គ្រោះរបស់វាវិញ ។ ដូច្នេះ ក្នុងគោលសេចក្តីជំនឿក៏មានការលើកឡើងតែ
ពីជីវិតដែលមានពរផងដែរ ។

(ជីវិតរបស់មនុស្សពីពេលនេះតទៅ ៖ ការរីករាយអស់កល្បនៃវត្តមានរបស់ព្រះ
ឬការវេទនាអស់កល្បនៅក្នុងការដាច់ចេញពីព្រះ 10-12)

10. ភាពមានពរអស់កល្បជានិច្ច

ប៉ុន្តែ កាលដែលទំនាយដែលថា សេចក្តីស្លាប់នឹងត្រូវបានលេបដោយជ័យជំនះ
[អេសាយ 25:8; ហូសេ 13:14; 9កូរិនថូស 15:54-55] រហូតដល់ពេលនោះ
ទើបបានសម្រេចបំពេញ នោះចូរយើងទុកនៅក្នុងគំនិតជានិច្ចនូវសុភមង្គលអស់
កល្បជានិច្ច ជាគោលដៅនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ ជាសុភមង្គលនៃឧត្តមភាព
ដែលផ្នែកតូចបំផុតដែលនឹងខ្វះខាត បើគេនិយាយថា ភាសាទាំងអស់ដែល
មនុស្សអាចនិយាយបាន ។ ទោះបីជាយើងពិតជាបានឮថាអាណាចក្ររបស់ព្រះ
ជាម្ចាស់នឹងពោរពេញដោយភាពត្រចះត្រចង់ សុភមង្គល និងសិរីរុងរឿងក៏
ដោយ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគេនិយាយរឿងទាំងនេះ វានៅឆ្ងាយពីការយល់ឃើញ
របស់យើងទាំងស្រុង ហើយដូចដែលវាត្រូវបានរុំដោយភាពមិនច្បាស់លាស់ដៃ
រ ។ រហូតដល់ថ្ងៃនោះមកដល់ ជាពេលដែលទ្រង់នឹងបើកសម្តែងដល់យើងរាល់
គ្នានូវសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យយើងបានឃើញមុខទ្រង់នឹងមុខ [9កូរិនថូស
13:12] ។ យើងដឹងថា “យើងជាកូនរបស់ព្រះ” យ៉ូហាននិយាយថា តែ
“ដែលយើងរាល់គ្នានឹងបានទៅយ៉ាងណាទៀត នោះមិនទាន់សម្តែងមកនូវ
ឡើយ ប៉ុន្តែយើងដឹងថាកាលណាទ្រង់លេចមក នោះយើងនឹងបានដូចជាទ្រង់
ដ្បិតដែលទ្រង់យ៉ាងណា នោះយើងនឹងឃើញទ្រង់យ៉ាងនោះឯង” [9យ៉ូហាន
3:2] ។ ដូច្នេះហើយ ពួកហោរាដោយសារពួកគេមិនអាចរកពាក្យដើម្បីបង្ហាញ
ពីព្រះពរខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងធម្មជាតិរបស់វា នោះបានត្រឹមតែគូសវាសក្នុងន័យ
ខាងរូបកាយប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសាររសជាតិនៃភាពផ្ទៃមម្លៃមណ្ឌលនោះ

ត្រូវបានបង្កើតនូវសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏ក្លៀវក្លានៅក្នុងខ្លួនយើង ដូច្នេះ ចូរយើង
ផ្អាកដើម្បីសញ្ជឹងគិតជាពិសេសអំពីរឿងនេះថា ៖ ប្រសិនបើព្រះទ្រង់ផ្ទុកនូវសេចក្តី
ក្តីល្អទាំងអស់នៅក្នុងអង្គទ្រង់ ដូចជាប្រភពទឹកដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននោះ
នោះគ្មានអ្វីក្រៅពីទ្រង់ត្រូវស្វែងរកដោយអ្នកដែលព្យាយាមតាមអំពើល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់
និងគ្រប់ធាតុនៃសុភមង្គល ដូចយើងត្រូវបានបង្រៀនក្នុងបទគម្ពីរជាច្រើននោះ
ទេ ។ ដូចនេះ ៖ “អំប្រាហាំ...អញជាខែងនិងជារង្វាន់ដ៏ធំក្រៃលែងរបស់ឯង”
[លោកុប្បត្តិ 15:1] ។ សម្តីរបស់ស្តេចដាវីឌយល់ស្របនឹងការនេះថា ៖ “ព្រះយេ
ហូវ៉ាទ្រង់ជាចំណែកនៃមរដកហើយជាចំណែកក្នុងពែងរបស់ទូលបង្គំ...ខ្សែរង្វាស់
បានធ្លាក់ទៅទឹកនៃឆាប់ចិត្តឱ្យទូលបង្គំ” [ទំនុកដំកើង 16:5-6] ។ បទគម្ពីរ
ផ្សេងទៀតថា ៖ “ទូលបង្គំនឹងបានស្តាប់ស្តាប់ដោយព្រះភ័ក្ត្ររបស់ទ្រង់” [ទំនុកដំ
កើង 17:5; សូមមើល II. x. 17] ។ ប្រាកដណាស់ ពេត្រុសប្រកាសថា
អ្នកជឿត្រូវបានហៅនៅក្នុងការនេះ ឱ្យបានជាអ្នករួមចំណែកនៃភាពជាព្រះ [២
ពេត្រុស 1:4] ។ ការនេះយ៉ាងម៉េចដែរ? ពីព្រោះ “ ទ្រង់នឹងត្រូវបានដំកើង
ឡើងក្នុងពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ហើយនៅថ្ងៃនោះ ឱ្យបានគេមើលទ្រង់ដោយអស្ចារ្យ
ក្នុងពួកអ្នកដែលជឿ” [២ថែស្សាឡូនិច 1:10] ។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់នឹង
ចែករំលែកសិរីល្អ អំណាច និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ជាមួយពួកអ្នករើសតាំង
នោះទ្រង់នឹងប្រទានឱ្យខ្លួនគេដើម្បីពួកគេរីករាយ ហើយអ្វីដែលអស្ចារ្យជាងនេះ
នឹងធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាតែមួយជាមួយអង្គទ្រង់ ចូរយើងចងចាំថា សុភមង្គល
គ្រប់បែបយ៉ាងត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្រោមអត្ថប្រយោជន៍នេះ ។ ហើយទោះបីជា
យើងបានរីកចម្រើនគួរឱ្យកត់សម្គាល់នៅក្នុងការសញ្ជឹងគិតនេះក៏ដោយ ចូរយើង
ទទួលស្គាល់ថា ប្រសិនបើសមត្ថភាពផ្លូវចិត្តរបស់យើងត្រូវបានប្រៀបធៀប

ជាមួយនឹងកម្ពស់នៃអាថ៌កំបាំងនេះ នោះយើងនៅតែស្ថិតនៅកម្រិតទាបបំផុត ។
ក្នុងរឿងនេះ យើងត្រូវរក្សាភាពបរិសុទ្ធ ក្រែងភ្លេចអំពីដែនកំណត់របស់យើង
យើងនឹងឡើងខ្ពស់ដោយភាពធូររលុង ហើយត្រូវយកឈ្នះដោយពន្លឺនៃសិរីល្អនៃ
ស្ថានសួគ៌វិញ ។ យើងក៏មានអារម្មណ៍ថា របៀបដែលយើងត្រូវបានតក់ស្លុត
ដោយបំណងប្រាថ្នាមិនច្បាស់លាស់ដើម្បីដឹងច្រើនជាជាការស្របច្បាប់ ។ ពីនេះ
សំណួរដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ និងកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀត ខ្ញុំនិយាយថា ដ្បិត
ចេញពីពួកគេ គ្មានការចំណេញអ្វីដែលអាចទទួលបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែប្រភេទទី
ពីរនេះកាន់តែអាក្រក់ទៅៗ ពីព្រោះអ្នកដែលបណ្តោយខ្លួនពួកគេ ជាប់គាំងនៅ
ក្នុងការរំពឹងទុកដ៏គ្រោះថ្នាក់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ខ្ញុំហៅសំណួរទាំងនេះថា
"គ្រោះថ្នាក់" ។

យើងគួរតែចាត់ទុកការបង្រៀននៃបទគម្ពីរដែលផ្ទុយគ្នាខាងលើថា ដូចជាព្រះ
ដែលចែកចាយអំណោយទានរបស់ទ្រង់ដល់ពួកបរិសុទ្ធក្នុងលោកនេះផ្សេងៗគ្នាមក
លើពួកគេដោយមិនស្មើភាពគ្នាដែរ ដូច្នេះវានឹងមិនមានកម្រិតស្មើគ្នានៃសិរីល្អនៅ
ស្ថានសួគ៌ ជាកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់នឹងត្រងមកដោយសិរីល្អរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។
ហើយអ្វីដែលប៉ុលនិយាយមិនអនុវត្តដោយមិនរើសអើងចំពោះមនុស្សទាំង
អស់នោះទេថា ៖ "អ្នកទាំងអស់គ្នាជាមកដល់និងជាសិរីល្អរបស់ខ្ញុំ" [១ថៃស្សាឡូនិច
2:20] នៅក្នុងថ្ងៃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [១ថៃស្សាឡូនិច 2:19] ។ ហើយការដែលព្រះ
គ្រីស្ទទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកសាវ័កថា ៖ "អ្នករាល់គ្នានឹងបានអង្គុយលើបល្ល័ង្ក
១២ដែរ ហើយនឹងជំនុំជំរះពូជអំបូរពូជអ៊ីស្រាអែលទាំង១២" [ម៉ាថាយ 19:28]
។ តែប៉ុល ជាអ្នកដែលដឹងការនោះ កាលដែលព្រះទ្រង់បង្ហាញអំណោយទានខាង
វិញ្ញាណមកលើពួកបរិសុទ្ធនៅលើផែនដី ទ្រង់តែងលម្អពួកគេដោយសិរីល្អនៃស្ថាន

សួគ៌ ដោយមិនសង្ស័យថាមកុដណាមួយត្រូវបានគេដាក់សម្រាប់គេឱ្យស្របតាម កិច្ចការដែលគេប្រព្រឹត្តនោះឡើយ ។ [២ធីម៉ូថេ 4:8] ។ ហើយព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីនឹងបង្កាប់ដល់សិស្សទ្រង់ពីភាពថ្លៃថ្នូរនៃតំណែងដែលត្រូវបានផ្តល់ដល់ពួកគេ ដោយប្រាប់ពួកគេថា ផលផ្លែរបស់វាត្រូវបានរក្សាទុកនៅស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ 19:21] ។ ដានីយ៉ែលផងដែរថា ៖ “ឯពួកអ្នកដែលមានប្រាជ្ញា គេនឹងភ្លឺដូចជា រស្មីនៃផ្ទៃមេឃ ហើយពួកអ្នកដែលទាញនាំមនុស្សជាច្រើនឱ្យរំលងមកឯសេចក្តី សុចរិត នោះនឹងភ្លឺដូចជាអស់ទាំងផ្កាយនៅជាដរាបទៅ” [ដានីយ៉ែល 12:3] ។ ដ្បិតអ្នកណាដែលសិក្សាយ៉ាងលម្អិតពីបទគម្ពីរ គឺបទគម្ពីរមិនត្រឹមតែសន្យា ដល់អ្នកជឿនូវជីវិតអស់កល្បជានិច្ចទេ តែសន្យានូវរង្វាន់ពិសេសសម្រាប់គ្រប់គ្នា ផង ។ ដូច្នេះ សម្តីរបស់ប៉ុលក៏ចូលមកដល់ថា ៖ “សូមឱ្យព្រះទ្រង់សងដល់គេ នៅក្នុងថ្ងៃនោះ” [២ធីម៉ូថេ 1:18] ។ ការនេះត្រូវបានអះអាងសេចក្តីសន្យា របស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ “អ្នកនឹងទទួលបានមួយទៀតជាមួយរង...នៅក្នុងជីវិតអស់ កល្បជានិច្ច” [ម៉ាថាយ 19:29] ។ និយាយដោយខ្លីទៅ កាលដែលព្រះគ្រីស្ទ ចាប់ផ្តើមសិរីល្អនៃរូបកាយរបស់ទ្រង់នៅក្នុងផែនដីនេះជាមួយនឹងការទ្រទ្រង់នៃ អំណោយទានខុសៗគ្នា ហើយទ្រង់ចម្រើនវាដោយកម្រិតផ្សេងផង ដូច្នេះទ្រង់ នឹងធ្វើឱ្យឱ្យបានឥតខ្ចោះនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ។

11. កំណត់ទីតាំងនៃសំណួរដែលមិនចាំបាច់

ប៉ុន្តែកាលដែលអ្នកគោរពដល់ព្រះទាំងអស់នឹងទទួលយកការនេះដោយកិច្ចព្រម ព្រៀងមួយ ដោយសារតែវាត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះ ដូច្នេះម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រាប់ពីការលាគ្នាទៅនឹងសំណួរដែលដូចជាបន្ទាដែល ពួកគេដឹងថាជាឧបសគ្គ នោះពួកគេនឹងមិនរំលងដែនកំណត់ដែលបានកំណត់

នោះទេ ។ តាមខ្ញុំខ្វល់ខ្វាយ នោះខ្ញុំមិនត្រឹមតែបដិសេធដោយផ្ទាល់ពីការស៊ើបអង្កេតលើបញ្ហាដែលគ្មានប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំក៏គិតថាខ្ញុំគួរតែការពារពីការរួមចំណែកធ្វើឱ្យអ្នកដទៃទៀតសោកសៅដោយឆ្លើយតបនឹងពួកគេ ។ មនុស្សដែលស្រេកឃ្លានការរៀនដែលឥតប្រយោជន៍សួរថា តើភាពខុសគ្នារវាងពួកហោរា និងពួកសាវ័កគឺបែបណា? ហើយម្តងទៀតគឺភាពខុសគ្នារវាងពួកសាវ័កនិងពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេសម្លាប់ផង? by how many degrees virgins will differ from married women. In តើក្នុងកម្រិតប៉ុន្មានដែលក្រមុំព្រហ្មចារី ខុសពីស្រ្តីដែលរៀបការហើយ ។ និយាយឱ្យខ្លី ពួកគេមិនទុកជ្រុងនៃស្ថានសួគ៌ណាមួយលើកលែងពីការស្វែងរករបស់ពួកគេឡើយ ។ រួចមក វាកើតឡើងចំពោះពួកគេដែលសួរថា តើគោលបំណងអ្វីដែលត្រូវបានបម្រើដោយការស្តារឡើងវិញនៃពិភពលោក កាលដែលពីកូនរបស់ព្រះនឹងមិនត្រូវការរបស់ដ៏ច្រើនសន្លឹកសន្លាប់ និងមិនអាចប្រៀបធៀបបាននេះទេ ប៉ុន្តែនឹងបានដូចជាពួកទេវតាវិញ [ម៉ាថាយ 22:30] ការមិនទទួលទានអាហារជានិមិត្តសញ្ញានៃព្រះពរដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំឆ្លើយថា ភាពរីករាយនឹងមានភាពផ្អែមល្អៃមបែបនេះដោយការចេះដឹងពីការនោះតែមួយ ដោយមិនប្រើវា ដែលថាសុភមង្គលនេះនឹងលើសពីភាពរីករាយដែលយើងសប្បាយឥឡូវនេះ ។ ចូរយើងស្រមៃថាខ្លួនយើងស្ថិតនៅក្នុងតំបន់ដែលមានបំផុតនៅលើផែនដី ជាកន្លែងដែលយើងមិនខ្វះការសប្បាយ ។ តើអ្នកណាដែលមិនត្រូវបានរារាំង ឬហាមឃាត់ពីពេលមួយទៅពេលមួយពីការទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះដោយសារជំងឺរបស់គេផ្ទាល់នោះ? តើអ្នកណាដែលមិនតែងតែមានការបង្ហាញមកនៃជីវិតរបស់គេដោយភាពល្មោភរបស់គាត់នោះ? ពីនេះទៅទៀតមានបន្តមកដោយ សេចក្តីរីករាយ ដែល

ច្បាស់លាស់ និងបរិសុទ្ធចេញពីអំពើអាក្រក់ទាំងឡាយ ទោះបីវាមិនប្រើជីវិតដែល
ទាញប្រយោជន៍ពីសេចក្តីពុករលួយក៏ដោយ គឺជាចំណុចកំពូលនៃសុភមង្គលវិ
ញ ។

អ្នកខ្លះទៅឆ្ងាយថែមទៀតហើយសួរថា តើសេចក្តីពុករលួយនិងអំពើពុករលួយ
ផ្សេងទៀតនៅក្នុងលោហធាតុមិនឆ្ងាយពីការស្តារឡើងវិញ ហើយមានភាពខុស
ប្លែកគ្នាពីវាទេ ។ ទោះបីជាក្នុងកម្រិតណាមួយដែលខ្ញុំអនុញ្ញាតពួកគេក្តី នោះ
ជាមួយប៉ុលខ្មែរចាំការជួសជុលកំហុសទាំងនោះ ដែលបានចាប់ផ្តើមពីអំពើបាប
ដែលភាវៈទាំងនោះ “ថ្ងៃនិងមានទុក្ខ” ។ [រ៉ូម 8:22] ។ ពួកគេនៅតែទៅឆ្ងាយ
ហើយសួរថា តើទ្រព្យសម្បត្តិណាដែលនៅសេសសល់សម្រាប់មនុស្ស ពីព្រោះពរ
ជ័យនៃកូនចៅនឹងមកដល់ទីបញ្ចប់ ។ ការលំបាកនេះក៏ងាយស្រួលក្នុងការដោះ
ស្រាយផងដែរ ។ ការពិតដែលថាបទគម្ពីរសរសើរយ៉ាងអស្ចារ្យចំពោះព្រះពរនៃ
កូនចៅ គឺវាអនុវត្តចំពោះការកើនឡើងដែលព្រះបន្តជំរុញដល់ដាច់នៃធម្មជាតិឆ្ពោះ
ទៅរកគោលដៅរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងភាពឥតខ្ចោះផ្ទាល់ យើងដឹងហើយថា
មានការរាប់មួយទៀត ។ ប៉ុន្តែភាពទាក់ទាញបានចាប់បានយ៉ាងងាយនូវភាពមិន
ប្រុងប្រយ័ត្ន ហើយបន្ទាប់មកពួកគេត្រូវបានទាញកាន់តែជ្រៅទៅក្នុងការច្របូក
ច្របល់ ។ លទ្ធផលគឺថា ពេលម្នាក់ៗពេញចិត្តនឹងការយល់ឃើញរៀងខ្លួន នោះ
មិនមានការប្រកែកគ្នាចប់ឡើយ ។ ដូច្នេះ សូមទុកការនេះជាផ្លូវចេញដ៏ខ្លីរបស់
យើងគឺថា ៖ ឱ្យស្តាប់ចិត្តនឹង “កញ្ចក់” និង “ភាពស្រអាប់” រហូតដល់យើង
ឃើញទ្រង់មុនទល់នឹងមុខវិញ ។ [១កូរិនថូស 13:12] ។ សម្រាប់មនុស្សមួយ
ចំនួនតូចក្នុងចំណោមហ្នឹងមនុស្សដ៏ច្រើនដែលខ្វល់ខ្វាយពីរបៀបដែលពួកគេត្រូវ
ទៅស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែគ្រប់គ្នាចង់ដឹងមុនពីអ្វីដែលនឹងកើតឡើងនៅទីនោះ ។ ស្ទើរ

តែទាំងអស់សុទ្ធតែខ្ជិល និងខ្ពើមរើមក្នុងការធ្វើការតយុទ្ធ ខណៈកំពុងគិតគូរ អំពីជ័យជំនះក្នុងក្តីស្រមៃរបស់ខ្លួនរួចទៅហើយ ។

12. ចំណែករបស់ពួកអ្នកដែលជាប់មានទោស

ឥឡូវនេះ ដោយសារគ្មានការពិពណ៌នាណាមួយអាចដោះស្រាយបានគ្រប់គ្រាន់ ជាមួយនឹងទំនាញនៃការសងសឹករបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងមនុស្សអាក្រក់ នោះ ទារុណកម្ម និងការធ្វើទារុណកម្មរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញជាន័យធៀបចំពោះ យើងដោយរូបរាងកាយវិញ ពោលគឺដោយភាពងងឹត ការយំសោក និងការ សង្ឃៀតធ្មេញ ។ [ម៉ាថាយ 8:12; 22:13] ភ្លើងឆេះដែលមិនរលត់ [ម៉ាថាយ 3:12; ម៉ាកុស 9:43; អេសាយ 66:24] ដង្កូវដែលមិនចេះស្លាប់ដែលសង្ឃៀត ចិត្ត [អេសាយ 66:24] ។ ដោយការបង្ហាញបែបនេះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមាន ចេតនាច្បាស់ណាស់ធ្វើឱ្យគំនិតរបស់យើងច្រឡំដោយការផិតភ័យថា ៖ កាល ដែលទ្រង់មានបន្ទូលពី "ដ្បិតមានទីដុតខ្មោចត្រៀមទុកតាំងពីបុរាណមក អើ ទី នោះបានរៀបចំសម្រាប់ស្តេចនោះឯង ជាទីយ៉ាងជ្រៅហើយធំទូលាយ មានឧស គរឡើងជាច្រើនពេញ ហើយដោយភ្លើង គឺជាអស្សាសៈនៃព្រះយេស៊ូវ ដែល ដូចជាជ្រោះស្ពាន់ធំរូបមកបង្កាត់ភ្លើងនោះ" [អេសាយ 30:33] ។ ដោយសេ ចក្តីលម្អិតបែបនេះ យើងគួរត្រូវបានអនុញ្ញាតក្នុងកម្រិតណាមួយ ដើម្បីដឹងពី មនុស្សទុច្ចរិតជាច្រើន ដូច្នេះជាពិសេស យើងគួរតែជួសជុលការគិតរបស់យើង លើរឿងនេះ ៖ តើវាអាក្រក់ប៉ុណ្ណា ដែលត្រូវកាត់ចេញពីការប្រកបជាមួយព្រះ នោះ ។ ហើយមិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ដើម្បីឱ្យមានអារម្មណ៍ថា អំណាចដ៏មាន គ្រប់ចេតនារបស់ទ្រង់បានប្រឆាំងទាស់នឹងអ្នកផង អ្នកមិនអាចគេចផុតពីការរង សម្ពាធដោយការសង្កត់របស់វាឡើយ ។ ទីមួយ ការមិនពេញព្រះទ័យរបស់ទ្រង់គឺ

ដូចជាភ្លើងឆេះយ៉ាងសន្ទោសនៅ ដែលលេប និងត្របាក់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលវា
ប៉ះផង ។ ទីពីរ ភាវៈទាំងអស់ត្រូវប្រើព្រះក្នុងការប្រតិបត្តិតាមសាលក្រមរបស់
ព្រះអង្គ ដើម្បីអោយពួកវាដែលព្រះអម្ចាស់នឹងសំដែងព្រះពិរោធដោយចំហនឹង
ទទួលនូវអារម្មណ៍ពីស្ថានសួគ៌ ផែនដី សមុទ្រ សត្វមានជីវិតទាំងអស់ និងអ្វីៗ
ទាំងអស់ដែលមានភ្លើងឆេះដូចដែលវាបានកើតឡើងដោយកំហឹងយ៉ាងខ្លាំងទាស់
នឹងពួកគេ និងដោយប្រដាប់អាវុធដើម្បីបំផ្លាញពួកគេផង ។ ដូច្នេះហើយ គ្មាន
ការអ្វីដែលសំខាន់ដៃ សាវ័កបានប្រកាសដែលគេនិយាយថាពួកដែលគ្មានជំនឿ
"នឹង "shall suffer the punishment of eternal destruction, excluded
from the presence of the Lord and from the glory of his
might" [២ថៃស្សាឡូនិច 1:9] ។ ហើយគ្រប់ពេលដែលប្រៀបធៀបនឹងការខាង
រូបកាយ ហោរាបានធ្វើឱ្យយើងមានការភ័យខ្លាច បើទោះជាពួកគេមិនបាន
បញ្ចូលនូវការបន្ថែមដើម្បីនឹងស៊ីនឹងភាពខ្ជិលច្រអូលរបស់យើងក៏ដោយ ពួកគេ
នៅតែបញ្ចូលជាមួយនឹងសាររបស់ពួកគេជាមួយនឹងស្រមោលនៃការកាត់ទោស
ដែលនឹងមកដល់ នៅក្នុងព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និងផ្ទាំងទាំងមូលនៃសកលលោ
ក ។ [ម៉ាថាយ 24:29] ។ ដូច្នេះហើយ សតិសម្បជញ្ញៈដែលមិនសប្បាយចិត្ត
រកមិនឃើញការសម្រាកពីការកើតទុក្ខទេ ហើយត្រូវបានបក់បោកដោយខ្យល់កូច
ដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ពីអារម្មណ៍ថាខ្លួនកំពុងត្រូវព្រះ ទម្លុះ និងទម្លុះដោយព្រះព្រាហ្ម
ណៈ រញ្ជួយដល់ផ្នែកបន្ទោរបស់ព្រះ ហើយត្រូវកំទេចដោយទម្ងន់នៃ ព្រះហស្ត
របស់ទ្រង់ ដែលគេអាចទ្រាំទ្របានក្នុងការចុះទៅក្នុងជម្រៅ និងច្រាំងទន្លេណា
មួយជាជាង ការឈរមួយភ្លែតនៅក្នុងភាពភ័យខ្លាចទាំងនេះផង ។ តើនេះជាអ្វី
និងអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា ដែលត្រូវបានឡោមព័ទ្ធដោយទ្រង់ជារៀងរហូត និងមិនឈប់

ឈរបែបនេះ? ត្រង់ចំណុចនេះ ទំនុកតម្កើងទី៩០មានសេចក្តីថ្លែងការណ៍មួយ
ដែលគួរឱ្យចងចាំថា ៖ ទោះបីជាដោយគ្រាន់តែក្រឡេកមើលរបស់ទ្រង់ នោះ
ទ្រង់បានធ្វើឱ្យខ្លាត់ខ្លាយហើយនាំឱ្យមនុស្សដែលតែងស្លាប់ទាំងអស់ទៅជាអាសារ
ឥតកា ក៏ដោយទ្រង់ជំរុញឱ្យអ្នកថ្វាយបង្គំទ្រង់ថែមទៀត ដោយសារតែពួកគេ
បានភ័យខ្លាចនៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដើម្បីឱ្យទ្រង់នឹងជំរុញពួកគេ ដែលពួកគេ
មានបន្ទុកជាមួយនឹងឈើឆ្កាងឱ្យបានដើរទៅមុខជានិច្ចផង [ទំនុកដំកើង 90:7]
រហូតដល់ទ្រង់ផ្ទាល់បានជា “គ្រប់យ៉ាងដល់ពួកគេផង” [១កូរិនថូស 15:28] ។

[The End of Vol10, Book III chapter 20-25]

Soli Deo Gloria